

02.05.2023..

The Boy with the Angelic Face.

Dialógy je treba prepísať, aby dávali väčší dôraz na to čo sa robí a neboli iba v štýle, že ten povedal to a tamten odpovedal niečo iné. Napríklad v scéne pri prezliekaní na tréningu vodného póla je treba počas dialógu opísať ako sa hráči prezliekajú a popri tom sa rozprávajú. Napríklad, hráč niečo povie a oblečie si tričko, alebo zoberie spray. Tak aby to nebolo iba o tom, čo kto povedal a ako sa pri tom zatváril.

1. Úvodné myšlienky Lucasa

Kniha začína opisom detskej izby v ktorej je televízor, špičkový počítač pripojený na vysokorýchlostný Internet, na policiach sú knihy, atlasy, encyklopédie, učebnice. Je tu elektronický syntetizátor i gitara. Je tu stôl, posteľ i skrine. Pri okne stojí ďalekohľad. Steny, na rozdiel od detských izieb iných detí, nezdobia plagáty spevákov či hercov. Z detskej izby sa neozýva rámus metalovej hudby. Iba tiché klepanie kláves. Na posteli sedí chlapec. Tu nasleduje jeho fyzický opis so zdôraznením jeho fyzickej krásy. Súmerná tvár, veľké oči, vlasy čierne vlasy padajúce do čela, atletická postava. Chlapec je nádherný, nepochybne záujmu každej spolužiačky. No Lucas okrem mimoriadnej krásy má i mimoriadny intelekt, a práve teraz, keď hodiny ukazujú pol hodinu do odchodu do školy sedí v posteli s notebookom na nohách a má pred sebou prázdny poznámkový blok, kam sa chystá zapisovať svoje myšlienky, ktoré mu víria hlavou. Sú to myšlienky, ktoré nepatria do mysle 13 ročného chlapca. Aspoň nie bežného 13 ročného chlapca. No Lucas je výnimočný. Každý to o ňom hovorí, vrátane jeho rodičov. Aj preto teraz zamyslene hľadá do monitora notebooku a snaží sa uchopiť aspoň časť myšlienok. Nevydržiak to dlhšie, Lucas začne písať.

Lucas dáva do počítača svoje pocity. Záplavu pocitov. Je pondelok ráno a čoskoro sa začne celý kolotoč života odznova. Nenávidený pondelok kedy opäť všetko začína. Vstávanie, škola, večerné učenie, hodina klavíru, spánok. Potom utorok, kde bude robiť to isté, akurát namiesto klavíra má tréning. A v stredu, štvrtok, piatok, stále to isté. Škola v ktorej sa nič nové nenaučí, a to čo vedel zabudne, po nej krátky víkend a ďalší a ďalší týždeň, až do konca školského roka. Stále dookola to isté. A po školskom roku krátke prázdniny zabité tu doma či s rodičmi na dovolenke, aby sa celý cyklus opakoval. Cyklus, ktorý bude pokračovať na strednej a na vysokej, všetko podľa plánu otca. Lebo celý život je jeden veľký plán v ktorom je on, Lucas iba figúrka. Figúrka rodičov, figúrka spoločnosti, štátu. Obyčajný pešiak. Vymeniteľný a obetovateľný. A po výške rodina. Manželka, jedno, dve, možno tri deti, ktoré bude vychovávať, zarábať preň peniaze, aby o pár rokov si postavili vlastnú hlavu a opustili či znenávideli ho. Možno rozvod a iná manželka. A práca. Samá práca z ktorej budú iba nervy a stres. Veľa stresu, náhlenia sa za peniazmi ako náhražkou šťastia, ktoré mu život nezlepšia, ani z neho nespraví šťastnejšieho človeka. A postupné zostarnutie, zošúverenie, strata fyzických síl, príbuzní

ho pošlú do starobinca, aby sa ho zbavili a všetci budú očakávať až kým nezomrie, aby sa o jeho majetok mohli podeliť a aspoň na chvíľu zlepšili svoje bezcieľne životy.

Lucasov život je naplánovaný do najmenšieho detailu. Nie je v ňom priestor pre žiadne prekvapenie, ani vychýlenie zo stanovenej cesty. Z cesty, ktorú stanovili jeho rodičia. Najmä otec. Ten by bol skvelým plánovačom. Život, aj smrť, všetko sa dá naplánovať, zbaviť sa zbytočných emócií, nerozmýšľať nad zmyslom života. Jeho život musí ísť podľa plánu, ktorý mu stanovili otec s mamou, aby vraj bol šťastný, bez toho, aby sa ho obťažovali opýtať či on o také šťastie vôbec stojí. Šťastie aké dosiahli vraj oni dvaja. Preto otec chodí z práce neskoro a s Lucasom sa vidia iba pri večeri. Preto je mama v práci neustále vystresovaná, lebo potrebuje zarábať peniaze, ktoré on ani oni nepotrebujú. No dospelí ako jeho rodičia sa neustále musia plahočiť za niečím, neuvedomujúc si ako im život pomedzi prsty preniká, tak ako ten jeho. Život, ktorý nemá zmysel.

Načo je všetko to úsilie a snaha, keď napokon aj tak skončí ako roztrasený starec v ústave pre penzistov a všetko čo za celý život nahonobil sa rozplynie a stratí na význame. Prečo sa vlastne všetci ľudia snažia, keď ľudský život, všetko čo na tomto svete vytvorili a zanechali je vlastne pominuteľné a márne. Lucas rozmýšľa aj nad slávnymi a známymi ľuďmi. Dnes sú slávni, mocní, po ich smrti im postavlia sochy či naplnia nimi state v dejepise. Ale čo z toho, keď oni sú už dávno rozpadnutí na prach ? A raz sa rozpadne aj všetko ostatné. Napokon aj tak všetci zomrú, tento svet zanikne, celá Zem sa vyparí, až ju pohltí hviezda, ktorá jej dala život a celá existencia ľudstva neostane zaznamenaná ani ako spomienka. Aký je potom význam jeho samotného v nekonečnom vesmíre, ktorý je voči celej jeho existencii, existencii ľudskej civilizácie slepý ?

V škole im jeho obľúbená učiteľka vysvetľovala, že nad otázkou zmyslu života si lámali hlavy spisovatelia aj filozofovia. Podľa mnohých zmyslom ľudského bytia je pomáhať iným. Lucas sa nad tou myšlienkou len zasmieje. Je to iba náhražka, tak ako kresťanstvo či iné náboženstvá. Ľudia si len potrebujú predstavovať, že ich ničotná existencia predsa len má nejaký význam, či už prirodzený, alebo nadprirodzený, len aby nemuseli pripustiť, že nič nemá zmysel. Celý život je len banalita. Okrem toho, komu by už on mohol pomáhať ? Také veci robia iba dospelí, keď majú deti či manželku, hoci ani to nemá zmysel. No aspoň sa sami pred sebou tvária, že to zmysel má. Klamú samých seba.

Ako Lucas píše, zrazu začuje volanie mamy z prízemia. Pozrie na hodinky. Ukazujú, že by už mal vyraziť do školy. Pozrú na poslednú vetu o tom ako dospelí klamú samých seba, notebook zaklapne, zavrtiac nespokojne hlavou. Prechádzajúc okolo zrkadla, ktoré má v izbe na seba na chvíľu pozrie. Iba zavrťí hlavou a povie, že nič nemá zmysel.

2. Prvý konflikt Lucasa a Connora

Lucas pozrie na hodinky. Zaostáva za časovým plánom a musí pridať do tempa. Vstupuje do rozkvitajúceho parku Gerard Bergin Park, kde stromy pokryli prvé listy a pupene budúcich kvetov. Svieža tráva je pozostatkom minulotýždňových dažďov zmáčajúcich mesto. Jar je plnom rozpuku. Zatočiac do uličky vysypanej štrkom, Lucas na lavičke v diaľke uvidí známu tvár, ktorá naň už netrpezlivo vyzerá, tak ako každý jeden deň. Josh. Nepodobný a predsa tak blízky. Josh nemá Lucasovu krásu, ani šikovnosť. Nepatrí k najlepším žiakom na škole, nemá samé Áčka, ani neobľubuje športy. S Lucasom má len pramálo spoločné, a predsa tak rozdielni, sú si blízki - najlepší priatelia. Lucas pridá do tempa a pristúpiac ku kamarátovi, a úderom zovretých dlaní sa obaja pozdravia, ako každý deň. "Hello, Lucky Luke." Lucas sa kamarátovmu pozdravu tolerantne usmeje. "Ako sa dnes máš ?" Lucas prevráti očami. "Ako asi sa tak môžem mať v pondelok ráno ? Na h****." Josh sa zasmieja. "Tak to sa máme rovnako. Nenávidím pondelky." Josh sa opýta Lucasa či videl ???0 (názov filmu). Lucas zmätene pozrie na Josha, nevediac čo myslí. "Predsa ten film čo som ti poslal link. ???0 (meno herečky) tam ukáže kozy. Ja síce mám radšej menšie, také do dlane, ale je tam aj ???0 (meno herečky)." "Úchyl." Odvetí Lucas. Obaja sa zasmiejú. Lucas prizná, že cez víkend sa k tomu nedostal. V sobotu ich otec zobral na debilný výlet, aby po mesiaci opäť splnil kvótu pre svoje otcovské povinnosti a v nedeľu k ním prišiel ďalšia debilná návšteva z otcovej roboty. Ale Lucas ubezpečí kamaráta, že si film určite pozrie. "Keby si chcel, včera som naťahal ďalšie. ???0 (názov filmu) je podobný Gattaca, ktorý sa ti páčil a má 7.3 na IMDB. A stiahol som aj ???0 (názov filmu). Ak chceš, môžem ti ich poslať." "Dobre, ale až v piatok. Skôr ich aj tak nepozriem." "Inak, neskočíme po škole niekam ? Napríklad do kina ?" "A čo dávajú ?" "Neviem. Ale niečo určite." Lucas prizná, že dnes nemôže. Poobede ma klavír, lebo v stredu ???0 (meno učiteľky) nemôže a ešte musí dokončiť projekt do roboty, ktorý potom Joshovi pošle. Josh mu za projekt na ktorom majú robiť obaja poďakuje. "Neznášam klavír." Josh sa uškrnie. "Máš to stále lepšie ako ja včera v kostole. Celé kreténske doobedie som musel pomáhať pátrovi." "A čo ste robili ?" Nerozumie Lucas. "Prenášali lavice, pratali kostol a potom kreténsky zbor. Domov som prišiel o druhej." Josh to okomentuje vulgárne a zanadáva si aj na kňaza za to, že ich využíva, aby mu pomáhali v kostole, keď niečo potrebuje preniesť, upratať či vyčistiť. A vždy v sobotu, alebo nedeľu. Josh to neznáša.

Ako to Josh zamyslenému kamarátovi hovorí, zrazu zastane a keď naň Lucas pozrie, kývne dopredu k vzdialenej lavičke, kde sedí trojica starších chlapcov, ktorí tam pofajčievajú. Tu bude nasledovať stručný opis každého z nich. Kaia, Nicolasa i Connora i spomienka, že sú postrachom celej školy. Zdôraznené bude, že Connor je dobre stavaný, no škaredý. Josh navrhne, aby sa im vyhli, no Lucas nesúhlasí. "Nie som zbabelec." Odsekne. Pomaly kráčajúc k lavičke, netrvá dlho kým si ich Kai všimne a upozorní na to Connora. "Sledujte kto sem ide." Odhodiac cigaretu, Connor vyskočí na nohy a postaví sa Lucasovi a Joshovi do cesty. "Pozrime sa koho to tu máme. Prihriateho Lucasa a jeho buzerantského kámoša čo za ním chodí ako chvost." Kai a Nicolas sa zachechcú. "Toto je súkromný pozemok. Vstup zakázaný." Lucas pozrie na Connora a prevrátiac očami, chce sa otočiť a vydať inou cestou. No Connor ho zdrapí za plece. "Povedal som, že toto je súkromný pozemok. A za vstup na súkromný pozemok sa platí pokuta." Pozrúc na kamarátov, opýta sa či 10 dolárov bude stačiť. Nicolas povie, že iba ak pre každého z nich. "Počul si." Zvolá Connor. "Bude to 30 babiek." Lucas bez slova vytiahne z vrečka peňaženku, no Connor mu ju vytrhne z ruky.

V peňaženke je len 10 dolárov. "To je iba 10 babiek pre mňa. A čo Kai a Nicolas ?" Obaja sa ozvú, že in oni chcú 'svoje' prachy. "Oco mi viac nedal." Prizná Lucas. "Ó, tak ocinko čo jazdí na A6tke (Audi) nedal malému Lucasovi viac ? To vieš komu hovor. Pripíšem ti to k účtu." Connor vráti prázdnu peňaženku Lucasovi a strčí doň. Nečakajúc drgnutie, Lucas stratí rovnováhu, roztriahne sa na trávniku plnom sviežej trávy. "Nabudúce to bude 20 babiek pre každého ty hajzel." Zahrozí Connor a spolu s chechotajúcimi kamarátmi zamieria ku škole.

Josh, ktorý celý konflikt iba mlčky sledoval pomôže Lucasovi vstať. "Kurvy." Zahreší Josh smerom k odchádzajúcej trojici. Lucas sa začne oprašovať a čistiť si nohavice i tričko od kúskov trávy, ktoré sa naň pri páde nalepili. Josh mu začne pomáhať a čistiť mu tričko i nohavice na chrbte, kam Lucas nedočiahne. Lucas sa opýta Josha či tam ešte niečo má. Josh povie, že nie, no Lucasove šaty sú celé zelené od trávy. "Je to sviňa." Zahreší Josh znova. "Keby som mu tak mohol rozbiť hubu." "Je to iba zakomplexovaný chudák." Namietne Lucas. "Vylieva si komplexy za to, že ho foter doma bije. Vlastne za to ten úbožiak ani nemôže. Vrodená porucha osobnosti, nedostatok empatie, komplexy menejcennosti, potreba dominancie a dokazovania si fyzickej nadradenosti. Typické črty sociopatickej osobnosti." "To je jedno." Nesúhlasí Josh. "Koľko to už robí ? Pol roka. On s tým neprestane. "Mal by si to povedať vašim." "A načo ?" Namietne Lucas. "Všetci vedia čo Connor robí, a čo sa mu stal ? Párkrát ho vylúčili a to je všetko. Nemá to význam." "Ale on s tým neskončí. Bude pýtať stále viac." "To je jedno." Povzdychne si Lucas. "Je ôsmak a budúci rok tu už nebude. Ešte 3 mesiace a je preč. Keby som to teraz povedal naším, vieš čo mi na to foter povie. Zasa spustí tirádu ako ma mal dať na tú kreténsku International School Of Boston. Parle français ?" Josh sa uškrnie. "Naozaj po niečom inom netúžim, len po snobárskej bilingválnej škole za 40 litrov ročne. Stále do mňa hučí, aby som tam šiel, alebo na tú Montessori sprostosť. Ďakujem, nemám záujem." "To je blbé." Odvetí Josh. "To je." Súhlasí Lucas a pozrie na hodinky. Je veľa hodín a čoskoro bude zvonieť. Musia si švihnúť, aby stihli na začiatok vyučeka.

3. V škole

Lucas a Josh prídu do školy iba tesne pred zvonením. Utekajúc k skrinkám, rýchlo tam hodia svoje veci a upaľujú do triedy. Vyučovanie už začalo a učiteľka je už v triede. Je to obľúbená učiteľka Lucasa, pani Simonsová. Má niečo po 40tke a má Lucasa rada. No tentoraz až tak rada nie je, pretože hodina práve začala, keď sa Lucas s Joshom vrúti do triedy. Nevedeli, že je už učiteľka tam. "Zasa neskoro ?" Opýta sa učiteľka oboch chlapcov. "Prepáčte pani Simonsová." Začne sa ospravedlňovať Lucas za oboch. "Mama ma poslala ráno do obchodu niečo kúpiť a zdržal som sa. Josh na mňa čakal v parku a..." Lucas pokrčí plecami. "Nestihli sme tu. Sľubujem, že sa to nebude opakovať." "Koľký je to už sľub Lucas ?" "Asi dvadsiaty ? Ehm, tento rok." Trieda sa zasmeje a učiteľka sa tiež uškrnie. "Sadnite si." Lucas s Joshom zamieria k svojim laviciam, keď ich učiteľka zastaví. "Čo sa ti to stalo ? Prečo si taký špinavý." Lucas pozrie na svoje rifle zelené od trávy. "S Joshom sa milovali v tráve." Zahľási Nolan Fisher. (Tu bude nasledovať jedno vetný opis jeho vzhľadu.) Celá trieda sa začne smiať.

"Hej, a preto prišli neskoro." Dodá Robert Stone. Trieda znova vybuchne smiechom. "Kľud. Alebo chce niekto poznámku ? Rada mu ju dám." Zahlási prísne učiteľka, pozrúc na kyslo sa tváriaceho Lucasa. "Keď sme išli cez park, utekali sme a pošmykol som sa a spadol." "Aj tu Josh ?" Josh zavrtí hlavou. Po hodine sa chodí umyť. Takto tu nemôžeš sedieť celý deň." Lucas prikývne, posadiac sa do lavice. Keď sa učiteľka obráti k tabuli, aby začala s vysvetľovaním, Josh, ktorý sedí v lavici pred Lucasom sa k nemu obráti. "Ty si bol ráno v obchode ?" Lucas prevráti oči a zavrtí hlavou.

Učiteľka potom začne rozprávať o jednej z kníh klasickej literatúry Zločin a trest. Opýta sa žiakov či niekto z nich pozná tú knihu. Nikto z triedy sa neprihlási. Učiteľka spomenie, že je to román ruského spisovateľa 19. storočia Dostojevského. Je to príbeh mladého, no chudobného študenta z Petrohradu Rodiona Raskolnikova, ktorý sa rozhodne zavraždiť starú úžerníčku a majiteľku záložne, ktorá zdiera svojich dlžníkov, aby mal peniaze pre seba a pre svoju rodinu, keďže jeho sestra sa chce vydať za bohatého muža, ktorého nemiluje, aby pomohla Raskolnikovovi. Učiteľka potom začne čítať z knihy. No znudenú triedu, na rozdiel od Lucasa príbeh nezaujíma a ako im učiteľka číta úryvok, Stone sa obráti k Nolanovi a začnú sa spolu o niečom baviť. Učiteľka si ich všimne. "Robert a Nolan. Pozerám, že vás príbeh Rodiona Raskolnikova tak zaujal, že sa o ňom bavíte, však ?" "Samozrejme, pani Simonsová." Odvetí Robert Stone na čo sa trieda začne chechtať. "Hm, nečakaný záujem o klasickú literatúru z vašej strany." Odvetí učiteľka. Trieda sa znova zasmieje. "Takže, určite mi prezradíte Raskolnikovovu motiváciu prečo chce zabiť starú úžerníčku." "Lebo potreboval prachy." Odvrkne Robert. "To áno, ale ako chcel svoj čin ospravedlniť pred samým sebou ? Prečo sa domnieval, že vražda je ospravedlniteľná ?" "Lebo tá stará mala prachy ?" "No, to nie je celkom presné. Nolan ?" "Lebo sa jej chce pomstiť zato, že ho okradla ?" "Aj to, ale je tam ešte niečo zásadnejšie ?" Nolan i Robert nevedia odpovedať a tak učiteľka vyvolá Lucasa. "Lebo si myslel, že ide spraviť správnu vec." "Správnu vec ?" Zháči sa učiteľka. "Naozaj si Raskolnikov myslel, že vražda je správna vec ?" Lucas prikývne. "Áno. Bol presvedčený, že keď úžerníčku zabije pomôže všetkým, ktorých okrádala a spraví svet lepším. Preto si myslel, že ju má právo zavraždiť." "Výborne Lucas. Presne tak to bolo. Raskolnikov presvedčil sám seba, že aj spáchanie hrozného zločinu je ospravedlniteľné, ak tým sebe i ostatným ľuďom. A ak by ma Robert s Nolanom mali záujem počúvať, zistili by, ako si Raskolnikov postupne začne uvedomovať svoju vinu, a napokon sa k zločinu prizná." Robert s Nolanom sa len kyslo zaškeria. "Mimochodom." Pokračuje učiteľka. "Aby som nezabudla. Zajtra k nám do triedy nastúpi nová žiačka. Je to výborná študentka, tak dúfam, že pre viacerých z vás bude príkladom." Aj keď učiteľka nespomenie nikoho menovite, je jasné koho má na mysli. Lucas po očku pozrie na Roberta a jemne sa uškrnie. Podarilo sa mu tým najlepším spôsobom Robertovi vrátiť požičané.

Po hodinách anglickej literatúry a matematiky je veľká prestávka, kedy žiaci na jeseň a jar chodia na školský dvor. Ide tam aj Lucas s Joshom. Ako tak kráčajú po chodbe k školskému dvoru, oproti nim ide Jessica Moonová. Je z ôsmeho ročníka a patrí medzi najkrajšie dievčatá na škole. Je aj medzi roztľieskavčkami futbalového tímu. Ako sa k sebe približujú, Lucas nepočúvajúc svojho kamaráta, ktorý stále niečo hovorí na Jessicu nakrátko pozrie. Tá si ho všimne, no odvráti zrak. Už na dvore, Lucas s Joshom idú k lavičke na ktorej často počas prestávok sedia. Viaceré dievčatá aj z iných tried po ňom

pokukávajú čo sa bežne nestáva. Až keď si sadne a Josh mu pripomenie, že má na tričku kus trávy, Lucas si uvedomí, že dievčatá po ňom pokukovali pretože má špinavé tričko a nohavice. Josh upozorní Lucasa, že je tu aj Connor. Ako tradične, aj dnes obsadili basketbalové ihrisko, vytlačiac z nich ostatných. Lucas sleduje ako Connor vybehne na jedného zo spolužiakov a zoberie mu loptu. Josh to okomentuje, že tak rád by mu dal jednu do zubov. Nenávidí ho a vulgárne mu nadáva. Všetci na škole sa ho boja, a preto ho nikto neudá. Josh je rád, že ho otec bije. Aspoň niekto. Josh spomenie ako raz, keď bol Lucas chorý otec tak zbil Connora, že mal na tvári modrinu. A celá škola vedela, že je za tým jeho otec. Lucas pozoruje Connora a jedným uchom počúva Josha. Zrazu sa zdvihne a povie Joshovi, že musí si odskočiť. Josh chce s ním, no Lucas mu vysvetlí, že si chce vyčistiť tričko. A preto za ním nemá ísť.

Lucas zamieri na málo používaný školský záchod, kde nezvykne byť veľa žiakov o tomto čase. Lucas sa nemýli a na záchode naozaj nikto nie je. Pristúpiac k jednému z umývadiel, dá si dolu tričko. Zadná strana je naozaj celá ufúľaná. Nielen zbytky trávy, ale aj šmuhy zelenej potom ako sa v trávě nedobrovoľne vyváľal špatia tričko. Našťastie, po umytí vodou idú rýchlo dole. Tričko je jednoznačne zrelé do práčky, ale Lucasovi sa podarí odstrániť najväčšie škvrny. Zastaviac vodu, skôr než si tričko oblečie, pozrie do zrkadla a otvoriac ústa, privrie oči, zmyselne sa zatváriac. Je krásny. Všetci mu to hovoria. Nielen mama a otec, ale aj učiteľka piana či niektorí neznámi ľudia, keď sa u prihovoria. Nerozumie prečo sa Jessice, ani ďalším dievčatám nepáči. Zrazu Lucas začuje ako niekto kráča po chodbe a chce sa obliecť, no nestihne to. Na záchod vstúpi ako naschvál práve Robert Stone, Nolan Fisher a Julian McConnell. Robert si obliekajúceho sa Lucasa premeria. "Čo si si tu honil vtáka ?" Nolan a Julian sa zasmejú. "Poser sa." Odsekne mu späť Robert. (Tu sa spomenie, že Lucas ako jediný v triede si môže dovoliť takto odseknúť Robertovi. Z 4 bitiek, ktoré spolu mali skončili 2 nerozhodne, jednu vyhral Robert a tú poslednú zas Lucas, keď mu rozbil nos.) Robert sa uškrnie, pozrúc na Lucasove tričko. "Ako ste to robili s Joshom ? Ty si to robil jemu, alebo on tebe ?" "Chcel by si to vedieť ? Vzrušuje ťa to ? Mávaš z toho polúcie ?" Robert zmeravie. "Á, tak ty nevieš čo to je ? Pozri si to na nete. Blbečku." Ako to Lucas povie, na záchod vstúpia ďalší žiaci a hroziaci konflikt je zažehnaný.

4. Po škole u Lucasa

Lucas leží na gauči a zamyslene pozerá ako Josh hrá na jeho počítači v jeho detskej. Josh tam strieľa jedného nepriateľa za druhým. V hraní hier, najmä strieľačiek je Josh ako v jednej z mála vecí lepší ako Lucas. Lucas strieľačky neobľubuje, kým Josh ich hrá neustále. No nie to je dôvod, prečo sa Lucas nechce s Joshom hrať. Lucas nemá na nič náladu. Josh sa Lucas opýta či sa nechce pridať. Lucas iba zavrtí hlavou. Josh vyzvedá či Lucas myslí na to čo sa stalo ráno. Keď Lucas neodpovie, Josh navrhne, aby to povedal rodičom. Keď otcovi povie, že nechce na inú školu, tak ho tam určite nedá. "Ty ho nepoznáš." Odsekne Lucas. "Vieš ako dlho mi píli uši, že mám ísť na súkromnú školu ? Je tým ako posadnutý. Stále mi chce diktovať čo mám robiť. Neviem sa dočkať, až budem mať 18 a vypadnem odtiaľ." "A keby si to povedal iba mame ?" "Seriem na Connora. Je to zakomplexovaný úbožiak." Josh si povzdychne. "Inak počul si o tej novej

"? " Lucas sa zatvári prekvapene. "Čo má zajtra prísť." "Čo s ňou ?" "Elliott ju vraj videl keď bola s mamou v škole. Vraj je to kost'." "Kosti sú pre psi." Josh sa zaškerí. "Vraj sa volá Jennifer, má hnedé kučeravé vlasy a vyzerá cool. Že vraj budú všetci slintať až ju zajtra uvidia." "Ja so myslel, že Elliott slintá iba pred obedom, keď je hamburger." "Nie, vážne." Namietne Josh. "Vraj je krásna." "A čo má po nej ?" Odvetí Lucas ledabolo. "Všetky sú rovnaké." "To hej. Ako moje debilné ségry." Lucas pozrie na hodinky. "Za hodinu príde ???0 (učiteľka klavíru). Poďme dačo zahrať, nech tu nezdochnem nudou." Lucas vyskočí na nohy a prisadne si k Joshovi, aby zahral hru.

Je večer a Lucas sa práve vráti domov z hodiny klavíra. Otec je už prekvapivo doma. Obvykle chodí domov neskoro. Keď Lucas vojde domov, mama ho privíta slovným spojením ktoré neznáša - **môj šikovný chlapček** - a potom sa ho opýta čo bude večerať. Pripravuje jedlo. No Lucas naň nemá chuť. Zoberie si iba sushi z chladničky a prisadne si do obývačky k otcovi. Ten práve sleduje televízne správy. Opýta sa ho čo cvičili s učiteľkou klavíra. Lucas spomenie skladbu z Dobre temperovaného klavíra. Otec povie, že je to pekná skladba a zaspieva z nej niekoľko nôt. Lucas sa otca opýta či by mu nemohol dať 'dvacku'. Vraj chcú ísť s Joshom do kina. (Je to lož. Lucas ich potrebuje pre Connora.) Otec vytiahne peňaženku, keď uvidí v správach reportáž o vojne na Ukrajine. Pridá zvuk. Zábery ukazujú úplne zničené a spálené mesto. Otec nad tým nechápavo zavrtí hlavou. "To je strašné. Pozrite sa na to čo spravili. Ruiny. Z toho mesta neostalo nič. Toto nikdy nepochopím. Načo je tým Rusom Ukrajina. Majú najväčšiu krajinu na svete, ktorú ak by dobre spravovali, mohli by byť najbohatším štátom na svete, a on potrebujú ísť do cudzej krajiny a ničiť tam. To je zvrátené." "Dnes nám na hodine Simonsová rozprávala o knihe Zločin a trest." Spomenie Lucas. "To je od Dostojevského, nie ?" Lucas prikývne. "Kedysi dávno som to čítal. Klasické dielo svetovej literatúry." "No hej, ale Dostojevskij bol Rus." Otec sa zarazil, v prvej chvíli nepochopiac kam syn mieri. "Ale on žil v 19. storočí. S tým čo sa deje dnes, nemá nič spoločné. Nemôžeme hádzať všetkých ľudí do jedného koša iba preto, že sú to Rusi, Američania, alebo sú bieli, čierni a podobne. Aj my sme viedli hrozné vojny vo Vietname či Iraku a mnoho ľudí proti nim protestovalo. Ľudia nemôžu za to kde a kým sa narodila, ale za to čo spravia." Lucas chápavo prikývne. Otec mu potom dá 20 dolárovku. "Inak, zajtra ak chceš, môžem ťa zaviesť do školy. Idem do práce neskôr." "Dobre." Súhlasí Lucas. "Brnkem Joshovi, aby na mňa nečakal." Lucas potom vybehne na poschodie prezliecť sa.

Je už večer, keď Lucas skončil s učením. Leží na posteli v pyžame a pozerá do notebooku na poznámky, ktoré si ráno zapísal. "Ďalší zbytočný deň za mnou." Poznamená si. "A zajtra ma čaká ďalší. Bezvýznamný deň, v bezvýznamnom živote bezvýznamného človeka." Lucas sa chytí za čelo a zavrtí hlavou. "Načo vôbec existujem ? Aký to má zmysel ?" Lucas zaklapne notebook a položíac ho na nočný stôl, pozrie cez okno na hviezdnu oblohu. Milióny hviezd a iných svetov, ktoré nikdy nenavštívi. Pripútaný železnou guľou k tomuto svetu. Lucas rozmýšľa či aj na iných planétach sú bytosti ako on, ktoré rozmýšľajú nad zmyslom ich životov. Alebo len jeho také veci trápia. Nevie, no zahrešiť (do riti aj s tým) sa otočí a zaspí.

5. Nová spolužiačka

Ráno ide Lucas s otcom v jeho aute. Sediac v prednom kresle, vyzerá z okna ako cesta okolo neho ubieha. "Ďalší zbytočný deň." Pomyslí si. Auto zastane neďaleko školy. Lucas nemá rád keď otec parkuje priamo pred školou a ostatné deti vidia, že jeho otec má drahé auto. Otec pozrie na Lucasa a požiada ho aby mu dal na rozlúčku bozk. Lucas sa zháči a protestuje, že to robia iba malé deti a niekto ho uvidí a potom sa mu budú smiať. No otec žartovne dodá, že mu dal 20 dolárov. Lucas neochotne otca pobožká a potom už uteká do školy. Dnes prišiel skoro, no Josh je už v triede. Opýta sa ho ako bolo včera na hodine klavíru. "Fantasticky. Ako inak." Josh sa uškrnie a spomenie, že aj dnes bol Connor v parku, ale Josh ho uvidel a tak išiel radšej po druhej strane cesty. No večer ho napadlo, že by Connora mohli cvaknúť ako fajčí v parku, alebo niekoho bije a anonymne to zaslať školskej poradkyni. No Lucas kamarátov nápad odmietne a spomenie, že ak ho Connor uvidí ako ho natáča, rozbije mu hubu.

Zazvoní a žiaci si posadajú do svojich lavíc. Dnes majú ako prvú hodinu matematiky. Len čo hodina začne, niekto zaklepe na dvere triedy. Lucas už začal počítať príklad, ktorý im učiteľka matematiky dala, a nevšimne si, že do triedy vstúpila ich triedna v sprievode dievčaťa. Zaregistruje ich, až keď pani Simonsová spomenie, že im prichádza predstaviť novú žiačku. Lucas na ňu pozrie a v okamihu skamenie. Dievča, ktoré sprevádza triednu je nádherné. Má dlhé, mierne kučeravé vlasy hnedej farby zopnuté gumičkou, zmyselné, vyzývavé pery, ktoré nezhyzdila plastická operácia, veľké modré oči a v nich prenikavý pohľad. Je štíhla, atleticky stavaná. Na sebe má elegantnú blúzku a sukňu po kolená. Cez plece má ledbolo prehodený školský vak. Keď ju učiteľka vyzve, aby sa predstavila, Lucas začuje jej čarokrásny zvonivý hlas. "Ahojte, volám sa Jennifer a oddnes budem vašou spolužiačkou. Pochádzam z New Yorku, ale minulý týždeň sme sa s rodičmi presťahovali do Cambridge, lebo otec tu bude pracovať na univerzite. A s mamou sme vybrali túto školu." "To sme radi." Zahlásil Robert Stone na čo sa celá trieda okrem Lucasa zasmieje. Lucas sa nesmeje. Je Jennifer doslova očarený. Zíza na ňu ako na zjavenie. Zrazu okolitý svet preň prestal existovať. Je to ako pomätenie mysle, kedy čas i priestor stratil na význame. Lucas cíti ako mu búši srdce a šteklené v hrudi i podbrušku je neznesiteľné. Učiteľka niečo hovorí, no Lucas prúd jej slov nevníma. Potom prehovorí triedna, pripomenúc žiakom, že Jennifer má samé Áčka a tak dúfa, že pre mnohých žiakov bude príkladom. Tu sa k Lucasovi obráti Josh a pošepne, že Jennifer je vážne dobrá kosť. Všimne si ho triedna, ktorá ho hneď upozorní, že aj jeho myslela medzi tými, ktorí si majú od Jennifer brať príklad. Josh skrúšene prikývne. Jennifer potom zamieri do voľnej lavice. Je v strednom rade, o jednu lavicu vpred pred Lucasovou, ktorý sedí v ľavom rade. Aj keď Jennifer si ho nevšimne, Lucas na ňu naďalej očarený zíza. Je ňou doslova hypnotizovaný. "Lucas, kam to pozeráš ?" Utrúsi učiteľka matematiky. "Na Jennifer." Zvolá Nolan. "Je do nej buchnutý." "On je buchnutý do Josha." Opraví ho Robert, na čo sa takmer celá trieda začne smiať. Jennifer sa obráti k Lucasovi, ktorý zahanbene sklopí zrak. Učiteľka napomenie Roberta a vyvolá Lucasa, že snád ho matematický príklad privedie na iné myšlienky. Lucas ho po chvíli bez problémov vypočíta a keď sa vracia do lavice, ide okolo lavice Jennifer. Tá naň na sekundu pozrie a Lucasovi sa zazdá, akoby sa usmiala. Lucasovi sa opäť rozbúš srdce,

ale možno sa mu to iba zdalo. Netúžiac byť znova napomenutý, po zbytok hodiny sa Lucas sústredí na výklad učiteľky.

Cez prestávku sa väčšina triedy zhŕkne okolo lavice Jennifer. Lucas ostane na svojom mieste a len sa posadí na lavicu, aby Jennifer lepšie počul. No tvári sa, že ho rozprávanie Jennifer nezaujíma. No v skutočnosti má napriahnuté uši. No veľa nezachytí, lebo Josh, ktorý je pri ňom neustále kváka o hlúpostiach. Lucas len prikyvuje, aby nevzbudil podozrenie z načúvania, no v skutočnosti chce počuť Jennifer. Z rozprávania zachytí, že jej otec bude tak ako jeho učiť na Harvarde. Jej otec je archeológ a dostal pozíciu práve na tejto škole. Cez leto často s otcom cestujú po rôznych pamiatkach, ktoré otec Jennifer ukazuje. Jennifer tak už bola v Egypte pri pyramídach či v Mexiku, kde otec robil vykopávky, budúci rok možno pôjdu do Číny pozrieť Čínsky múr. Ale ešte to vraj nie je isté, lebo teraz má otec veľa práce na novej univerzite. Niektoré, najmä dievčatá Jennifer závidia, no ona im povie, že v Strednej Amerike iba sprevádzala a bola tam dosť nuda, lebo otec celý deň pracoval, a ona nemala čo robiť. Keď jej jeden zo spolužiakov posmešne spomenie, že keď má samé Áčka, mohla by mu dať na testoch opísať, Jennifer iba prevráti oči a vysvetlí, že ona za to nemôže, že to učiteľka spomenula. To jej mama s tým nedá pokoj, a neustále to niekomu hovorí. Tak to povedala aj triednej. No jej samotnej to príde trápne.

Na ďalšej hodina sa už Lucas snaží sústrediť a iba občas očkom poškľuľuje po Jennifer. To isté sa zopakuje aj cez veľkú prestávku, keď si s Joshom opäť idú sadnúť na ich obľúbenú lavičku. Na prekvapenie Connor s kamarátmi tu nie je, zato je tu Jennifer. No so spolužiačkami z triedy, ktoré ju už od rána obľutujú je na opačnom konci dvora. Lucas po nej opätovne poškľuľuje, no je príďaleko, aby ho mohla vidieť, či mohol počuť o čom sa rozpráva.

6. Lucas si na obede obzerá Jennifer

Je obed a Josh s Lucasom idú na obed. Na chodbe uvidia Nicolasa, no našťastie je sám. Josh začne hneď špekulovať či Connor náhodou nebol v škole, lebo ho otec zbil. Chcel by ho vidieť raz poriadne zbitého a odfotiť ho, aby to mohol zavesiť na web a Connor mal hanbu. Lucas počúva Josha iba na pol ucha. Keď vstúpia do jedálne, zbadá Jennifer. S ostatnými spolužiačkami z ich triedy sedia za veľkým stolom v kúte jedálne. Keď Lucas s Joshom si zoberú jedlo, Josh ukáže k voľnému stolu za ktorým nikto nesedí. No Lucas zamieri k inému stolu. Za ktorým už sedia dve dievčatá. Josh pošepne Lucasovi, že sú tam dve baby a či si tam naozaj chce sadnúť. No Lucas trvá na svojom. Aj keď od Jennifer ich oddeľujú ďalšie 2 stoly, Lucas si sadne tak, aby dovidel na Jennifer. Len čo sa posadia, Lucasa sa hneď zahľadí do Jennifer. Josh začne vykladať ako sa včera s otcom pohádal, pretože mu povedal, že kňazovi viac pomáhať nebude. To otca vytočilo, no na jeho stranu sa postavila aj mama, ktorá ho bránila. Otec napokon vybuchol a znova zopakoval ako má byť chlap a že je už dosť veľký, aby sa podľa toho aj chova. Josh neznáša otcove žvásty, ktoré neustále opakuje. Lucas na to prikyvuje, no v skutočnosti Josha vôbec nepočúva. Neustále zazerá na Jennifer a nepáči sa mu čo vidí. Hlavne to, že sa Jennifer skamarátila so spolužiačkami z jeho triedy. Dobré vie aké

sú a čo si o ňom myslia. Niektoré o ňom hovoria, že je nafúkaný, aj keď vôbec nie je, ďalšie ich s Joshom označujú za divných (Freaks). No zároveň si uvedomí aká extrovertná je Jennifer, na rozdiel od neho. Kým on za celé tie roky čo je na škole našiel jediného skutočného kamaráta Josha, Jennifer sa za pol dňa skamarátila s polovicu triedy. V duchu si však už predstavuje čo o ňom asi tak jeho spolužiačky Jennifer narozprávajú. Je si istý, že nič pekné to nebude. Ako tak Lucas na Jennifer hľadí, zrazu sa ich pohľady skrížia. Lucas sa jemne usmeje a sklopí zrak. No potom znova pozrie na Jennifer. Ich pohľady sa opäť stretnú. Keď potom Jennifer s kamarátkami odchádza z obedu, prejdú aj okolo Lucasovho stola. Keď Jennifer prechádza okolo, po očku na ňu pozrie. Jennifer pohľad opätuje a usmeje sa. Tentoraz si je tým Lucas istý. River, ktorá kráča vedľa Jennifer si to všimne, no nič nepovie. Lucasovi vyschne v ústach a najradšej by sa za Jennifer otočil, ale to by si všimol nielen Josh, ale aj kamarátky Jennifer, a to nechce. A tak sa tvári, že sa nič nestalo.

7. Po škole

Je už po škole a Lucas s Joshom vychádzajú zo školy. Josh si zrazu uvedomí, že si v skrinke zabudol nejaké veci a musí po ne zbehnúť. S Lucasom sa dohodnú, že naň počká pred školou. Lucas sa posadí na plôtik a začne sa hrať s mobilom. Dvihnúc hlavu, zrazu si všimne, že z budovy školy práve vychádza Jennifer v sprievode Hannah a River. Lucasovi vyschne v ústach, a hoci vie, že by nemal očumovať, nemôže si pomôcť a ostane civieť na Jennifer. Tá si to všimne a tak ako v jedálni, pohľad opätuje. To si všimne nielen River, ale aj Hannah. Lucas sklopí zrak, a ďalej sa tvári, že sa hrá s mobilom. No keď je Jennifer aj s kamarátkami k nemu otočená chrbtom, odchádzajúc preč, znova na ňu pozrie, pocítiac, ako mu vyschlo v ústach.

Jennifer kráča s kamarátkami k zastávke autobusu. River sa Jennifer opýta či videla ako si ju Lucas očumuje na hodine aj na obede. Jennifer povie, že áno, ale nevádí jej to. Hannah Jennifer upozorní, aby si na Lucasa dala pozor. "Prečo ?" Opýta sa Jennifer. "Je divný." Vysvetlí Hannah. "Stále sa motá okolo (Josha) Foleyho. Vraj sú milenci." "To vážne ?" Usmeje sa Jennifer. "Prečo potom pozeral na mňa, a nie naňho ?" "Naozaj." Pritaká River. "Oni sú vážne divní. Vždy sú spolu. Nemajú žiadnych kámošov, ani kámošky. Neboli ani raz na školskom plese, nechodia ani na zápasy, ani keď hráme s ???0 (názov tímu)." "Hej, a Lucas je nafúkaný biff'oš, ktorý sa tvári, že vždy všetko vie." Pripomenie Hannah. "A Foley za ním chodí ako chvost, lebo Lucas zaňho robí všetky projekty. Sú to takí Freaks." Jennifer pozrie na obe kamarátky, no zdrží sa komentára a ďalej pokračujú na zastávku školského autobusu odkiaľ Jennifer zamieri domov.

Josh dobehne pred školu. Celý zadychčaný spomenie, že videl Jennifer ako išla s Hannah a River von zo školy. Lucas na to nereaguje, a opýta sa či má všetko. Josh prikývne. Kráčajúc domov, Josh sa Lucasa opýta či sa mu páči tá nová a či si všimol aké veľké ma kozy. Lucas povie, že áno. Josh potom naznačí, že tie by sadli do dlane. "Ty úchyl." Podpichne Lucas. Obaja sa na tom zasmiejú. Josh sa potom opatrne Lucasa opýta či spravil tú esej pre Simonsovú. Lucas prikývne. Spravil ju už včera a má ju vytlačenú. Ak chce, môže si po ňu prísť. Zároveň Joshovi pripomenie, aby si ju

niekoľkokrát prečítal, aby z toho nebol trapas ako minule. Lucas má na mysli situáciu, keď Josh nevedel na nedávnej prezentácii ich spoločnej eseje odpovedať na otázky učiteľky o čom je. "Rozkaz šéfe." Zahlásí Josh. "Ja som na také veci blbý. Odkiaľ to všetko vieš?" "Z Internetu." Odvetí Lucas pobavene. "Už si skúšal ChatGPT?" "Iba raz, ale veľmi ma to nebavilo. Radšej si hľadám veci sám. A Simonsová by zistila, že je to okopčené z GPT." "Vraj sa to nedá zistiť." Namietne Josh. "Vraj je to tak namakané, že to spravilo aj skúšky na výške, keď to skúšali." Lucas pokrčí plecami. "Mňa to baví urobiť si to sám. Keby foter zistil, že používam AI, zabije ma. Preňho je všetko čo nemáš z vlastnej hlavy podvod. Na Harvarde majú taký softvér čo dokáže zistiť podvody a plagiáty a keď také niečo zistia, tak letíš zo školy." "Z našej školy by nikoho nevyhodili." Pripomenie Josh. "Hej. Neznášam školy." "Veď sa učíš na samé Áčka ako tá nová." "Keby na mňa foter netlačil, tak sa na to vieš čo... Stále otravuje s tou debilnou školou. Aj dnes keď ma viezol ráno mi to pripomenul. Je tým ako posadnutý. Lebo po ničom inom netúžim, iba sedieť s namyslenými idiotmi, ktorí si myslia o sebe, že sú niečo viac, lebo majú zazobaného fotríka. Ale môj foter je ako idiot. Už som ti hovoril, že mi začali sporiť na výšku?" Josh zavrtí hlavou. "Hej. Chcú, aby mali zo svojho 'geniálneho synáčka' absolventa Harvardu, MIT, či CALTECH." Napodobní Lucas otcov hlas. "Čo je to CALTECH?" Opýta sa Josh. "Kalifornský inštitút technológií. Univerzita v Kalifornii." "Tam by som išiel hneď." Zavzdychá Josh. "Na debilnú univerzitu?" Lucas zavrtí hlavou. "Stále sa mi serú do života. Ja sa chcem rozhodovať sám kým budem. A nie, že mi to foter nadiktuje." "Bud' rád." Podotkne Josh. "Môj foter do mňa stále hučí, aby som sa naučil pracovať, vrtať, píliť, zabíjať debilné klince, opravovať auto. Chcel by som mať fotra čo by spori na výšku." Lucas si povzdychne. "Neznášam snobov a snobské školy." "Hej, ale nebol by tam ani Connor." Lucas mávne dlaňou. "Naňho seriem. Čo ma po ňom?" "A takisto ani tá nová." Lucas pozrie na Josha a keď mu dôjde, že to myslí ako vtip, obaja sa začnú smiať.

8. Connor sa doma stretne s otcom

Opustenú ulicu v rezidenčnej štvrti mesta, teraz večer pred šiestou iba občas počtilo nejaké auto svojim prejazdom. Ani Connor sa nemal dôvod ponáhľať. Dnešný tréning spojený so skráteným zápasom dal zabráť. Úvodná rozcvička, po nej šprinty na 50 metrov, potom kľúčkovanie pomedzi rozostavené kužele, preskakovanie prekážok, výskoky, tréning nadhadzovania a po tom všetkom 30 minútový zápas, ktorý prehrali, a navyše sa mu nepodarilo kopnúť gól. Ani ten by jeho tímu nepomohol, no predsa. Nevydarený tréning, nevydarený zápas, nevydarený deň. Tréner sa našťastie zdržal komentára, no čo na tom, ak sám dobre vedel, že už mal i lepšie zápasy. Odkopnúť kamienok na chodníku, Connor sledoval, ako podskakujúc, skončil na susedovom trávniku. Dom ???0 bol na rozdiel od toho ich dvojpodlažný s murovanou fasádou, nedávno vymenenými plastovými oknami i sedlovou strechou s vikiermi. Záhrada plná kvetov so skalkou navrhnutou profesionálnym záhradníkom, obklopená nízkym dreveným plotom v ničom nepripomínala ich zanedbaný pozemok. Rovnako ako rodinné Volvo parkujúce pred garážou neznieslo porovnanie s otcovým obstarožným Fordom zakúpeným v neďalekom autobazári za extra zvýhodnenú cenu. Fordom postávajúcim iba o pár yardov ďalej. Connor zmeravel. Prítomnosť otcovho auta znamenala jediné.

Netušil čo sa stalo, lebo otec iba málokedy prichádzal domov pred siedmou, no pomyslenie na otca mu zvierala žalúdok. Opatrne pristúpiac k dverám prízemného domca, zastrčil doň kľúče. Zámok cvakol a Connor po špičkách vstúpil dnu. Privítala ho tmavá chodba osvetlená svitom prenikajúcim z nevelkej kuchyne. Z obývačky až sem prenikal hluk televízora, kde práve dávali baseballový zápas. "Ej, do riti. Čo si taký pomalý ?" Zahrešil otec po neúspešnom odpale. Ako obvykle, aj teraz otec pridával k zápasu svoj komentár, ktorý nik iný počuť nemohol. Connor opatrne obišiel obývačku a chcel zamieriť do svojej izby oproti. Ostalo len pri chcení. "Connor, to si ty ?" Opýtal sa otec, otočený chrbtom, akoby tu bolo niekoho ďalšieho kto by mohol ich dom navštíviť. "Dones mi pivo." Nebola to žiadosť, ani prosba. Otec pri zápasoch baseballu či futbalu vždy vypil 2 pívá. Connor nikdy nerozumel prečo si skôr než zasadne pred televízor neprinesie obe a potom by po druhé nemusel vstávať, no dnes nebude musieť tak či tak. Connor bez slova vytiahol z chladničky jednu z plechoviek a vstúpiac do obývačky, podal ju otcovi, ktorý ju bez slova uchmatol. "No tak pod' ! Makaj, makaj !" Zrúkol otec na úspešný odpal ???0 ???0. Takmer vyskočia z kresla, ak by plechovku mal otvorenú, určite z nej polovicu vyleje. Loptička odpálená do zadného sektora nanešťastie oblúčikom padla do rukavice jedného z hráčov a nádejiam na bod v tejto zmene odzvonilo. "Do pekla aj s tým. A mohlo byť vyrovnané." Roztrpčený otec pozrel na syna. Mohutný statný chlap s postavou zápasníka, ktorým v mladosti aj bol vyzeral už na pohľad drsne. Strniskom zarastená, ošľahaná tvár, nakrátko ostrihané vlasy, jazva na pravom líci ako spomienka na nehodu na stavbe - jednu z viacerých. "Bol si na tréningu ? Ako ti to išlo ?" "Normálka." Pokrčí plecami Connor. "Ako to myslíš, že normálka ?" Dvihne hlas otec. "Čo hovoril Cole ?" Otec mal na mysli trénera amerického futbalu, a zároveň i telocvikára pána Colea. "Nič. Mali sme tréning a potom sme hrali prípravný zápas." "A aspoň ste ho vyhrali ?" Connor zavrtí hlavou. Otec si povzdychne. "Dúfam, že si to na tréningu neflákal. Keď už sa učíš tak mizerne, aspoň ten futbal hraj poriadne, nech dostaneš štipendium na výšku. Alebo chceš makať od rána do večera na stavbe, ako ja ? Vieš aké je to v lete makať v horúčavách a v zime keď ti odmŕzanú prsty. Pozri na toto." Otec natočil mozoľnaté dlane plné jaziev a škrabancov. "Takto chceš dopadnúť ?" "Nie." Zavrchá Connor a zoberie zo stola vypitú plechovku. Zápas našťastie pokračoval ďalšou výmenou a nedlhý rozhovor s otcom tak skončil. Utiahnuc sa do svojej izby, Connor zavrel dvere za sebou dvere. Školský vak skončil na posteli a Connor klesol na stoličku za písacím stolom, kde mal notebook. V izbe nemal domáce kino, ani špičkové wifi. Nebol tu ani stolný počítač či televízor. Steny polepené plagátmi hráčov amerického futbalu slúžili viac na zakrytie ošarpaných stien než ako súčasť výzdoby. Niekoľko políc s knihami o športe a silovom tréningu, posteľ v kúte izby, skriňa na šatstvo a ďalšia na futbalovú výstroj plnú chráničov a dvojice prilieb. Aj keď do polovice okien stiahnutými závesmi do izby neprenikalo veľa slnečného svitu, Connor schmatol stolné zrkadlo, namieriac ho na seba. Obzerajúc sa spredu i s boku, prstami si premeriaval nos. Na narážky o veľkom nose bol vždy nesmierne citlivý. Už od chvíle čo nastúpil na školy, vždy sa našiel niekto, zo žiakov či učiteľov kto si neodpustil poznámku na rozmery jeho nosa. So spolužiakmi to vybavil silou a učitelia s poznámkami ako prechádzal z ročníka do ročníka postupne prestali. Najhorším zážitkom však bol keď sa mu vysmiala Scarlett, spolužiačka z susednej triedy. Nádherná Scarlett s plavými vlasmi a úžasnou postavou. Tak veľmi sa mu páčila. "Ale ten prekliaty nos." Pomyslel si Connor, opätovne si ho premerajúc. Vždy keď pozrel do zrkadla, zdal sa mu čoraz väčší. Dokonca aj v snoch, alebo skôr nočných morách. Predstavujúc si ako sa mu celá škola rehoce pre ten jeho

'rypák'. Dokonca aj ten malý bastard Lucas. Connor si prešiel dlaňou po čele, ucítiac chrasty po akné, ktoré s príchodom teenage veku posiali celú jeho tvár. Nepomáhalo nič. Ani najnovšia vodička za 15 babiek, ktorú mu poradil Kai. "Vyzerám ako obluda." Pomyslel si znechutene Connor, odhodiac zrkadlo.

9. Lucas dáva esej Joshovi

Lucas s Joshom sú u Lucasa doma. Lucas sa prehrabáva vo vytlačených papieroch, ktoré včera večer tlačil na tlačiarňu. Je to esej, ktorú majú zajtra prezentovať na hodine dejepisu. "Päť strán?" Zháči sa Josh. "Toľko neprečítam ani za týždeň." Lucas za zamračí. "Neblbni Josh. Fakt si to prečítaj nech o tom niečo vieš. Nechcem zasa prúser ako minule." "Dobre, dobre. Len som srandoval. Jasné, že si to prečítam. Nie som idiot. Teda aspoň nie úplný." Lucas sa zaškerí. "Dobre, tak zajtra v škole. Ja si asi pôjdem teraz pospať, lebo som strašne unavený." "Teraz poobede?" Začuduje sa Josh. "Hej. V noci som nevedel zaspáť." "Nevedel si sa dočkať tej novej, však?" "Si blbec." Josh sa zasmeje. Rozlúčiac sa, Josh zanechá Lucasa osamote.

Keď Josh odíde, Lucas padne do postele. Pritisnúc viečka k sebe, pery mu štekli úsmev. Predstavuje si Jennifer. Nádhernú Jennifer. Ako ju prvýkrát videl pri predstavovaní, ako si sadá do lavice, ako naň pozerá potom čo vypočítal matematický príklad, ako naň opakovanie pozrie na obede a hodí úsmev. A napokon i pred školou, kde ju opätovne uvidel. Lucas si predstavuje jej pery, jej zvlnené vlasy, jej nádhernú tvár. A čím dlhšie si ju predstavuje, tým mu srdce viac búši. Napokon si siahne do nohavíc a s každou ďalšou myšlienkou na Jennifer stupňuje rytmus, až kým ho nezaplaví nekonečná slasť. Zastonajúc, telo mu zvieria kŕč a s otvorenými perami si vychutnáva každú sekundu prenádhernej chvíle.

Lucas spláchne toaletu a umyje si dlane. Pozrúc do zrkadla, pery mu stále štekli úsmev. Rozhrnúc si vlasy na čele, pokynie hlavou a roztvorí ústa. Dívajúc sa na seba, uvedomí si, že je nádherný. Najkrajší v triede, najkrajší na škole. Každý o ňom hovorí, že je prekrásny. A až doteraz tomu Lucas nevenoval veľkú pozornosť. Veď dievčatá v triede i škole oň nemali záujem a väčšinou sa mu iba posmievajú, alebo ho ohovárajú. Jeho i Josha. No je to iba zo závidi. Závidia mu, aký krásny v skutočnosti je. Lucas zošpúli pery, predstavujúc si ako bozká na pery Jennifer. Je to akoby stála tu pred ním. Kiežby ju mohol objasť. Kiežby tu mohla byť.

10. Lucas a Josh majú prezentáciu eseje

Lucas sedí v triede na hodine s pani Simonsovou, ktorá práve začal. Tak ako včera, aj dnes nenápadne poškuľuje po Jennifer, ktorá si ho pri príchode do školy nevšimla, lebo sa rozprávala s ostatnými žiakmi. Učiteľka povie, že dnes je dňom prezentácií esejí, ktoré si pripravili a opýta sa kto by chcel prezentovať ako prvý. Nikomu sa veľmi nechce a tak osloví Lucasa a Josha, opýtajúc sa čo mali za tému. Odpovie Josh, ktorý si na rozdiel od minula esej, ktorú Lucas pripravil dopodrobna prečítal. Učiteľka povie, aby ju

odprezentovali. Lucas s Joshom sa postaví a keď Lucas ide okolo lavice Jennifer, ucíti úžasnú vôňu jej parfumy. Už pred tabuľou, Lucas skríži pohľady s Jennifer, no tá len sklopí zrak. Ich esej je o nástupe Hitlera k moci. Lucas hovorí o hospodárskej kríze, voľbách v ktorých Hitler vyhral i terore voči Židom, vrátane Krištáľovej noci. Vtedy nacisti zničili stovky synagóg a židovských obchodov. Tu pani Simonsová Lucasa zastaví a opýta sa triedy, prečo v nacistickom Nemecku došlo k nárastu antisemitizmu. V triede to zašumí, no nikto neodpovedá. Lucas pozrie na chvíľu na Jennifer, no ani ona nemá odpoveď na otázku učiteľky. Učiteľka sa obráti k Lucasovi. Lucas spomenie viacero teórií prečo Hitler nenávidel Židov. Jedna hovorí o tom, že to bolo preto, lebo Hitler bojoval v 1. svetovej vojne, kde mal židovského veliteľa. Iná teória hovorí o tom, že za to mohol jeho otec, ktorý nemal rád Židov. No existujú aj iné teórie. Hitler následne sfanatizoval Nemcov, ktorí potom Židov nenávideli a skončilo to v Holokauste. Učiteľka sa opýta Josha na jeho názor. Josh zakokce, že Hitler i Nemci Židov nenávideli, a preto ich prenasledovali. "To je pravda Josh. Mnohí Nemci Židov nemali radi. Ale prečo ? Čo zlé im Židia spravili ? V Nemecku predsa boli aj iné národnosti a iné vierovyznania. Prečo sa nenávisť otočila práve voči Židom ?" Učiteľka pozrie na triedu. "Napadá niekoho možné vysvetlenie ?" "Lucas to má určite nabífené." Riekne Julian, vyschnutý chlapec s útlou postavou a dlhšími ryšavými vlasmi. Niektorí v triede sa uškŕnú. "To nie je odpoveď, ktorú som očakávala." Na to sa prihlási Jennifer. "Lebo boli iní ako Nemci ?" "Ako iní ?" Opýta sa učiteľka. "Inej viery, inej národnosti. Mali iné zvyky. V New Yorku (mesto, kde predtým Jennifer chodila do školy) som mala kámošku, ktorá bola Židovkou a v sobotu nemohla robiť ani domáce, lebo Židia majú zákaz v sobotu pracovať." Učiteľka súhlasne prikývne. "To áno. Židia boli naozaj iní. Mali vlastné synagógy, mnohí chodili do židovských škôl, mali vlastné košer obchody, kde predávali košer potraviny, ktoré mohli Židia jesť." Učiteľka pozrie na Lucasa. "A ty si čo myslíš ? Prečo toľko Nemcov tak znenávidelo Židov ?" "Myslím, že išlo o závisť." Lucas pozrie na Jennifer, pretože tá ho pozoruje, no odvráti zrak. "Veľa Nemcov neznášalo Židov už aj pred Hitlerom, pretože im závideli, že sú bohatší než oni." "Všetci Židia boli bohatší ako Nemci ?" Opýta sa pani Simonsová. "Všetci nie, ale niektorí áno. Mnohí Židia pracovali ako bankári, alebo obchodníci. Mali svoje obchody, dávali svoje deti na školy kde vyštudovali za učiteľov, právnikov či inžinierov a potom lepšie zarábali. Veľa Nemcov im závidelo, že sú bohatší a majú skončené univerzity, kde vtedy študovalo iba málo ľudí. Že sú úspešnejší. A preto im začali závidieť." "To je vynikajúca odpoveď Lucas." Pochváli ho učiteľka. "Závisť patrí k najhorším ľudským emóciám. Niektoré režimy ako nacizmus či komunizmus postavili na závidi celú svoju ideológiu. Závidieť sa dá veľa vecí. Niektorí závidia bohatstvo, vzdelanie, fyzickú krásu, auto, dom, alebo priateľku či priateľa..." "Ale ja predsa Lucasovi Josha nezávidím." Zahľási Nolan na čo sa celá trieda začne rehoť. Jediná kto sa nesmeje je Jennifer. "Ďalšia hlúpa poznámka Nolan ?" "Nie, pani učiteľka. "Veď za chvíľu nám porozprávaš ty o svojej eseji." Nolan prevráti zrak. Učiteľka potom pochváli Lucasa a Josha za dobre spracovanú esej a obaja si môžu konečne sadnúť. A hneď potom vyvolá Nolana a Roberta, aby odprezentovali svoju esej. Aj keď Lucas by mal byť pochvalou učiteľky spokojný, nie je. Obáva sa či odpoveďou, ktorá bola lepšia ako tá čo riekla Jennifer sa jej nedotkol.

Cez prestávku Lucas Jennifer pozoruje, no tá naň ani nepozrie, a s ostatnými kamarátkami vyjdú z triedy. Josh dôjde za Lucasom, že neďaleko pri obchodnom centre postavili kolotoč, a či sa nepôjdu povoziť. Lucas sa začuje. Veď nie sú malé deti. No

Josh ho začne prosíkať a dodá, že on nemá dosť prachov. Okrem toho, vraj tam idú aj niektoré dievčatá z triedy. Josh to má od nich, že tu ten kolotoč je. Lucas pripomenie, že dnes má tréning, ale potom by mohol. Dohodnú sa, že sa stretnú pred obchodným centrom o šiestej.

11. Lucas a Josh sú na kolotočoch

Je takmer šesť a Josh postáva pred nákupným centrom čakajúc na Lucasa. Z neďalekého lunaparku sa ozýva hlasná hudba a veľké ruské kolo je celé osvietené, podobne ako ostatné atrakcie. Aj keď je len apríl, vonku panuje príjemný teplý večer. Zrazu Josh uvidí na druhej strane ulice svojho kamaráta a hneď sa mu zlepší nálada. Zamáva kamarátovi na pozdrav. Lucas prejde na druhú stranu. "Ako bolo na tréningu?" Opýta sa Josh. "Fantasticky." Odvetí Lucas ironicky. "Najprv sme museli zaplávať 5 bazénov a potom na nás Cole ziapal ako drbnutý." "Však on ziapal furt." "Hej, ale na telesnej je to iné. Keď počujem tú jeho pišťalku..." Lucas pozrie na ruské kolo pomaly sa otáčajúce ako okolo vlastnej osi, ako vesmírna stanica na obežnej dráhe. "Naozaj tam chceš ísť?" Joshovi zažiaria zreničky. "Hej. Majú tam autodráhu, strelnicu i sieň krivých zrkadiel. Tú určite musíme vyskúšať. Raz som v jednej bol. V jednom zrkadle si veľký, v druhom malý a tučný, pokrúti ti to ksicht, alebo zväčší hlavu, takže vyzeráš ako dement Stone." "Ten na to zrkadlo nepotrebuje." Josh sa uškrnie. "Ale na tú veľkú blbosť ma nedostaneš." Lucas kývne k ruskému kolu. "Netúžim sa pogrcať. Raz ma na to foter zobral a ksicht mi skrútilo aj bez krivého zrkadla. Myslel som, že tam zdochnem." "Dobre, dobre. Pôjdem iba ja. Ale..." Josh zaváhal. "Mám len 10 babiek." "To si nechaj." Lucas z vrecka vyťahne 50 dolárovku. "Ty vole. Toľko by mi otec nikdy nedal." "To mám od mamy." Riekne Lucas ironicky. "Ale o ôsmej mám byť doma." "Ja tiež. Otec by ma zabil, ak by som prišiel neskoro." Lucas sa uškrnie. "Tvoj fotrík je vážne divný." "Mi hovor." Odvrkne Josh a spoločne zamieria ku kolotočom.

V lunaparku je množstvo ľudí a kopec detí. Lucas iba márne pátra po známej tvári, kvôli ktorej sem prišiel. Pozerajúc na všetky strany, neuvidí ani jedno dievča z ich triedy, hoci niektorí spolužiaci z iných tried tu sú. Po Jennifer na ktorú sa najviac tešil ani pamiatky. To naopak, Josh behá od jednej atrakcie k druhej. Najprv vyskúšajú strelnicu. Josh sa na rozdiel od Lucasa v zbraniach vyzná a takmer sa mu podarí získať prvú cenu, keď zostrelí 4 z 5 terčov. Lucas netrafí nič. Josh ho potom upokojuje, že otec ho strieľať učil nie raz. Doma má 2 pištoly a až raz budú u nich doma, tak mu ich ukáže. Po strelnici vyskúšajú autodráhu v ktorej do seba autami narážajú. Lucasovi sa to zapáči, takže si dajú ešte dve ďalšie jazdy. Lucas všetko platí a Josh mu zakaždým poďakuje, hoci Lucas mu opakuje, že mu ďakovať nemusí. Vyskúšajú aj vystreľovacie kreslá, z ktorých ma Lucas bielu tvár, trampolíny Lucasovi sa podarí trafiť 3 krát do basketbalového koša, vďaka čomu získajú zľavu na ďalšie atrakcie. Napokon sa rozhodnú ísť do siene krivých zrkadiel. Lucas ju videl iba vo filmoch, no realita je zábavnejšia ako sa zdá. Vyskúšajú všetky a dobre sa pri tom bavia. Keď celí rozosmiatí vychádzajú von, Lucas zmeravie. Tvár mu zväžnie a v hrdle vyschne. Josh sa ho spýta či sa niečo stalo, no Lucas len zavrtí hlavou. Neprizná, že medzi deťmi uvidel Hannah, River, a najmä Jennifer. Josh sa opýta či už nepôjdu domov, no Lucas to prekvapujúco zamietne. Vraj ešte majú čas.

Lucas vykročí medzi skupinu detí, pozorujúc Jennifer. Tá si ho stále nevšimla. Sledujúc ju, Jennifer s kamarátkami zamieri na ruské kolo. Postaví sa do radu pred ním a je zrejmé, že naň chcú ísť. Tu Lucas navrhne Joshovi či by to aj oni neskúsili. Josh je prekvapený, lebo Lucas mu tvrdil, že mu je z jazdy na ruskom kole zle. Ale keď Lucas chce, Josh súhlasí. Postávajúc v rade, Lucas nenápadne poškuľuje po Jennifer. Tá si ho stále nevšimla, hoci je len niekoľko radov pred ním. Keď sa rad priblíži k ruskému kolu, pustia naň 20 skupín, vrátane tej v ktorej je Jennifer a ďalšej, v ktorej je Lucas. Až keď Lucas s Joshom nastupujú na kolotoč, Jennifer, ktorá je o 3 kabínky pred ním si ich všimne. Lucas si v kabínke sadne tak, aby bol oproti Jennifer a na diaľku ju videl. Jennifer sa rozpráva s kamarátkami, no občas pozrie i na Lucasa, ktorý na ňu hľadá neustále. Josh mu síce rozpráva o tom ako sa treba pripútať a ako sa v minulosti viacero takýchto kolies pokazilo, takže pasažieri ostali visieť vo vzduchu, no Lucas ho nepočúva. Keď sa koleso začne krútiť, Lucas roztiahne ruky a nechá sa prefúkať dujúcim vetrom. So zatvorenými očami i zahľadený do Jennifer, vychutnáva si jazdu na ruskom kole. Josh ho napodobňuje a na prekvapenie i Jennifer a po nej aj jej kamarátky spravia to isté. Lucasovi sa rozbúši srdce. Pociťí šťastie. To však trvá iba do druhej otočky. Narastajúci vietor sa oprie do kabínok, ktoré sa začnú hojdať. Lucasovi sa okamžite urobí zle. Pripaží ruky a tvár mu zbledne. Josh mu radí, aby sklopil zrak a neďíval sa na pohybujúce sa predmety, no Lucas neodolá a pozrie na Jennifer. Tá ho naďalej sleduje. Sklopiac zrak, Lucas pociťí poníženie. V duchu preklínajúc žalúdok, každý záchvev kabínky je čoraz horší. Pri treťom, poslednom kole už Lucas nevládze ani pozeráť na Jennifer a držiac sa za žalúdok v duchu prosí, aby to skončilo.

Vystupujúc z ruského kola, Josh mu musí pomáhať, aby sa udržal na nohách. Lucas počuje, ako si z neho niektoré deti robia srandu, no je mu príliš zle, aby pátral o tom či je medzi nimi aj Jennifer. Jeden muž Lucasovi pomôže a s Joshom ho zavedú na neďalekú lavičku. Muž, ktorý v lunaparku pracuje mu dá sáčok na zvracanie, podobný tomu, aký sa dáva v lietadlách. Lucasovi je naozaj zle a tvár má celú bielu. Napokon to jeho žalúdok nevydrží a Lucas sa povracia. Našťastie len do sáčku. Josh mu podá vreckovky, ktoré im dal zamestnanec lunaparku. Lucas sa začne utierať, keď si všime Jennifer s kamarátkami ako naň pozerajú. Nie je si istý, ale zdá sa mu, že Hannah a River majú z Lucasových problémov dobrú zábavu. Lucasovi sa znova dvihne žalúdok a opäť vracia. Josh potľapká kamaráta za plece a ospravedlní sa, že trval na tom, aby šli na ruské kolo, hoci to bol Lucas sám, ktorý tam chcel ísť. Ako si Lucas utiera ústa, zrazu sa z neďalekého miesta ozve známy hlas. Je to Connor. V dlaniach má mobil, ktorým si cvakol Lucasa. "Pozrime sa koho to tu má." Riekne posmešne. "Lucasa a jeho teplého kámoša." Lucas vyčerpane pozrie na Connora a kútikom oka aj na Jennifer, ktorá stále s Hannah a River pozerajú ich smerom. "Malý chlapček sa nám pogrcaľ." Zahlási Connor, na čo sa Kai a Nicolas zachechcú. Connor pristúpi k Lucasovi a zatieni mu výhľad na Jennifer, ktorá sa naň ešte stále dívala. "Čo chceš ?" Odsekne Lucas, a hoci mu je zle, postaví sa, položiac sáčok zo zvratkami na lavičku. Nechce pred Jennifer vyzeráť ako zbabelec čo má strach. "Prachy. Koľko máš ?" "Nemám nič. Všetko sme prejazdili." "Tak prejazdili ?" Riekne posmešne Connor. "A na daň zo života si zabudol ?" Ako to Connor povie, postrčí Lucas. "Fuj, celý je dogrcaný a smrdí." "Nech si sadne na ten sáčok ?" Navrhne Kai. "Aby smrdel ešte viac ?" Odvrkne Connor, znechutene hľadiac na Connora. "Tentoraz to bude 20 babiek pupúšik." "Ale ja ich nemám !" "Tak ich zajtra donesieš, ak nechceš zvracať krv." Connor sa uškrnie na kámošov a zanechá Lucasa a

Josh samých. Keď sa Lucas posadí, všimne si, že Jennifer s Hannah a River už zmizli z dohľadu.

"Ako ti je ?" Opýta sa Josh. "Na hovno." Zastoná Lucas, držiac za bruchu. "Keby som mal otcovu zbraň, že mu odstrelím vtáka. Hajzel jeden." Lucas vyčerpane pozrie na priateľa. "To vážne." "Prisahám." Odvetí Josh odhodlane. "Kašli naňho. Je to zakomplexovaný chudák, ktorý skončí v base. Teraz je frajer, lebo je ôsmak, ale až bude prvák na strednej, sklapne." "Chcel by som vidieť ako mu tam rozbijú drážku." Lucas sa usmeje a vystrúca sa na lavičke, žalúdok iba veľmi pomaly dosahuje úľavu. "Pôjdeme domov ?" Nadhodí Josh. "Hej, o chvíľu. Koľko je hodín ?" Josh pozrie na hodinky. "Za desať osem." "Tak za tých 10 minút. Ešte musím doma cvičiť na klavíri." "Teraz ?" Začuduje sa Josh. "Hej. Budem mať koncert a nechcem si spraviť hanbu. Foter je už na to celý nažhavený. Zasa budem musieť byť v tom debilnom saku. Vyzerám v ňom ako idiot." "Ja som mal sako iba raz. Na prvom svätom prijímaní." Prizná Josh. "A aj vtedy sme ho iba požičali." "To sa máš. Saká neznášam. Hnusná snobáreň. Akoby som nemohol hrať len v tričku. Ale nie. Foter trvá na saku. Ako u idiotov." "Budeš slávny hudobník." Podpichne Josh. Lucas iba prevráti zrak. "Robím to len pre fotra. On má rád klasiku. Inak by som sa na to vieš čo." Lucas vytiahne mobil. Čoskoro bude osem. Skôr než vyrazia domov, obzrie sa po okolí, no po Jennifer a jej kamarátkach niet ani stopy.

Lucas je už v pyžame a pozerá si web. Tentoraz to nie je iba také prezeranie o ničom. Lucas pátra na FB po Jennifer. On sám považuje FB za infantilnú blbosť a spomína si ako si ho zriadil lebo naň Josh naliehal, aby si tam mohli písať. Chvíľu trvá kým sa mu podarí nájsť konto novej spolužiačky. Na prekvapenie, je strohé, tak ako to jeho. Jennifer tam má iba pár fotiek a niekoľko krátkych statusov, zväčša z predošlej školy v New Yorku. Lucas si začne prezeráť fotky zo predchádzajúcej školy. Na niektorých z nich je aj z chlapcami. S jedným z nich je na viacerých. Je to vysoký, pehavý blondiak s dlhými vlasmi, ktorý vyzerá ako dievča. Na jednej z fotiek je blondiak s Jennifer ako ju drží okolo krku a obaja sa smejú. Lucas preglgne. Hľadiac naň, po chvíli vyskočí z postele a začne sa obzerať v zrkadle, porovnávajúc svoju tvár s tvárou blondiaka. Aj keď má blond vlasy, kým on ich má tmavé a má i modré oči, nie je nijako pekný. Nič výnimočné. Lucas si odhrnie vlasy a znova zmysluplne pootvorí ústa. "Som krajší." Pomyslí si a spokojne si sadne na posteľ. Prezerajúc ďalšie fotky, ani jeden z chlapcov na fotkách, nie je tak pekný ako on. Nečudo, že sa Jennifer naň usmiala. No ako si prezerá fotky, uvedomí si, že okrem týchto, v nie veľmi dobre rozlíšení, on žiadne foto z Jennifer nemá. A tak si posťahuje fotky z FB Jennifer, a uloží si ich do adresára J. Prezerajúc si ich, predstavuje si, ako to bude zajtra v škole. Ako Jennifer znova uvidí a ako sa naň opätovne usmeje. Potom si spomenie na zvracanie a incident s Connorom, ale rýchlo ho hodí za hlavu. Koniec koncov, nebol úplný srab a Connorovi sa postavil. Jennifer by určite nemala rada slabochov. A to zvracanie ? No to bol riadny trapas. Ale môže za to ? Naopak, skôr sa mu zdalo, že keď naň Jennifer pozerala, vyzeralo to, akoby ho ľutovala. A to by bolo dobré znamenie. Veď nemôže byť vo všetkom perfektný. Lucas s radosťou v srdci, tešiaca sa na zajtrajšok, zhasne svetlo na nočnej lampe a zadrieme.

12. Jennifer nie je v škole

Je štvrtok a Lucas s Joshom sú opäť v škole. Hoci hodina už začala, Lucas sa na ňu veľmi nesústreďí. Lavica v strednom rade o jeden rad pred ním ostala prázdna. Lucas až do poslednej chvíle čakal kedy Jennifer príde, no tá sa neobjavila. Počúvajúc učiteľa na pol ucha, je nervózny. Nerozumie čo sa mohlo stať. Prečo Jennifer neprišla do školy ? Je chorá ? Zapozdila na vyučko ? Alebo tá najhoršia alternatíva, že ju mama preložila na lepšiu školu ? Lucasovi pri pomyslení na to posledné zviaza žalúdok. No teraz cez hodinu sa na to nemá koho opýtať. Jennifer sa v škole neobjaví aj po ďalšie hodiny a Lucasovi nie je veľmi do reči. Cez veľkú prestávku ostane v triede, aby ho na školskom ihrisku neobťažoval. Lucas celý deň, ktorý sa vlečie ako slimák nemá na nič náladu. Tú mu zlepší až Josh, ktorý počul ako Hannah s River ostatým dievčatám spomínali, že Jennifer má dnes povinnú zdravotnú, a preto dnes do školy nepríde. Až to Lucasovi prinesie úľavu.

13. Lucas sa s Joshom rozprávajú o Jennifer

Lucas a Josh sú u Lucasa, hrajúc sa na Lucasovom počítači. Hrajú obľúbenú Lucasovi strelačku. Josh je ako tradične lepší, a Lucasa to nebaví. "Chceš zahrať niečo iné ?" Opýta sa Josh, vidiac znudeného kamaráta. Lucas zavrtí hlavou. "Nemám na to náladu." Lucas ohodí ovládač a presadne si na gauč. Vyložíac nohy na stoličku na ktorej sedel, s rukami za hlavou, zahľadí sa do plafóna. "Myslíš na ňu ?" Opýta sa Josh. "Na koho ?" Nerozumie Lucas. "No predsa na ňu. Na Jennifer. Videl som ako na seba pozeráte." "Na obede, aj v triede." "Ty ma sleduješ, ty špiceľ ?" Josh drgne kolenom do priateľa. "No tak, priznaj, že si do nej buchnutý." "Kecáš. Nie som." Odvrkne Lucas a buchne nohou do Josha. "Čo ty vlastne o tom vieš ?" "Veľa." Odvetí Josh vystatovačne. "Keď máš doma 2 ségry, vieš ako sa ksichtia, keď sú buchnuté. Ako ty teraz." Josh Lucasovi vráti štuchanec. "No tak, priznaj, že je tak." "A čo teba do toho ?" Odvetí Lucas s úsmevom. "No tak, priznaj. Že si do nej buchnutý. Že je to tak." Škeriac sa od ucha k uchu, Lucas prikývne. Josh vyskočí zo stoličky. "Vedel som to. Vedel ! Luke je buchnutý to Jennifer." "Prestaň !" Zahriakne ho Lucas. "Ak to niekomu vykecaš, je po tebe." "Aj tak to všetci vedia ?" "Kto ?" Zháčil sa Lucas. "Všetky baby v triede. Šepkajú si o tom." "Odkiaľ to vieš ?" Josh si priloží dlane na uši. "Kto má dobré uši, všetko počuje." Lucas sa načiahne za Joshom, že ho capne, no ten sa uhne. "Závidíš mi ?" "Ja ? Nie. Stačí, že mám doma Mary a Lucy, aby som mal ženských po krk. Stále sa len hádame, nedá sa s nimi o ničom normálnom pokecať. Zaujímajú ich len blbosti ako ???0, alebo ???0 (mená hercov, alebo spevákov). A tí ich kreténski frajeri, jeden väčší chumaj ako druhý. Keby si mal ségry, vieš aké sú baby." "Jennifer je iná." Namietne Lucas. "Je inteligentná, šikovná, a najmä..." Lucas zasnene privrie viečka. "...nádherná." "Ale houby." Mávne rukou Josh. "Všetky baby sú rovnaké. Aj ona sa raz ukáže aká v skutočnosti je." "Jasné, jasné." Zahundre Lucas. "Expert na ženské práve prehovoril. Len mi závidíš." "Nezávidím. Už si s ňou aspoň hovoril ?" Lucas zavrtí hlavou. "No vidíš. Takže ani nevieš aká v skutočnosti je." "Je krásna." Zopakuje Lucas. "Tebe sa aké baby páčia ?" "Mne ? Žiadne. Aspoň nie v našej triede." "A Jessica ?" "Tá z ôsmaku ?" Lucas prikývne. "Tá ja stará !" "Však má 14, blbe." "Mne sa páči napríklad... Charlize Theron."

"Veď tá má aspoň 50 !" Zahlási Lucas. "47. Ale je pekná." "Hej, najmä v The Devil's Advocate." Josh sa na chvíľu zháči, no potom mu dôjde čo má Lucas na mysli a obaja sa zasmejú. "O čom sa s ňou chceš rozprávať ?" Opýta sa Josh. "A čo ja viem ? Ešte som nad tým nerozmýšľal. No asi o všetkom. Kludne aj o blbostiach." "Na dievčatá musíš pomaly." Poradí Josh. "Začať takými tými romantickými sprostosťami ako aká hudba sa jej páči, aké kvety má rada, nejakú kreténsku báseň." "Báseň ?" Zvolá Lucas neveriacky. "Lucy básne zbožňuje. Ale môžeš skúsiť aj niečo iné. Pokecať o knihách, aby si bol za inteligenta. Hoci... Ty ani veľmi nemusíš. Ale musíš sa tak tváriť. Rozumieš ?" "Áno, rozumiem. Počuli sme odborníka." "A hlavne sa musíš voňavkovať ako teploš. Baby nemajú radi smradľavých chlapov." Lucas prevráti zrak. "Mohli by sme už prestať o teplošoch a smradľavých chlapoch ? Je to vážne nechutné." Josh predpaží ruky, tváriac sa, že nič nepovedal. "Inak, fotrík mi včera oznámil, že má na zajtra 3 lístky na hokej. Ideš ?" Joshovi zažiaria oči. "Jasné ! Hoci... Asi by si tam šiel radšej s Jennifer, že ? S ňou by ti bolo určite lepšie." "Dievčatá hokej nezaujímajú." Namietne Lucas. "Však tu nejde o hokej." Josh lišiacky žmurkne. "Mohol by si už s tým prestať ?" Odvetí Lucas polovážne. "Môžeš zajtra, alebo nie ? Lebo foter ešte môže lístky vrátiť." "Hej, hej. Jasné, že pôjdem. Nebudem v piatok sedieť doma." "Super." Zahlási Lucas. "Tak zajtra u mňa o šiestej. Ešte mám ten sprostý tréning, ale to stíham. A keby nie, tak tu na mňa počkaj." "S tvojou mamou a otcom ?" Lucas za s kyslej tváre priateľa uškrnie. "Neboj, stíham to." Josh potom podá kamarátovi ovládač, ktorý ho neochotne, no predsa len zoberie a sadnúť za počítač, pokračujú v hre.

14. Lucas pozerá v triede na Jennifer a tajne si spraví jej foto

Je piatok a Lucas sedí v triede. Je posledná hodina prírodných vied, no Lucas sa veľmi nesústredí na to čo hovorí učiteľ. Jeho myseľ je fixovaná na jediné. Na Jennifer. Už od včerajšieho večera a rozhovoru s Joshom ho trápí jediná vec. Ako sa má s Jennifer porozprávať. Hoci keď ich Josh hovoril, nebral jeho slová vážne, no večer si na ne spomenúc, musel pripustiť, že Josh mal v jednom pravdu. S Jennifer neprehodil ani slovka. Je tu už 4. deň, pozrela naň a on na ňu, ale nedokázal zo seba vymáčkať ani slovka. A možno to je to na čo Jennifer v skutočnosti čaká. Aby ju oslovil. A on hlupák nevie ako na to. Čím viac nad tým premýšľa, tým je viac presvedčený, že Jennifer musí osloviť. A najlepšie ešte dnes. Nemôže byť za zbabelca ako na veľkej prestávke, keď si Jennifer tajne cvakol. Tváriac sa, že sa hrá s mobilom, v jednej chvíli, keď Josh na chvíľu odbehol, nenápadne namieril mobil smerom k Jennifer a spravil fotku. Jennifer a Josh si to našťastie nevšimli. Lucas ani nemal dosť času, aby si fotku pozrel, pretože sa Josh opäť prihrnul a Lucas musel fotku rýchlo dať preč z displaya. Nie je veľmi kvalitná, no lepšie ako nič. Teraz ju bude mať u seba. A Jennifer skúsi osloviť. Najlepšie dnes po škole. Síce nevie o čom by sa s Jennifer mohli rozprávať, no niečo ho snád napadne. Všetci mu predsa hovoria aký je inteligentný, tak ho niečo musí napadnúť. Josha pošle preč a celý čas mu ostane iba pre Jennifer.

Ako nad rozhovorom s Jennifer Lucas rozmýšľal, zrazu ho osloví učiteľ a opýta sa ho o čom rozprával. Lucas zažmurká na všetky strany, akoby sa práve prebudil zo spánku a nevie učiteľovi odpovedať. Na to zahlási Julian, že asi rozmýšľal nad Joshom, na čo sa

celá trieda začne rehoť. Učiteľa Lucasa napomenie, že netreba hlavou lietáť v oblakoch. Jennifer na Lucasa na krátko pozrie, no tentoraz sa neusmeje. Lucas aj napriek tomu je rozhodnutý, že dnes po škole Jennifer osloví.

Zvonec zazvoní a vyučovanie sa končí. Žiaci si začnú baliť veci a opustiť triedu, smerujú k svojim skrinkám, aby sa prezliekli a uložili si tam knihy. Skrinka Jennifer, keďže prišla uprostred roka je na konci chodby a Lucas na ňu poriadne nevidí. Lucas sa ponáhľa, aby mu Jennifer neušla domov. Josh, ktorý má skrinku neďaleko si do nej nedáva veľa vecí a hodiť na seba bundu, zamieri k Lucasovi. Ten už je tiež takmer hotový. Všimne si, že Jennifer s niekoľkými kamarátkami odchádza z chodby. To nie je dobré, lebo takto sa s Jennifer nebude môcť osamote porozprávať. No aj napriek tomu Jennifer sleduje. Josh mu rapoce o tom ako sa na hokej teší a ako si zoberie šál, ktorý si minule na inom zápase kúpil, no Lucas ho nepočúva. Sústredený je iba na Jennifer, kráčajúc asi 10 yardov vpredu v skupine dievčat. Práve vychádzajú zo školy, keď Josh Lucasa potiahne za plece, ukážuc mu Connora, ktorý postáva aj s Nicolasom a Kaiom na nádvori školy. Lucas zaškrípe zubami. Vie, že ak o Connor zbadá, začne ho šikanovať a bude pýtať peniaze. Nielenže sa s Jennifer nebude môcť porozprávať, ale keď ho uvidí, ešte si o ňom pomyslí, že je slaboch. Lucas a Josh sa stiahnu za vstupné dvere školy, aby ich Connor nevidel. Lucas môže iba smutným pohľadom sledovať, ako Jennifer sa lúči s kamarátkami a sama odchádza na školský autobus. To znamená, že Lucasovi tak unikla jedinečná príležitosť porozprávať sa s Jennifer osamote.

15. Lucas si píše poznámky o Jennifer (priama reč)

Je pol šiestej a Lucas sa už vrátil domov z tréningu. Leží na posteli a čakajúc na Josha, v rukách má notebook, kam si píše poznámky. Samozrejme, o Jennifer. Prezerá si vetu, ktorú po dlhom váhaní napísal do poznámkového bloku. Tá veta je krátka, no predsa nebolo ľahké ju napísať. "Milujem Jennifer." Prepnúť sa do iného okna, má v ňom fotografiu, ktorú spravil na školskom dvore. Je síce z väčšej diaľky, no je kvalitnejšia ako tie čo stiahol z jej FB. Jennifer je na nej trochu sklonená a nevidieť jej tak úplne do tváre, no aj napriek tomu je nádherná. Vždy keď na ňu Lucas pozrie, srdce mu začne biť a pocíti vzrušenie. Znova sa prepne do okna s jednou vetou. Lucas si spomína ako si ešte nie tak dávno o všetkých čo sú zaľúbení myslel, že sú iba obeťami vlastných hormónov. Ved' sa predsa o tom učili v škole, že každé zviera chce zabezpečiť, aby sa jeho gény ďalej šírili a hormóny ho prinútia, aby si hľadal partnerku či partnera. Lucasovi to vtedy pripadalo, že nielen zvieratá, ale aj zaľúbení ľudia sú niečo ako otrokmi prírody. Nesvojprávne stroje, ktoré sa nemôžu sami rozhodovať, pretože ich gény a hormóny rozhodujú za nich. Prišlo mu to hlúpe, aby zaň rozhodovali nejaké hormóny. Tak si to až doteraz o zaľúbení a zaľúbených myslel. No ako si zapíše do počítača, mýlil sa. Byť zaľúbeným je nádherné. Kašľať na prírodu, gény, hormóny aj Darwina. Jennifer je jednoducho nádherná. A ak by mal možnosť sa s ňou porozprávať, vedel by čo k nemu ona cíti. No Connor všetko zhatil. Lucas však nie je sklamaný. Vie, že prídu ďalšie príležitosti sa s Jennifer porozprávať. A urobí to. A je úplne jedno čo bude témou ich rozhovoru. Kludne jej povie, všetky tie ako to Josh hovorí romantické hlúposti, ak to Jennifer bude zaujímať. Lebo Josh mal pravdu. Naozaj je do Jennifer buchnutý.

Uvedomil si to včera, keď Jennifer neprišla do školy. Ten strach a neistota či Jennifer rodičia nepreložili na inú školu a on by ju už nikdy nevidel. Vtedy si uvedomil ako hrozne mu chýba. Teraz len nič nezbabrať. S Jennifer sa musí porozprávať, nech vie, že nie je žiadna kocka, bifľoš, hlupák, ani teploš. A keď to o ňom ešte raz niekto povie pred Jennifer, dostane do zubov. Hoci by to mal byť aj Connor.

16. Lucas je s otcom a Joshom na hokeji

Josh prišiel k Lucasovi presne o šiestej, ako sa dohodli. Josh sa už na hokej nesmierne teší a len čo uvidí Lucasovho otca, poďakuje mu za to, že ho zoberie. To Lucasovho otca poteší. Josh sa k nemu chová vždy tak slušné a s úctou. Lucasovi, ktorý to vidí to pripadá zvláštne, že Josh takto ďakuje. Jemu by niečo také ani nenapadlo. Berie to ako samozrejmosť.

Za pol hodinu všetci traja vyrazia v otcovom aute smer hokejový štadión. Zaparkujúc v podzemnej garáži, otec má lístky do jedného z vyšších radov, odkiaľ je na hraciu plochu dobrý výhľad. Už pri vstupe na štadión to v celej hale buráca, ako to býva na zápasoch zvykom. Z reproduktorov sa ozýva hlasná hudba a na kocke sa premietajú ukážky z predchádzajúcich zápasov, ako aj tváre hráčov. Otec kúpi pukance a Colu a zápas čoskoro začne. Boston Bruins sa rýchlo ujmú vedenia, na čo celá hala reaguje búrlivo. Josh je šťastný a pri každej akcii nadšene povzbudzuje domáci tím. Lucas sa len občas pridá. Myšlienkami sa vracia k Jennifer. Spomenie si na Joshove slová, že určite by Lucas pozval radšej ju. Aj keď vtedy keď ich Josh hovoril mu prišli smiešne, teraz keď na ňu myslí si predstavuje, že najradšej by tu bol s Jennifer. No ak by to Josh zistil, urazí sa. Lucas sa myšlienkami opäť vráti k Jennifer. Predstavuje si rozhovor s ňou. Ako ju osloví, ako sa naň usmeje, ako sa jej opýta aká hudba sa jej páči, aké filmy má rada, či hrá počítačové hry, číta knihy, zaujíma sa o vesmír, čím by chcela byť. Zrazu Lucasa napadajú desiatky otázok, ktoré by sa Jennifer rád spýtal. Ako tak premýšľa nad spoločným rozhovorom, upúta ho mladá dvojica sediaci len pár radov pred ním. Keďže sedadlá sú medzi ním a dvojicou voľné, Lucas ich môže pozorovať. Je to mladý muž a žena. Nebudú mať viac než 20. Možno ešte teenageri ako on. Mladá žena sa opiera o muža, niekedy si položí hlavu na jeho plece, keď je reklamná prestávka. Občas on ju chytí okolo krku a pritúli sa k nej. Pozorujúc ich, Lucas si uvedomí, ako veľmi by chcel, aby aj on mohol takto objať Jennifer. A potom keď domáci dajú ďalší gól a celá hala vyskočí od radosti, spraví to aj dvojica mladých a muž i žena si dajú bozk na pery. Lucasovi zovrie žalúdok. Tak rád by pocítil pery Jennifer, dal jej bozk, objal ju a bol s ňou spolu. No je možné, že by ho odmietla. Dievčatá nemajú radi, ak chlapci idú na vzťah prí rýchlo. Aspoň tak je to vo filmoch. A preto musí byť s Jennifer opatrný a nevystrašť ju. Nech si nemyslí, že je nejaký úchyl.

Zápas napokon skončí víťazstvom Boston Bruins. Nielen mladá dvojica, ale aj Josh búrlivo oslavuje. Z výsledku je nadšený, a nielen po zápase, ale aj celou cestou domov vykladá o tom kto dal gól, aká akcia sa mu páčila, ako sa obával, keď 5 minút pred koncom zápasu dostala Tampa presilovku. A keď ho otec zavezie domov, tak ešte raz otcovi poďakuje za to, že ho zobral na zápas. Cestou domov Lucas rozmýšľa, že

napokon dobre spravil, že zobral Josha. Jeho otec by ho na zápas nikdy nezobral a Jennifer možno hokej ani nebaví. Nevie to isto, lebo sa jej na to nespýtal, no keď videl nadšenie Josha, tak je rád, že ho spravil šťastným. Teraz ešte osloviť Jennifer. Musí nájsť vhodnú zámienku ako ju osloviť. No pred sebou má víkend a kopec času na premýšľanie ako to spraviť.

17. Josh ukáže Lucasovi myši, ktoré chová v kôlni

Lucas vykračuje po chodníku v duchu premýšľajúc kvôli čomu ho Josh pozval na návštevu. Josh mu pred hodinou telefonoval, že má prísť k nemu domov, pretože má preňho pripravené prekvapenie. Aj keď je už večer, dosť na tom trval. Lucas je už na dohľad od Joshovho domu. Na rozdiel od toho ich je Joshov dom ošarpaný a o dosť menší. A to v ňom býva 5 ľudí, nie ako oni traja. Zvonku vyzerá dom dosť zanedbane, ale vnútri je útulný. Josh má vlastnú izbu, hoci oproti tej jeho je tak polovičná. Za domom sa nachádza neveliká kôlna na nástroje a vedľa domu garáž. Ako sa Lucas blíži k Joshovmu domu, Josh ho najskôr uvidel, pretože z neho vybehne, idúc mu naproti. Už na pohľad je zrejmé, že sa niečo stalo. Josh je vzrušený, usmieva sa a nevie sa dočkať, až Lucasovi prezradí svoje tajomstvo. "Musím ti niečo ukázať." Zvolá namiesto pozdravu. "Pod' za mnou." Josh zavedie Lucasa ku kôlni v zadnej časti dvora. Kôlna je uzamknutá zámkom. Je to stará, ošarpaná kôlna, kde len strachu Joshov otec nedávno vymenil, pretože už zatekala. Lucas o tom vie, pretože Josh sa mu posťažoval, ako musel pri oprave kôlne otcovi asistovať, hoci ho to vôbec nebavilo. Josh nemá rád práce ako stavanie či opravovanie, hoci otec ho do toho neustále núti. Tentoraz však nejde o strechu. Josh, hrešiac ako pohonič, otvorí na tretí pokus zhrdzavený zámok a len čo vojdú dnu, znova ho zamkne. Lucas sa ho pýta prečo to robí. "To kvôli otcovi. Za chvíľu sa vráti domov, a nechcem aby nás načapal." "Načapal pri čom?" Nerozumie Lucas. "Aby videl moje tajomstvo." Ako to Josh povie, pristúpi k skrinke vzadu v kôlni, ktorá je tak ako kôlna zamknutá. No iba kľadkou. "Si pripravený?" Opýta sa Josh vzrušene. "No áno." Josh odomkne kľadku a vytiahne veľkú klietku, ktorú položí na stôl. Je to klietka na chov zvierat ako sú vtáky či hlodavce. Lucas keď bol menší podobnú mal a choval v nej škrečky. Je tam búdka pre akési zvieratá a niekoľko preliezok, pitka a iného vybavenia, aké sa dá kúpiť v obchode. Neprijemný zápach naznačuje, že klietka nie je prázdna. "Čo to je? Ty si si kúpil škrečky?" Josh zavrtí hlavou. "Nie, škrečky nie." Josh zoberie kúsok umelého krmiva a vhodí ho do klietky. Po krátkej chvíli z búdky vykukne jedna a potom aj druhá myš. Sú to biele laboratórne myšky, ktoré je možné kúpiť v obchode. "Sú to samičky. To, aby dobre vychádzali a nehrýzli sa." Prezradí Josh. "Kúpil som ich dnes ráno aj s klietkou za tie prachy, čo si mi žičal na kolotočoch. Nie sú cool? Tá..." Josh ukáže na jednu z myší. "...sa volá ???0 a táto ???0." Lucas sa uškrnie. "Ako vieš, ktorá je ktorá? Všetky sú obe rovnaké." Josh opatrne za chvost podvihne jednu z myší. "Podľa tohto prúžku, ktorý som im urobil." Každá z myší mala na chvoste fixkou nakreslený farebný prúžok. Tá s modrým bola ???0 a s červeným zas ???0. "Super nápad." Poznamená Lucas. "Ale na škrečky by som ho použiť nemohol." "Prečo?" Zháči sa Josh. "Lebo majú krátke chvosty." Obaja sa zasmejú. "Koľko to stálo?" "35 babiek aj s klietkou. Otec by mi psa nedovolil, tak som kúpil myšky. Sú zlaté, však?" "Hej. Ale prečo ich máš tu?" "Oco by ma zabil, ak by ma zabil, ak by zistil, že som ich kúpil."

"Prečo ?" Nerozumie Lucas. "Neznáša zvieratá. Vždy som chcel psa, alebo aspoň myši, no vraj roznášajú choroby." "Laboratórne myši ?" Riekne Lucas posmešne. "Veď tie sa používajú na pokusy. Je pre nich viac liekov, ako pre ľudí." Josh zavrtí hlavou. "Aj tak by mi ich nedovolil. Poznám ho. Niečo by si vymyslel." Lucas pohladí jednu z myšiek po kožuchu. "Aj tak ich v zime musíš dať do tepla, aby nepomrzli." "To mám vymyslené." Pochváli sa Josh. "Dám ich na pôjd. Tam oco veľmi nechodí. Ale teraz budú tu. Dal som tam aj zámok, aby sa k nim nedostala mačka a budem sa o ne každý deň starať. Vymieňať piliny, dávať jedlo, vodu." "A čistiť bobky." Doplní Lucas veselo. "To mi nevadí." Josh pohladí obe myšky. "Sú tak samé a majú oba jedna druhú. Ako my." Lucasa sa začne smiať, keď si uvedomí, že Josh svoje slová myslel vážne. "Ale ja nie som samička, blbče." Josh sa zasmieje a pridá sa aj Lucas. Ako sa tak smejú, zrazu niekto zalomcuje dverami. Je to Joshov otec. Keď zistí, že dvere sú zamknuté, zabúcha na nich. "Josh otvor !!" Riekne prísne. Josh v panike ukryje kľetku s myšami a kým Lucas zamyká kladku, on pristúpi k dverám kôlne a akože ich začne otvárať. Vysvetľujúc, že zámok je hrdzavý, otvorí ich až keď Lucas uzamkne skrinku s myšami. Joshov otec vstúpi dnu. Je to statný muž, nižšej, podsaditej postavy, ktorý je oblečený v montérkach od firmy pre ktorú robí. Večne prísny, takmer nikdy sa neusmieva. Tmavé kruhy pod očami mu dávajú prísny, takmer zlovestný výzor. "Čo tu robíte ?" Opýta sa prísne, pretnúc pohľadom syna. "My sme sa tu iba hrali. Ukazoval som Joshovi kôľnu." Zajachce Josh vystrašene. "A prečo ste za zamkli ?" Josh zmeravie. Z tváre mu zmizne farba a ostane ako obarený. "To bol môj nápad." Zaklame Lucas. Chcel som vyskúšať zámok, a potom sme ho nevedeli otvoriť. Až teraz, keď ste zabúchali. Asi sa tam niečo uvoľnilo." Otec pozrie na Lucasa. "Ten zámok je starý a musím ho vymeniť. Nesmiete sa zamykať. Čo ak by tu vypukol požiar ?" Lucas skrúšene sklopí zrak. "Prepáčte, bola to moja chyba. Nevedel som, že je hrdzavý." "To nič Lucas." Odvetí otec. "Josh ti to mal povedať." Nastaviac dlaň, Josh vráti otcovi kľúč od kôlne. "Je šesť a mama už prestrela na večeru." "Tak ja už pôjdem domov." Odvetí Lucas. Otec prísne pozrie na syna. "Máš tu kamaráta, ktorý ti pomáha s úlohami, a ty ho ani nepozveš k nám na večeru ?" "Ale ja už vážne musím domov, pán Foley. Musím ešte cvičiť na piano. Budúci týždeň mám koncert." Protestoval Lucas. "20 minút to piano počká, nie ? Ak chceš, po večeri ťa hodím domov autom." Lucas prikývol. Na výber aj tak nemal.

18. Lucas je u Josha a ostane na večeri s jeho otcom

Ako Joshov otec povedal, stôl je už prestretý a v jedálni sú okrem Joshovho otca, Josha a Lucasa aj Joshove sestry a jeho mama. Joshova mama je milá pani, ktorá toho veľa nenahovorí. Lucas z Joshovho rozprávania vie, že Josh má mamu rád. Je jediná, kto sa ho pred prísnyim otcom zastáva. Je štíhlejšej postavy, má dlhé vlasy a často sa usmieva. Pracuje ako kuchárka v reštaurácii, a preto aj doma má Josh vždy varenú večeru. Maria a Lucy sú teenagerky. Maria má 17 a Lucy 16. Josh ich nemá rád, pretože sa k nemu často správajú zle. Majú uštipačné poznámky a Josha i Lucasa považujú za malé deti. K Lucasovi sa nikdy nechovali otvorene zle, no Lucas už bol svedkom, ako pred ním Josha nie raz zahriekli či naň kričali, ak napríklad s Lucasom boli v jeho izbe. Majú frajerov, ktorí u nich občas večerajú. Dnes však to nebudú ich frajeri, ktorí u nich budú večerať, ale Lucas. Aj keď sa s Joshom už pozná dlho, bude to preň premiéra. Lucas

nemá rád Joshovo otca a vždy sa mu z Joshovho domu podaril vytratiť pred večerou či predtým ako sa Joshov otec vrátil domov. Joshova rodina vždy cez víkendy obedujú a večeria spolu a cez týždeň majú vždy presne o šiestej spoločnú večeru. Vtedy musia byť všetci pri stole, pretože si to takto želá Joshov otec. Joshovi to lezie na nervy a Lucasovi sa už o tom sťažoval, ale otec na takejto večeri trvá a ak niekedy sú jeho sestry dlhšie a meste a na večeri nie sú, tak je vždy nahnevaný. Aj dnes sa celá rodina aj s ich hosťom Lucasom zhromaždí okolo stola na ktorom je prestreté ako v reštaurácii. Lucasa napadne, že za to môže mama, ktorá je zvyknutá takto prestierať aj v práci. Lucas pristúpi k stoličke vedľa tej Joshovej. Chce sa posadiť, keď si uvedomí, že všetci stoja. Pred jedlom totižto nasleduje modlitba. Otec sediaci za vrch stolom sklopí zrak a začne sa nahlas modliť. Ostatní po ňom opakujú. Lucas sa modliť nevie, a tak iba ostane ticho. Ako sa tak rodina modlí, Josh hodí očkom po Lucasovi. Prevrátiac zrak, Josh jasne naznačí čo si o otcových praktikách myslí. Po modlitbe všetci zasadnú za stôl. Joshova mama potom každému z nich naberie, najprv polievku a potom aj druhé jedlo. Lucas už párkrát mal možnosť ochutnať jedlo Joshovej mamy a vždy bolo výborné. Lepšie než to čo varí jeho mama, ktorá často varí tie takzvané zdravé veci, ktoré Lucasovi nechutia. On má radšej tie nezdravé.

Ako tak v úplnej tichosti večerajú, Joshov otec sa obráti k Lucasovi. "Ako sa ti v škole darí. Stále najlepší žiak v ročníku ?" (Lucas naozaj spravil testy z matematiky a prírodných vied najlepšie z celého ročníka.) Lucas pokrčí plecami. "Áno, oci." Predbehne ho Josh. "Josh..." Zahriakne otec syna. "Pýtal som sa Lucasa." Josh sklopí zrak a odpoveď ostane na Lucasovi. "Pani Simonsová hovorí, že áno. Ale teraz máme jedno nové dievča, Jennifer, ktorá vraj vie dobre matiku. Prišla k nám tento týždeň. Takže asi budem musieť zamakať." Dodá Lucas položartom. Joshov otec uznanlivo prikývne. "To je správne. Tvrdó a pocktívó pracováť. Kvalitné vzdelanie je nesmierne dôležité. Kiežby tomu rozumel aj môj syn a učil sa lepšie. Že Josh ?" Josh len zošpúli pery a nič nepovie. "No, oco chce, aby som chodil na súkromnú školu." Prizná Lucas. "Stále mi to opakuje. Ale ja tam nechcem. Súkromné školy sú snobáreň. Všetci si tam o sebe myslia, že len preto, že im rodičia platia drahú školu, tak sú niečo extra. A aj učitelia sa tak správajú. Ale ja to nemám rád." "Veľmi rozumné slová." Pochváli Joshov otec Lucasa. "Bohatí ľudia si často o sebe myslia, že sú niečo viac. Radi sa nad iných povyšujú, nepoznajú pravé hodnoty, ako pokora, úcta či viera v Boha. Ale takú dobu žijeme, že dievčatá ?" Mária a Lucy iba prikývnu. Zjavne sú už na filozofické reči ich otca zvyknuté, a nemajú chuť sa s ním ňaťahovať. Aspoň taký má z toho dojem Lucas. "Stále športuješ ? Josh spomínal, že chodíš tuším na vodné pólo ?" "No to hej. Ale veľmi ma to nebaví." Prizná Lucas úprimne. "Máme to až poobede, dvakrát do týždňa tréning, a niekedy aj trikrát a ešte chodím na piano." "Budúci týždeň máš koncert ?" Pripomenie Joshov otec Lucasove slová. "Hej, ale iba taký menší. Pre rodičov hudobnej školy." "A ešte sa aj vynikajúco učíš. Obdivuhodné. Ako to všetko stíhaš ? Josh nechodí ani na piano, ani nerobí žiaden športy a tie známky..." "Spievam v nedeľu v kostole." Bráni sa Josh. "A aj to sa ti nechce." "Fred. Nechaj ho." Napomenie Joshovo otca manželka. "Veď sa snaží." "Snaží. Ale málo. Ja som v jeho veku už doma pracoval, pomáhal otcovi opravovať auto, chodil do skauta, hrával baseball. Ako každý poriadny chlapec v jeho veku." Josh na to nereaguje a Lucas má dosť rozumu aby čušal. No cíti sa aj za Josha trápne. Našťastie, diskusia viac nepokračovala. Joshov otec povedal to čo chcel a po jeho monológovi nastalo dusné ticho.

Po večeri, Josh odprevadí Lucasa k dverám. "Sorry." Riekne Josh namiesto rozlúčky. "Tvoj otec je ale riadny idiot." Pošepne Lucas na čo sa Josh uškrnie. "Uvidíme sa zajtra ?" Josh zavrtí hlavou. "Musím do kostola." "Tak v pondelok v škole. Čau." "Čau." Odvetí Josh a zamávajúc kamarátovi, Lucas zamieri domov. Rozmýšľa nad tým čo sa na večeri u Josha stalo. Nerozumie prečo je Joshov otec na syna tak prísny. Josh je predsa slušný a milý chlapec. V škole sa správa slušne, s nikým sa nebije ani nemá konflikty, je dobrý Lucasov kámoš. Prečo ho musí jeho vlastný otec takto ponižovať ? Lucas si je istý, že jeho otec by to nikdy nespravil. A ani on, ak by mal syna, tak by naň nikdy tak prísny nebol. Len preto, že Josha nebavia manuálne práce, nezaujímajú ho autá ani motorky, nebaví ho pomáhať pri opravách v domácnosti. Preto predsa nie je zlý. Lucas to porovná so sebou. Jemu lezie na nervy to, že ho otec chce dať na veľmi drahú školu, kým Josha jeho otec poťahuje za to, že nechodí do skauta. Uvedomí si, že sa vlastne na rodičov nemá kvôli čomu sťažovať. Ak by mal takého otca ako Josh, potom by sa mohol sťažovať. Lucas rozmýšľa ako by mohol Joshovi pomôcť, no nič rozumné mu nenapadá. A tak radšej pridá do kroku, nech je čo najskôr doma. Zajtrašok strávi najskôr doma, ak otec zasa nevymyslí nejaký výlet, alebo podobnú hlúposť. No stále lepšie ako stvrdnúť nedeľu v kostole, ako Josh.

19. Lucas dáva Connorovi úplatok

Je pondelok a Lucas s Joshom sú na školskom ihrisku. Lucasovi deň beží príšerne pomaly. Neustále rozmýšľa ako sa Jennifer prihovoriť. Jennifer aktuálne na školskom ihrisku nie je. Asi sa niekde zdržala. Josh opisuje kamarátovi, ako bolo včera v kostole, no všimne si, že Lucas ho nepočúva. "Myslíš na ňu ?" Podpichne Josh. Lucas neodpovie. "Už si s ňou kecal ?" Lucas zavrtí hlavou. "Mal by si s ňou pokecať. Možno na to čaká." Josh sa pohodlne rozťahne na lavičke. "Dievčatá sú také. Hoci sa tvária, že niečo nechcú, v skutočnosti netúžia po ničom inom. A keď neurobíš to čo chcú, sú na teba naštvané. Ako keby si im ty mal čítať myšlienky." "Tvoje ségry sú divné." Namietne Lucas. "Hej, to sú, ale sú to baby. A všetky baby sú rovnaké. To mi ver." "No jasné, expert..." Lucas drgne do Josha rozvaľujúceho sa na lavičke. Josh doň na oplátku strčí topánkou a vyloží si nohu na Lucasovo koleno. "To si píš, že som. Keby si mal doma to čo ja, vedel by si o čom hovorím. Rozmaznaný jedináčik." Lucas sa po Joshovi zaženie, ale iba zo srandy. "A daj zo mňa dolu tu nohu, ak nechceš prísť k úrazu." Josh vyskočí do sedu a schmatne kamaráta okolo krku. "Chceš prísť k úrazu ?" Zasmeje sa Josh, zvierajúc Lucasa. Lucas štuchne do Josha. "Prestaň blbče. Bolí ma hlava." "Ó, tak zrazu." Joshovo zovretie pominie. "Pozri !" Kývne Josh na opačnú stranu školského dvoru. Jennifer v sprievode Hannah, River a Natalie vychádza na dvor. Sediac ďaleko, ani jedna z nich si Lucasovo a Joshovo blbnutie nevšimli. Zaujaté rozhovorom, River niečo ukazuje kamarátkam. Na tú vzdialenosť nevidieť čo, no najskôr ide o mobil. "Frajerka je tu." Zahľási Josh posmešne. "No tak, nebud' sráč a choď za ňou." "A čo jej poviem ?" "Že si sa do nej buchol." Lucas prevráti oči. "Šibe ti ? To mám povedať pred nimi ?" Lucas má na mysli spolužiačky Jennifer. "Tak pôjdeme akože okolo, ja do teba drgnem a ty drgneš do Jen. A potom sa jej akože ospravedlníš. Dievčatá majú také sprostosti radi." "To je hlúpe." Namietne Lucas. "Tak im povedz, že zajtra robíš u vás

doma párty a ak chcú, môžu prísť. Vaši nebudú proti, nie ?" "Neviem. Párty som nikdy nerobil." "Tak ich niekam pozvi. Čokoľvek. Usmiala sa predsa na teba a to znamená, že ťa chce. Ale keď s ňou nepokecaš, pomyslí si, že si magor a prestane mať o teba záujem. Baby sú také." Lucas sa nečakane postaví a z batohu vyberie Fantu z ktorej sa napije. "Kam ideš ?" Zháči sa Josh. "Za ňou." "To vážne ? A čo jej povieš ?" "Neviem." Prizná Lucas a skôr ako Josh stihne zareagovať, zamieri k skupine spolužiačok. Kráčajúc pomaly, je to Hannah, ktorá si Lucasa všimne ako prvá, upozorniac na to kamarátky. Keď naň Jennifer pozrie, Lucas sklopí zrak, no pokračuje ďalej. Ani sám nevediac čo Jennifer povie, Josh má pravdu. Nemôže viac ostať ticho. Keď už je blízko skupine dievčat, zrazu mu zahatá cestu Connor s oboma kámošmi. "Tak tu si ?" Zvolá na Lucasa. "Nezabudol si na niečo ?" "Na čo ?" Odvetí Lucas rázne. Vediac, že ho Jennifer vidí, strach ho opustí. "Na prachy čo mi visíš." "Žiadne prachy ti nevisím." Lucas sa obzrie, pretože začuje ako za ním ktosi kráča. Je to Josh, ktorý mu pribehol na pomoc. "Máš tu svojho buzerantského kámoša." Ako to Connor povie, vyrazí Lucasovi z ruky plechovku, ktorej obsah sa mu vyleje na tričko. "Ó, ty si sa olial." "Je to žlté ako štiny." Pridá Kai. Všetci traja sa na tom zasmiejú. "No tak, naval' prachy. Tvoj ocinko ti ich určite dal." "Žiadne prachy ti nedám." Odsekne Lucas rázne. Nevie čo ho Jennifer vidí, alebo nie, ale na to teraz nezáleží. Je to prvýkrát čo si dovolil vzdorovať Connorovi. Zvraštiac čelo, Connor zdrapí Lucasa za tričko. "Chceš rozbiť hubu ?" "Phills ?" Skríkne na Connora mužský hlas. "Čo to tam robíš ?" Je to tréner, ktorý okrem iného trénuje Lucasa vodné pólo a Connora futbal. Je nízkej, postavy, nižší ako Connor. No zároveň má vypracované svaly a veľkú silu, takže má rešpekt u všetkých chlapcov. Connor pustí Lucasa. Tréner pristúpi bližšie. "Tebe všetky tie vylúčenia nestačili ?" Oborí sa na Connora. "Chceš letieť zo školy ? Teraz, na konci ôsmaku ?" "Nie tréner. My sme sa len rozprávali." Tréner pozrie na Lucasovo vlhké tričko. "Chceš sa 'len tak porozprávať' s riaditeľku ? Kľudne ťa tam zavediem aj teraz, ak máš záujem." "Nie tréner." Zavrčí Connor. "Tak mu daj pokoj. Vyskakovať na slabších, to je vážne hrdinstvo. Ešte raz ťa uvidím ako tu nedáš pokoj ostatným a si skončil. Rozumieš ?" Connor neochotne prikývne. "A teraz vypadnite." Ako to tréner povie, práve zazvoní a deti sa začnú trúsiť späť do budovy školy. Medzi nimi aj Josh a Jennifer. "Si v poriadku ? Nič ti nespravil ?" Opýta sa tréner Lucasa. Lucas zavrtí hlavou. "Naozaj ?" "Nie, pán Cole. Som OK. Vážne." Tréner si povzdychne. "Nemal by si ho chrániť tým, že mlčíš. Ak ti ubližuje, mal by si to povedať. Connor je gauner, ktorý raz skončí za mrežami. No ak ho nikto z vás nenahlási, nemôžeme nič robiť." Lucas neodpovie. Tréner kývne na Lucasovo tričko. "Chod' si to umyť. Máš niečo na prezlečenie ?" Lucas prikývne. "Dobre. Tak už chodil. Zvonilo." Lucas sa na teraz už prázdnom ihrisku rozbehne k dverám do školy.

20. Josh ukáže Lucasovi, kde má otec zbraň

V zámku šľuknú kľúče. Josh vstúpi do svojho domu ako prvý, nasledovaný Lucasom. V dome je ticho a ponuro. Josh zavedie Lucasa na poschodie kde má svoju izbu. Je tak polovičná oproti Lucasovej, no aspoň ju má pre seba, na rozdiel od jeho sestier. Izba má malé okno cez ktoré preniká dnu iba málo svetla. Na rozdiel od Lucasovej izby je strohejšie zariadená. Nie je tu televízor, ani výkonná wi-fi veža. Josh tu nemá domáce kino, ani veľké reproduktory. Po stenách nevisia žiadne plagáty, ako je to vo vedľajšej

izbe patriacej jeho sestrám. Je tu iba posteľ, skriňa na veci, pracovný stôl s počítačom za ktorým sú dve stoličky, niekoľko policičiek s knihami a učebnicami plus kreslo a nízky ošarpaný stolík na ktorý si Lucas rád kladie nohy, keď je u kámoša. Okrem vybavenia sa Joshova detská izba líši aj ďaleko väčším poriadkom. Knihy na policiach sú poukladané v úhladných radoch. Každý kus ošatenia v skrini je pekne poskladaný a má svoje pevné miesto. Na pracovnom stole je upratané, koberec vystretý a povysávaný. Hračky, modely áut a lietadiel sú porozkladané na skrinkách so zotretým prachom. Lucasovi vždy Joshova izba pripomínala väzenskú celu. Rovnako malá, nepríjemné tmavá, no vždy uprataná a upravená. Lucas vie, že Josh v nej musí dbať o poriadok, aby hlavného 'bachara' - otca nenaštal. "Si si istý, že foter ti príde až o šiestej ?" "Hej. Teraz je v robote a večer ide s mamou a ségrami nakupovať handry na školský ples." "Teraz ?" Zháči sa Lucas. "Veď je apríl." "Hej, ale majú zľavy." "A načo tam ide s nimi ?" Josh sa uškrnie. "Lebo nie je Black Friday. Tie zľavy nie sú až tak veľké." Doplní Josh, keď uvidí, že Lucas nerozumie. Lucas skočí do starého, rozbitého kresla, ktoré pod jeho váhou zastoná a vyloží si nohy na stolík. "Chcel by som mať také doma." Josh sa posadí za počítač k pracovnému stolu. "Zahráme niečo ?" "Keď chceš ?" Odvetí Lucas nedbalo. Josh zapne počítač. "Takže si s ňou nekecal ?" "A kedy ?" Ohradí sa Lucas. "Keby tam ten kretén neprišiel..." "Čo ti hovoril Cole ?" Lucas si povzdychne. "Také tie obvyklé kecy. Ako mi je, ako sa mám, prečo nič nepoviem. Keď nič nepovieme, nemôžu nič robiť. Stále to isté. Akoby som bol nejaký zasratý bonzák. Ale... Sú to už len 2 mesiace, tak čo ?" Josh zovrie päšť. "Mal by mu niekto rozbiť hubu." Lucas mávne dlaňou. "Hej ? A kto ? Môj foter je proti násiliu. Vraj nič nerieši. Stále mi to opakuje. Ešte aj keď hrám blbé hry, alebo v telke ide nejaký film. Vždy má hrozne 'múdre' poznámky. Heh, keby vedel čo pozeráme..." Josh sa uškrnie. "Mi hovor. Ja som to mal včera na kázni. Ako máme odpúšťať, nastavovať druhé líce. Hrozné žvásty. A potom sme mali s pátrom obed v záhrade a oco kecal a kecal. Bleh. Stvrkli sme tam do druhej..." "Nemá to zmysel." Pridá Lucas. "Na strednej si tak vyskakovať nebude. A jeho foter ho aj tak doma neustále mláti." "To hej..." Joshova tvár náhle sčerí vzrušenie. "Mám super nápad ! Čo keby sme naňho niečo narafičili ?" "Čo ?" Nerozumie Lucas. "Nahráli by sme na mobil čo robí v škole, ako iných bije a nedá im pokoj a poslali to jeho otcovi. Nech mu rozbije hubu on." "A ako mu to chceš poslať ?" "Na USBčku. Kúpime nejaké za 5 babiek a pošleme mu ho poštou aj s videom." Hoci Lucas neodvetí, výraz jeho tváre hovorí za všetko. "No tak, to nezistíš." "A keď náhodou hej, tak nás zabije. Ďakujem, neprosím." "Nie, nezabije." Josh vyskočí zo stoličky a naznačí Lucasovi, aby ho nasledoval. Spoločne vkročia do miestnosti na konci chodby. Je to spálňa Joshových rodičov. Lucas sem nazrel iba raz, keď mu Josh v rodinnom albume ukazoval svoje fotky z detstva. Najväčšia z izieb v dome, keď je otec doma, Josh sa sem nikdy neodváža. Na rozdiel od prvej návštevy Josh nezamieri k skrinke so šuplíkmi, ale zastane pri skrini na šaty. Opatrne ju poodchýliac, nenaolejované dvere nepríjemne zaškrípu. Josh ukáže na veľkú kovovú krabicu postavenú na dne skrine. "Čo to je ?" "Trezor. Foter ta má svoje zbrane." Josh pribehne k náprotivnej polici a spoza jednej z kníh vytiahne malý kľúčik. "Týmto sa to otvára, ale treba vedieť kód." "A vieš ho ?" Josh sa tajomne zatvára. "Oco by mi ho nikdy nepovedal, ale..." Nasleduje dlhá, dramatická pauza. "Zistil som ho. Sleduj." Obaja chlapci sa sklonia k trezoru. Josh zasunie do zámku kľúč a na štvorici otočných koliesok vyberie číslo 6666. Pootočiac kľúčom, zámok šťukne a dvierka sa otvoria. "Ako si to zistil ?" Neskrýva Lucas svoje prekvapenie. "No predsa 666 - Diabolo číslo." Hľadiac na seba, obaja chlapci vybuchnú smiechom. "Prečo ich potom má, ak

ich, ak sú od Diabla ?" "Kúpil ich dávno. Ešte v Texase. Párkrát ma nimi učil strieľať, ale inak ich nikdy nevyberá." Josh opatrne otvorí dverka trezoru a zo spodnej poličky vytiahne jednu z dvojice zbraní. "Glock 17." Zahlásí Josh znalecky a z hornej poličky trezoru vytiahne zásobník. "Vieš prečo sa volá Glock 17 ?" "Lebo má 17 nábojov ?" "Hej. Ale to je iba najmenší zásobník. Najväčší môže mať až 33. Viac ako M-16ka." Skôr než Josh vrazí zásobník do spodnej časti rukoväte, skontroluje či je zbraň zaistená. Zásobník zaklapne na miesto a Josh namieri zbraň na náprotivnú stenu. "Párkrát ma oco zobral do lesa zastreľať si. Poriadne kope. Najlepšie ju je držať oboma rukami." Josh ukáže ako zbraň správne držať. "Nemôže vystreliť ?" Opýta sa Lucas. "Nie. Je zaistená." Josh potom vytiahne zásobník a podá Lucasovi zbraň. "Vyskúšaj si ju. Je bez nábojov." Lucas uchopí Glock 17 oboma dlaňami, ako mu to Josh práve ukázal. Zbraň vyrobená z matného polyméru má dlhú, obdĺžnikovú hlaveň s mieridlom na vrchole. Spúšť je chránená kovovým lúčikom. Masívna rukoväť má v prednej i zadnej časti početné drážky, aby sa pri výstrele zbraň nevyšmykla. Miesto po zásobníku zasúvaného do spodnej časti rukoväte je teraz prázdne. Pištoľ je napodiv veľmi ľahká. Takmer ako hračkárska. Lucas namieri zbraň k dverám. Mieridlom zacieli na kľučku. "Heh." Vybuchne Josh nadšene. "Keby ťa teraz videl Connor, tak sa poserie." Lucas sa so zbraňou namierenou pred seba postaví pred nástenné zrkadlo. "WOW. Ako pravý zabijak." Ocení Josh kamarátov postoj. "Cvaknem ťa ?" "Šibe ti ?" Lucas vráti zbraň kamarátovi. "Keby to zistil foter, tak ma zabije." "Nekecal si, že tvoj otec nemá rád násilie ?" Podpichne Josh a Glock 17 vráti na spodnú poličku trezora, ktorý nezabudne zamknúť. Vrátiac kľúč poza knihu z ktorého ho vytiahol, Josh narovná pokrčený koberec. "Čo zahráme ?" "Strieľačku." Podotkne Lucas a keď Josh zatvára dvere na izbe, naposledy pozrie k skrini na dne ktorej Joshov otec ukrýva trezor so zbraňami.

21. Lucas na telesnej si dá dolu tričko

Žiaci sú zhromaždení na školskom ihrisku. Lucasova trieda spolu s ešte jednou triedou majú spoločnú hodinu telesnej. Keďže je druhá polovica apríla, deti sú vonku. Kým chlapci sú na bežecskom ovále, kde práve prebiehajú behy, dievčatá cvičia na vedľajšom baseballovom ihrisku. Medzi dievčatami je aj Jennifer. Lucas sa práve pripravuje na svoj ďalší beh. Naťahuje si svaly a robí si masáž. Josh je pri ňom a len ho pozoruje. On sám už dobehol a je zadychčaný. "Pichá ma v boku. Nenávidím behanie." Zahlásí Josh vyčerpane. Lucas sa napije s plechovky, ktorú má so sebou. "To je preto, že nebeháš dosť. Ak by si behal, tak by to prestalo." "Hej, veď aj preto nenávidím behania." Lucas vystrie chrbát a podá nedopitú plechovku Joshovi. Práve včas. Tréner Cole práve pískol do píšťalky, aby sa pripravila ďalšia skupina na beh. V nej sú najlepší bežci triedy, vrátane Lucasa, Alana Sweeta, Roberta Stonea, Richieho Longa, Jima Matlocka a Thomasa Thornea z vedľajšej triedy. Josh buchne Lucasa po pleci. "Drž sa !" Lucas a ostatní sa postavia na štartovacie dráhy. Je to beh na 100 metrov proti času. Je tu aj Robert Stone, najlepší bežec a športovec v triede. Práve on beží vo vedľajšej dráhe, naľavo od Lucasa. Lucasovi sa ho iba dvakrát v behu na 100 metrov podarilo poraziť. No teraz má o motiváciu viac. Pohľadom Lucas zaškúli na skupinu dievčat medzi ktorými je aj Jennifer. Sústredené na cvičenie, nesledujú beh chlapcov. No Lucasovi to nevadí. Skloniac sa k zemi, tréner pískne, aby zakľakli. Lucas, tak ako ostatní, zastrčí

nohu do štartového bloku. Keď tréner pískne do píšťalky, skupina 6 chlapcov vyštartuje vpred. Lucas je prvé desiatky metrov prvý. Bežiac ako o dušu, cieľ je už zvodne blízko, keď Lucasa na posledných pár metroch prebehne Robert Stone. Lucas je druhý, iba o pár desiatok centimetrov. Tréner im nadiktuje víťazný čas a pochváli Roberta i Lucasa za dobrý beh. Zadychčaný, Lucas trénera veľmi nepočúva. Naštvaný si ide sadnúť na lavičku. Josh sem za ním dobehne. Pri pohľade na Roberta, ktorý sa spokojne škerí, je Lucas ešte naštvanejší. "Takmer si ho mal." Pochváli Josh kamaráta. "Ale hovno." Odsekne Lucas naštvané. "Prepálil som začiatok." Lucas sa na lavičke skloní k zemi, aby nabral dych. Keďže lavička je otočená smerom k baseballovému ihrisku, po očku pozrie na cvičiace dievčatá. Jennifer jeho beh nevidela. "Našťastie." Pomyslí si Lucas. Josh podá Lucasovi jeho nedopitú plechovku. Lucas z nej začne odchlípať, sledujúc dievčatá. "Dnes máš ešte tréning ?" Opýta sa Josh. Lucas prikývne. "Och, to by ma zabilo." "A zajtra mám ten blbý koncert." "A v štvrtok je písomka z matiky." "To ma neserie, ale..." Ako to Lucas povie, zrazu si stiahne tričko. Josh na kamaráta prekvapene pozrie. "Je prepotené." Oznámi Lucas a vystrie sa na lavičke. Obedňajšie slnko mu štekľí trup. "Ak ťa Cole uvidí, bude zúriť." Pripomenie Josh trénerov postoj, ktorý nemá rád keď si žiaci dávajú dolu tričká, najmä teraz v apríli, keď je ešte chladno. Lucas na Joshovu výstrahu nereaguje a ďalej sa necháva ohrievať teplými lúčmi slnka. Nenápadne pozerá smerom k Jennifer, ktorá je však ako na potvoru otočená chrbtom a nemôže vidieť jeho vytrénované brušné svalstvo. "Po tréningu ku mne neskočíš ? Stiahol som nejaké filmy." Lucas zavrtí hlavou. "Musím cvičiť na ten debilný koncert. Foter ma večer chce počuť. Asi aby som mu nenarobil hanbu..." Dodá ironicky. "Nechceš tam ísť za mňa ?" Josh sa usmeje, keď sa zrazu ozve píšťalka trénera Colea. "Jones." Okríkne tréner Lucasa. "Nie je leto a nie sme na pláži. Okamžite si obleč to tričko." "Ale je prepotené." Namietne Lucas. "To ma nezaujíma. Prezlečíš sa v šatni." "Asi sa chce zapáčiť Joshovi." Zahlásí Julian McConnell na čo sa všetci chlapci, aj tí zo susednej triedy, začnú smiať. "Nechajte ich, majú rande." Pridá Nolan uštipačne. Tréner opäťovne pískne do píšťalky. "Ticho tam. Ešte jedna taká poznámka a spravíte beh na jednu míľu." Trieda zmĺkne. Lucasovi neostáva nič iné, iba si prepotené tričko znova obliecť. Čo je horšie, trénerov krik prinútil dievčatá otočiť sa a uvidieť čo sa deje. Pre Lucasa je to veľmi ponížujúci zážitok. A to iba preto, že chcel Jennifer ukázať svoje vytrénované telo.

22. Lucas je na tréningu vodného póla

V školskom bazéne na Rindge Avenue Upper School je rušno. Práve tu prebieha tréning vodného póla starších žiakov. Lucas, ktorý je tu tiež. Aktuálne je na lavičke vedľa bazéna. Lucas tu nie je tak celkom dobrovoľne, tak ako nie je dobrovoľne členom vodnopólového tímu. Je to kvôli otcovi. To on trvá na tom, aby popri škole a hraní na piano robil aj nejaký šport. Podľa otca je dôležité rozvíjať nielen vzdelanie a vedomosti, ale aj rozvíjať vlastné telo. A preto otec trvá na tom, aby robil aspoň jeden šport. Lucasov obľúbený šport je plávanie. Nejaký čas aj chodil na plávanie, ale bolo to príliš vyčerpávajúce. Najmä keď sa večer ešte musel učiť a hrať na piano. A tak sa prehlásil na vodné pólo, kde netreba plávať voči časomiere. A tak je tu. Sledujúc po očku spoluhráčov, Lucas je myslou ďaleko od tréningu. Stále sa vracia k Jennifer. Ani dnes

mu nevyšiel rozhovor s ňou. Po trapase na telesnej už nemal chuť sa s Jennifer rozprávať z obavy, že by ho mohla vysmiať. **No aspoň si spravil niekoľko jej fotiek.** Sú síce iba od chrbta a len na dvoch sa Jennifer otočila, takže jej zabral aj tvár, no stále lepšie než nič. Zajtra skúsi spraviť kvalitnejšie. Napríklad na školskom ihrisku. A najmä sa ňou skúsi porozprávať. Nevie síce o čom, ale prešiel týždeň a je najvyšší čas sa jej ozvať. Ako tak Lucas premýšľa o čom bude s Jennifer rozprávať, zrazu tréner pískne do píšťalky a povie Lucasovi, aby šiel do bazéna. Lucas si nasadí čiapku a skočí do vody. Na príkaz trénera ide do bránky. Tréner Lucasa striedavo nasadzuje niekedy do brány a niekedy do útoku. Tentoraz má hrať v bránke. No myslí stále upriamený na Jennifer, veľmi sa mu nedarí. Lucas dostane niekoľko lacných gólov a jeho spoluhráči sa naňho hnevajú. Lucas si to veľmi nevšima. Je zvyknutý na ponosy svojich spoluhráčov, ktorí sa často hádajú aj medzi sebou. Našťastie tu z ich triedy je iba Julian, ktorého otec tak ako jeho núti šporovať, keď je sám policajt. Lucas, tréner ani nikto iný si nevšimne ako si na tribúnu niekto prisadne. Je to Josh. Tak ako niekoľkokrát, aj dnes prišiel povzbudiť svojho kamaráta. Josh chodí často na Lucasove zápasy, kde sú však aj mnohí rodičia a súrodenci hráčov, no na tréningoch spravidla bývajú len hráči. Hráči a Josh. Dnes Lucas veľmi nemá prečo povzbudzovať, pretože Lucasovi sa vážne nedarí. Keď Lucas dostane ďalší ľahký gól, frustrovaný tréner pískne do píšťalky a mávne k Lucasovi aby pripravoval k okraju bazéna. "Lucas, čo sa deje ?" Oborí sa tréner Cole na zverenca. "Dnes si ako spomalený. Si OK." "Len som unavený z telesnej." Ospravedlňuje sa Lucas. "Ale prosím ťa." Namietne tréner. "Štyri behy na 100 metrov ? Nebuď smiešny. Nemôžeš tam len tak stáť. Musíš ísť viac vpredu a zmenšiť strelecký uhol. Rozumieš ?" Lucas prikývne. Tréner pískne do píšťalky a tréning môže pokračovať. Keď tréning skočí, chlapci začnú vychádzať z bazénu. Dávajúc si dolu čiapky, jeden z Lucasových protihráčov mávne k tribúne. "Pozrite sa kto tam je." "Hej Luke, máš tu frajera." Utrúsi iný. Niektorí hráči sa zasmiejú. Lucas nereaguje. Na podobné narážky je zvyknutý. Aj v šatni je Josh terčom posmechu. "Tvoj milenec sa na teba prišiel pozrieť ?" Podpichne útlý Julian. "Závidíš ?" Odsekne mu Lucas. "Robíte to iba orálne, alebo aj análne ?" Podotkne iný, na čo sa ostatní začnú smiať. "Ani neviete čo to znamená, vy chudáci." "No, nemáme tvoje skúsenosti." Namietne Julian. "Poser sa." Julian sa len uškrnie a ďalej neprovokuje. Už párkrát od Lucasa dostal a teraz keď tu nemá nikoho zo spolužiakov, ktorí by mu pomohli by ho Lucas zvládol hravo. Nevšímajúc si spoluhráčov, Lucas ide do sprchy. Keď z nej vyjde, je už šatňa prázdna. Začnú sa prezliekať, dá si nohavice, keď začuje čiesi kroky. Je to Josh. "Môžem ďalej ?" "Ak chceš vidieť môjho vtáka, tak hej." Odvrkne Lucas. Josh s úškrnom nakukne do šatne. "Čau ?" "Čo tu robíš ?" Josh pokrčí plecami. "Nemám čo robiť, tak som prišiel ?" "Na tréning debilného póla ? Čo si na chlapcov ?" "Bol by si radšej, keby tu bola Jennifer, však ?" "Prestaň Josh. Som úplne zničený." "Chceš masáž ?" Lucas hodí po Joshovi mokrý uterák. "Ty si vážne divný..." "Hej, to hovoria všetci." Odvetí Josh veselo. "Keby ma oco nenútil do idiotských športov, tak tu nie som." "Ale ved' si hovoril, že vodné pólo máš rád." "Hej, ale len zápasy. Tréningy sú o ničom. Aj dnes do mňa Cole hučal, že hrám na hovno. A budúci týždeň máme zápas, kde príde aj oco." "Aj ja." Pripomenie Josh. "A možno by si mal pozvať aj ju. Už si s ňou kecal ?" Lucas na seba hodí tričko. "Ešte nie. Dnes som chcel. Ale ved' vieš..." "Mohol by si jej povedať, že hráš vodné pólo. Babám sa páči, keď chlap športuje, a keby ťa uvidela v tomto..." Josh končekom malíčka dvihne Lucasove mini plavky. Lucas sa zaženie po kamarátovi. "Úchyl !" "Mal by si vidieť, čo majú v počítači moje ségry." Josh odhodí mokré plavky na lavičku. "Tvoje ségry sú divné ako ty." "To sú

!". Obaja chlapci sa zasmejú. Lucas dokončí prezliekanie a spoločne vyrazia domov. No Joshov nápad, aby Lucas pozval kamarátku na zápas nie je vôbec tak zlý. Možno by to predsa len mohol skúsiť, až s ňou hodí reč. Najlepšie čo najskôr. Možno už zajtra.

23. Lucas odprevádza Jennifer domov

Je streda a dnes večer má Lucas koncert. No vôbec naň nemyslí. Jeho myseľ sužuje jediné. Ako sa porozprávať s Jennifer. V triede na to nie je príležitosť a ani na veľkej prestávke okrem pár fotiek nebola žiadna šanca. Neustále sa okolo nej točia dievčatá z triedy. Včera keď nad tým premýšľal, či sa Jennifer neozvať cez školský chat. No túto možnosť si nateraz necháva iba do zálohy. Príde mu hlúpe oslovovať dievča cez chat, keď každý deň sedí ani nie 3 yardy od jeho lavice. Musí vymyslieť niečo lepšie. Keď skončí posledná hodina, Lucas s Joshom ako tradične idú spoločne domov. Lucas si všimne, že Jennifer ide sama. Niektoré dievčatá majú poobede tréning mažoretiek a tak sa Lucasovi naskytá príležitosť pokecať si osamote. Už keď na seba zo skrinky hádže veci, po očku pozerá po Jennifer, aby mu neušla. Josh neustále niečo rozpráva, no Lucas ho nepočúva. Vychádzajúc zo školy, Jennifer je stále sama. Príležitosť, aká sa tak skoro nenaskytne. Lucas drgne do kamaráta a povie mu, že pôjde domov sám. Josh, ktorý si všimol, že Jennifer je sama, iba pár krokov pred nimi a Lucas na ňu neustále zazerá sa len uškrnie a Lucasovi zaželá, aby mu jeho rande vyšlo. "Keby ste sa pobozkali, hlavne jej nepovedz, že si neumývaš zuby. To baby neznášajú." Josh to povie zo srandy, no pravda je taká, že Lucasovi sa vážne nechce zuby umývať a častejšie ich neumýva ako umýva. Teraz však na to nemyslí a pridajúc do kroku, dobehne Jennifer.

"Čau." Zvolá Lucas zadychčane. Jennifer sa usmeje. "Ahoj." "Ty..." Zakokce Lucas. "Ideš domov ?" Jennifer mávne k neďalekej zastávke odkiaľ odchádzajú autobusy. "Idem na školský bus. Bývam až v ???0 a iný bus tam nechodí." "Až tak ďaleko ?" Zháči sa Lucas. Jennifer pokrčí plecami. "Je to iba nateraz. Oco hľadá niečo bližšie, ale ešte nič nevybral. Sme tu iba 2 týždne." "Ja... Teda my bývame na ???0. To je iba kúsok, preto chodím pešo." Jennifer sa obráti. "A kde máš Josha ? Nešli ste spolu ?" "Hej, ale on si niečo zabudol v škole a dnes aj tak ku mne nepôjde, lebo večer mám koncert a musím ešte cvičiť." "Ty máš koncert ?" Začuduje sa Jennifer. "A na čo hráš ?" "Na klavír. Vlastne na piano." Lucas rozhodí rukami akoby chcel povedať, že je v tom nevinne. "To vieš, oco. Má rád klasiku a trval na tom, aby som hral na piano." "Ja mám rada piano." "Vážne ?" "Mňa mama tiež dala na klavír, keď som bola menšia, ale..." Jennifer pokrčí nosom. "Veľmi mi to nešlo. Učiteľka ma len mučila notami, stupnicami, akordmi. A nemám tak šikovné prsty." "No, ja vlastne tiež nie." Odvetí Lucas veselo. "Ale keď ťa oco núti veľa cvičiť, dá sa to zmáknúť." "A ty aj robíš nejaký šport ? River a Hannah niečo spomínali a včera som ťa na telesnej videla behať. Takmer si vyhral." "Ty si to videla ?" Zháči sa Lucas. Jennifer prikývne. "No hej, bol som druhý. Ale behania až tak nemusím. Radšej mám plávanie. Chodím na vodné pólo. Aj včera sme mali tréning s Coleom. Ale vieš aký je. Neustále iba kričí a píska do tej debilnej píšťalky. Niekedy ma tým poriadne vytáča, ale čo už ?" "Hej, je taký divný." Súhlasí Jennifer zamieriac na zastávku, kde už postávajú ďalšie deti. Školský autobus práve prichádza a na zastávke

sa tlačí kopec detí. "Inak, budúci týždeň máme zápas. Je až o štvrtej, ale keby si chcela, môžeš prísť. Príde aj Josh a..." Lucas otrávene prevráti zrak. "Mama s otcom tiež." Tvoriac rad pred autobusom, Jennifer zhodí batoh z chrbta. "No, ešte uvidím ako budem stíhať. To vieš, len teraz sme sa presťahovali a všetko máme v dome rozhádzané. Ale..." Jennifer zaváha. "Ak mama nebude nič potrebovať..." Zachvejúc sa vzrušením, Lucasove pery sčerí úsmev. "Ešte neviem kedy presne to bude, ale poviem ti to dobre?" "Dobre." Odvetí Jennifer veselo, nastúpiac do autobusu. "Tak zajtra v škole." Zvolá Lucas na rozlúčku. "Maj sa Luca." Odvetí Jennifer a o sekundu ju pohltia útroby školského autobusu. Na Lucasovo sklamanie, Jennifer si sadne na opačnú stranu za vodiča, lebo na tej kde stojí on už neostalo voľné miesto. "Aj ty nastupuješ?" Oborí sa statný vodič na Lucasa stepujúceho pred dverami. "Nie pane." Vodič zatvorí dvere a autobus sa pohne. Aj keď ho Jennifer najskôr nevidí, Lucas jej nezabudne mávať, až kým autobus nezmizne z dohľadu.

24. Lucas si píše poznámky o láske (priama reč)

Lucas padne do mäkkej postele. So zasneným pohľadom do prázdna, cíti sa ako v raji. Vlastne, ani v raji nemôže byť krajšie ako teraz jemu. Lucas privrie viečka a predstavuje si každé slovo, ktoré s Jennifer prehodil. Všetky obavy, ktoré z rozhovoru s Jennifer mal sa rozplynuli. Ani raz sa nezakoktal, ich rozhovor neskončil trápny tichom, ktorého sa obával. Naopak, Jennifer povedal všetko čo jej na prvom stretnutí povedať chcel. O hre na piano, ako aj o športe. Jennifer dokonca ani neodmietla jeho pozvanie na vodnopólový zápas. Lucas vyberie z vrecka mobil na ktorom sú fotky Jennifer, ktoré sa mu podarilo spraviť dnes i posledné dni. Pri pohľade na rozmazané fotky mu zavrie žalúdok a štekľivý pocit v podbrušku nejde zastaviť. Opäť si siahne do nohavíc a o pár sekúnd ho zaplaví pocit nekonečnej slasti. Vrátiac sa z kúpeľne, vytiahne svoj notebook v ktorom má poznámky. Zaľúbene hľadiac na fotky Jennifer, Lucas si ich prenesie do počítača, aby ich videl väčšie. Jennifer je nádherná. Najkrajšie dievča na svete. No ani tá najlepšia fotka nemôže nahradiť to čo zažil dnes, keď ju prvýkrát oslovil. Prvé dievča v jeho živote, ktoré oslovil. Lucas sa na posteli narovná a notebook si položí na kolená. Ešte raz pozrúc na fotku svojej milej, začne písať.

"Je nádherná. To najnádhornejšie stvorenie na Zemi. Je úžasná. To najúžasnejšie stvorenie na Zemi. Je milá. To najmilšie a najmilovanejšie stvorenie v celom vesmíre. Maj sa Luca. Maj sa Luca. Maj sa Luca. Tá veta mi rezonuje myslou ako nebeská pieseň. Luca. Tak mi okrem mamy nikto nehovorí. Ani Josh nie." Lucas privrie oči, znova a znova si prehrávajú rozlúčku s Jennifer. "Miluje ma. Teda aspoň myslím. Nie, nemyslím. Viem to. Moje srdce mi to našepkáva. Buch-buch, buch-buch. Tep života. Rytmus lásky. Chyťľavejší ako najúžasnejšia skladba akú hudobný génus kedy vymyslel." Lucas pozrie na prsty. Chvejú sa mu, no nie od strachu. Vzrušenie mu zmáha celé telo. Doslova ho ovláda. "Jennifer, si môj anjel. Svetlo nádeje, maják čo mi v tme zasvietil a dal zmysel môjmu životu." Lucas zoberie malé zrkadlo z nočného stola a rozhrabne si vlasy. Potom vypúli pery, zmyselne otvorí ústa. Skúša rozličné výrazy tváre, ktorými by mohol na Jennifer zapôsobiť. No potom si spomenie na Joshovu poznámku o nevyčistených zuboch. Aj keď to bol vtip, Lucas vycerí zuby do zrkadla.

Nemá na nich viditeľný povlak, ani špinu, no Josh má pravdu. Musí na seba dbať. Aj preto hneď zájde do kúpeľne a vyčistí si zuby, použijúc aj otcovu ústnu vodu. Zápach z úst konečne necíti. Vrátiac sa do svojej izby, pozrie na hodinky. Musí ešte niekoľkokrát precvičiť skladbu, ktorú má večer hrať. Včera už ju zahral niekoľkokrát bezchybne, no ešte musí trénovať. Tak ako keby na koncerte mala sedieť Jennifer. Lucas sa posadí za piano a začne cvičiť. Ako tak hrá, spomenie si na rozhovor s Jennifer a vyschne mu v hrdle. Prezradiť Jennifer, že zápas vodného póla príde aj Josh bola pekná hlúposť. Čo ak si Jennifer o ňom pomyslí, že je na chlapcov? Lucas si tresne po čele. "Ja hlupák." Najradšej by Jennifer hneď napísal cez chat a vysvetlil ako to myslel. No lepšie to bude nechať na zajtra a radšej je to povedať z očí do očí.

25. Lucas hrá na koncerte

Navlečený v saku, s motýlikom, v nohaviciach čo neustále škrabú s príšernými lakovanými topánkami, Lucas si pripadá ako múmia uväznená v svojom sarkofágu. Spolu s ostatnými koncertujúcimi deťmi Lucas čaká v zákulisí koncertnej miestnosti, kým príde čas jeho vystúpenia. Je nervózny. Hoci dnes sa mu z 5 pokusov 4 krát podarilo zahrať skladbu bezchybne a raz spravil iba jednu malú chybu, cíti ako mu žalúdok zvierá kľč. Spomenie si na slová Jennifer o tom ako na hranie na piano treba mať šikovné prsty a začne si ich precvičovať. Možno keby tu Jennifer teraz bola, mal by to ľahšie. Zabudol by na všetky starosti a myslel iba na ňu. Ale Jennifer tu nie je a rovnako ani Josh. Všetko je iba na ňom samotnom. Čas jeho vystúpenia sa nezadržiateľne blíži. Lucas po očku pozerá po ostatných študentoch hry na klavír. Takmer nikoho z nich nepozná. Poväčšine má individuálne hodiny a len občas ide do hudobnej školy, kde stretne niekoho z ďalších študentov. No nie je sám, kto je nervózny. Dievčatá a chlapci sú približne v jeho veku. Niektorí o rok, dva starší či mladší. Chlapci sú rovnako ako on navlečení v príšerných sakách bez kravaty, ktorá by zavadzala pri hre prstami a dievčatá majú na sebe najlepšie večerné šaty, niektoré aj šperky či výrazné náušnice a namaľované pery. Vyzerajú umelo. Ako dospelé, ktorými nie sú. Lucas znova myšlienkami zablúdi k Jennifer, ktorá makeup ani výrazné náušnice či šperky nenosí. Nie ako niektoré staršie dievčatá, ktoré sú namaľované až hrôza, s tmavými riasami na očiach v štýle emo, že vyzerajú ako vyhladované vampírky. Jennifer je iná. Vo všetkom. Lucas si dodá odvahy hlbokým nádychom. Šerá miestnosť hneď vedľa koncertného pódia mu nepridáva na nálade. Rovnako ako búrlivý potlesk, ktorý sa odohrá ako dievča, ktoré ako posledné hralo pred jeho vystúpením dokončí svoju skladbu. Lucas sa postaví, narovnajúc si sako, ktoré všade tlačí. Skrytý za stenou, nevidí uvádzačku ako oznamuje meno. To počuje iba v reproduktorech. Staršia pani, ktorá púšťa deti na pódium mávne na Lucasa. "Držím palce." Pošepne, keď prechádza Lucas okolo. Lucas vystúpi na pódium. Prechod z tmavej miestnosti na reflektormi osvetlené pódium ho v prvej chvíli oslepí. Našťastie, toto nie je Lucasov prvý koncert a ukloniac sa, pristúpi ku klavíru. Jeho kroky sprevádza obligátny potlesk. Tam niekde, medzi stovkami tvári pochovaných v šere auditória sedia aj jeho rodičia. Najmä otec. Lucas sa ešte raz ukloní, posadiac sa za veľké klavírne krídlo. Narovnajúc si rukávy saka, pozrie na noty skladby, ktorú pozná naspamäť. A zrazu sa mu prsty rozbehnú rýchlosťou stenografky zvládajúcej stovky znakov za minútu. Sústredený na hru, Lucas nevníma jednotlivé noty,

ani údery prstov na klávesy. Trochu ako v tranze, akordy a harmónie sa míňajú jeden po druhom, až Lucasova skladba smeruje k nezadržateľnému záveru. O pár sekúnd je koniec. Koncertné krídlo dohrá a nasleduje mohutný potlesk. Lucas spotený a zadýchaný ako po dobehu mile na telesnej pána Colea sa len s námahou postaví a spraví povinný úklon. Pochvalné slová uvádzačky nevníma. Počas celej skladby nespravil jedinú chybičku. Môj múdry chlapček ako mu hovorí mama, či génus akoby si ho želal otec sa pred stovkami tleskajúcich opätovne ukloní a zamieri do miestnosti za pódium, aby ho vystriedal ďalší zo žiakov. "Bolo to výborné Lucas. Ani jediná chybička." Pochváli ho pani ???0, ktorá za ním prišla až sem. Celá natešená, potriasala mu plecom a dokonca ho objíma. Lucas si na zmätené prejavy jeho učiteľky hry na klavír už zvykol a nevenuje im pozornosť. Dobré vie čo bude nasledovať. Dnes večer si užije ešte veľa pochvál a potriasania rúk. Lucas, ako dobre vychovaný chlapec, svojej učiteľke klavíra za všetko poďakuje. Škoda len, že ho nepočula Jennifer. Nahrávka by však mala byť na webe a Lucas je rozhodnutý poslať jej link, nech vidí, že si nevymýšľa. Ale to až zajtra.

Lucas postávajúcí za jedným z barov si nalieva džús. Z toľkého trasenie pravicom a potľapkávania po pleci, ktorého sa mu za tých pár chvíľ odkedy koncert skončil dostalo ho bolí ruka. Najradšej by bol doma. No show ešte neskončila. "Lucas." Zvolá naňho otec z davu ľudí diskutujúcich vo veľkom sále, kde sa párty po koncerte koná. Je to vstupná hala koncertnej miestnosti, ktorú usporiadatelia upravili, aby po okrajoch boli bary s nápojmi a občerstvením ako aj kresla v ktorých niekoľko ľudí posedáva. Lucasov otec nástojčivejšie zamáva na syna. Otcovým spoločníkom je vysoký, zavalitý muž so širokým plecami a okuliarmi, o pár rokov starší ako otec. Vedľa jeho stojí jedno z dievčat čo mal vystúpenie na koncerte. Oblečená v čiernych šatách, Lucas ju pozná iba z videnia. Pristúpiac bližšie, opätovne potľapká syna po pleci. "To je Lucas. Môj syn." Otočiac sa k Lucasovi, otec mu predstaví svojho spoločníka. "Lucas, to je profesor Smith z našej katedry." "Dobrý večer, pane." "Pane ?" Zvolá statný muž veselo. "Budem si tu pripadať ako kráľ." Profesor Smith podá Lucasovi dlaň. "Nádherne vystúpenie Lucas. Hral si vynikajúco. A tak náročnú skladbu." Lucas pokrčí plecami. "To pani ???0. To ona ma naučila." "Musel si veľa cvičiť." "Lucas cvičí každý deň." Skočí do reči Lucasov otec. "Skvelé, naozaj skvelé." Profesor Smith sa skloní k dievčaťu. "To je moja dcéra Sarah. Tiež mala vystúpenie. Nevie, vy sa poznáte ?" Dievča ostýchavo zavrtí hlavou. "Len z videnia, pa..." Lucas sa včas zarazí. "Ty si hrala ???0, že ?" Sarah prikývne. "Bolo to veľmi pekné." "Ďakujem." Zašteboce Sarah. "Ale Lucas, ty si mal tuším ešte náročnejšiu skladbu." Uzná profesor Smith. "Ako to stíhaš hrať na klavír, učiť sa a otec spomínal, že hráš i vodné pólo ?" "Lucas sa učí na samé Áčka." Pripomenie Lucasov otec. "Nuž..." Lucas zaváha. "Stíham. Ale niekedy je to dosť únavné. Ale iba niekedy." "Obdivuhodné, naozaj." Profesor Smith uznanlivo prikývne, pozerúc na Lucasovho otca. "Tak deti, my ešte teraz s Lucasovým otcom musíme niečo prediskutovať, ale vy sa kľudne bavte ďalej. Dnešný večer patrí vám." Dohodnúc sa pohľadom, Lucasov otec potľapká syna po pleci a zaželajúc mu, aby sa dobre bavil, s profesorom Smithom zamieria k skupinke diskutujúcich, ktorí ich privítajú ako starí známi. Lucas so Sarah ostanú sami.

"Nedáš si niečo ?" Lucas ukáže k najbližšiemu baru plnému fľaší a kanvíc s kávou, čajom, džúsmi, minerálkami a inými nealkoholickými nápojmi. Sarah prikývne. Pristúpiac k baru, Lucas ako pravý gentleman svoju spoločníčku ponúkne. "Dáš si kávu, čaj, Colu

"? "To čo máš ty." "Takže, pomarančový džús." Lucas z kanvice opatrne načerpá do pohára len toľko džúsu, aby ho neprelial a podá ho Sarah. "Ďakujem." "Nemala si trému ?" Odpíjúc si, Sarah sa rozpačito zatvári. "Trochu áno. Vlastne trochu dosť." "Vlastne trochu dosť." Zopakuje Lucas veselo. "No to aj ja. Ale skôr viac než trochu. To vieš, poobede som to skúšal ešte 5 krát doma a spravil nejaké chyby. Báľ som sa, že urobím trapas." "No..." Sarah zaváha. "Ja som pár chýb spravila. Niektoré prechody sú fakt hrozné a dlho som ich cvičila. No aj tak sa mi podarilo niektoré skaziť." "Ty a skaziť ?" Začuduje sa Lucas. "Nič si neskazila. A hrala si výborne. Veľmi sa mi to páčilo. Ja Chopina veľmi nemusím, lebo je príliš ťažký a oco má radšej starú hudbu. Mozart, Bach, Vivaldi, Beethoven. Vlastne aj preto ma dal na klavír, aby mu mal po večeroch kto hrať." Myslené ako vtip, Sarah sa usmeje. "Inak, tie jeho kecy so samými Áčkami si nevšímaj." Lucas prevráti zrak. "Všade to musí spomínať a strápňovať ma. Akoby známky boli to najdôležitejšie." "A ty chodíš na akú školu ?" "Na Rindge Avenue Upper School. Nie je to boh vie čo, ale mám tam kámošov. No oco by ma dal najradšej na nejakú súkromnú." Lucas sa zamrví v stiahnutom saku. "Neznášam školské uniformy. Stačí, že teraz musím mať toto tu na sebe. Pripadá mi ako by ma zviazali do zvieracej kazajky." "No ja chodím na ???0 a tam máme dress code, ale chlapci nemusia nosiť saká. Iba bundy s logom školy a v zime vetrovky." "A nohavice ?" "Aj nohavice sú v dress code." Prikývne Sarah. "Ale rifle to asi nie sú." "To nie." Lucas ohrne nosom. "Mne to príde ako snobáreň. Nevieť prečo by som mal chodiť v školskej uniforme a nemohol si dať na seba čo chcem. No oco do mňa stále hučí, aby som prestúpil. Aj preto sa musím učiť na samé Áčka. Ak by som sa neučil, tak ma naši dajú na súkromnú a prídem o všetkých kámošov čo mám." "To je kruté." Pripustí Sarah. "Ja som si na ???0 už zvykla, ale je pravda, že niektorí spolužiaci sú fakt trápni. V našej triede je napríklad jeden chumaj, čo sa stále chvasce akí sú jeho rodičia bohatí a že keď bude mať 16, tak mu oco kúpi Porsche." "Porsche." Zvolá Lucas pobaveno. "To musí byť vážne idiot." "A máme tam aj ???0, ktorá je dcérou herečky ???0." "Tú nepoznám." Odvetí Lucas. "Hrala iba v telke. No ???0 sa tvári, akoby jej mama vyhrala Oscara. Dosť úbohé." "To hej." Súhlasí Lucas, ponúkne Sarah, že jej doleje. Dočerpajúc jej limonádu, Sarah sa tak zvláštne usmeje. "Inak, ak by si chcel, mohli by sme niekedy po hodine skočiť do cukrárne. Vedľa školy je jedna, kde chodíme s mamou. Majú tam ???0 aj tiramisu." "Tiramisu mám rád." Prizná Lucas. "Aj keď otec hovorí, žeby som to nemal jesť, lebo je tam alkohol. A sám teraz pije akési víno." Lucas si povzdychne. "Ale dobre. Niekedy po hodine by sme tam mohli skočiť." "Tak dobre." Poteší sa Sarah. Lucas a Sarah ešte hodnú chvíľu trkotali o všeličom možnom, až kým párty pred 11tou neskočila.

Vracajúc sa domov autom, Lucasa zmáhala únava. A to zajtra majú test z matiky. Ale na ten sa učiť nemusí. Keďže otec sa napil vína a ďalších 'nezdravých alkoholických nápojov', za volantom sedela mama. V auto panovalo ticho. Lucas nebol jediný koho koncert a následná párty vyčerpala. Lucas sa myšlienkami vrátil k rozhovoru so Sarah. Najmä jedna časť mu vrtala hlavou. Aj keď otec mu často pripomínal svoju predstavu (sen) ako má Lucas prestúpiť na súkromnú školu, a občas trochu naliehal, nikdy mu neprišiel otcov nátlak ako to povedala Sarah, ako krutý. Je to vždy otravné a únavné otcovi vysvetľovať, že ho na súkromnú školu nedostane, no kruté ? Ale usadený v pohodlnom kresle otcovho Audi, Lucas musel pripustiť, že na slovách Sarah niečo je. Tlačiť naň, aby sa učil na samé Áčka, inak ho preloží a on príde o priateľov je naozaj kruté. Akoby sa on sám nemohol rozhodnúť, nemal právo na vlastný život, ktorý musí

byť neustále otcom linkovaný, len preto, že otec z neho chce spraviť svoju kópiu. Prísť o Josha a teraz už i o Jennifer, aby otec mal zo syna svojho 'malého génia', ktorý naplní jeho vlastné, možno nenaplnené ambície mu prišlo, ak už nie kruté, tak minimálne sebecké. Zahĺbený v neradosných úvahách, preberie ho až otcov hlas. "O čom ste za bavili so Sarah ?" Lucas zaskočene zažmurká na otca sediaceho vedľa mamy. "O bežných veciach. O koncerte, o škole." "Počul si keď hrala Sarah ?" "Hej. Hrala Chopina. Vravela, že spravila niekoľko chýb, ale to je blbosť. Chopin je ťažký." "To áno." Súhlasí otec. "Je milá, že ?" "Sarah ?" "Áno. S jej otcom sa poznám už dlho. Až včera mi povedal, že Sarah chodí na tú istú hudobnú školu ako ty. Vy ste sa tam nikdy predtým nestreli ?" "Ale hej. Párkrát som ju videl." Odvetí Lucas nedbanlivo. "Ale nevedelo som ako sa volá, ani, že jej otec sa s tebou pozná." "Je to milé dievča, že ?" "Hej, je. Hovorila, že by sme niekedy po škole mohli skočiť do cukrárne na tiramisu." "To by ste mohli. A spomínala ti, že chodí na súkromnú školu ?" "Hej." Odvetí Lucas ironicky. "Vraj tam musia nosiť školskú uniformu a niektorí spolužiaci sú úplní idioti." "Však by si sa s takými kamarátiť nemusel." "A stará dobrá téma je späť." Pomyslel si Lucas. "Už sme sa o tom bavili. Na žiadnu súkromnú školu nechcem. Máme dohodu a ja sa na samé Áčka učím, tak ako ste chceli. Tak čo odo mňa ešte chcete ?" "Luca." Napomenie ho mama, pozrúc naň v spätnom zrkadle. "Oco to nemyslí zle. Spomínal to iba ako možnosť. Rozhodnutie je na tebe." Oprúc hlavu o sklo, Lucas mamine slová radšej nekomentoval. Nie, žeby neboli pravdivé, no trápne otázky na Sarah si oco mohol odpustiť. "O čo ste sa bavili ?" "Je milá, že ?" "Chodí na súkromnú školu." Lucas si pripadal ako na afganskom, kde rodina pre svojich potomkov vyberá životného partnera podľa toho z akej rodiny pochádza a kto má koľko majetku. Jasná vec. Sarah je z 'dobrej rodiny', otec učí na Harvarde a podľa drahého auta na ktorom odchádzali určite netrú biedu. Podľa otca, nepochybne ideálna partnerka pre Lucasa. "Trapas, trapas, trapas." Pomyslí si Lucas a privrúc viečka, najradšej by bol v posteli. Potrebuje načerpať nových síl na zajtrajší test z matiky i na stretnutie s Jennifer. Porozpráva jej o koncerte, i o tom ako nespravil najmenšiu chybičku, nech vidí aký je šikovný. A rozhovor so Sarah si nechá pre istotu iba pre seba. Lucasove pery sčerí úsmev. Už sa nevie dočkať zajtrajška.

26. Connor dvíha otcov mobil

Connor vstúpi do neveľkej kuchyne. Kuchyňa sa nachádza v septickom stave. Na stole sú položené plechovky od piva, je tu kus nedojedenej bagety, ktorá už začala nepríjemne zapáchať, kuchynský dres je plný špinavého riadu, ktorý čaká naňho kým ho umyje. Umývačka už niekoľko týždňov nefunguje, a aj napriek tomu, že Connorov otec sľúbil, že sa na ňu pozrie, doteraz tak nespravil. Z neďalekej sprchy dolieha chrapľavý otcov hlas, ktorý si pospevuje ???0 (meno piesne zo 70tych rokov). Connor pristúpi k špinavým záclonám a pozrie cez okno. Trávnik by opäť potreboval pokosiť, no má tak tupé nože, že ich najprv bude musieť nabrúsiť. I plot by potreboval namaľovať a na bráničke vymeniť zhrdzavenú poštovú schránku. Z neveselých myšlienok Connora vytrhne zvonenie mobilu. Otec ho nechal pohodený na stole. Spievajúc si v sprche, nepočuje ho. Connor pristúpi k telefónu. Na obrazovke svieti meno Lisa. Connor privrie dvere a dvihne telefón. Nepredstaviac sa, v telefóne sa ozve ženský hlas. Je to jeho

mama. Tá opakuje do telefónu otcovo meno, no Connor neodpovie. "Connor, to si ty ?" Zvolá mama v telefóne, keď nezačuje odpoveď. "No tak Connor, ozvi sa mi." Zvraštiac čelo, Connor zloží telefón. Hovor je po necelej minúte ukončený. Vrátiac telefón na stôl, otec práve vychádza zo sprchy. Nakukne do kuchyne. "Kto volal ?" "Nikto." Odvrkne Connor. "Takže mama. Čo chcela ?" Connor pokrčí plecami. "Nič !" "Zasa si jej neodpovedal ?" Spýta sa otec vyčítavo. Connor pozrie na otca, no nič nepovie. "Mal by si s ňou hovoriť. A zruš si to blokovanie na mobile, nech ti môže zavolať. Stále je to tvoja matka a má ťa rada." "Ak ma má rada, prečo nie je tu ?" Odsekne Connor tvrdo. Otec si povzdychne. "Nemáš 10, aby si to nechápal. Tak sa tu prestaň hrať na trucovité decko." Otec potom mávne k dresu. "A buď aspoň trochu užitočný a umy ten riad, nech to tu večer nevidím. Na umývačku sa pozriem cez víkend." Keď otec opustí kuchyňu, Connor pristúpi k dresu a začne z neho vyberať neumytý riad, aby si vytvoril miesto. A pre seba pošepne jediné slovo. "Kurva."

27. Lucas napíše najlepšie test z matiky

Je štvrtok. Práve začína druhá hodina - matematika, na ktorej čaká triedu písomka. Lucasovi klipkajú oči a pravidelne sa mu zívajú. Včerajší večer bol naozaj dlhý a kým zaspal, veľa sa mu do rána nepodarilo naspáť. Povzbudením je, že hneď po príchode do triedy naň Jennifer pozrela. Síce nakrátko a v obklopení spolužiakov, aj krátky pohľad Lucasa povzbudil. Najmä teraz, pred písomkou. Písomky z matiky sú v skutočnosti testami, ktoré sa robia na školských počítačoch, ktorý má každý žiak v lavici. Žiaci síce môžu použiť pero, papier i kalkulačku na priebežné výpočty, no zarátava sa len správna odpoveď. Pri troche šťastia je tak mnohé správne odpovede možné i odtipovať. To aj aspoň stratégia, ktorú používa Josh. Ak sa mu teda nepodarí od Lucasa niečo odpísať. Výhodou testov okrem menej písania je i to, že výsledky sú už na konci hodiny. Učiteľia nemusia nič kontrolovať, lebo počítač to za nich spraví sám. (Nepochybne hlavný dôvod prečo škola používa práve elektronické testy.) Ani dnešný test nie je iný. 25 otázok medzi ktorými sa je možné prepínať v ľubovoľnom poradí. Aj napriek nevyspatosti a únave, pre Lucasa príklady neprestávajú žiaden problém. Len pri jednom zaváha a nie je si istý výsledok. Keď test skončí, učiteľke na obrazovke okamžite vyskočia výsledky, tak ako každému zo žiakov. Spoznajúc svoj výsledok, Josh sa Lucasovi nezabudne pochváliť. "53. Koľko máš ty ? 100 ?" Lucas zahľadený do spolužiačky zavrúť hlavou. "Trochu menej." "Joshua Foley." Ukončí krátky rozhovor učiteľka matematiky pani O'Connorová. Milá pani, pre ktorú je matika všetkým. "Čo máš také dôležité, že to nepočká do prestávky." "Spravil som dobre test." "53 bodov zo 100 ? Tým by som sa až tak nechválila, že ?" Aj napriek učiteľkinej poznámke, Josh mal dôvod na radosť. O 3 body menej a skončí s Fkom. Takto je to aspoň na Ečko. Rozhodne Joshov nadpriemer. "Tak a pozrime sa čo tu máme." Pokračuje pani O'Connorová. "Test dopadol mierne nadpriemerne, hoci niektorí, a to radšej nebudem menovať ho napísali dosť podpriemerne. Že Nolan." Niektorí v triede sa zasmiejú. "No pozerám, že niektorí napísali test vynikajúco. Jennifer ty máš 93 bodov." Viacerí spolužiaci sa obrátia k lavici Jennifer. "No, nejako mi to vyšlo." Odvetí dievča skromne. "To nebude žiadna náhoda. Pani Simonsová spomínala, že si šikovná. Len tak ďalej." Jennifer placho prikývne. "Pochvaly ma najskôr tak rada ako ja." Pomyslí si Lucas. Učiteľka znova pozrie na svoj

monitor. "No a najlepší test ako tradične napísal Lucas. Je to..." "Bifľoš." Zahlási Robert na čo sa trieda začne smiať. "Robert Stone." Napomenie ho pani O'Connorová. "S tými tvojimi 67 bodmi by bolo najlepšie, ak by si sa aj ty stal čo najskôr bifľošom. Lucas spravil test na 98 bodov." V triede to zašumí a viacerí sa obrátia k Lucasovej lavici. Nechýba ani Jennifer. Lucas sklopí zrak. Cíti sa trápne ako vždy keď ho chvália, no zároveň i previnilo. Prebehol Jennifer. Napísal test lepšie než ona. Jennifer sa ani neusmieva, ani nemračí, no kto vie čo si o ňom pomyslí. Čo ak ho aj ona bude brať, za kocku, bifľoša, čo celé dni len sedí pred knihami a nie je s ním žiadna zábava. Aj keby mal byť Lucas rád, opak je pravdou. Aspoň, že sa mu cez prestávku podarilo spraviť niekoľko fotiek Jennifer. Bez jej súhlasu a bez toho, aby si ho všimla, ale podstatné je, že ich má. A sú len jeho.

"Aha, tam je." Riekne River, ukážuc na dvojicu chlapcov vstupujúcich do jedálne. Lucas a Josh. Josh niečo vzrušene Lucasovi vysvetľuje, rozťahujúc rukami ako cholerický dirigent. Lucas sa na Joshove slová zasmieja na čo ho Josh drgne, aby sa ešte viac smial. "Ako dvaja buzeranti." Povie s odporom Hannah, odhryznúc si zo šišky. S ostatnými dievčatami z triedy prišli do jedálne skôr než Lucas s Joshom, ktorí najprv šli na záchod. "Ty si s ním včera vážne išla?" Začuduje sa modrooká Abigail Wilkinson, s istými výhradami najkrajšia v triede, teda až do príchodu Jennifer. "A o čom ste sa bavili?" "Hm... O hlúpostiach. Že hrá na klavír, že mal večer koncert o Coleovi. Nič zvláštne." "A dali ste si aj pusu?" Podpichne River brnkajúc prstami po stole. "Luca je buchnutý do Josha." Opraví ju Hannah. "Nie je." Poznamená Jennifer, zápasiac s krabičkou jogurtu. "Sú len kámoši." "To určite..." Prskne Hannah. "Celá škola vie, že sú milenci. Stále sú spolu. Aj teraz. A Lucas nemal nikdy žiadne dievčatá." "Naozaj?" "Áno. Lebo je na chlapcov. Tak ako Josh." Jennifer sa skloní k tácke s obedom a neodpovie.

Ohryzujúc zo šišky, Lucas konečne nájde to po čom od vstupu do jedálne tak urputne pátral. Jennifer. Sedí o niekoľko stolov ďalej, no uvidel už až teraz, keď dievča sediace oproti odišlo. Uprene ju pozorujúc, netrvá dlho, a hoci zaneprázdnená rozhovorom s Abigail, River a Hannah, ich pohľady sa stretnú. Lucasovi zovrie hrdlo. Keby jedáleň nepraskala vo švíkoch, nezaváha ani na sekundu a hneď si k nej prisadne. Nech si spolužiačky, celá trieda i škola rozprávajú čo chcú. Ale taký sebec nebude. Čo ako Jennifer ešte nie je pripravená a urazí sa? To nemôže riskovať. "Josh." Osloví Lucas kamaráta, ktorý popri obedovaní stíha odpisovať na jednom z herných chatov, kde je zaregistrovaný. "Ja dnes pôjdem domov sám, dobre?" Uvidiac zasnenú tvár, Joshovi netreba nič vysvetľovať. "Jasné, Lucky Luke. A pochváľ sa jej ako si na koncerte nespravil ani jednu chybičku. Baby také veci žerú. Teda, aspoň moje ségry určite." "Dik." Josh veselo žmurkne. "Drž sa ty alfa samec." Spomenúc si na hodinu prírodných vied zo včerajška, kde im pani Griffinová vykladala o rozmnožovaní zvierat, čo v triede vzbudilo nebývalý záujem o biológiu, Lucas sa len dvojzmyselne usmeje. Prehltnúc zbytok šišky, musí si švihnúť. Ale aj keby mal obed nechať nedojedený, dôležitejšie sú iné veci.

28. Lucas sa rozpráva s Jennifer

Lucas pridá do tempa. Jeho cieľ je zvodne blízko. Len pár krokov pred ním. Zamieriac k autobusovej zastávke s Jennifer ostala už len Abigail. Ukecaná River i nepríjemná Hannah bývajú blízko a opačným smerom ako zastávka školského autobusu. Už takmer pri zastávke, Lucas dobehne Jennifer. "Ahoj." "Ahoj." Odvetí Jennifer rovnako a pery jej sčerí mimovoľný úsmev. "Idete na bus ?" "Ja nie." Prizná Abigail a pochopiac ako sa veci majú pohotovo dodá. "Tak vieš čo Jen. Ja už pôjdem. Zajtra sa vidíme v škole. Maj sa." "Tak čauko." Abigail pokračuje ďalej, kým Jennifer a Lucas zamieria na zastávku plnú detí. "Dúfam, že neotravujem." Dodá Lucas zdvorilo. "Myslíš Abi ? Ona nechodí busom. Len ma odprevádzala." "No vlastne ani ja nie." Prizná Lucas s úsmevom. "Ale chcel som s tebou, ehm..." "Pokecať." Doplní Jennifer pohotovo. "Vlastne áno. Vieš ten test. Nevedel som, že si tak dobrá." "Ja ?" Začuduje sa dievča. "Veď ty si ho spravil najlepšie." "No to hej, ale keby som spravil dve chyby, tak budeš lepšia." "Ty by si ich spravil úmyselne ?" Lucas pokrčí plecami. "A prečo nie ? Akože som sa pomýlil." Jennifer sa zatvári prekvapene. "To by bolo hlúpe. Nechcela by som byť najlepšia iba preto, že urobíš chyby. To by nebolo fér." Lucasovi vyschne v hrdle. Takúto odpoveď nečakal. "No... Prepáč. Bol to hlúpy nápad." "Nebol. Iba si chcel byť milý." Jennifer si napraví vlasy, ktoré jej rozfúkol vietor. "No ja by som takto prvá byť nechcela." Nevediac čo povedať, Lucas ostal stáť pred kamarátkou ako zakliaty. V kliatbe z ktorého ho môže dostať iba Jennifer. "Inak, ako bolo včera koncerty ?" "No..." Lucas zaváha. "Vlastne dobre. Nespravil som ani jedinú chybu." "Vážne ?" "Hej, ale boli tam aj lepší." Jennifer sa zháči. "Ako môžu byť lepší, ak si nespravil ani jednu chybu ?" "Hrali ťažšie skladby ako ja. Ja som mal ???0, ale napríklad ???0 a Chopin sú ťažší. Teda, niektoré veci od nich. Hlavne tie rýchle, kde je veľa hlasov a ťažkých prechodov." Jennifer chápavo prikývne. "Inak, ak by si ho chcela vidieť, bude na webe. Môžem ti poslať email, alebo cez chat ? Akú používaš chatovaciu apku ?" "WhatsApp. Máš tam konto ?" Lucas prikývne, vytiahne mobil. "Dobre, takže moje číslo je ???0." Lucas natuká skupinu číslíc na dotykový display. "Vidím ťa. Môžem si ťa pridať do kontaktov ?" "Jasné." "Poslal som ti správu." Krátke slovíčko 'test' vyskočí Jennifer na display. Jennifer na to odpíše slovo 'test2'. "Neviem kedy to dajú na web. Možno už dnes. Až to bude, tak ti to pošlem." "Tak dobre." Súhlasí Jennifer. Zízajúc do mobilu, na pár sekúnd nastane nepríjemné ticho. Lucas zaregistruje ako do odstaveného školského autobusu práve nastúpil vodič. "Inak, niekedy by sme mohli niekam skončiť ?" "Kam ?" Začuduje sa Jennifer. "Do kina, alebo do ???0. To je taká reštika, skôr kaviareň, kde majú super zmrzku a predávajú tam aj koláče. A majú tam aj piano." "A zahral by si mi na ňom niečo ?" Lucas nadšene prikývne. "No... Najbližšie dni to asi nepôjde. Musím pomáhať mame a otcovi so sťahovaním. Možno potom." Záver Jenniferiných slov prehluší rámus prichádzajúceho autobusu. Žiaci sa začnú zoraďovať a pretláčať v snahe obsadiť to najlepšie miesto (rozumej vzadu, čo najďalej od prísneho vodiča). "Tak zajtra v škole." Jennifer zamieri na koniec radu nastupujúcich detí. "Inak, my s Joshom sme len kámoši. Tie veci čo o nás hovoria, nie sú pravda." Jennifer sa pousmeje a zamávajúc Lucasovi, nastúpi do autobusu, ktorý o pár sekúnd odpelí pneumatiky od asfaltu, vyraziac preč. Lucas ostane na zastávke školského autobusu sám. Trochu sklamaný, že najbližšie dni, možno i týždne Jennifer nikam nepozve, vytiahne mobilný telefón. Pod záložkou New Chat svieti meno Jennifer s jej miniatúrnou fotkou. Lucas si kontakt uloží. Až bude doma, kontaktné údaje si odzaložuje do počítača i notebooku. A teraz už len počkať kým umelecká škola nenahodí video na web. Spravidla to robia do 2 dní. To bude prvá správa, ktorú Jennifer odošle. Prvá, avšak nie posledná.

29. Lucas sa doma pozerá v zrkadle

Lucas príde po škole domov. Vojdúc do svojej izby, odhodí školský vak a ľahne si do postele. Z vrečka vyloví mobil. Pozrie si fotku Jennifer na Whatsapp ako i ďalšie jej fotky, ktoré sa mu dnes podarilo dnes tajne spraviť. Hoci nie sú veľmi kvalitné, Jennifer je na nich nádherná. V ušiach mu znova a znova znie jej zvonivý hlas. Opäť si vybavuje ako si vymenili kontakty a ako mu zamávala, keď nastupovala do autobusu. "Páčim sa jej." Pomyslí si Lucas. Obrátiac sa na bok, privrie oči, že bude ďalej nad spolužiačkou snívať, keď mu do nosa udrie nepríjemný zápach podpazušia. Lucas si k nemu pričuchne a pocíti nepríjemný smrad. Včera bol tak unavený, že sa večer neosprchoval a ráno sa nikdy nesprchuje. "Keby tu tak bola Jen." Pomyslí si Lucas a uteká do kúpeľne. Zhodí zo seba špinavé tričko a pričuchne k svojmu dychu. Zmeravie, keď si uvedomí, že Joshova poznámka o tom ako si neumýva zuby nebola len vtipom. Z úst mu zapácha. Umyjúc si zuby, vyskúša i otcovu ústnu vodu. Potom vlezie do sprchy a osprchuje sa. Keď je hotový, vyjde zo sprchy a dá si čisté spodné prádlo. Postaviac sa pred zrkadlo, prezerá si svoju tvár, nahodiac zmyselný výraz s vypúlenými perami, aký, aký by sa snáď páčil aj Jennifer. No on to nepotrebuje. Rozhrnúc si vlasy, Lucas zoberie hrebeň a rozčuchané vlasy si trochu učeše. Dlhé vlasy mu padajú do tváre, ktorá je ako ti Lucas pošepne anjelská. Mama má pravdu. Je ozaj nádherný. Ako model. Lucas potom napne svaly. Nemá ich také ako starší teenageri či dospelí, no plávanie na vodnom póle mu spravilo široké ramená a pevné brucho. Lucas skočí do detskej a donesie z nej mobil. V zrkadle spraví zo seba niekoľko fotiek iba v spodnom prádle, ktoré si do telefónu uloží. V prvej chvíli ho napadne či by ich neposlal Jennifer, no nápad rýchlo zavrhnú. Jennifer až tak dobre nepozná a ešte by ju mohol neslušnými fotkami uraziť. Niektorí spolužiaci sa síce chvastali ako poslali kamarátkam fotky svojich vyšportovaných tiel, no to boli starší spolužiaci a Jennifer je inteligentná. "Na to ešte bude čas." Pomyslí si Lucas s úsmevom, keď začuje ako vo dverách zaštrngali kľúče. Je to mama. Vrátila sa skôr domov. Lucas pribuchne dvere kúpeľne a rýchlo na seba začne nahadzovať šaty, aby ho mama neuviedla polonahého.

30. Lucas sa upravuje v kúpeľni

Je piatok ráno. Lucas je zamknutý v kúpeľni, kde si práve dáva sprchu. Lucas si v sprche pospevuje. Otec, ktorý sa ponáhl'a do roboty potiahne kľučkou kúpeľne na prízemní, no dvere zaprotestujú. Otec nazrie do kuchyne, kde mama práve pripravuje jedlo do školy pre Lucasa. "On je zamknutý ?" Mama prikývne a šepotom dodá. "Je tam už 20 minút." Mama potom otcovi naznačí, aby sa prišiel pozrieť na to čo našla dnes ráno v smetnom koši. "Čo je to ?" Opýta sa otec, hľadiac na tmavý chuchvalec na dne smetiaka. "To sú vlasy." "On si ich sám ostrihal ?" "A kto iný ?" Mama zatvorí smetiak. "A večer som ho videla ako sa obzerá v kúpeľni a sám si umyl zuby. Dokonca sa mi zdalo, že som cítila aj voňavku." "Lucas a voňavku ?" Neverí otec. "A opäť sa sprchoval, hoci aj poobede bol v sprche." Žeby sa zaľúbil." Opýta sa otec uveličene. "I mňa to napadlo." Pošepne mama. "Prečo by sa zrazu o seba toľko staral ?" "A nehovoril niečo

"Predsa sa ho na to nebudem pýtať." "Nie to nie. Ja len..." Otec zaváha. Že by na tom koncerte ? Snáď hodinu sa tam rozprával so Smithovou dcérou." Mama pokrčí plecami. "To neviem. Ale nieže mu budeš dávať hlúpe otázky." "Samozrejme. Avšak..." Otcove pery sčeri úsmev. "Máme už veľkého syna." Mama odvetí len prikývnutím, pretože šuchot vody zo sprchy práve ustal.

Lucas zotrie zarosené zrkadlo. Má na sebe iba uterák. Z mokrých vlasov mu steká v cícerkoch voda, dopadajúc na dlážku. Lucas si utrie vodu z čela a prižmúriac oči, hľadá na seba v zrkadle. Je nádherný. Tak ako Jennifer. Pričuchnúc si k ústam i podpazušiu, žiaden zápach už našťastie necíti. Takto sa Jennifer bude určite páčiť. A to dnes majú telesnú na ktorej budú aj dievčatá. A dôvod viac, aby sa na dnešné vyučovanie tešil.

31. Lucas sa pobije so spolužiakom

Lucas je spolu s ostatnými spolužiakmi v šatni, kde sa prezliekajú. Keďže majú hodiny spojené s inou triedou, tak je tu takmer 20 chlapcov. Dnes ich podľa vyjadrenia trénera Colea čaká futbal. Našťastie, nie ten americký, ale európsky. Lucas futbal nevie hrať nijako extra. Aj preto sa na zápas neteší. Vedľa majú cvičiť dievčatá a boh vie či si ho Jennifer nebude všímať a nespraví si trapas. Školské šatne na Lucasovej škole sú ponurým miestom. Cez veľké, zašedené okno preniká dnu minimum svetla. Na lavičkách v stiesnenej miestnosti nie je nikdy dosť miesta pre všetkých. Sprchy do ktorých sa dá dostať priamo zo šatne nepoužíva z ich triedy nik. Pobyt v šatniach, kde nie sú namontované kamery, ani do nich nevstupuje tréner je miestom častých nadávok a strkaníc. Nedostatok miesta núti deti súperiť o pozície na lavičke čo vedie k častým sporom. Tak ako aj dnes. Lucas sa dostal do konfliktu s Nolanom. Ako sa obliekal do trenírok, na stiesnenej lavičke sa nechtiac dotkol Nolana. Na čo ten začal ten začal volať, že ho homoš Lucas osaháva. Lucas ho síce poslal vulgárne kamsi, no keďže väčšina triedy je na Nolanovej strane, Lucasovi sa dostalo výsmechu. Keď potom ide trieda na ihrisko, Josh Lucasovi pošepe, že Nolan je kretén, za čo mu Lucas poďakuje.

Na školskom ihrisku je plno. Kým chlapci obsadili väčšie ihrisko, kde už sú pripravené brány, hoci ihrisko sa normálne používa na baseball a americký futbal, na vedľajšom menšom sú dievčatá a na bežeckom okruhu mladší žiaci z nižšieho ročníka. Pofukujúci vietor robí teplý jarný deň znesiteľnejším. Lucas futbal nemusí aj preto, že sa hrá dlho a treba pri tom veľa behať. Lucas má radšej krátke behy, ako vytrvalostné behy. Hneď ako sa chlapci zhromaždia na ihrisku ich tréner podľa toho do ktorej triedy patria rozdelí na dve skupiny. V každej bude hrať po 6 chlapcov, vrátane brankára. Keďže každá trieda má vlastné dresy, nie je ťažké ich oddeliť. Keďže v susednej triede je o 2 hráčov menej, tak tréner preradí Nolana k susednej triede, aby hral za nich. Nolan z toho nie je nadšený, no s trénerom Coleom sa o takých veciach nemá zmysel hádať, a tak to Nolan odbije iba nadávkami na trénera na lavičke. V prvom tíme nehrá Lucas ani Josh, ktorí rovnako ako Nolan a pár ďalších ostanú na lavičke. Aj keď je lavička otočená smerom k veľkému ihrisku, Lucas sa otočí k malému ihrisku, kde cvičia dievčatá. Je tam aj Jennifer. Spolu s celou triedou robia skok do diaľky. Lucas uvidí aj skok Jennifer a je ním uchvátený. Jennifer, ktorá prevyšuje ostatné dievčatá sa postaví na štart. Lucas

sleduje jej ladné pohyby ako sa rozbieha, šprintuje k odrazovej doske a v nádhernom skoku dopadne ďaleko do piesku. Keď z neho vstáva a oprašuje si zo stehien i kotníkov piesok, vyhrnúc si ponožky, Lucas je uveličený. No nie nadiho. Tréner Cole pískne do svojej píšťalky, ktorou je povestný, čo znamená, že nastal čas pre zmenu tímu. Lucas neochotne vstane a v sprievode Josha idú na ihrisko.

Lucas pre svoju rýchlosť hráva ako útočník. Josh, ktorý futbal takmer vôbec hrať nevie sa motá okolo neho. Proti ním hrá cudzia trieda, za ktorú hrá i Nolan. Keď tréner pískne do píšťalky, začne sa hra. Ako prvá je v útoku súperova trieda. Fernandovi, ktorý patrí k najlepším hráčom v triede sa útok podarí zastaviť a nahrajúc na Parka, ten prejde do útoku, no nenahrajúc Lucasovi, jeho strela je stečovaná. Lopta sa dostane mimo ihriska a Lucas na sekundu pozrie smerom k skokanskej dráhe. Jennifer v skupinke dievčat čaká na moment, keď bude môcť odštartovať. Lucasovi zovrie srdce, keď si uvedomí, že Jennifer sa díva jeho smerom. Pri ďalšom útoku sa jedného zo žiakov druhej triedy podarí obehnúť Josha a vystrelí na bránu, no Elliott, ktorý pre svoju nadváhu hrá takmer vždy v bráne strelu vyrazí. Síce ho bolia ruky, ale Lucasova trieda gól nedostane. Pri ďalšom útoku sa lopta konečne dostane aj k Lucasovi. Tomu sa podarí obehnúť žiaka z inej triedy, no pri pokuse ju nahrat' Fernandovi, sa Nolanovi podarí prekaziť nahrávku. Zadychčaný Lucas je našťvaný. Útoky sa striedajú na oboch stranách. Pri jednom z nich loptu spracuje Josh, no bežiac dopredu, Nolan, ktorý mu nestíha ho potiahne za tričko a Josh padne do trávy. Bolestivo zasyčiac, tričko má celé zelené od trávy. Tréner pískne do píšťalky, že sa jednalo o foul. Lucas, ktorý stál neďaleko príbehne Joshovi na pomoc a podá mu ruku, aby sa postavil. Nolan, ktorý je hneď vedľa šplechne slovo 'buzeranti'. Vidiac ako sa Josh drží za nohu, v Lucasovi skypí zlosť. "Čo si to povedal ?" Skríkne rozzúrene na Nolana. "Počul si." Odsekne mu Nolan späť. "Tak to zopakuj ! Alebo si sa posral od strachu ?" "Ste ako dvaja buzeranti." Odsekne Nolan späť. Lucasovu tvár skríví nenávisť. Ako rozbehnutá lokomotíva sa vrhne na Nolana. Vyšší a silnejší než drzý spolužiak, zhodí ho na zem, kde sa obaja chlapci začnú biť. Cole okamžite pískne do píšťalky, no neskoro. Lucas celou silou udrie ležiaceho Nolana do pleca. Ten len zastoná bolesťou, no Lucas neprestáva a rozdáva mu ďalšie a ďalšie údery. Je ako zmyslov zbavený. Nevníma povzbudzovanie ostatných chlapcov, ktorí sa zhŕkli okolo, ani krik trénera. Tlačúc Nolana, v jednom momente Lucas pocíti mocnú pažu trénera, ktorá ho zdrapí za tričko a s ľahkosťou dlhoročného silového tréningu ho odhodí preč. "Čo to má znamenať ?" Zrúkne Cole na oboch, pretínajúc ich rozzúreným pohľadom. Až krik trénera vráti Lucasa späť do reality. "To on ma začal biť." Zavzlyká Nolan, ukážuc na Lucasa. "Lebo skopol Josha a hovoril mi, že som buzerant." "A to kvôli tomu ho začneš biť ? Si pri zmysloch ? Ja som videl ten foul, ale to predsa nie je dôvod na bitku." Zbierajúc sa zo zeme, Lucas neodvetí. "Obaja mi zmiznite z očí. Na lavičku a po hodine si to s vami vybavím. Toto nebudem tolerovať. Ani od jedného." Krik trénera prirodzene vzbudil pozornosť všetkých na školskom ihrisku. Desiatky pohľadov upretých na Lucasa Lucas nevnímal. Kráčajúc so sklopeným zrakom, dokráčal k lavičke. Joshovi musel tréner pomôcť pozviechať sa zo zeme. Podobne ako pre Lucasa, aj pre Josha zápas skončil. No pre Lucasa a Nolana problémy iba začali.

Len čo skončila hodina oni sa prezliekli, tréner si ich zavolať do kancelárie, kde už na n nich čakala aj pani Simonsová. A potom už šli veci rýchlo. Lucas našťastie nemusel dokazovať svoje slová, pretože ich okrem Josha potvrdili aj ďalší žiaci. Nasledovala

prednáška o násilí na škole, ako aj telefonát rodičom. Takýto incident sa totižto vždy musí rodičom nahlásiť. Ak vás zbijú pred školou či vtedy keď sa nikto z učiteľov nedíva, všetko je v poriadku a nikto si nič nevšímne. No urobte to pred niektorým z dospelých a oheň je na streche. Samozrejme, aj keď vyšetrovanie netrvalo dlho, Lucas musel počkať na príchod mamy, ktorú pani Simonsová o všetkom osobne informovala. A len preto, že to bol prvý Lucasov incident, nedostane podmienené vylúčenie zo školy.

32. Lucas ide domov v maminom aute

V kabíne veľkého Fordu panovalo neznesiteľné dusno. Nielen vysoká teplota, nezvyklá pre toto ročné obdobie, ale najmä neprijemné pocity spolucestujúceho spôsobili, že mu kropaje potu vyrašili po čele. Lucas meravo hľadel na retiazku so symbolom smile na konci prevesenom na spätnom zrkadle ako sa bezmocne hompáľa sprava doľava hnaná zotrvačnosťou. Neveselé spomienky na udalosti poslednej hodiny ho neopúšťali. Mama usadená v kresle vodiča až doteraz mlčala. Blížiac sa k svetelnej križovatke zo všetkých strán zapratanej desiatkami vozidiel, zelený Ford začal spomaľovať, až kým v poobedňajšej zápche celkom nezastal. "Prečo si to urobil ?" Mamina otázka bola tak prostá, a zložitá zároveň. "Veď ty sa predsa nikdy nebiješ. Tak čo sa stalo ? Pani Simonsová hovorila, že si to bol ty kto začal." "Nezačal som !" Odvrkol Lucas, presvedčený, že horšie to už byť nemôže. "Aj pán Cole potvrdil, že si to bol ty, kto ho napadol." "Hej, lebo mi nadával. Hovoril, že som gay a fauloval Josha. Stiahol ho za tričko na zem, a keď som mu pomáhal, tak mi povedal, že som teplý." Mama v spätnom zrkadle pozrela na syna. "Luca, kvôli takým veciam sa predsa nemôžeš biť. Je to od neho hnusné, že ti hovorí také veci, no povedz mu späť. A nie že ho začneš tĺcť. Veď si mu mohol ublížiť." "A on mohol ublížiť Joshovi ? Úmyselne ho potiahol, aby spadol." "Samozrejme, že nie. No pán Cole to videl a bol by ho potrestal." "A ako ?" Prskol Lucas ironicky. "Tým, že ho vylúči ?" "To neviem, ale rozhodne to nemôžeš riešiť tak, že sa s ním začneš biť. Keby sme sa aj my dospeli bili pri každom konflikte, tak sa tu vzájomne pozabíjame. Ak Nolan fauloval, tak to musí riešiť váš tréner. A keď ťa uráža, skús si to nevšímať. Vieš dobre, že ti iba závidí. Si najšikovnejší a najkrajší chlapec v triede, preto si ťa doberá. Nesmieš sa nechať vyprovokovať." Lucas oprel hlavu o bočné sklo, pozrúc do prázdna. Nemal náladu na mamine ódy na svoju krásu a genialitu, ktorých sa už napočúval viac než dosť. Kolóna pred nimi sa konečne uvoľnila a mama dupla na plyn. Retiazka so smileom sa rozkývala dopredu a dozadu. "Ak by si chcel..." Riekla mama po chvíli. "Môžem zavolať jeho mame a povedať jej čo ti Nolan hovorí." "Čo ?" Vyskočiac v kresle, Lucasova tvár zbledla. "Nie, to nie ! Dúfam, že si jej nevolala." "Nie, ale mala by vedieť ako sa jej syn správa." "Mami nevolaj ! On by to vykecal v triede a všetci by ma mali za udavača. Vieš ako by sa na mňa pozerali ? Smiali by sa mi, že za mňa riešiš moje veci." "Tak dobre. Nebudem nikam volať. No sľúb mi, že to viac nespraviš." "Dobre." Zavrčí Lucas neochotne. "A keby znova ubližoval Joshovi, tak to radšej povedz učiteľke, alebo trénerovi." Lucas neodvetí. Niet čo. Sám dobre vie, že také niečo by nikdy nespravil. Zelený Ford zabočil na ???0 ulicu. Čoskoro budú doma. Po maminej prednáške ho akiste čaká i tá od otca. Ale je víkend a pri spomienke ako udieral stonajúceho Nolana do pleca sa na Lucasovej tvári zjaví zlomyseľný úškrn. Dostal len to čo si zaslúžil.

33. Lucas s Joshom telefonujú

Po príchode domov čakala Lucasa správa v mobile. Bola od Josha. "Zavolaj mi !" Výkričník na konci vety znel naliehavo a len čo Lucas zo seba zhodil zvršky, zamieril do izby, zavrúc za sebou dvere. Uvelebiac sa v kresle s nohami na stole, ťukol na Joshove meno. "Čau. Môžeš hovoriť ?" Vzrušený hlas kamaráta predznamenoval, že má niečo ozaj dôležité. "Hej, práve sme dorazili domov." Josh zapol na mobile kameru. Usadený v kútiku tmavej izby, s veľkými očami vyjavene zísal na priateľa. "Čo je ? Stalo sa niečo ?" "Že vraj či sa stalo niečo !" Prskol ironicky Josh. "Úplne si ho zošrotoval, hajzla. Vieš akú má na pleci modrinu ? Mal si byť v šatni. Všetci o tebe rozprávali. Aj Stone hovoril, že máš gule pobiť sa pred Coleom." Lucas sa uškrnie, hoci veselo mu nie je. "Nemal som to robiť. No vytočil ma." "Ale houby." Namietne Josh. "Ten bastard si to zaslúžil. Každého len provokuje a keď potom dostane na hubu, reve ako malé decko. Všetci sa mu smiali. Ešte aj ???0 z Áčky." "A ty si OK ?" Josh si vyhrnie rukáv nad pravým plecom posiatym oderkami i modrinami. "Trochu som dodrbaný a bolí ma koleno, no stálo to za to. Keď som ho videl ako sa zvíja na zemi a ty ho mlátiš, predstavoval som si keby sme tak dodrbali Connora. Že by aj on kvičal od strachu a pošťal sa. A natočili by sme to na mobil a pichli na web. Nech to vidí celá škola." "Si vážne divný, Josh." "Prečo ? Za to čo ti ten hajzel robí by to bolo to najmenšie." "Hej, a potom by nás vyhodili zo školy. Vieš čo som mal po hodine ?" "Čo ?" Zaujímalo Josha. "Cole si zavolať Simonsovú a dávali mi prednášky. A potom zavolali mojej mame. Mal si počuť tie kecy o tom ako som najlepší žiak, ako som ich sklamal, prečo som to urobil a tak. Vraj mi nenavrhnú podmienené vylúčenie iba preto, lebo je to prvýkrát." "A Nolan ?" Lucas zavrtí hlavou. "Napomenutie. Tak ako ja. Bola to blbosť, nemal som to robiť. Až príde foter domov, zasa bude mať tie jeho reči." "No hej..." Zvolá Josh veselo. "Ale mal si vidieť tie ksichty v šatni. Aj Stone bol z teba posratý. Vieš ako sa ťa teraz budú báť ?" "No, to je výborné..." Dodá Lucas bez nadšenia. "No a ? Aspoň o tebe nebude nikto hovoriť, že si teplý." Lucas na to neodpovedal. Po chvíli mama na Josha zavolala a hovor musel ukončiť, no hoci bol už mobil dávno zložený, divný pocit pretrval. Lucas si predstavoval atmosféru v šatni po hodine. Ako spolužiaci z jeho triedy i Áčky živo diskutujú o tom čo sa stalo. Niektorí ho chvália, iní zatracujú, špekulujú aký trest za bitku dostane. A všetci čo ho neznášajú, nech už si o bitke myslia čokoľvek majú strach. Strach z neho. Z Lucasa. Tá predstava sa Lucasovi, hoci si to sám nechce pripustiť, páči.

34. Lucasov otec hovorí o násilí

Lucas sedí vo svojej izbe a zahĺbený nad búrlivými udalosťami dnešného dňa i tým čo mu Josh povedal. Ako v spomalenom filme vidí ako sa znova a znova vrhá na Nolana, zhadzuje ho na zem a tam ho mláti. Nolan sa nedokáže brániť a len si rukami kryje tvár, kým Lucas ho udiera do ramien. Je úplne bezmocný a ak by ich tréner od seba neodtrhol, dostane takú bitku, že na ňu do konca života nezabudne. Premietajúc si v mysli tvár spolužiaka, je v nej jediné. Strach. Vydesený, so slzami na krajíčku, Nolan sa bojí jeho - Lucasa. Tak ako mal on toľkokrát strach z Connora. Keby aj Connora raz

videl báť sa ho, prosíkať ho o milosť, triasť sa o svoj život, aby pocítil to čo on robí iným. Nanešťastie, nesplniteľný sen. Connor je ďaleko silnejší a trénovanejší ako Nolan. Hrá americký futbal, posilňuje. A okrem neho sú tu aj jeho poskoci Kai a Nicolas. Ak by sa im aj podarilo s Joshom Connora nejakým zázrakom zmlátiť, nabudúce si zavolá posily a dopadnú ešte horšie. Nie. Sen vidieť Connora vystrašeného a poníženého ostane len snom. Snom na ktorý musí teraz zabudnúť, pretože ho mama volá na večeru. Oco je už doma, a keďže za ním nevybehol do izby s mravoučnou prednáškou, dá sa predpokladať, že mu mama o incidente v škole nepovedala. Snáď to tak aj ostane.

Mama na večeru pripravila ???0 a ???0. Keď Lucas zavítal do obývačky, vymenil si s mamou pohľad. Obsahoval všetko čo potreboval vedieť. Mama ho nebonzla. Kým mama servírovala večeru na stôl, otec vo vedľajšej izbe sledoval správy. Spomínali v nich prestrelku gangov z rána v Bostone. Dvaja postrelení, z toho jeden ťažko ranený. Podľa správ, útočníci mali 18 a 19, tak ako ich obeť. Zavrtiac hlavou, otec znechutene vypol televízor, posadiac sa k stolu. "Všade samé násilie. Ľudia sú nepoučiteľní." "Dáš si kurča, alebo hovädzie ?" Ponúkne ho mama. "Radšej to kurča. A trochu hrášku k tomu." Mama začne otcovi servírovať na tanier. "Počula si o tej prestrelke ?" "Ráno to spomínali v rádiu. Údajne to bolo kvôli drogám ?" Otec kývnutím poďakuje manželke za plný tanier. "Drogám, za ktorými sú vždy len peniaze. Akoby trochu peňazí malo vyššiu hodnotu ako ľudský život." Mama na otcove slová nereagovala. Lucas nevedel prečo. Možno nemala pri večeri chuť počúvať o nejakej streľbe v susednom meste a možno ju len otravovali otcove mravokárne reči, ktoré vždy spustí po takýchto správach. Alebo za tým bolo to čo spôsobil ? "Ako bolo dnes v škole ?" Opýtal sa otec Lucasa. "Normálka. Nič zvláštne." "Kedy máte ten zápas ?" "V stredu o štvrtý." "Tak skoro ?" "Po nás budú hrať starší." Otec chcel odrezáť kúsok kuracieho, keď si niečo všimol. "Čo to máš na ruke ?" Lucas pozrel na lakeť, kde mal nevelký oderok obklopený výraznou modrinou. "Ty si spadol ?" "Hej. Na futbale. Hrali sme a jeden ma potiahol za dres. Ale, vrátil som mu to." "Ako to myslíš, že vrátil ?" Lucas zmätene pozrie na mamu. Upravený príbeh z dnešného futbalu, ktorý zbytočne prikrášlil bude musieť vysvetliť sám. "No strčil som doňho a potom spadol aj on." "Ty si sa s ním pobil." Lucas zavrtí hlavou. "Iba som ho strčil." Otec položí príbor na tanier. "Lucas, také veci sa nerobia. To predsa dobre vieš." "Ale keď on zaútočil prvý !" Lucasovo rozhorčenie znásoboval fakt, že v skutočnosti bránil slabšieho kamaráta. "Ak ťa fauloval a tréner to nevidel, mal si to povedať jemu. Násilie nikdy nič nerieši." "Ale minule si hovoril niečo iné." Namietne Lucas. "Kedy ?" "Minule. Keď si pozeral o vojne na Ukrajine. Hovoril si, že Ukrajinci sa majú právo brániť a dúfaš, že vyhrajú." "Ale to je predsa niečo celkom iné, Lucas. Tam ide o vojnu. Krajinu, ktorá bola napadnutá a ktorá sa bráni." "Aj ja som sa bránil !" "Nie, ty si sa nebránil. Ak si sotil spolužiaka potom ako ťa fauloval, to nebolo bránenie, ale odvetu. Chcel si mu ublížiť, lebo on tebe ublížil. A to nie je správne. To je pomsta. Ukrajinci sa nechcú pomstiť. Chcú vytlačiť okupantov zo svojho územia a to je rozdiel." Lucas sklopil zrak, pochopiť, že ďalšia diskusia stráca zmysel. Nech by povedal čokoľvek, otec vždy nájde argument prečo nemal konať ako konal.

Dojediť večeru, Lucas sa vrátil na poschodie do svojej izby a otvoriac notebook, začal zapisovať myšlienky víriace mu hlavou. "Som zlý iba preto, že som chcel brániť kamaráta ? Blbosť. Oco tomu vôbec nerozumie. Tak ako všetci dospelí. Žijú si v tom svojom smiešnom svete dospelých, plnom pravidiel, príkazov a nariadení, netušiac aké

je to na škole, kde pravidlá platia iba vtedy ak sú pritom dospelí. Inak je to úplná džungľa, kde vyhráva silnejší. Ak by som sa Nolanovi nepostavil, akoby to asi tak skončilo ? Cole by ho vylúčil, poslal na lavičku a v ďalšom zápase ten hajzel spraví to isté. A potom znova a znova. A nikdy by to neskočilo, ako s Connorom. No teraz, keď som ho zmlátil, si dá pozor. Už nikdy neskopne mňa ani Josha. Nepovie mi ani raz, že som buzerant, že sme s Joshom milenci. Teraz už nie." Posledné slová prinúti Lucasa k úsmevu. Znova si ich prečítajúc, hnev z otcovho nepochopenia ním narastá. "Tak je to. Detstvo je džungľa. Džungľa bez pravidiel, kde prežijú len tí najsilnejší. Ten kto sa nebráni, kto ustupuje, kto je ticho, nastaví druhé líce má zo života peklo. Neexistuje žiadna spravodlivosť. Nie kým ste deckom, ani teenagerom. Ak sa nebránim, nevraciam požičané, nerozdávam údery, skončím ako najposlednejší z najposlednejších, ako loser loserov. Úbožiak do ktorého si každý kopne a ešte ho i opluže. Nejestvuje žiadna ľútosť, ani odpustenie. Iba boj." Prestanúc s písaním, Lucas sa chytí za čelo. Má ho celé rozhorúčené, akoby práve dobehol beh na jednu míľu. "Nikto mi nerozumie. Nikto, iba Josh. Dospelí sú takí. Už zabudli aké je keď boli sami deťmi. Koľkokrát si aj oni vypočuli urážky a koľkokrát sa pobili. Prikazujú nám nerobiť to čo sami v našom veku robili. Sú to obyčajní pokrytci. Ich by na futbale nikto nezahodil, nikto by im nenadával do buzien, nepýtal od nich prachy. Majú svoje posraté zákony a pravidlá, nevediac aké to je vo svete, kde pravidlá neplatia." Odložiac notebook, Lucas hľadá na napísaný text. Ak by si ich prečítal niektorý z dospelých, akiste ho napadne, že sú to len bláboly nevybúreného teenegera čo chce svoju vinu zvaliť na zlý svet. Ale tak to nie je. Svet dospelých je ozaj pokrytecký a plný lží. Vybaviac si otcove o tom ako každému ide iba o peniaze, Lucas si pri večeri musel hryznúť do jazyka. Je to naozaj trápne, ak to hovorí niekto kto sa preváža v luxusnom bavoráku a s prachmi nemal nikdy problém. Bude kritizovať iných za to, že chcú viac, hoci on sám ma ďaleko viac než potrebuje, viac než má Connor s otcom i celá Joshova rodina. Keby tu bol Josh, on by mu rozumel. No do telefónu také veci rozprávať nebude. Ani Joshovi. "Život je naozaj zvláštny." Lucas zoberie mobil zo stola a nalistuje na ňom fotografiu Jennifer. S rozstrapatenými vlasmi, ktoré jej sčieril dujúci vietor je ešte nádhernejšia. Keby tak bola tu pri ňom a mohol sa dotknúť je dlane, ucítiť je vôňu, vnímať jej blízkosť. Čo asi si o ňom pomyslela, keď ho uvidela ako mláti Nolana ? Vie, že je to prvýkrát čo sa takto pobil v škole ? "Možno jej napadne, že som násilník s ktorým nechce mať nič spoločné." To by bola väčšia rana ako výčitky Cole, Simpsonovej i mamy. Keby jej tak mohol vysvetliť, že len bránil kamaráta. Nie z pomsty, ako si myslí oco. Ale preto, aby to Nolan nikdy viac nespravil. Porozumela by mu ? Ako nad tým Lucas premýšľa, vybaví si stále nesplnený sľub, ktorý Jennifer dal. Klepnúc na stránku hudobnej školy, chvíľu trvá, kým načíta linku s aktuálnymi koncertmi. Uvidiac najnovší záznam, srdce mu podskočí vzrušením. Ich stredajší koncert tam už je. Rýchlo sa prepínajúc po videu, skončí na úsek, kde natiiahnutý v saku sa úklonom predstavuje divákovi. Vyzerajúc trochu smiešne, s učesanými vlasmi a lakovanými topánkami, snáď to Jennifer vadiť nebude. Prepnúc sa do chatovacej aplikácie, nakopíruje tam linku koncertu aj s krátkym odkazom. "Tu je video z koncertu čo som sľúbil. Luca." Klepnúc na tlačítko Send, teraz neostáva nič iné len čakať. Ak Jennifer svojou bitkou neodstrašil, určite mu odpíše. Bude to veľmi pomalé čakanie na odpoveď.

35. Connor s kamarátmi popíjajú za mestom

Bol neskorý večer. Pofukujúci vietor zosilnel a plápolajúca vatra okolo ktorej posedávala skupina teenagerov vyvrhovala iskry na všetky strany. Neveľká čistina za mestom, z všetkých strán chránená stromami poskytovala dokonalé útočisko pred neželanými pohľadmi dospelých. Dvojica áut odparkovaná na prístupovej ceste mala dvere dokorán. Plastové prepravky plne plechoviek od piva ležali pohodené na zadnom sedadle jedného z áut. Okolo ohňa, na kameňoch i kusoch igelitu posadávala skupina teenagerov, medzi ktorými nechýbali ani Connor, Kai a Nicolas. Okrem nich tu bol aj 'Drsný' Evan s priateľkou Miou, Eric Horn, 'Hlupák' Jake a Keegan Burke, Nicolasov starší brat. Porozhadzované plechovky i špaky od cigariet dokazovali, že párty je z plnom prúde. Hudba vyhrávajúca z Evanovho Chryslera, plápolajúca vatra i kúdoly dymu z marihuanových cigariet dodávali miestu priam éterickú atmosféru. Connor učupený medzi svojimi kamarátmi držal v ruke fľašu od piva. V spoločnosti tak vychýrených kamarátov ako Evan či Jake si len málokedy dovoľil prehovoriť. "Hod mi sem pivo." Zavrčí Eric na Jakea, odhodiac prázdnu plechovku do ohňa. Potiahnuc z cigarety, Jake zaloví v poloprázdnej prepravke. "Chytaj !" Natlakovaná plechovka vykoná vo vzduchu oblúček, zasiahnuc nepripraveného príjemcu do ramena. "Kretén !" Odsekne Eric, dvihnúc plechovku z trávy. "Keď nevieš chytať, tvoj problém." Jake odhodí vyfajčenú cigaretu do ohňa, zoberúc si ďalšie pivo. Eric opatrne otvorí uzáver plechovky. Natlakovaná po náraze, pivo vystriekne na všetky strany, pokropiac tričko i nohavice neopatrného konzumenta. Jake i Keegan vybuchnú smiechom. "Do p*** !" Zahreší Eric, nakloniac plechovku pred seba až kým prúd horkastej tekutiny neustane. "K****, hovoril som ti, aby si mi to nehádzal ! P***, celý som mokrý !" "Keby si to chytil, tak nebudeš." Odsekne Jake. Plecnatý, s postavou a silou zápasníka, dobre vedel, že Ericovi neostáva nič iné, len si zanadávať. "Hod' aj mne jedno !" Zahlásil Keegan, hoci nedopité pivo stále zvieral v dlani. Letiacu plechovku s cvikom dlhoročného hráča baseballu chytil do ľavej ruky. "Vidíš ! Tak sa to robí "" Skríkol Jake na Erica utierajúceho si tričko papierovými vreckovkami. "Budem smrdieť ako ???0." "Ty smrdíš aj tak." Podpichol Keegan, otvoriac fľašu bez toho, aby spenené pivo vystreklo. Evan zvierajúci svoju priateľku si Ericove ponosy nevšimál a nemal chuť zapájať sa do hádky. "Nie je ti zima ?" Opýtal sa Mii. Blondína s výrazným piercingom na perách i nose sa naň usmiala. "Nie. Koľko je hodín ?" Evan pozrel na display mobilu. "Ešte len pol dvanástej." "Ráno musím byť o deviatej v robote. Šéf ma zabije, ak prídem neskoro." "A potom zabijem ja jeho." Odvetí Evan s predstieranou vážnosťou, načo ho Mia štuchne pod rebro. 19 ročný Evan Mills patrí k problematickým teenagerom, ktorý Miu vždy priťahovali a už má za sebou jedno zatknutie za jazdu pod vplyvom alkoholu, no Mia dobre vie, že silácke reči jej priateľa nikdy nemusela brať priveľmi vážne. "Dáš si ešte cigu ?" Evan ponúkne kamarátku z krabičky plnej ušľahaných cigariet (vlastná výroba). "Nie, už ma bolí hlava." "Chce ešte niekto trávu ?" Pridá Evan na decibeloch, aby prekričal stále pokračujúcu hádku Erica a Keegana. "Ja." Zapiští Connor, ktorý prekáračky starších kamarátov len mlčky sledoval. "Však už si jednu mal. Chceš sa tu zhúliť ?" Precedí Keegan, zapalujúci si svoju tretiu cigaretu. Nicolas sediaci vedľa Connora sklopí zrak, aby staršieho brata zbytočne neprovokoval. Už to, že ich sem zobral znamená menší zázrak. Pre Keegana bol Nicolas vždy len rozmazaným deckom čo sa hrá na staršieho než v skutočnosti je. "Len ho nechaj. Nech si to aj decká

užijú." Evan naznačí Connorovi, aby si zobral cigaretu. "Koľko ti vlastne je ?" "Za 2 mesiace mám 16." Odvetí Connor ostýchavo. "16 ?" Zaškerí sa Evan. "Tak to ešte nemáš ani vodičák." Connor vytiahne jednu z cigariet. "Cez leto si ho idem spraviť." Evan sa pritúli k priateľke a položíac hlavu ja jej rameno, potiahne z cigarety. "Tak to je fajn." Zmätený Connor sa vráti späť na svoje miesto. "Hej, môžem mu vôbec dať pivo, keď má 15 ?" Zachechtal sa Jake, pozrúc do prepravky, kde ostávali posledné 2 plechovky. "Lebo veľa tu už toho nemáme." "Jasné, daj im." Zavrčí Evan. "Ešte jeden kartón mám vzadu v aute." Jake nakloní prepravku ku Kaiovi a Connorovi a keď sa tí natiahnu po plechovky, Jake potiahne prepravku späť. "Najprv doneste ďalšie pivo." Kai a Connor sa bez odvrávania dvihnú, zamieriac k Evanovmu autu. Nicolas vstane, že im pomôže, keď ho Keegan zastaví. "Ty nie ! Ty už si mal dosť !" "Iba to donesú." Vysvetľuje Jake. "Jasne..." Odvetí Keegan sarkasticky. "A potom sa mi zasa doryhá v aute ako minule." "On sa ti doryhal v aute ?" Zjačí Eric pobavene. Keegan si znechutene odplúvne. "Hej. A potom to musel celý víkend čistiť. No stále to tam smrdelo ako v hajzli." Usadiac sa späť na prestretý igelit, Nicolas sa zdržal komentára. Keď potom Connor a Kai priniesli ďalšiu krabicu piva, Jake im podal posledné dve plechovky z predchádzajúcej, ktorú hodil do ohňa. Kartón okamžite vzbĺkol a iskry odlietavajúce do všetkých strán sa rýchlo strácali na pozadí nočnej oblohy. Popíjajúc z piva, Connor pohľadom zašklíbil na Miu. Neoslňovala krásou a vlastne ani nebola jeho typ, a predsa ho niečím priťahovala. Drsný výzor s piercingom na tvári, neortodoxné, miestami až vulgárne vystupovanie, kožená motorkárska bunda, nezávislá, slobodná. Bola iná ako dievčatá čo poznal. Rebelantská a rebelujúca. Ako jeho mama. Tá čo ho opustila. Potiahnuc si z cigarety, ak by tu nesedel jej priateľ, už sa jej prihovori. No Drsný Evan bol tu, a nielen to. Túliac sa jeden k druhému, Connor od nich nedokázal odtrhnúť zrak. "Kde pozeráš ?" Oboril sa z ničoho nič naňho Evan. "Nikde." Sklopiac oči, posledné po čom Connor túžil je mať konflikt s niekým ako Evan. "Máš konkurenta." Zarehotal sa Jake, takmer vylejúc pivo, ktoré práve otváral. "Páči sa ti Mia ?" Connor zavrtil hlavou. "Tak nepáči ?" Podpichol Jake. "Nie, tak som to nemyslel. Ja som na ňu nepozeral." "No jasne..." Jake mávne k predmetu ich rozhovoru, buchnúc Connora po pleci. "Hej Mia, máš tu ďalšieho nápadníka. Páči sa ti ?" Znechutenie v tvári mladej ženy hovorí za všetko. "Myslíš, že som úchylná. Veď je to decko, a navyše má veľký nos." Štvorica starších chlapcov vybuchne smiechom. Jake do Connora drgne. "Ukáž ? Fakt ho máš veľký. Ale možno má veľké aj niečo iné." Mia si Jakeove podpichovanie nevšíma a radšej sa pritúli k Evanovi. "Počuj." Zvolá Jake, mocným ramenom oblapiac Connora, ktorý ponížovanie starších druhov mlčky znáša. "To ty máš fotra takého c**** čo ťa stále mláti ?" Connor zmeravie. Pozrúc na Nicolasa a Kaia, obaja len mlčia. "Nie." Zaklame Connor. "Ale nekecaj !" Odsekne Jake. "Počul som, že tvoj foter je psychoš, čo ti spravil na ksichte monokel. To si ho čím nasral ?" "Ničím. On ma nezbil. Iba som sa pošmykol a spadol." "Na oko, hej ?" "A čo ? Teba foter nikdy nezmlátil ?" Namietne Keegan. "Nie tak, aby mi spravil monokel. A teraz by som ho spravil ja jemu." Pohrozil Jake päšťou. "Mňa foter zbil iba raz." Vyhlásil Eric, odchlipnúc si z takmer prázdnej plechovky. "Keď som mu šlohol auto." "To bolo vtedy, keď si ním zdrhol fízlom ?" Zachechce sa Jake. Ericove chvastanie o tom ako ukradol otcovi auto, aby sa v ňom povoził, a napokon v ňom ušiel policajtom dobre poznal. A neveril mu ani vtedy, keď ho Eric prvýkrát vykladal. "Hej. A tým fízlom som zdrhol." Odvetí Eric dotknuto. "Hej, a ja som zdrhol FBI..." Utrúsi Keegan, na čo sa všetci, vrátane jeho brata, začnú rehotat'. "Ste kreténi !" Bránil sa Eric. "Hovorím pravdu. Inak by som skončil v detenčnom centre." "Čo ty vieš o detenčnom

centre ?" Zahrmel Evan, ktorého zmienka na miesto, kde strávil niekoľko nekonečných týždňov života nabudila. Sklopiac zrak, Eric si nedovolil staršiemu druhovi oponovať. "Rozprávate tu o veciach, o ktorých nemáte ani poňatia." Evan sa vymanil z Miinho zovretia, zahodiac nedopitú plechovku do trávy. "Keby ste tam mali byť dva dni, tak sa z toho poseriete. Skurvení fízli..." Hľadiac do zeme, Evanov výstup nenasledovali úškrny, ani hrubé poznámky jeho priateľov. Všetci vedeli, alebo aspoň tušili, že detenčné centrum pre mladistvých je hrozné miesto. Horšie než basa pre dospelých, kde platia aspoň aké také pravidlá. No v detenčom centre existuje iba jediné pravidlo. Právo silnejšieho. Evan by o tom vedel rozprávať, ak by chcel. No spomienky na hrozné miesto nezmyl ani 4 ročný odstup od chvíle, keď priestory väzenia pre mladistvých opustil. "Kurva !" Evan odkopol kameň, ktorý mu ležal pri nohách. "Hod' mi pivo." Jake poslušne prikývol a už ťahal plechovku z krabice, keď lesnú čistinu preťal zvuk sirény, sprevádzaný blikajúcim policajným majákom. Policajné auto zamierilo na prístupovú cestu, odrežúc tak teenagerom a ich autám jedinú ústupovú trasu. "Kurva." Zvolali viacerí zborovo. Connor si už nebol istý kto každý, no vyskočiac do stoja, bezmocne sledoval, ako z policajného auta vystupujú dvaja policajti. Evan odhodil krabičku s nevyfajčenými cigaretami do ohňa, kým Eric v panike hľadal miesto kadiaľ uniknúť. No to len do chvíle kým baterky policajtov nezasvietili vyberanej spoločnosti do tváří. "Tu polícia !" Skríkol statný policajt s postavou zápasníka. "Nikto sa ani nepohne. Rozumiete ?" Jeho mladší a štíhlejší kolega skupinku mladíkov z opačnej strany, ak by sa niektorý z nich rozhodol pre útek. No ničoho takého sa obávať nemuseli. Aj Eric pochopil, že pokus o únik by bol márný. "Pozri sa čo tu máme Jeff." Riekne mohutný policajt kolegovi. "7, nie 8 kúskov. Tak tomu hovorím úlovok." Jeff, ako policajta nazve starší spoločník pristúpi k Nicolasovi. "Koľko máš rokov ?" "16, vlastne 15." "Tak 16, či 15 ?" Zavrčí policajt nekompromisne. "15, pane." "A vy dvaja tiež ?" Connor s Kaiom prikývnu. "No to je krása." "Nič sme neurobili." Precedí Evan, keď si je už istý, že krabička a cigaretami sa zmenila v popol. "Pýtal som sa niečo ?" Zrúkne statný policajt. "Všetci si okamžite sadnite ! Na zadky ! Na tak, pohyb !" Skupina teenagerov bez odvrávania poslúchla. No a potom už šli veci rýchlo. Policajti si vzhľadom na počet zadržaných privolali posily, Evan a Keegen ako majiteľia áut skončili so železkami na rukách a zbytok skupiny policajti odviezli na stanicu na výsluch, Connora, Nicolasa a Kaia nevynímajúc.

36. Connora odvádza policajt domov, kde ho otec zbije

V policajnom aute panovalo takmer úplné ticho, iba z času načas narušené zašumením vysielacky. Boli už takmer 3 hodiny ráno a premávka v meste prakticky ustala. Iba občas nejaký taxík, či nákladák s tovarom pre niektorý s miestnych obchodov. Aj napriek poloprázdny uliciam, policajt nemal potrebu dupnúť na plyn. Služba mu končila o šiestej, a čím neskôr tento odvoz vybaví, tým menej času budú mať jeho kolegovia, aby naň opäť niečo naložili. Connor na zadnom sedadle nemal spútané ruky. Nebol na to dôvod. Hustá mreža oddelujúca vodiča a jediného pasažiera bola dostatočne pevná, aby odolala výbuchom hnevu ďaleko skúsenejším a nebezpečnejším delikventom akým bol Connor. Okrem toho, Connor na útek či dokonca napadnutie policajta ani nepomyslel. Už aj tak bude mať obrovský problém. Nie s políciou. Okrem jednej, aj to

nezapálenej marihuanovej cigarety a 2 vypitých pív nič tak strašné nespáchal. Dopadol lepšie ako jeho starší druhovia. Evan a Keegen skončili na noc v cele s obvinením, že plánovali sadnúť za volať pod vplyvom alkoholu. Zbytočne sa vyhovárali, že po nich prídu kámoši, a oni šoférovať nemali v úmysle. Ostatní skončili s obvinením z rozloženia ohňa na nepovolenom mieste, čo bol aj dôvod prečo niektorý z pozorných občanov privolať na miesto políciu. V každom prípade, šlo o obvinenie, ktoré neskončí horšie než udelením blokovej pokuty. Ani Connora za 2 pív nikto po súdoch ťahať nebude. No nie to ho trápilo. Policajný voz zamieril na ???0 ulicu. O pár chvíľ zastanú pred jeho domom. "Tu je to ?" Opýtal sa policajt, keď uvidel ako z prízemného domu vychádza na verandu rozložitý muž. "Áno, pane." Zasipel priškrteným hlasom Connor. Policajt odparkoval auto pred domom a vystúpiac von, Connora nechal usadeného na zadnom sedadle. Connor nemal šancu začuť o čom sa otec s policajtom bavia, no znechutený výraz, odmietavé gestá i rozhodenie rúk neveštili nič dobré. Policajt dal otcovi podpísať akýsi papier, na ktorý otec ani nepozrel, aby si ho prečítal. "Tak pod', chlapče." Zvolal policajt, keď Connorovi otváral dvere. "A dúfam, že sa viac nestretneme." Connor neodvetil a so sklonenou hlavou odkráčal k domu, kde ho už otec netrpezlivo čakal.

Vchodové dvere zaduneli, až sa celý dom zatriasol, ako ich otec pribuchol. "Kde si bol ?" Connor sa otočil, keď presne mierená facka ho takmer zložila k zemi. "Kde si bol ?" Skríkol otec znova. "Sú 3 hodiny ráno a teba teraz dovezie policajt ?" Aj keď Connor v tmavej chodbe nevidel otcovi do tváre, nepochyboval, že je rozpálený do červena. "Bol som s kámošmi vonku. Len sme si trochu vypili a potom prišli tí fízli a..." Presne mierená facka na druhé líce vliala Connorovi slzy do očí. "Dovolil som ti ísť niekam takto v noci ? Ani si mi nezavolať." "Ale ja som chcel, ale potom prišli tí fizli..." Tretia facka vyrovnávajúca sa silou pravému háku Connora definitívne skolila. Zošmyknúc sa popri stene, Connor sa zošmykol k zemi. Rozzúrený otec schmatol opasok z vešiaka, ktorý tam ako naschvál visel a šľahnúc syna po nohách, Connor zastonal. "Dovolil som ti niekam ísť ?" "Nie !" Skríkol Connor vystrašene, rukami si chrániac tvár. "Ja tu pracujem ako také hovädo a ty sa celý čas len flákaš a ešte po nociach boh vie s akými grázlami chľastáš a fajčíš trávu." Ďalšie šľahnutie opaska zasiahlo Connora do ľavého kotníka. "Mal som iba 2 pív a jednu cigaretu." Tentoraz už Connor vzlykal. "Máš 15 ty bastard." Otec sa zahnal tretíkrát. "Oci nie !" Zapišťal Connor, trasúc sa od strach. Fučiac ako lokomotíva, až pohľad na syna prinútil otca zastať. Zavesiac opasok na svoje miesto, prísne si premeral Connor. "Vstávaj." Otrasený Connor sa pomaly pozbieral zo zeme a nasledujúc otca, obaja zamierili do vedľajšej kuchyne. Ťažko dýchajúc, otec klesol na jednu z trojice stoličiek okolo nevelkého stola. Tvár si zaboril do dlaní a hodnú chvíľu iba mlčal. Connorovi opierajúcemu sa o kuchynský dres ešte stále stekali slzy po lícach. "Ja tomu nerozumiem." Pošepne otec. "Tak sme sa aj s mamou snažili, dávali na teba pozor, aby sa z teba nestalo to čo sa napokon stalo. A všetko zbytočné. Veď aj preto od nás mama odišla. Nemohla sa dívať na to čo z teba vyrastá." Otec zobral jednu z prázdnych plechoviek od piva na stole a začal ju mliaždiť. Zvuk praskajúceho kovu naplnil mlkvu kuchyňu. "Hneváš sa na ňu, nedvíhaš jej telefón, no aj ty si na vine, že tu s nami nie je. Smeruješ do kriminálu." S uplakanou tvárou, Connor pozrel na otca. "Aspoň tam budem mať od teba konečne pokoj !" "Pokoj." Zvolá otec ironicky. "Nemáš ani poňatia o čom hovoríš. Vieš čo by v takej base s takým ako ty narobili ? Roztrhli by ti zadok, že by si sa ani neposadil." Otec odhodí poskrúcanú plechovku do koša a z chladničky vytiahne neotvorenú. "Ale ja už s tým aj tak nič nenarobím. Sám si vyberieš

svoj osud. Ak túžiš skončiť za mrežami, tak tam aj skončíš. Môžem ťa biť od rána do večera, a ty sa nikdy nezmeniš. Tak prečo by ma to malo trápiť?" Connor preťal otca pohľadom. Aj keď ním hnev lomcoval, nemal síl vzdorovať a len mlčal. Otec vstal a zamieril do spálne. Už bol na chodbe, keď sa naposledy obrátil k synovi. "Asi budem zlým otcom, no Boh vie, že som sa snažil najlepšie ako som vedel. Ale ty si však stratený prípad. Ži a rob si ako chceš, no ak ťa ešte raz privedú policajti, vyhodím ťa z domu a choď si kam sa to páči. Kriminálnika vo svojom dome živiť nebudem." Hrozbou otec zakončil svoj monológ a zavrúc dvere na spálni, zanechal syna v neradosných myšlienkach.

37. Connor si pozerá staré fotky rodičov

Connor sedel na dlážke obývačky. Pred ním ležala veľká krabica plná fotiek, ktorú vytiahol zo skrine. Čo sa týka fotiek, otec bol vždy staromódnym a väčšinu toho čo nafotil, nechával vyvolať. Súborné v počítači sa môžu vymazať, disky pokaziť, v cloude nikto nič negarantuje. No papierové fotky ostanú. Zmapovaná história ich rodiny. Fotografie zo svadby, kde má mama na hlave biely venček a otec napasovaný v príliš úzkom saku, výlet v Yellowstone, keď mu bolo 10, fotky z Floridy. Prekliatej Floridy. Usmiate do kamery, všetci boli šťastní. I mama. Keby len tak neodišla, všetko by bolo iné. Ten bastard Nick z Miami všetko zničil. Bláznivé zaľúbenie, rozvod, sťahovanie sa na prekliatu Floridu. Nenávidel ho. Plážového krásavca bez veľkého nosa, ktorý zničil ich rodinu. Ak by mohol, tak Nicka zahrdúsi vlastnými rukami, ako tom už toľkokrát sníval. Ale nebola to iba jeho chyba. To mama, to ona s ním ušla, zanechajúc Connora s otcom, ktorý ako čas plynul, zmenil sa na zatrpknutého tyrana. Nenávidel ich všetkých troch. Nie je pravda čo otec včera tvrdil. Mama neodišla kvôli nemu, ani jeho správaniu. Odišla preto, lebo vymenila Connora i otca z iného muža. Neznášal ju za to. Už nikdy viac s ňou neprehovorí. Nech si volá, koľko chce. Preňho prestala existovať Connor vytiahol ďalšiu fotku. Bola na nej mama, doširoka usmiate. Mladistvá tvár bez veľkého nosa, odporných akné i modrín po včerajších fackách, aké videl pred chvíľu v zrkadle. Hnusil sa sám sebe. No ani úhladná tvár mamy nemohla obmäkčiť jeho srdce a potlačiť hnev ktorý voči nej cítil. Zvierajúc fotku v dlani, mal chuť ju rozškibať na márne kúsky. Ešte dobre, že otec nie je doma a nevidí ho. Akiste by začal vrieskať. Neznáša, keď sa mu Connor hrabe v jeho veciach. Našťastie, už od skorého rána niekam vypadol a Connor dúfal, že sa do večera nevráti. Ešte raz pozerúc na rozosmiate fotku jeho mamy, plný hnevu, strčil ju späť do krabice. "Suka."

38. Lucas je na omši, kde spieva Josh

Pozrúc na hodinky, Lucas mal ešte pár minút času. Aj napriek tomu udržiaval vysoké tempo chôdze. Na omši jakživ nebol. Dokonca ani na svadobnej. A tak netušil s akým predstihom je potrebné sa na takú omšu dostaviť. Bude stačiť 5 minút, alebo tak ako sa mu to stáva pred vyučovaním, opäť zapozdý?" Ku kostolu Sacred Heart Church to už nebolo ďaleko. Ešte 3 ulice a jeden prechod cez cestu. Mal by to stíhať. Začiatok omše však nebola jediná vec, ktorá Lucasa v toto nedeľné doobedie trápila. Jennifer. Ani po 2

dňoch, teda 1.5 dni mu spolužiačka na jeho chat obsahujúci odkaz na jeho koncertné vystúpenie neodpovedala. Stratila mobil, či zabudla ho nabiť ? Možno nabíjačku zapotrešili pri sťahovaní. Lucas sa uškrnul nad absurdným nápadom. Nabíjací kábel nestojí ani 5 dolárov, a za 2 týždne čo Jennifer navštevuje ich školu už musela mobil nabíjať niekoľkokrát. Nie. Príčina musela byť inde a Lucas na ňu radšej nechcel ani pomyslieť. Že by za to mohol ten piatkový cirkus v škole, ktorý spôsobil ? Lucasovi zovrelo žalúdok. Ak Jennifer do večera neodpíše, prvé čo musí zajtra v škole spraviť je, že jej všetko vysvetlí. Nech pochopí, že nie je žiaden násilník, a len ochraňoval slabšieho kamaráta. Z neveselých predstáv Lucasa vytrhol pohľad na kostolnú vež. Už z diaľky dominujúca ulici ???0 i šíremu okoliu, kostol Sacred Heart Church nepatrila ku gýčovým, modernistickým chrámom, ak vznikali ako huby po daždi v západných štátoch USA. Kostol Sacred Heart Church patril ku klasickým sakrálnym chrámom s vežou situovanou trochu netradične na severnej strane kostola bez tradičnej špičky, vykladanými ornamentálnymi oknami, štvoricou širokých vstupných portálov i nevýrazným krížom týčiacim sa na vrchole stavby. Pamiatka postavená v gotickom štýle aké v Európe stavali pred 5 storočiami. Lucas, hoci nebol kresťanom, bol dosť kultivovaný na to, aby dokázal oceniť dômyselnosť historických stavieb, no tentoraz na kochanie sa neostal čas. Dav pred kostolom s každým približujúcim yardom zmenšoval a Lucas dobehol medzi poslednými. Podľa inštrukcií, ktoré mu ráno Josh nadiktoval mal hneď po vstupe zabočiť na točité schodisko, ktorým sa dostane na chór. A tam niekde, aj zo zbytkom zboru by mal byť Josh. Vstúpiať dnu, Lucasovi okamžite do nosa vrazila zvláštna aróma. Kostol bol takmer plný. V drevených laviciach sedeli dospelí i deti, oblečení v najlepších šatách. Mnohopočetné rodiny i jednotlivci, jeden vedľa druhého, v úplnej tichosti, pohľadom upretí na majestátny oltár dominujúci prednej časti kostola. Za oltárom masívne súsošie z bieleho mramoru zobrazujúce biblické udalosti. Lucas zamieril k točitému schodom, ako mu Josh nakázal. Vyštverajúc sa ostrými schodmi, Lucas sa ocitol na chóre. Pred veľkým organom stála skupina chlapcov a dievčat rôzneho veku rozostavená v dvoch radoch. Josh stál uprostred. Náhoda chcela, že práve vo chvíli keď Lucas vstupoval na chór, Josh pozrel tým smerom a ich pohľady sa stretli. Josh len prikývol. Bol to jeho nápad pozvať sem Lucasa. Z ničoho nič mu ráno zavolať, či by si ho neprišiel vypočuť na omšu. Dnes nemusí pomáhať pátrovi a tak by po omši mohli skočiť k nemu. Trochu zvláštna požiadavka, no keďže Lucas nemal nič lepšie na práci, súhlasil. Na skutočnej omši nikdy nebol, tak aspoň zažije niečo nové. Usadiac sa na jednej z voľných stoličiek vedľa organu tak, aby na kamaráta dovidel, ostávalo už len čakať kým omša začne. Lucas už organ počul hrať, dokonca si ho raz i vyskúšal. So 3 klaviatúrami a pedálmi, ďaleko zložitejší než jeho piano, organ v koncertnej sále predstavoval zmenšeninu toho v chráme. Keď pri príchode kňaza sprevádzaného trojicou miništrantov píšťaly nástroja naplno zaduneli, celý chór sa rozochvel. Lucas doslova cítil vibrácie jednotlivých tónov. Postaviať sa ako ostatní, zbor spustil. 16 hlasov chlapcov a dievčat naplnilo chrám nádhernou hudbou. Lucas po očku pozrel na Josha. Sústredený na melódiu, jeho hlas zanikal v spleti ostatných. Po úvodnej skladbe nasledovali prvé obrady a modlitby. Tie Lucas nepoznal, no ako mu Josh v telefonáte poradil, opakoval všetko po ostatných. Keď bolo treba vstať, postavil sa, keď si všetci kľakli, kľakol si aj on a keď ku koncu omše si ľudia na znak zmierenia podali dlane, Lucas si ju podal so starším pánom a jeho manželkou sediacimi pred ním. Najzaujímavejšou časťou bola paradoxne tá najdlhšia. Kázeň. Starší kňaz s prešedivenými vlasmi a okuliarmi, v zelenom rúchu pristúpil k pódiu a začal rozprávať o

zle a ako mu treba čeliť. Podľa kňaza je základom kresťanskej viery odpustenie. Nie nenávisť, ani túžba po pomste. Ani keď je človek ublížený, nesmie začať nenávidieť svojho blížneho, pretože nenávisť plodí iba ďalšiu nenávisť. Tak to robil aj Ježiš. No odpustenie zároveň neznamena, že voči zlu je treba ostať slepým a hluchým. Najmä ak je zlo páchané na iných ľuďoch, na slabších a zraniteľných je kresťanskou povinnosťou sa zlu postaviť. Nie pre pomstu, ani ako akt odplaty, ale ako prejav lásky voči trpiacim a utláčaným, ktorých máme povinnosť chrániť. Hoci nebol veriacim, ktorým kňaz svoje slová adresoval, Lucasa kázeň zaujala. Po kázni prišli na rad ďalšie obrady a po nich prijímanie, keď veriaci chodili pred oltár, kde dostávali hostie. A práve počas prijímania zbor znova spustil ďalšiu pieseň v ktorej Josh spieval sólo. Stojac pred ostatnými zboristami jeho ľubozvučný soprán vo vysokej tónine prenikal celým chrámom. Josh spieval vskutku nádherne. Lucas zatajil dych. Aj keď Josh viackrát spomenul ako spieva v zbore, Lucas netušil, že jeho kamarát má taký talent. Ako profesionálny spevák.

Keď omša skončila, Lucas počkal Josha pred chrámom. V sprievode rodičov i oboch sestier, keď vychádzajúc z kostola Josh uvidel kamaráta, otcovi niečo povedal, rozbehnúc sa za Lucasom. "Som rád, že si prišiel." Poďakoval Josh namiesto pozdravu. "Ty vole. Nevedel som, že vieš tak krásne spievať." "Tebe sa to páčilo?" "No jasné! Bola to pecka. To ako dokážeš vytiahnuť štvorité Céčko?" Josh pokrčil plecami. "Náš zbormajster hovorí, že mám talent. Ale keď začnem mutovať, tak budem asi tenorom." "Alebo terorom, ty mutant." Zasmeje sa Lucas. "Ideme ku mne?" Josh vrele súhlasil. Cestou k Lucasovi sa bavili o zbore a speve. Presnejšie, Josh vykladal a vykladal, ako musí doma trikrát to týždňa trénovať, dať si pozor, aby pred vystúpením nezjedol čokoládu, ani nič kyslé, ako treba správne dýchať, aby neprehltol tóny na konci dlhých sól či ako si opakuje text latinských piesní z ktorých rozumie tak piatom slovám. Nuž, hotová veda. Lucas za to kamaráta odmenil komplimentom, že by mohol byť spevák, čo Josha viditeľne potešilo. Poobede sa chvíľu hrali na počítači, skočili do nákupného strediska, zábavného centra i 3D kina. Lucas ako tradične všetko platil z vreckového, no nestáľoval sa. Hodiny strávené s Joshom mu pomohli zabudnúť na piatkový incident, Jennifer i chat na ktorý stále nedostal odpoveď.

Podvečer Lucas strávil učením, ktoré mu trvalo dlhšie než obvykle. Neustále musel myslieť na slová kázne. Josh priznal, že kňaza veľmi nepočúval, pretože on kázne nemusí. Podľa Josha sú dlhé, nudné a stále o tom istom. "Kto by tie 'hlúposti' počúval?" Lucas si však nemohol pomôcť. Nedokázal si predstaviť ako by mohol odpúšťa a čeliť zlú zároveň. Connor bol zlo. Akoby mu mohol odpustiť všetko to ponižovanie, príkoria, okrádanie i fyzické útoky, ktoré si za posledný pol rok prežil. Myšlienkami sa vrátil k osudnému okamihu, ktorý odštartoval jeho nepriateľstvo s Connorom. Vlastne šlo o úplnú maličkosť. Bolo to pár dní potom čo Connora zatkla polícia, pretože doniesol do školy dýku. Nie, nechcel nikoho zabiť, ani zastrašiť. Len hlúpa frajerina, ukázať sa pred kámoškami aké nože jeho otec doma má. Stupídny nápad akých u Connora nie je núdza. Niektorí zo spolužiakov ho musel bonznúť. Možno jeden z tých, ktorých Connor zbil. Nech už to bolo akokoľvek, riaditeľka zavolała políciu, Connor skončil v putách aj s 3 dňovým vylúčením. Keď sa na druhý týždeň vrátil do školy, opäť sa stal centrom pozornosti, no tentoraz v tom nebol nôž, ani polícia, ale výrazná modrina pod pravým lícom, ktorá mu aj 3 dni po otcovej bitke špatila tvár. A nepomohli ani slnečné okuliare. Videla ho snáď polovica školy. V triede, na chodbách, na ihrisku, všetci chceli vidieť

poníženie postrachu školy. Ani Lucas neodolal. No na rozdiel od ostatných, keď šiel Connor oproti nim na chodbe, okrem zízania pridal i úsmev. Drobná škodoradosť aké si deti v tomto pravidelne jeden druhému uštedrujú. To však nemal robiť. Aj keď úškrn netrval ani dve - tri sekundy, Connor si ho zapamätal. Lucas nevedel prečo si Connor vybral práve jeho, keď sa mu celá škola za chrbtom posmievala. No od tej chvíle mu nedal pokoj a ich nepriateľstvo pretrvalo až doteraz. Connorovi Lucas nič zlé nespravil a teraz by mu mal len tak odpustiť ? Lucas zavrtel hlavou. Tá myšlienka sa mu vôbec nepozdávala. Zlu sa treba postaviť. Ak mu bude každý ustupovať, tak napokon zvíťazí. Spomenúc si na piatkový súboj s Nolanom, to je to čo urobil. Postavil sa zákernému spolužiakovi, ktorý si dá odteraz pokoj. Ak by to nespravil, fauluje Josha opäť. Možno ešte v tom istom zápase. Zlu sa treba postaviť. Najmä ak ubližujú iným. V tom mal kňaz pravdu. A možno aj v iných veciach, no pípnutie mobilu oznamujúceho príchod správy prinútilo Lucasa zabudnúť na kázeň i kňaza. Srdce mu podskočilo, keď WhatsApp namiesto mena odosielateľa zobrazil jeho tvár. Či presnejšie, jej tvár. S chvejúcimi prstami Lucas rozklikol odkaz. Obsahoval jediné slovo. "Ďakujem." Hľadiac na ňu, Lucas pocítil rozčarovanie. To, že mu Jennifer odpísala bolo dobré znamenie. Ani po piatkovej bitke naň nezanevrela. No predsa len čakal trochu viac. Pozrela si koncert ? Páčil sa jej ? Zazrela aj tú časť videa na ktorej je párty ? Uvidela snád ako keca so Sarah ? Otázky, otázky, a žiadne odpovede. Zajtra sa jej musí na všetko povypytovať i vysvetliť jej bitku z piatka. Nebude to ľahké, no pri srdci ho hriala myšlienka, že ju opäť uvidí. Nádhernú a milovanú Jennifer.

39. Lucas sa cez prestávku rozpráva s Jennifer

Prvá hodina nového týždňa a Lucas si pripadal, že sedí na ihlách. Jeho spolužiačka a kamarátka je tak blízko a on sa k nej nemôže prihovoriť. Až cez prestávku. No čas sa vliekol zúfale pomaly. A pritom, všetko mohlo byť inak, ak by opäť nezapozdil do školy. Motajúc sa po dome i vlečúc sa do školy tempom ospalého slimáka, kým prekročil bránu, zvonilo. A tak bude musieť vydržať ďalších 30 minút, kým dostane príležitosť s Jennifer slova prehodiť. Tá sa naskytla hneď po zvolení, keď sa trieda presúvala do chemického labáku na druhom poschodí. Lucas na chodbe dobehol Jennifer. "Čau." "Ahoj Luca." "Poslal som ti linku na ten koncert." "Áno, videla som." Prisvedčí Jennifer. "Teda nie koncert, lebo sme celý víkend pratali dom. Ale dnes si ho pozriem. Prepáč." "Nie, to je OK. Až tak dobre som zasa nehral." Lucas zaváha. "Ja... Vieš, to čo sa stalo v piatok. Urobil som blbosť." "Myslíš to s Nolanom ?" Lucas prikývne. "Vraj ťa provokoval." "Hej. Veď ho už asi ho poznáš. Ale o to nešlo. Naštvalo ma, keď fauloval Josha. Josh mu nič neurobil, a ten hajzel ho potiahol." "Nolan je divný." Podotkne Jennifer. "To hej, no, nemal som to robiť. Som hlupák, že som sa nechal tak ľahko vyprovokovať." "Prečo ? Len si bránil kámoša. Mne to nepríde ako hlúpe." "Vážne ?" Začuduje sa Lucas. "Nolan je malé decko, ako väčšina pubertiakov. Potrebuje sa ukazovať, aby si ho ostatní všímali. Nemám rada také typy. Sú to zakomplexovaní úbožiaci." Vystupujúc po schodoch na druhé poschodie, Jennifer pozrela na Lucasa. "Nevylúčia ťa za to ? Čo hovoril Cole ?" "Zavolali triednu i mamu. Trochu bol cirkus, mama sa naštvávala, ale keďže to je prvýkrát, tak ma iba zdrbali. Teda pokarhali. A Nolana tiež." "Tak mu treba." Lucas sa pousmial. Nečakal, že sa ho Jennifer zastane. Žiadne iné dievča z triedy by to

nespravilo. Blížiac sa k chemickému laboratóriu, Lucas sa odhodlal. "Inak, aj dnes po škole ideš domov autobusom ?" Jennifer sa zháčila. "Dnes nie. Mama po mňa príde na aute. Ideme nakupovať nejaké veci do domu." "Aha." Hlesne Lucas sklamané. "Tak potom možno zajtra. Inak, vo štvrtok máme ten zápas. Je o štvrté v bazéne. Tak keby si chcela, môžeš prísť." Jennifer sklopila zrak. "Dík za pozvanie."

40. Lucas a Josh pozerajú film

"Tak čo ? O čom ste kecali s Jen ?" Opáči Josh, rozvalený v kresle v Lucasovej izbe kam po škole obaja kamaráti zamierili. "Kedy ?" "Cez prestávku po matike. Videl som vás. Už si jej povedal, že si do nej buchnutý ?" S vycerenými zubami, Josh dychtivo očakával odpoveď. "Ale nie. Iba sme sa bavili o blbostiach. O Nolanovi, o koncerte ?" "O koncerte ?" Zháči sa Josh. "Hej, poslal som jej linku na náš web. Už ho tam zavesili." "A mne si nič neposlal." Odvetil s predstieraným smútkom Josh. "Odkedy počúvaš Chopina a Bacha ?" "Ja, vždy." Zarehotal sa Josh, drgnúc do kolieskovej stoličky, ktorá vrazila Lucasovi do kolena. "No tak. O čom ste kecali ? Už si jej vyznal lásku ? Dohodli ste si rande, alebo aj niečo viac ?" "Si normálny ? Veď má iba 13." "Tak ako ty." Namietne Josh. "Nie som úchyl a Jen je slušné dievča. Inak, hovorili sme aj o tebe ?" "O mne ? A čo ?" "O tej bitke v piatok. Jen o Nolanovi povedala, že je zakomplexovaný úbožiak. Nemá rada také typy." "To ti povedala." Lucas prikývol. "Tak to znamená, že je do teba buchnutá. Mal by si ju niekam pozvať. Napríklad do kina. Určite na to čaká. Dievčatá na také veci čakajú, aj keď to nepovedia. Ale chcú to. Ako moje ségry." "No..." Lucas zaváhal. "Povedal som jej o zápase čo máme v štvrtok. Že ak chce, môže prísť." "A čo ti povedala ? Príde ?" "Poďakovala za pozvanie. Ale neviem či príde." "Príde !" Zahlásil Josh s istotou skúseného lámača dievčenských sŕdc. Lucas by chcel kamarátovi veriť. Veď sa uvidí za 2 dni.

"Tak čo ? Pozrieme nejaký film ? Včera som naťahal kopec vecí. Všetky sú v 4K." Josh zalovil v školskej taške po prenosnom disku. "A čo máš ?" "Videl si už Gladiátora ?" Lucas pokrčí nosom. "Nie. Ale to je ten s Russellom Croweom ?" "Hej. Je to pecka. Dostalo to Oscara za najlepší film. Sú tam super bojové scény. Bude sa ti to páčiť." "Keď ja historické filmy moc nemusím. Nemáš radšej nejaké sci-fi, alebo horor ?" "Nie. Ale toto je fakt dobré. Môžem to pustiť ?" Lucas sa nemal chuť naťahovať, a tak súhlasil. Ak ho film nebude baviť, bude myslieť na Jennifer a to kam by ju mohol pozvať. Na prekvapenie, 2.5 hodinový príbeh o túžbe po moci, zrade a pomste ubiehal rýchlo. Bojové scény boli naozaj brutálne s množstvom krvi, no skutočný život gladiátorov asi nebol o nič jednoduchší. Josh sa v krutých zápasoch ako tradične vyžíval, komentujúc každý úder či zásah mečom. Lucasa však zaujala iná scéna. Keď Russell Crowe zložil helmu, aby cisárovo Commodovi, ktorý mu zavraždil rodinu odhalil svoju pravú identitu, zaprisahávajú sa k pomste, Lucasovi naskočila husia koža po celom tele. "Tak čo ? Ako sa ti to páčilo ?" Opýtal sa Josh, hneď ako film skončil. "Hm, dalo sa to pozrieť. Aj keď to bol dosť krvák." "No a ? Všetky boli na tom najlepšie. Páčilo sa mi, ako sa Maximus chcel Commodovi pomstiť. Ty by si to neurobil, ak by tebe spravili to isté čo jemu ?" Aj keď Josh Connora nespomenul, Lucas pochopil, že myslí jeho. "Ja neviem. Nerozmýšľal som nad tým. Nemáš nejakú ďalšiu hlúpu otázku ?" Josh neodpovedal,

hoci bolo zrejmé, že ho kamarátova odpoveď sklamala. No myšlienka na pomstu Lucasa neopustila. Večer keď zaspával, opäť si spomenul na film i Joshove reči o odplate. Ak by tu bol otec, vysvetlí mu, aká je pomsta nesprávna a násilie nič nerieši. Ale čo ak by jemu zavraždili manželku a jediného syna - Lucasa ? Aj vtedy by tvrdil, že násilie nič nerieši ? Čo má vlastne človek z pomsty ? Vnútorne uspokojenie ? Dobrý pocit, že ten čo ublížil už nie je nažive ? Že trpel ako trpeli jeho blízki ? Ale čo z toho ? Maximus napokon sám zahynul, tak ako Commodus. A na miesto cisára nastúpil ďalší tyran. Tak načo to bolo celé dobré ? Lucasovi to neprišlo ako zmysluplné. No skôr než zaspal si na Internete našiel scénu, ktorá ho tak zaujala. Aj on by chcel byť tak odvážny ako Maximus. No dobre vedel, že v dnešnom svete, polície a súdov ostane iba pri chcení. Dnes sa konflikty pomstou neriešia.

41. Lucas sa Connorovi v škole smeje

Je prestávka po prvej hodine. Lucas sa chcel porozprávať s Jennifer či už videla jeho koncert a či príde na jeho zápas, no hneď ako zazvonilo prišli za Jen jej kamarátky Hannah a River a spoločne niekam vyšli z triedy. Po chvíli do triedy dobehne Josh, ktorý si odskočil na záchod. Viditeľne vzrušený, zastaví sa pri Lucasovej lavici. "Ty vole, ty vole." Zvolá zadychčane. "Videl si ho ?" "Koho ?" "Connora. Teraz som ho stretol na chodbe. Vieš ako vyzerá ?" Josh ukáže prstom pod ľavé oko. "Má tu obrovský monokel a na rukách šmuhy." "Šmuhy ?" Nerozumie Lucas. "Vraj ho foter zmlátil opaskom. Všetci to hovoria." "Kto všetci ?" "Celá škola. Včera ani nebol na vyučku a dnes všade nosí okuliare, aby ho nikto nespoznal. Ty vole, ten ale vyzerá ! Mal si ho vidieť." "A prečo ho foter zbil ?" "Vraj cez víkend bol Connor, Kai, Nick a ďalší chľastať za mestom a chytili ich fyzli. Zobrali ich na fyzlareň, a keď to Connorov foter zistil, tak ho zmlátil." "Fajn, a čo má byť ?" Riekol Lucas nedbalo. "Akože čo má byť ? Teraz sa mu smeje celá škola. Konečne mu niekto rozbil papuľu. Ten hajzel si to zaslúžil. Ty nie si rád ?" "Ten kretén ma nezaujíma." Lucas teraz nehovoril celkom pravdu, ale viac než Connor ho trápilo, že od Jennifer nedostal stále odpoveď. Všetko vyriešila prestávka pred treťou hodinu, keď sa trieda presúvala na školský dvor. Lucas dobehol kamarátku na chodbe. V sprievode Hannah, River a Naomi, Lucas ostal stručný. "Čau. Len som sa chcel spýtať či si videla to moje video." Jennifer sa milo usmiala. "Hej. Len som ti zabudla odpísať. Hral si nádherne." "Tebe sa to vážne páčilo ?" Zopakoval Lucas trochu hlúpo, nevšímajúcich si kyslých úškrnkov Jeniných kamarátok. "Áno, bolo to krásne. Nevedela som, že vieš tak pekne hrať." Rozžiarený Lucas odvetil úsmevom. "Inak, zajtra mám ten zápas. Keby si mala čas, tak môžeš prísť." "Ešte uvidím či mama niečo nevymyslí, ale dík." Lucas spokojne prikývol, zanechajúc Jennifer a jej zmätené kamarátky v pomykove. Nikdy predtým neoslovil dievča pred ostatnými spolužiačkami. Ale nech si Hannah, River a Naomi rozprávajú čo len chcú. Jennifer sa jeho koncert páčil a to je jediné na čom mu záleží.

Bolo to pred telesnou, keď Lucas a Josh smerovali k telocvičniciam. Josh musel zamysleného kamaráta drgnutím upozorniť, aby pozrel pred seba. Náhlaci sa Connor kráča so sklonenou hlavou oproti ním. Na nose mal tmavé okuliare a rukou si zakrýval líce pod ľavým okom. Bez kamarátov a vo vysokom tempe, ak by mohol, tak chodbu

celkom iste prebehne. Lucas vedel, že očumovať školského bitkára nie je dobrý nápad, no nemohol si pomôcť. Výraznú podliatinu nedokázala zahaliť ani šikovne priložená dlaň. Ako hypnotizovaný, Lucas nedokázal odtrhnúť zrak od stelesnenia mytologickej Nemesis. Až keď boli takmer pri sebe, Connor dvihol hlavu, zbadajúc o hlavu nižšieho spolužiaka. Lucas sa neuškrňal, ani nesmial a predsa Connor uvidel to čo potreboval vidieť. Tentoraz to bol on, kto ako prvý odvrátil zrak.

42. Lucas si na školskom ihrisku tajne fotí Jennifer

Školský dvor bol zaplnený tak z polovice. Niekoľko tried si vybralo práve dnešný deň na exkurziu, a tak nielen dvor, ale aj chodby školy ostali poloprázdne čo malo priaznivý efekt na znížení hlučnosti a tým pádom i priaznivej úprave systolického a diastolického tlaku vyučujúcich. Jediným momentom kedy počet decibelov v Lucasovej triede prekročil trojcifernú úroveň bol oznam pani Simonsovej, že v piatok aj ich triedy čaká exkurzia do lesoparku za mestom, kde im učiteľka biológie, pani ???0 poukazuje miestnu flóru. Zaujatý obrazovkou mobilu, Lucasa nič z toho v tejto chvíli nezaujímalo. Sústredený, aby fotografia neostala rozmazaná, ako mnohé iné pokusy, keď stláčal spúšť, ani nedýchal. Usadený na lavičke, Jennifer postávala s kamarátkami na opačnej strane dvora. Dost' ďaleko, aby ho nevidela, našťastie, dost' blízko pre vysoko citlivú optiku najnovšieho iPhone. Hlasné cvaknutie prinútilo Lucasa pozrieť lepšie na display. "Super." Pomyslel si, spokojný so svojim výkonom. Ešte jedna a na dnes bude stačiť. Lucas namieril objektív telefónu na vytúžený cieľ, keď k nemu spoza chrbta doľahol známy hlas. "Čo robíš ?" Josh sa zdržal na toalete, čo Lucas skúsil patrične využiť. Lucas sa prudko strhol ako žiak pri opisovaní matematického príkladu. "Ty si ju fotíš ?" Začudoval sa Josh, prisadnúc si k priateľovi. "No a čo má byť ?" Bránil sa Lucas, vypnúť kameru. "Veď je to len blbá fotka." "Blbá fotka ?" Josh sa chytil za čelo. "Si normálny ? Vieš ako by sa našťvala, ak by zistila, že si ju tajne fotíš ? Baby sú na také veci alergické. Pomyslí si, že si úchyl čo si ju fotí, aby si si ho mohol doma honiť." Lucas znechutene pozrel na kamaráta. "To je sprosté." "Áno, ale to je prvé čo ju napadne. Mňa by moje ségry zaškrtili, aby by som ich tajne fotil. A to sú moje ségry, chápeš ?" "Jennifer nie je taká. Ja by som jej to vysvetlil." "To určite." Odvetí Lucas ironicky, mávnuc k mobilu. "Ukáž aspoň čo si nafotil." "No to určite... To sú iba moje fotky. A nieže to niekde vykecáš, rozumieš ?" "Jasné. Nie som debil. Ale ukáž mi aspoň tú čo si spravil teraz." Lucas neochotne nalistuje poslednú z fotografií. Jennifer je na nej otočená priamo do kamery a ani vzdialenosť desiatok yardov nezabránila, aby kamera s vysokým rozlíšením zachytila detaily jej tváre. "Je nádherná." Pošepne Lucas. Josh pokrčí nosom. "Nie je môj typ. Ja som na blondínky." "Ty si celá blondínka." Zasmeje sa Lucas, strčiac mobil do vrečka. "Skopči ich do notebooku a radšej ich vymaž. Náhodou jej ukážeš mobil a keď to uvidí..." Josh myšlienku nedokončil, no ani nebolo treba. Práve začalo zvoniť a nastal čas návratu do triedy. Lucas rýchlo zabudol na fotky i kamarátovu radu.

43. Connor je u školskej psychologičky

Polo zatiahnutými žalúziami prenikali do neveľkej kancelárie skromné dávky slnečného svitu. Množstvo políc zaprataných knihami i šanónmi označenými farebnými štítkami robilo miestnosť ešte menšiu než v skutočnosti bola. Aj napriek snahe zakódovať citlivé informácie do elektronických súborov, vedľa počítača sa na pracovnom stole tislo množstvo spisov uložených v nepriehľadných obaloch identifikovaných menom klienta. Na jednom z nich sa vynímalo meno Connor Phills. Zamrviac sa na stoličke, Connor opätovne prečítal svoje meno na spise, ktorý sa zdal byť hrubší než tie ostatné. Sediace v kancelárii školskej poradkyne pani Goddardovej, nebolo to prvý, druhý, dokonca ani piatykrát čo sem zavítal. Obťažujúca povinnosť sprevádzajúca každý jeho výčin by ho za normálnych okolností nevykoľajila. Podvedome však cítil, že dôvody dnešného pozvania nemajú nič spoločné s konfliktom na školskom dvore či niekoľko hodinovému pobytu na policajnej stanici cez víkend. Niekoľko ľudí ho musel udať a on netušil kto. Tlmené hlasy z chodby ustali a dnu vstúpila pani Goddardová. Pohľadná, ani nie 30 ročná poradkyňa do ktorej sa zahľadel ne jeden zo starších žiakov sa prešmykla okolo Connorovej stoličky. "Prepáč Connor, že som ťa nechala čakať." Usadiac sa do kresla, pani Goddardová položila Connorov spis na ostatné, akoby mu chcela ukázať koľko času ju už stál. Bol to samozrejme nezmysel. Výhovné poradenstvo bolo jej prácou a pani Goddardová sa voči Connorovi nikdy nechovala s pohrdaním či odporom ako mnohí iní zamestnanci školy. Pani Goddardová pozrela na Connora. "Môžeš si dať dolu tie okuliare ? Tu slnečné okuliare nepotrebuješ." Connor neochotne poslúchol. Modrina na ľavom líci sa aj v šere tmavej miestnosti vynímala. "Connor, škola včera dostala hlásenie polície o tvojom zadržaní. Píše sa v ňom, že si bol pod vplyvom alkoholu a policajti u teba našli cigaretu marihuany. To je už druhýkrát čo ťa tento rok polícia zadržala. Podľa školského poriadku by si mal byť okamžite vylúčený zo školy. Teraz, 2 mesiace pred koncom školského roka." Pani Goddardová vytiahla policajné hlásenie zo spisu. "Vieš aké to bude mať pre teba následky ? Žiadna stredná škola ťa po bezpodmienečnom vylúčení nezoberie. Ak ťa teraz vylúčime, bude sa to s tebou ťahať celý život. Čo ťa to napadlo tam ísť ?" Connor pokrčil plecami. "Nikomu som nič nespravil." "Máš 15. V Massachusetts je legálne pitie alkoholu možné až od 21. To predsa dobre vieš." Connor sklopil zrak a výčitku nechal bez odpovede. "Čo to máš na líci ? Teba niekto zbil ?" "Nie. Ja... Spadol som vo vani." Pani Goddardová si povzdychla. "A čo tie modriny po rukách ? Aj tie si si spravil sám ?" "Áno." "Connor, pozri mi do očí. Viem, že tie rany si si nespôsobil sám. To ti urobil otec, však ?" Hľadiac pani Goddardovej do očí, Connor na chvíľu zaváhal. Chcel by dúfať, že to myslí úprimne, no zažil priveľa sklamaní z dospelých, aby im dokázal uveriť. "Nie. To som si spravil sám." "Tak dobre. Ako myslíš." V hlase pani Goddardovej znela resignovanosť. "Nemôžem ťa nútiť, aby si bol úprimný, no chcem aby si vedel, že ak by si zmenil názor, kedykoľvek za mnou môžeš prísť. Nikto ťa nemá právo biť Connor. Ani tvoj otec." Neveselý úškrn s dávkou pohrdania sčiril chlapcovu tvár. "Môžem už ísť ?" Pani Goddardová narovnala papiere v Connorovom spise. "Áno. O tvojom prípadnom vylúčení sa rozhodne na najbližšej schôdzi vedenia školy. Vzhľadom na to, že incident sa stal mimo priestorov školy, zatiaľ môžeš do školy dochádzať a o výsledku konania budú tvoji rodičia informovaní písomne." Vypočujúc si verdikt bez náznaku emócie, Connor opustil kanceláriu s predsavzatím zabudnúť na všetko čo v nej odznelo.

44. Lucas si predstavuje spoločný život s Jennifer

Rozvalený na posteli vo svojej izbe, Lucas v dlani zvieral mobil. Nemohol sa vynadívať na kratučkú správu, ktorú práve obdržal. "Čau, zajtra prídem." Už len pohľad na jej odosielateľa mu rozveselil srdce. Jennifer zajtra príde na zápas. Pozrieť sa len naňho. Na krásavca, akého pred malou chvíľou videl v kúpeľňovom zrkadle. Odkedy si Lucas pamätal, vždy mu všetci hovorievali akým pekným chlapcom je, spomínajúc anjelskú tvár, ktorou ho vraj Boh (príroda) obdarovala. Nikdy mu na týchto sladkých rečičkách nezáležalo. Veď, ktorého 8 či 10 ročného chlapca by zaujímal výzor ? Na to treba dorásť, dospieť, a najmä zaľúbiť sa. Precítiť úžasnú túžbu niekoľko milovať, tešiť sa na každú chvíľu s ním, vstávať i zaspávať s myšlienkou na ňu. Už mnoho dní, keď v noci čakal na príchod spánku, alebo kráčajúc do školy, keď má myseľ pauzu si predstavoval aké to bude chodiť s Jennifer. Držať sa za ruky, tráviť spoločný čas, chodiť na spoločné výlety po horách, dívať sa ako jej vietor strapatí vlasy, ležať na pláži so slnkom klesajúcim k horizontu. Túžil ju držať v náručí, rozprávať sa všeličom, smiať sa na hlúpostiach, kúpať sa v mori, dvíhať ju od radosti do výšky, objať jej nádherné telo, pobožkať ju na pery. S privretými viečkami a úsmevom na perách si Lucas predstavoval ich vzájomnú budúcnosť. Budúcnosť, ktorá čaká iba na nich dvoch. Zrazu všetky tie kecy o nezmyselnosti života, ktoré si pred dvoma týždňami poznamenal do notebooku strácali na význame. Život je nádherný a má zmysel ako ho máte s kým zdieľať. Mama, otec, pani Simonsová v škole mali pravdu a on hlupák im neveril. Učenie, písomky, skúšky, príprava na život, to všetko má zmysel ako ho máte najmilovanejšiu bytosť pre ktorú ho môžete obetovať. A Lucas takú bytosť práve objavil.

Znova pozrúc na správu v chate, teraz už len, aby zajtrajší zápas nezbabral. Najskôr bude v bráne ako na tréningu. Nesmie dostať lacné góly a pred Jennifer sa musí vytiahnuť. Jennifer. Myšlienka na ňu mu opäť sčerila pery. Nalistujúc fotku zachytenú iba pred pár hodinami, Jennifer je na nej nádherná. Zaujatá rozhovorom s River, vôbec si ho nevšimla. No aj keby sa tak stalo, vyznajúc jej lásku, poľahky jej to vysvetlí. Josh táral. Kvôli pár fotkám by sa Jennifer neurazila. Je inteligentnejšia než ostatné dievčatá či Joshove sestry. Nebude sa zaťažovať hlúposťami, najmä ak ho miluje. Lucas naposledy pozrel na stručný odkaz. Ani nie za 24 hodín začne zápas, ktorý Lucas bude hrať s vedomím, že Jennifer v hľadisku tam niekde je. A na plaváreň prišla iba kvôli nemu. Krásna predstava, ktorá sa čoskoro stane skutočnosťou.

45. Lucas hrá zápas vodného póla, kde je aj Jennifer

V matnej šatni plavárne, s ostatnými spoluhráčmi, dával tréner Cole posledné rady svojim zverencom. Lucas počúval trénera na pol ucha. Sklamáný, roztrpčený, nahneváný. I tak by sa dal popísať stav a akom sa práve nachádzal. Jennifer neprišla, hoci mu to ešte dnes na vyučovaní potvrdila. V poloprázdnej plavárni s niekoľkými radmi lavíc by ju uvidel, aby by prišla. No neprišla, na rozdiel od mamy a Josha usadených rovno za lavičkou ich tímu. Možno jej do toho niečo vošlo, tak ako otcovi. Mama čo potrebovala niečo súrne nakúpiť, či vysávanie izby kde umiestnia nový nábytok padlo na ňu ? Lucas by tomu chcel uveriť, no sklamanie bolo priveľké. Z neveselých úvah ho

vytrhli až trénerove slová. "Lucas, dnes si v bráne, dobre ? A nezabudni čo sme si na tréningu povedali." Odpoveďou bolo iba strohé prikývnutie. "Tak Krakeni a do toho. Čo spravíme dnes ? Dnes ich..." "Porazíme." Odpovedali Krakeni zborovo. Tento trochu prihlúply názov vodnopólového tímu ako odkaz na legendárnu príšeru vymyslel tréner Cole osobne. Mávnuc na chlapcov, spoločne zamierili k bazénu. Keď Lucas vstupoval dnu, zrakom behal po nezaplnených tribúnach zaplnených zväčša rodičmi sem tam sprevádzaných nejakým bratom či sestrou niektorého z hráčov. Mama a Josh ostali na svojom mieste. Kreslá za lavičkou nedisponovali najoptimálnejším výhľadom na bazén. No tak ako mnoho iných rodičov, mama sa viac než na zápas, prišla pozrieť na syna. Josh jej práve niečo vzrušene vykladal, rozhadzujúc pri tom rukami. Keď sa ich pohľady stretli, Josh kamarátovi zamával. Lucas na pozdrav neodpovedal. Netužil si v šatni vypočuť ďalšie narážky na svoju orientáciu, najmä ak dnešný zápas opäť prehrajú. Draci, ako si siedmacky tím z ???0 školy hovoril patrili k najlepším v meste a duel z pred mesiaca prehral Lucasov tím o 7 bodov. Debakel. A dnes má byť Lucas v bráne. "Keby tu tak bola Jennifer." Pomyslel si Lucas sklamane, keď mu zrak naposledy padol na tribúnu. V momente onemel a srdce sa mu rozbúšilo vzrušením. Tam, v najvyššom rade až pod oblúkovou strechou a úplne sama sedela Jennifer. Učupená, hneď vedľa jedného z pilierov držiacich strechu, akiste by ju prehliadol, ak by v rade nesedela ako jediná. Ak by tu neboli spoluhráči i tréner Cole, Lucas spolužiačke zakýva. No takto mu ostalo len teplo na hrudi a túžba sa pred kamarátkou ukázať.

Na rozdiel od poslednej porážky sa zápas vyvíjal nadmieru dobre. Krakeni síce dostali prvý gól, no ešte v prvej štvrtine vyrovnali a v tej druhej sa vďaka ???0 podarilo Lucasovmu tímu ujať vedenia. Po tretej štvrtine stav 4:2 dával veľkú nádej na víťazstvo. A to aj vďaka Lucasovmu výkonu. Lucas v bráne doslova žiaril. Zabránil minimálne dvom čistým gólom a po jeho rýchlej rozohrávke na ???0 sa Krakenom podarilo streliť štvrtý gól. Nielen mama či Josh, vyskakujúci z kresla pri každom Lucasovom zásahu, ale aj tréner Cole vyzeral nanajvýš spokojne. Škoda len, že počas zápasu Lucas nemal viac príležitostí pozrieť na lavicu pod strechou. Sústredený na zápas, i to najmenšie zaváhanie by sa mohlo stať osudným. "Takže pokračujeme ako doteraz." Zahlásil tréner Cole chlapcom zhrčením okolo neho. "Držte sa viac vzadu a dôsledne bráňte. ???0, ty ostaneš ako jediný vpredu a cez ???0 pôjde od Lucasa rozohrávka. Lucas, hoď loptu hneď ako ju zachytíš. Ten štvrtý gól bol paráda." Lucas nadšene prikývol. Keď je spokojný Lucas, akiste bude spokojná aj Jennifer. Tým si bol istý. Teraz už len zvládnuť poslednú štvrtinu. 8 minút od víťazstva. Hneď po úvodnej rozohrávke Drakov sa jeden z hráčov súpera dostal až pred Lucasa, no tomu sa podarilo reflexívne hod na bránu vyraziť, za čo si vyslúžil potlesk nielen mamy a Lucasa, ale aj ostatných prizerajúcich. Minúty odkvapkávali pomaly, no keď ???0 zvýšil na 5:2, zápas vyzeral byť rozhodnutý. Ostávalo posledných 120 sekúnd, keď sa približujúci triumf Lucasovho výkonu zmenil na katastrofu. Jeden z Drakov, zavalitý chlapec, ktorého meno si Lucas nepamätal dostal krížnu prihrávku napravo, rútiac sa sám na Lucasa. Ten mu podľa trénerových rád vyplával máličko dopredu, aby znížil strelecký uhol. S rozpriahnutými pažami, Lucas chcel zabrániť gólu do rohu bránky. Sledujúc súpera ako sa napriaha k hod, Lucas sa vymrštil vo výšky. Lopta vrhnutá celou silou sa tesne pred Lucasom odrazila od vodnej hladiny, zasiahnuc ho priamo do tváre. Náraz bol tak silný, že Lucasa hodilo dozadu a lopta skončila za bránou. Lucas v ústach i nose pocítil nepríjemnú pachuť vlastnej krvi. Píšťalka trénera Colea okamžite zápas prerušila. Držiac si tvár, Lucasovi pretekala krv

pomedzi prsty. Rozbitý nos a rozseknuté pery zanechávali na vodnej hladine krvavú stopu. Len čo Lucas doplával k rebríku tréner Cole mu podal dlaň. Stále otrasený, tréner mu pomohol na lavičku a hneď otvoril lekárníčku pripravenú pre podobné prípady. "To bude dobré Lucas." Riekol povzbudilo a na tampón naniesol akúsi tekutinu, ktorá mala zastaviť krvácanie. Priložiac ho Lucasovi k nosu, Lucas zaklonil hlavu, strhnúc si plaveckú čiapku. Tak málo chýbalo, aby zápas úspešne zakončil. Časomiera zastala 112 sekúnd pred koncom poslednej štvrtiny. Mama by samozrejme nebola mamou, ak by sa nenahrnula k lavičke. "Luca, ako ti je ? Nebolí ťa hlava ? Nemáš otras mozgu ?" "Nie." Zachrčal Lucas nahnevane, odsunúc maminu ruku, ktorou mu utierala krv z brady. Ak ho teraz pozoruje Jennifer, akiste si o ňom pomyslí, že je mamin maznáčik. Hrozná predstava. "Nemáš rozostrené videnie ? Nepočuješ pískanie v ušiach ?" Pridal tréner Cole. Ustarostený výraz v jeho tvári sa teraz vyrovnal tomu maminmu. Hoci na škole mal povest' prísneho a nekompromisného trénera, pohľad na zakrvaveného zverenca vzbudil viac než záujem. "Nie, tréner." Odvetil Lucas stroho. "Je mi fajn. Iba ten skurvený nos." Tréner mu zatlačil hlavu, aby lepšie videl. "Krvácanie zastavuje. Tu máš ďalší tampón. Pridrž si ho tam. O chvíľu to prestane." "Zavoláme lekára ?" Opýtal sa tréner mamy. "Nie." Odsekol Lucas. "Nič mi nie je." Aby dodal svojim slovám váhu, vstal. "Idem sa prezliecť." "Pôjdem s tebou." Ponúkla sa mama. "Si normálna ? To je chlapčenská šatňa !" "A čo ak ti príde zle a odpadneš ?" "Ale neodpadnem. Nerobte zo mňa magora." Lucas schmatol plaveckú čiapku, ktorú predtým odhodil a pridŕžiavajúc si tampón pod nosom zamieril k šatniam. Keď už bol pred uličkou smerujúcou do šatní, pozrel do najvyššieho radu. Jennifer tam stále sedela, s prstami na perách, akoby to ona dostala zásah loptou. V skutočnosti to bolo len gesto, aké dievčatá či ženy robia, ak sú svedkami nehody či zranenia. Lucas odvrátil zrak ako prvý.

V prázdnej šatni zaznievali šľapaje bosých nôh. Lucas dokráčal k svojej skrinke, kde mal uložené šaty. Trénerov tampón robil zázraky a krvácanie z nosa úplne zastavilo. Na rozbitej pere sa vytvoril náznak budúcej chrasty, ktorá bude hyzdiť Lucasovu tvár najbližšie dni. Lucas nepotreboval ani zrkadlo, aby si to dokázal predstaviť. Hľadiac na svoju siluetu odrážajúcu sa od kovového povrchu skrinky, Lucas celou silou vrazil päšťou do dvierok. "Skurvená lopta." Pomyslel si, chvejúc sa zlosťou. Stačilo pritom tam málo. Chvíľkové zaváhanie, skrat trvajúci zlomok sekundy. Ak by zareagoval rýchlejšie, mohol pravačkou loptu vyraziť. No kryjúc roh brány, nechcel riskovať zbytočný gól, ktorý by mohol ešte zápas zdramatizovať. A odniesla si to jeho tvár. No rozbitý nos bolo to najmenej čo ho trápilo. Čo si asi tak o ňom asi Jennifer pomyslí, keď ho videla takto dobitého, navyše v opatere mamy, akoby mal 6. Vytiahnuť zo skrinky uterák, Lucas si začal utierať vlasy. Zápas čoskoro skončí a musí sa prezliecť skôr než za ním prídu spoluhráči s blbými poznámkami a tréner otravujúci otázkami ako mu je.

Zápas prerušený po Lucasovom zranení na niekoľko minút sa práve končil, keď Lucas vyšiel zo šatne. Ešte stále s vlhkými vlasmi, tie uschnú cestou domov. Niekoľko spoluhráčov, ktorí ho stretli cestou do šatne mu pozdravilo a Myron, tak sa volal mohutný chlapec, ktorý mu vpálil loptu do tváre naň iba nakrátko pozrel a sklopil zrak, akoby sa hanbil. Aj preňho muselo byť Lucasovo zranenie šok. Mama s Joshom samozrejme hneď dobehli, keď ho videli, zaplaviac ho otázkami ako mu je a či sa mu netočí hlava. Lucas ich odbil strohými odpoveďami pátrajúc v hľadisku po tej na ktorej mu teraz najviac záležalo. Jennifer stála neďaleko vchodových dverí do bazéna, ktorými

sa hrnuli rodičia a príbuzní von. Čakala tam. Naňho. "Mami, počkaj ma tu." Zavelil Lucas a zanechal ju i najlepšieho kamaráta, Lucas sa rozbehol k dievčaťu. Keď ho Jennifer videla prichádzať, usmiala sa. "Snáď to nebude tak zlé." Pomyslel si Lucas s nádejou. "Ahoj." Zvolal na pozdrav. "Ahoj Luca." Odvetila Jennifer pridajúc ďalší úsmev. "Si v poriadku ? Keď som videla ako ťa zasiahla tá lopta, prišlo mi zle. To ti ju hodil narokom do tváre ?" "Ale nie. Len sa odrazila od vody a dostal som to do nosa. Nie je o nič hrozné. Také veci sa vo vodnom póle stávajú. Raz som dostal lakťom pod oko a 2 týždne mal monokel. Vtedy si ma mala vidieť !" "A nebolí to ?" "Trochu, ale to prejde. Škoda, že som zápas nedohral. Ostávalo už tak málo." "Ale vyhrali ste ho." Riekla Jennifer povzbudivo. "A ty si bol najlepší v tíme." "Naozaj ?" "Jasné ! Videla som to. Si fakt dobrý." "O 2 týždne budeme mať ďalší zápas, ale ešte neviem kedy. Keby si chcela, môžeš prísť." Lucas si ukázal na spodnú peru. "Dovtedy už toto zmizne." "No, ak budem mať čas, tak prídem." Jennifer pozrela na mobil, ktorý jej zapísaním oznámil príchod správy. "Och, oco ma čaká pred školou. Povedala som mu, nech ma čaká o piatej." "Som rada, že si prišla." "Aj ja." Odvetila Jennifer s úsmevom a rozlúčiac sa s Lucasom, vybehla z plavárne. Aj keď Jennifer Lucasovi zmizla z dohľadu, stále ju mal pred očami. Milá, usmievavá, s pochvalou i strachom či sa nezranil. Ako ten komu na druhému záleží. Ani v raji nemôže byť krajšie. Čoskoro za ním prišla mama i Josh, ktorí postávajúc obďaleč, čakajúc kým sa Lucas nerozlúči. "To bola tá nová spolužiačka ?" Opýtala sa mama. Lucas prikývol. "A ona sem prišla na zápas ?" "Ja som ju pozval." "Je milé, že prišla." Neskrývala mama prekvapenie. To Joshovi nebolo treba nič vysvetľovať. Jeho dvojzmyselný úškrn hovoril za všetko. A Lucasovi to neprekážalo. Nech celý svet vie, že je zaľúbený a šťastný.

"Už je večera." Zvolala mama hlasno, aby ju počul i Lucas učiaci sa v svojej izbe. Aj vďaka zápasu a otcovmu zdržaniu sa v práci sa spoločná večera posunula na siedmu. Obvyklý rituál na ktorom otec aj teraz, keď mal Lucas 13 stále trval. Podľa otca, rodina má byť aspoň na večeri spolu, keď už sú celý deň všetci rozbehaní. Keď Lucas zbehol na prízemie, otec už sedel za vrch stolom, zahĺbený do novín. Mama práve servírovala jedlo. ???0 a ???0 objednala cez donáškovú službu, lebo vrátiac sa o pol šiestej by mama večeru pripraviť nestihla. Až keď sa Lucas usadil na svojom mieste, otec konečne odložil noviny. "Čo sa ti stalo so spodnou perou ? Spadol si ?" Lucas sa nadýchol, že odpovie, no mama bola pohotovejšia. "Luca sa zranil na zápase. Tesne pred koncom ho zasiahla lopta do tváre. Z nosa sa mu pustila krv. Ten nos ťa už nebolí ? Nemáš zlomenú chrupavku ?" Lucas zavrtel hlavou. "Som OK. Nič to nie je." "Och, to mi je ľúto. Ukáž ?" Otec sa naklonil, že skontroluje zranenie, no Lucas sa odtiahol. "Len chcem pozrieť či to netreba zašiť." Bránil sa otec dotknuto. "Prečo si neprišiel na zápas ? Hovoril si, že dnes prídeš." V Lucasovom hlase nezaznela výčitka, lebo tú dostatočne vyjadrovali samotné slová. "Prepáč Lucas. Naozaj som mal veľa práce. Práve s kolegami dokončujem dôležitú vedeckú prácu a naozaj som nestihol. No na ďalší zápas už určite prídem." Trpký úškrn v Lucasovej tvári vyjadroval viac než slová. Cítiac sa previnilo, otec si povzdychol. "Dobre vieš, že to robím pre vás. Pre mamu a pre teba - môjho najmilovanejšieho syna. Na štúdium na dobrej univerzite treba veľa peňazí a nechcem, aby si nemohol študovať na najlepšiu školu iba preto, že si to nebudeme môcť dovoliť. Rozumieš ?" Lucas prikývol, hoci mu stále nebolo jasné, prečo by vedecká práca otca nemohla deň počkať, keď už sľúbil, že na zápas príde. Dospelým je niekedy ťažké rozumieť.

46. Lucas pozve Jennifer do reštaurácie

Vykračujúc svižným tempom po známej ceste do školy, ak by mohol, aj sa Lucas rozbehne. No neprial si hneď zrána sa spotiť a potom v škole zapáchať. Najmä dnes nie, keď ho čaká veľká udalosť. Opojený krátkym rozhovorom na plavárni, rozhodol sa večer Jennifer napísať. A nebola to hocijaká správa. Istý si (takmer), že ho Jen neodmietne, pozval ju poobede po škole na prechádzku spojenú s návštevou reštaurácie. Vlastne to ani nebol jeho nápad a mal by zaň Joshovi poďakovať, no po odpovedi doraziacej o pár minút na tom aj tak nezáležalo. Jenny súhlasila. Dokonca dodala, že s ním 'pôjde veľmi rada'. Môže byť svet krajší? Nevýhodou akurát bol odložený spánok, keď prehadzujúc sa hodiny na posteli, nemohol sa zajtrajšku - teda dnešku dočkať. Ale čo tam potom. Cez víkend to dospí. Ak teda nevymyslí ďalšie miesto, kam Jennifer pozvať.

"Hello, Lucky Luke. Čo tvoj ksicht?" Pozdravil ho Josh, len čo Lucas zasadol do svojej lavice. 10 minút pred zvonení, Jennifer ešte nedorazila do triedy. Lucas vypúľil spodnú peru. "Vidíš, nie?" "Hej, ako by si dostal pravý hák." Josh sa na vlastnom 'vtipe' sám uškrnul. "Hlavne, že sa stále páčiš Jen." Lucas sa zamračil. "Hovor tichšie!" "Jasné, jasné. Sorry." "Vieš..." Začal Lucas váhavo. "Dnes poobede mám niečo dohodnuté. Nepôjdem s tebou domov, ale niekam... inde. Dobré?" Josh vypleštil oči. "Ideme spolu?" Zapišťal priškrtené, aby ho spolužiačky vo vedľajšom rade nezačuli. Lucas netúžil vyzrádzať svoje tajomstvá, no dobre vedel, že ak to teraz kámošovi nepovie, bude ho s tým otravovať po zbytok dňa. "Hej, ideme do reštiky, ale nieže to niekomu vykecaš." "Jasné, že nie. Čo si myslíš, že..." Josh v polovici vety zamrzol, posunkom hlavy Lucasovi naznačiac, aby pozrel k dverám triedy. Tie sa práve otvorili a dnu vstúpila Jennifer. Na Lucasovo prekvapenie a snáď i šok, skôr než zasadla, pristúpila k Lucasovej lavici, nedbajúc na to, že ju 15 párov očí prebodáva sústredeným pohľadom. "Rozprávala som s mamou. Dnes môžem, ale iba na hodinku. Nevadí to?" Obávajúc sa horší správ, Lucasovi padol kameň z hrude. "Nie, nie, to stačí. Tá reštika je blízko. Za chvíľu sme tam." Jennifer sa usmiala. "Dobre, tak potom po škole." Lucas ostal tak zaskočený, že sa zmohol len na prikývnutie. Nebol sám koho kamarátkino správanie prekvapilo. Takto otvorene, pred celou triedou, pred Robertom aj Nolanom, River i Hannah ukázať, že Lucasom dnes ide na rande vyžadovalo odvahu. Škoda len, že hodina začala a nemali viac času sa porozprávať. No ten čas nastane. Dnes po škole.

Lucas nervózne stepoval pred školou. Zatiaľ sám. Nie, Jennifer ho neodmietla. Len musela skočiť po akési potvrdenie o návšteve školy pre otca. Nádvorie pred školou pomaly redlo, ako školské autobusy odvážali deti do svojich domovov. Hannah, River, Stone, ani Josh nebudú svedkami ako Lucas s Jennifer vyrazia na svoje prvé skutočné rande. Aspoň tak ich stretnutie Josh nazval, nezabudnúc to Lucasovi niekoľkokrát pripomenúť. No jasné. Aj on závidel. Tak ako všetci v triede, ktorá celý deň neriešila nič iné iba 'rande' Lucasa a Jen. Nahlas to nik nepovedal (teda okrem Josha), ale to človek pozná zo zvedavých pohľadov, zo šepkania, ktoré rýchlo ukončí prítomnosť Lucasa či Jennifer. Áno, pre Lucasových spolužiakov, a najmä spolužiačky to bol šok, ale kašľať

na nich. Hlavne teraz nič nepokašľať. Nedávať hlúpe otázky, nezačínať kontroverzné témy, nechať ako prvú Jennifer, nech si v reštaurácii vyberie to čo jej chutí, a najmä, za všetko zaplatiť. Ved' je to on čo pozýva. Nečudo aj, že na podeste schodiska pred školou prešľapoval sprava doľava, čakajúc na svoje spasenie. To sa zjavilo o malú chvíľu, keď Lucas cez presklené dvere uvidel ako Jennifer mieri von. Pootvoriac jej dvere, Jennifer sa gentlemanskému gestu potešila. "Dostala si to potvrdenie ?" "Áno, len to dlho trvalo." "To nevadí." Riekol Lucas povzbudivo. "Tá reštika je blízko. Hneď sme tam. Raz sme tam boli po zápase s tímom a je tam pekne. Pre istotu som ale rezervoval stôl. Večer tam mávajú kapelu a niekedy je to majú plné." "Myslíš na všetko." Pochválila ho kamarátka a spoločne vykročili k ???0 ako sa podnik oficiálne nazýval. "Kde si nechal Joshua ?" Opýtala sa Jennifer veselo, keď sa prechodom dostali na druhú stranu ???0 ulice, kde sa ???0 nachádzal. "Poslal som ho domov. Nemusíme byť každý deň spolu." "On chodí k tebe domov ?" "Hm, často. A niekedy idem ja k ním. Ale väčšinou on ku mne. Furt sťahuje nejaké filmy a potom mi ich posielajú, nech ich pozriem. Alebo ich pozeráme u nás na domácom kine." "Vy máte domáce kino ?" Lucas sa zarazil, dúfajúc, že to nevyznie ako hlúpe chválenkárstvo. "Vlastne hej. Oco filmy veľmi nepozera a mama tiež, tak mi ho dali do mojej izby. Ale je to iba telka s 5 reprákmi. Vlastne mi aj dosť zavadzia. Ale Josh je z toho paf. Je fanatik do filmov. Má ich naťahané tisíce." Jennifer chápavo prikývla. Na chvíľu nastalo nepríjemné ticho, ktorého sa Lucas obával. "A Hannah a River ? Neboli našťavané, že dnes s nimi nejdeš domov ?" "Ani nie. Ved' aj tak ma odprevádzajú len na zastávku." Obaja sa na Jeninej poznámke zasmiali. "Ale niekedy sú fakt divné." "Prečo ?" Jennifer prevrátila oči. "Dnes sa so mnou nechceli rozprávať. Asi sa urazili. Sú ako malé deti. Aj Josh je taký ? Tiež sa urazí iba preto, že s ním nemôžeš ísť raz domov ?" Lucas zavrtel hlavou. "Josh je kámoš. A aj keby bol našťavaný, tak to nepovie. Je introvert, tak ako ja." Premerajúc ho pohľadom, Lucasovi zatrnulo či netresol nejakú hlúposť pred ktorou ho Josh varoval. "Ja mám introvertov rada." Vykúpila ho Jenny krátkou poznámkou. "Neznášam chválenkárov čo sa potrebujú vyťahovať. Je to trápne." Lucas vrelo súhlasil. Bol rád, že sa v Jennifer nemýlil. Je iná ako ostatné dievčatá. Pred nimi sa práve zjavila ???0. "Tu to je." Mávol Lucas k vyrezávaným dverám štýlovej reštaurácie. Upravená v historickom štýle, neveľká večierka sa už na pohľad líšila od ostatných. Natretá výraznou červenou, okná s dymovými sklami boli ozdobené ornamentmi, nápis ???0 sprevádzal preklad do francúzštiny, tabuľa s ponukou dňa v angličtine i francúzštine, priečelie skrášlene kvetmi v črepníkoch visiacich pod oknami. Aj neveľký interiér pôsobil štýlovo a útulne. Steny pokrývali umelecké fotografie i repliky známych obrazov, zo stropov viseli lustre v tvare historických lúčok, prestreté stoly lemovali vyrezávané stoličky akoby ich majitelia reštaurácie zapožičali z niektorého z bostonských múzeí. Nechýbal tu ani klavír, ktorý na malom rohovom pódiu využívali umelci koncertujúci tu každý večer. Teraz poobede bola väčšina stolov prázdna. Len čo Jennifer a Lucas vstúpili dnu, pristúpil k ním mladý čašník. Oblečený v saku s motýlikom, nehľadiac na vek prichádzajúcich, profesionálny úsmev mu sčiril tvár. "Dobrý deň, ako poslužím ?" "Dobrý deň." Pozdravil Lucas. "Mám tu rezervovaný stôl na meno Jones." "Áno, áno. Mladý pán Jones. Tu je váš stôl." Čašník ukázal na jeden zo stolov, kde stál štítok so slovom Reservé. Odsunúc stoličku obom návštevníkom, podal im menu a so slovami, že za chvíľu je späť zmizol v kuchyni. "Mladý pán." Zachichotal sa Lucas. "Takto mi ešte nikdy nikto nepovedal." "No, je to tu iné, než som čakala." Zhodnotila prvý dojem Jennifer. "Nepáči sa ti tu ? Môžeme ísť inde." "Nie, to nie. Len..." Jenny zaváhala. "...nie je to tu drahé ?" "Trochu hej, ale

požičal som si od otca." Zvolal Lucas veselo, nech nevyzerá ako škrob. "Ty si tu už bol ?" "Hej. Raz s družstvom a oco nás tu berie, keď niečo oslavuje, alebo po koncerte, ak neskončí neskoro." "Aj minule ste tu boli ?" Lucas zavrtel hlavou. "Nie. Mali sme párty priamo na hudobnej škole. Ale niekedy tu zájdeme. Oco má rád staré veci. Teda, historické veci, ako nábytok a obrazy čo tu majú." "A klavír." Pripomenula Jennifer. "No to hej." Lucas pozrel do menu. "Niečo si objednáme ?" Keďže obed bol len nedávno, Jennifer si objednala syrovú polievku, pomarančový džús a čokoládový zákusok a Lucas ako taktný spoločník požiadal o to isté. Keď čašník odišiel, opäť sa rozhostilo nepríjemné ticho. Ak by tu bol Josh, určite by vedel o čom s Jenny rozprávať a ústa by sa mu najskôr nezastavili. No Lucas ako jedináčik nemal sestry s ktorými by si konverzáciu s dievčatami mohol trénovať, a tak tresol prvé čo mu napadlo. "Inak, ako sa ti páči v našej škole ? Je lepšia ako v NYC ?" Ak by tu s nimi sedel Josh, určite si plesne po čele, no Lucasa naozaj nič lepšie nenapadlo. Trápna otázka Jennifer našťastie nezaskočila. "Celkom fajn. Učitelia sú super. Lepší než v New Yorku. Najmä Simonsová je sympatická a O'Connorová vysvetľuje lepšie ako učka čo mala tam. Akurát niektoré dievčatá sú divné. Mama ma chcela dať na inú školu, ktorá je bližšie, ale som rada, že ma dala tu." "No to hej." Súhlasil Lucas. "Učitelia ujdú, ale niektorí ako Rob, Nolan a Julian sú vážne debili." Lucas sa nepokojne zamrvil na vyrezávanej stoličke. "Vieš, to čo o mne hovoria sú sprostosti." "Čo myslíš ?" Nerozumela Jennifer. Lucas nervózne zažmolil prstami. "To, že som gay a s Joshom sme milenci. Ty chudáci si to vymysleli, aby ma provokovali. Ale nie je to tak. Ja nie som teplý." Kamarátovo úprimne priznanie prinútilo Jennifer k úsmevu. "Ja viem. Inak by si tu so mnou nesedel." Obaja sa zasmiali. "Luca, nevšímaj si ich." Pokračovala Jen vážnym hlasom. "Aj niektoré dievčatá to o tebe hovoria. Ale to len preto, že ti závidia. Páčiš sa im, aj keď to nepriznajú. A preto o tebe hovoria, že si gay. Ja však viem, že to nie je pravda." Jennine slová Lucasom pookriali. Nečakala, že kamarátka bude tak vnímavá. Odhryznúc z koláča, Jennifer pozrela na klavír. "Aké pesničky sa ti páčia ? Iba klasika, alebo počúvaš, aj niečo iné ?" "Klasiku má rád otec. Preto aj trval, aby som chodil na klavír. Ja mám radšej soundtracky a elektronickú hudbu. Poznáš Hansa Zimmera ?" "To je skladateľ ?" Opáčila Jennifer. "Hej, robí hlavne soundtracky. Napríklad Interstellar, Inception, The Dark Knight, The Thin Red Line a kopec iných vecí." "Interstellar sa mi páčil." "Všetko čo robí je super. Mám naťahaných veľa jeho albumov. A Josh má naťahané asi všetky filmy s jeho hudbou." "Ale ty filmy veľmi nepozeraš, že ?" "Ale hej, ale ja mám radšej sci-fi a horory. Komédie a romantické blbosti blbosti ma nebavia. To Josh pozerá úplne všetko." Lucasovi vyschlo v ústach, keď si uvedomil čo práve tresol. "Priznať na rande dievčaťu, že ho nebavia romantické filmy môže spraviť iba idiot. Našťastie, Jennifer to tak nebrala. "Ja komédie pozerám, ale iba tie dobré. Paródie ako Scary Movie neznášam. Sú tak trápne." "Ako oco, keď do mňa hustí, aby som prestúpil na súkromnú školu." "On ťa chce preložiť ?" Začudovala sa Jennifer. "Stále ma s tým otravuje. Vraj aby som dostal lepšie vzdelanie. Ale ja k tým nafúkaným snobom nechcem. Všetci si tam o sebe myslia, že sú niečo extra, chvastajú sa, každý chce byť najlepší. Obyčajná pakáreň. A to mi už oco začal sporiť na výšku, lebo ja musím ísť na Harvard, MIT, alebo niečo podobné. Akoby na tom záležalo." "A na čom záleží ?" Opýta sa Jennifer zvedavo. "Na tomto nie. Nikto nie je lepší iba preto, že sa narodil šikovnejším, alebo krajším. Za to predsa človek nemôže. Je to iba výhra v genetickej lotérii ku ktorej som ničím neprispel. Tam prečo by som mal chodiť na snobskú školu, len preto, že si to môj foter môže dovoliť. To nie je fér." "Ale vtedy, keď si chcel spraviť na teste z matiky úmyselne chyby, to by tiež nebolo

fér." Lucas sa zarazil. "Ale ja som to nemyslel zle." "Ja viem." Upokojila ho Jennifer. "Aj moja mama ma chcela dať do takej školy. Aj som tam robila prijímačky a IQ test. Chceli ma zobrať, ale bolo to veľmi drahé. Oco ti chce iba dobre. Si šikovný Luca. Z matiky si lepší než ja. A aj z hudobnej." Dodala Jenny s úsmevom. "Nemal by si premrhať svoj talent. Ak ťa chce dať na lepšiu školu, tak choď. Tam by sa ti nikto nesmiel, ani od teba nechcel prachy." Lucas preglgol. Jenine slová mu pripomenuli konflikt s Connorom na školskom ihrisku i v lunaparku. "To je Connor. Toho si nevšímaj. Je to chudák, ktorý otravuje každého. Otec ho doma bije, tak si vybíja komplexy v škole. Už ho chceli párkrát vylúčiť. Aj teraz ho musel zmlátiť. Videla si jeho ksicht?" Lucas si prstom prešiel pod ľavým okom. "Má tu modrinu. Preto teraz chodí po škole v slnečných okuliarech. Myslí si, že to nikto neuvidí." Lucas sa začal smiať. "Je to kretén." "Ale aj tak ťa nemá právo biť a okrádať." Dodala Jennifer vážne. "Mal by si to povedať Simonsovej, alebo vašim. Ak chceš, môžem ísť za Simonsovou s tebou. Poviem jej čo ti spravil. Ale iba ak chceš." Lucas sklopil zrak. "Keby to zistil môj foter, tak by ma hneď chcel preložiť." "No a ? Aspoň by si mal od Connora pokoj." "Hej, ale..." Lucas zaváhal a po očku pozrel na priateľku. "...potom by som nechodil do triedy s tebou." Jennifer za zapýrila. Kamarátova otvorenosť ju zaskočila. Lucas si uvedomil, že to možno prestrelil a hneď pokračoval. "Vieš, aj tak je to jedno. Connor je v ôsmaku a za 2 mesiace vypadne na strednú. Ak ho odtiaľ nevyhodia." Po Lucasovom monológovi nasledovalo ticho. Jenny dojedla posledný kúsok koláča. "Nezahral by si mi niečo?" "Teraz?" Opýtal sa Lucas hlúpo. "No a?" "Ale keď ja neviem či sa to dá." "Opýtame sa." Jennifer mávla na čašníka za barovým pultom. V poloprázdnej reštaurácii nemal veľmi koho obsluhovať a tak hneď pribehol. "Čo si budete želať?" "Môj kamarát hrá vynikajúco na klavír. Chodí aj na koncerty. Nemohol by mi niečo zahrať na vašom klavíri?" Mladý čašník nie viac než o 10 rokov starší ako Lucas si Lucasa zvedavo premeral. "No, ak vieš hrať, prečo nie?" "Tak dobre." Lucas zasadol za klavír s nápisom ???0 nad klaviatúrou. Ponaťahujúc ne rozcvičené prsty, Lucas zahral tú istú skladu ako na koncerte. Keď skončil, nielen Jennifer, ale aj starší manželský pár, ktorý tu obedoval, čašník a samozrejme Jennifer mu zatlieskali. "Si dobrý chlapče." Pochválil ho čašník, keď si Lucas sadal späť na svoje miesto. "Spravil som 2 chyby." "Ja som nič nepočula." Povzbudila ho Jennifer. "Hral si krásne." Zasnený pohľad Jennifer predstavoval tú najkrajšiu odmenu, akú si Lucas mohol želať.

47. Lucas odprevádza Jennifer a stretne Connora

Lucas sa ako pravý gentleman rozhodol, že odprevadí kamarátku na zastávku autobusu. Mal to takmer po ceste a do večera času dosť. Navyše, stále bolo čo preberať. Jenny prezradila, že i mama na ňu dosť tlačí, aby sa dobre učila, spomínala ako sa jej nechcelo odchádzať z New Yorku, kde mala kopec kámošiek, aké je to žiť vo veľkomeste, koľko musela každý deň metrom dochádzať do školy z Queensu na Manhattan i to, že má staršiu sestru študujúcu v Kalifornii, za ktorou cez letné prázdniny poletí na návštevu na ktorú sa veľmi teší. Lucas ako jedináčik nemal za kým cestovať, no predminulé leto navštívili juhozápadne pobrežie, Grand Canyon i Las Vegas a i tento rok ich otec určite niekam zoberie. Idylická situácia až do momentu kým nezamierili k ich škole. Niežeby to bol cieľ ich cesty, no zastávka mestskej hromadnej dopravy, ktorú

Lucas občas využil a odkiaľ išiel najbližší spoj k Jeninmu domovu stála neďaleko školy. Lucas zaujatý rozprávaním si mohutne stavaného chlapca kráčajúceho im oproti vôbec nevšimol, kým ho na prítomnosť Connora neupozornila Jennifer. Sám, bez svojich kámošov, s vakom na pleci, musel sa vracieť z futbalového tréningu, ktorý sa často natiahol až do piatej. "Ale, ale, ale. Ktože nám tu ide ?" Zvolal Connor pobavene, keď uvidel Lucasa. "A pozerám, že nie si sám." Connor zastavil pred Jennifer a zrak mu spočinul na pohľadnom dievčati. "Teba som ešte nevidel. Ty si tá nová." "Áno, a čo má byť ?" Odsekla Jennifer chladne. "Dobre vyzeráš. Na to, že si v siedmaku, si dobre vyvinutá." Connor pohľadom zavadil o Jennine prsia. "Hm... Veľmi dobre vyvinutá." "Si úchyl, alebo čo ?" Zvolal Lucas podráždene a tvár mu sčervenela. "Daj jej pokoj, dobre ?" Connor pohotovo zdrapil Lucasa pod krkom. "Máš nejaký problém teplúšik ? Myslel som, že si na chlapcov, keď sa stále motáš okolo toho chudáka." Connor mal na mysli Josha. Myknúc dozadu, Lucasovi sa podarilo vytrhnúť sa zo zovretia. "Daj Jen pokoj, dobre ?" "Lebo čo ?" Odvetil Connor pobavene. "Lebo schytáš modrinu aj na druhé oko." Connor zmeravel. Tvár mu sčervenela a nevreli mu žily. Z očí mu sršala nenávisť. Ak by mohol, vrchne sa na o hlavu nižšieho súpera a bude ho tĺcť kým dušu nevypustí. No na ulici bolo priveľa ľudí, ktorí sa začali otáčať, keď zdrapil Lucasa pod krokom. A Connor si dobre pamätal slová pani Goddardovej. "Si mŕtvy. Hnijúca zdochlina." Namieriac prst Lucasovi do tváre, Connor sa chvel zúrivosťou. "Dostanem ťa." Drgnúc do Lucasa, nepripravený siedmak sa sklátil k zemi. Hundrúc si čosi pre seba, Connor pridol do tempa a o malú chvíľu zmizol v bočnej uličke. Jennifer podala kamarátovi ruku. "Si OK ?" Lucas prikývol. "Bastard. Keby nezdrhol, tak..." Zbytok vety ostal nedopovedaný. Čistiac mu šaty, Jennifer vyzerala ustarostene. "Dík, že ma chránil, ale teraz po tebe pôjde. Nemal si tak riskovať. Niečo si spraví." "Nemám z neho strach." Nabudený adrenalínom, Lucasovým telom lomcovalo odhodlanie. "Ak ti ešte raz bude chcieť niečo urobiť, zabijem ho." Jennifer nič nepovedala. Možno preto, že videla aký je Lucas rozrušený a možno ju len nebavilo počúvať chlapčenské vystatovanie, ktoré patrí k tomuto veku. Lucas ju odprevadil až na zastávku, počkajúc kým nepríde autobus. Na rozlúčku si zakývali. Zabudnúc na Connora, Lucas si cestou domov premietal každú chvíľu s Jen. Je iná ako ostatné dievčatá. Vyspelejšia, ďaleko inteligentnejšia. S ňou sa nemusí baviť o počítačových hrách, rozoberať to, ktorý spevák či herec čo povedal a ktorá herečka si nechala preoperovať prsia. Jennifer je iná. Tak ako on. A odteraz je jeho dievča.

48. Lucasova trieda ide do lesa

Lucas by na to celkom zabudol, nebyť Josha, ktorý mu to večer v chate pripomenul. Vraj či Lucas ma zbalené veci na zajtrajšiu exkurziu do lesa, ktorá sa ma uskutočniť po druhej hodine. Pôvodne na ňu mali ísť už pred 3 týždňami, no pre zlé počasie ju vtedy museli odložiť. Nebyť Josha, Lucas na ňu úplne zabudne. Samozrejme, Josh nepísal len preto, aby mu pripomenul školský výlet ako exkurziu nazval. Zaujímalo ho najmä ako mu to dnes išlo s Jen. Lucas nemal chuť rozpisovať zvedavému kamarátovi podrobnosti, a tak sa Josh musel uspokojiť so slovíčkom fajn.

Po príchode do triedy, prechádzajúc okolo kamarátkinej lavice si Lucas s Jennifer vymenili pohľady. Jen sa na Lucasa usmiala a to mu nateraz stačilo. Dobre vedel, že na exkurzii bude mať dosť času s Jen pokecať. Zasadnúc do lavice, Josh sa k nemu obrátil a hneď spustil. "Tak čo ? Ako včera bolo ?" Lucas za zachmúril, mávnuc k spolužiackine lavici, ktorá sa našťastie dívala inam. "Drž hubu !" "Dobre, dobre." Bránil sa Josh. "To sa nemôžem ani opýtať ?" "Nie tu !" Odsekol Lucas prísne. Josh sa zatváril dotknuto, no keďže do triedy práve vstúpil pán ???0, na ďalšie otázky neostal čas. Po druhej hodine, tak ako bolo naplánované sa trieda spolu s triedou pani ???0 odobrali na školské nádvorie, kde už na nich čakali pristavené školské autobusy. Pani Griffinovú organizujúcu exkurziu sprevádzala pani Smithovú i pán Cole, ktorý bude dozerať na poriadok i to, aby sa žiaden žiak v lese nestratil.

Nastupujúc do autobusu, Lucas vchádzal medzi prvými. Posadiac sa 2 sedadlá za vodiča, Josh, ktorý šiel tesne za ním si k nemu prisadol. Neozvúc sa od prvej hodiny, Lucas nevedel či je urazený, alebo aj našťvaný, no elegantne tak Jennifer podsadol. Tá sa uvelebila v jednom zo zadných radov, vedľa River. O niečom si šepkali, či presnejšie, River niečo šepkala Jennifer, pozerajúc k miestu, kde sedel Lucas s Joshom. Lucas radšej nechcel vedieť čo, no mal zlé tušenie. To Josha zaujímalo niečo celkom iné. "Ako si sa včera mal ? Bol si s ňou ?" "Hej. Zobral som ju do ???0 na koláč a dali sme si aj polievku." "Mňa si tam nikdy nezobral." Riekol Josh vyčítavo, no hneď sa aj zaškeril. "O čom ste kecali ? Dali ste si pusu ?" "V reštike ? Si normálny ? Mali tam plno hostí." To síce nebola pravda, no Lucas potreboval nejaký argument. "Kekali sme o škole, o spolužiakoch, že Jen má sestru študujúcu v Kalifornii a cez prázdniny za ňou pôjde a iné veci. Aj som jej zahral na klavíri čo tam majú." "A páčilo sa jej to ?" "No jasné, že hej. A to som spravil 2 chyby." "Amatér..." Podpichol Josh veselo. Lucas sklopil zrak, ako keď sa chystá povedať niečo nepríjemné. "Až budeme v lese, tak pôjdem s ňou, dobre ? Chcem s ňou pokecať." "Jasnačka." Zvolal Josh chápavo. "Nebudem zavadzať." "Nie si našťvaný ? Zajtra za tebou môžem prísť." "Nie, to je v pohode. Nie som blbec, aby som sa urážal." Joshove slová zneli presvedčivo, no Lucas pochyboval, že ich myslí úprimne. Aj keď mal napozierané stovky, ak nie tisíce filmov, nebol až tak dobrý herec, aby dokázal utajiť sklamanie čo mu sálalo z očí. Lucasova požiadavka ho zaskočila, hoci to nepriznal. Lucas radšej rýchlo nahodil tému filmov a počítačových hier, nech kamarát čo najskôr zabudne na jeho nie práve najslušnejšiu požiadavku.

Po asi 30 minút trvajúcej ceste školské autobusy zastavili na neveľkom parkovisku Lorraine Park Campground, ktorý je súčasťou chráneného štátneho lesa Harold Parker State Forest. Pani Griffinová, pani Smithová i pán Cole zorganizovali žiactvo, nech sa nerozuteká skôr než vyrazia naprieč lesom. Pani Griffinová za doprovodu jedného z miestnych rangerov potom popísala jednotlivé druhy stromy rastúce v lese, ich plody slúžiace ako potrava divokým zvieratám, tvary listov podľa ktorých je listnaté stromy možné identifikovať, problémy so škodcami ako podkôrny hmyz rozširujúci sa aj do týchto oblastí v dôsledku globálneho otepľovania, zvieratá čo tu žijú, vrátane bielochového jeleňa a mnoho iného. Niektorí žiaci si jej slová nahrávali do mobilov, ak by sa pani Griffinová na najbližšej hodine prírodných vied na niečo z toho čo dnes odznelo pýtala. Lucasa ju počúval len na pol ucha. Jennifer si ho pri vystupovaní z autobusu nevšimla a kým sa zoradili, stála na opačnej strane lesnej mýtiny, kde sa obe triedy zoradili. Pozorovať ju, a nemôcť sa k nej priblížiť, Lucas si želal, aby pani

Griffinová konečne skončila. No po nej ešte rozpráva ranger ???0 a pán Cole podal obsiahly výklad pravidiel správania sa na túre (nekričať, nezanechávať odpadky, nevzdďaľovať sa z lesnej cesty, nekŕmiť lesnú zver, mať pri sebe stále zapnutý mobil). Až keď žiaci hromadným súhlasom potvrdili, že všetkému rozumeli, mohli mierne zvlnenou lesnou cestou vykročiť na výlet. Zoradení v dvoj či trojstupoch, Jen na prekvapenie šliapala sama. Zanechajúc Josha, Lucas pridol do kroku a kamarátku hneď dobehol. "Ahoj." "Ahoj." Odvetila Jen rovnako a úsmev na tvári ju usvedčoval, že na tento moment o rána Jen čakala. "Úplne som zabudol, že dnes máme exkurziu." Priznal Lucas. "Aj v New Yorku ste chodili na exkurzie ?" "Hej, ale do múzeí a galérií. Les je z Manhattanu dosť ďaleko. Máme iba Central Park. Ale tam jelene nie sú." Lucas sa uškrnul. "Včera som ti zabudol povedať, že budúci týždeň vo štvrtok máme skúšku na hudobnej. Môžem tam prísť hocikto. Ja len, keby si chcela." "Dík." Jen sa potom opýtala aké je to hrať na klavíri a koľko hodín týždenne musí Lucas cvičiť, a ani sa nenazdali a obaja sa zarozprávali. Kráčajúc kľukatiacim sa chodníkom Lucas rozprával o hraní na klavír, aké je zložité zvyknúť si na hru oboma rukami i ako ho otec na rodinných slávnostiach vždy núti hrať vybrané skladby. Jen sa zdôverila so sestrou sa často hádala, skúšala jej šminky a očné rúže čo ???0 vždy parádne vytočilo. Spomínala, že má rada počítačové hry, ale iba tie logické, hrá dobre šach, vie skladať Rubikovu kocku a v New Yorku 2 roky trénovala karate v ktorom má zelený opasok. Skúšala i napísať román a pravidelne si zapisuje zážitky do denníka. Exkurzia prerušovaná občasnými zastaveniami doprevádzanými výkladom pani Griffinovej ubiehala rýchlo. Ani sa nenazdajúc, obe triedy dorazili k cieľu ich dnešnej exkurzie - lesnej čistine neďaleko jazierka Stearns Pond. Pani Griffinová mala dlhý výklad o miestnej flóre i faune, jazierkach, močiaroch a ich význame v ekosystéme, vysvetľovala ako jazerá postupne zanášajú napadané listy a iný biologický materiál, takže po desiatkach až stovkách rokov sa tieto zmenia v rozbahnenú pôdu, kým úplne nezaniknú. Za normálnych okolností informácie, ktoré by Lucasa určite zaujali. No dnes ho zaujímalo čosi celkom iné. Postávajúc vedľa Jennifer, nevedel sa nabažiť jej prítomnosti. Nepotrebovali sa ani držať za ruky či na seba hľadiť, aby Lucas cítil jej náklonnosť. Jennifer ho ľúbi a nikdy neprestane. Je doň buchnutá, tak ako on do nej, len si to ešte nepovedali. No ani nemuseli, lebo také veci človek nadnášaný darom lásky sám vycíti. Nezáležalo na tom či ich niekto vidí, čo si o nich River, Hannah, Robert, alebo Nolan šuškejú. Ich náklonnosť to nenaruší.

Po chvíli trvajúcej celú večnosť pani Griffinová ukončila svoj opis tunajšej prírody a po upozorneniach, aby sa príliš nevzdďaľovali a do 2 hodín sa vrátili na parkovisko pri Harold Parker State Forest Headquarters, okolo ktorého prechádzali a kde na nich budú čakať pristavené školské autobusy dal pán Cole povolenie na rozchod. Niektoré deti zamierili do miestneho gift shopu, ďalšie sa rozložili na kameňoch či vyrazili na prieskum močaristého jazera. 2 hodiny predstavovali pridlhý čas na poflakovanie sa v okolí návštevníckeho centra a túžiac po chvíľke samoty, či by sa neprešli okolo jazera. Jennifer súhlasila. Lesná cestička kľukatiaca sa popri Stearns Pond dýchala sviežosťou. Stromy a kríky pokročilá jar obsypala množstvom listov i pučiach zárodokv budúcich plodov, vlhká pôda skropená nedávnym dažďom voňala, šušťanie korún mohutných listnáčov sprevádzal občasný štebot niektorého z tu žijúcich lietavcov. No najmä pokoj a ticho. Detský krik i hukot motor áut, krátiacich si cestu parkom každým ďalším yardom ustával a čas a priestor ostali vyhradené len im. Lucasovi a Jennifer. "Je tu krásne."

Pošepala Jen zasnene. "Také niečo sme v New Yorku nemali. Teda aspoň nie v City a odtiaľ je všetko ďaleko. Nie ako tu." "Romantická duša." Pomyslel si Lucas, no nahlas dodal. "To je výhoda, bývať v malom meste. Všetko je blízko. Už si bola v Middlesex Fells Reservation ?" Jen zavrtela hlavou. "Nie je tam tak pekne, ako tu, ale je to bližšie. Asi 3-4 míle. Dá sa tam aj taxíkom, alebo pešo. Tiež je tam také jazero, hoci okolo neho prechádza blbá diaľnica. Niekedy, až budeš mať čas by sme tam mohli skočiť." "Dobre. Prečo nie." Súhlasila Jennifer. "Nevedela som, že v Cambridge budem mať sprievodcu." Lucas sa zasmial, ukážuc na svoj iPhone. "Hej, ale s GPSkom." "To nevadí." Vychádzajúc z lesa na neveľkú čistinku, Jennifer ukázala na opačnú stranu nezalesneného miesta, kde sa na vztýčená na drevených koloch čnela neveľká búdka s otvormi po stranách. Rebrík vedúci k nej musel mať dobrých 7-8 yardov na výšku. "Čo je to ?" "To vyzerá ako poľovnícky posed. Ale v štátnych lesoch sa nesmie poľovať. Možno je to veža na pozorovanie vodných vtákov na jazere. Poďme sa pozrieť." Rozbehnúc sa lúkou obsypanou množstvom jarných kvetov, čoskoro boli pri nej. Lucas mal pravdu. Nedávno natretá s opraveným prístreškom, nápis pribitý k jednému z pilierov vežičky hlásal jej účel. Pozorovateľňa slúžiaca na sledovanie vodného vtáctva na hladine Stearns Pond. "Nevedela som, že existujú také veci. Poďme hore." Jennifer to ani nedopovedala a hneď šplhala nahor. Opatrnejší Lucas sa obzrel po okolí, či ich nik nesleduje. Pani Griffinová by určite namietala. No keďže tu ona, ani pán Cole neboli a z druhého brehu Stearns Pond to bolo ďaleko, i Lucas vyšplhal nahor. Vrchol veže bol rozdelený na dve časti - búdku s prístreškom chrániacu zvedavých pozorovateľov pred nepriazňou počasia a polo kruhovou verandou poskytujúcou výhľad na Stearns Pond. "WOW. To je krása !" Zvolala Jennifer rozťahnuce paže. Vietor jej prefukoval dlhé, gaštanové vlasy a zasnene hľadiac na vodnú hladinu, vyzerala ešte krajšie ako keď ju Lucas zbadal prvýkrát. Dívajúc sa na ňu, svoje dievča, Lucasom lomcovali emócie. Krčvito zvierajúc drevené zábradlie, jeho dlaň sa začala približovať k Jeninej dlani. Nežný dotyk, tak aby ju nevystrašil. Jennifer otvorila viečka pozerúc na Lucasa. V zreničkách sa jej ligotalo čosi nové, nepoznané. Túžba. Lucas sa naklonil k dievčaťu, najnádhornejšiemu stvoreniu v celej galaxii a zmyselne roztvorené pery dychtili po bozku. Jen vykonala to isté. Ostávalo tak málo, aby Lucas prvýkrát v živote pobožkal dievčinu, keď sa planinou pred jazerom rozoznel známy hlas. "Lucas, Lucas !" Stojac na konci lesnej cestičky, ktorá zaľúbený pár doviedla k pozorovacej veži, Josh mával obom na pozdrav. Najskôr ich celou cestou sem sledoval. Oheň spaľujúci Lucasovo telo okamžite pohasol. "Do riti, Josh." Zachrčal nahnevane. "On išiel za nami ?" Začudovala sa Jennifer. Lucas radšej neodvetil, lebo jeho slová by sprevádzali ďalšie nadávky. Netušiac čo prekazil, Josh si spokojne hopsal lúkou, až kým nedobehol k pozorovacej veži. "Čo tu robíte ?" Opýtal sa keď šplhal nahor. "No čo asi ?" Odvrkol Lucas. "Pozorujeme vtáky, ako to chcela Griffinová." "To je na vtáky ?" Poznamenal Josh dvojzmyselne. "Hej, na také ako ty." Lucas kývol k jazero na hladine ktorého plávalo niekoľko divokých kačíc. "Chcelo by to pušku. Alebo aspoň otcovu pištoľ." "Ty by si ich chcel strieľať ?" Pohoršila sa Jen, neskrývajúc sklamanie z malého špeha. "Nie. To som povedal len tak." "Čo tu robíš ? Ty si nás sledoval ?" "Nie. Len som chcel obísť jazero. A potom som vás tu uvidel." Skôr než otvoril Lucas ústa, hryzol si do jazyka. Dobre vedel, že jeho najlepší kamarát klame, ale hádka pred Jennifer nič nevyrieši. O tom sa môžu pobaviť neskôr. Až budú sami. Teraz v trojici, hoci do termínu návratu ostávalo času dosť, neostalo nič iné, len sa vydať späť. Josh dookola niečo rozprával, no Lucas mu nevenoval pozornosť. A najskôr ani Jennifer. Sklamaná, kráčala so sklonenou hlavou,

ako ohrdnutá milenka. Lucasa by neprekvapilo, ak by naňho bola našťvaná, hoci o Joshovom špehovaní nemal ani poňatia. Bol to jeho kámoš skaziaci romantickú prechádzku, ktorá mohla skončiť tak nádherným vyvrcholením. Cestou k Harold Parker State Forest Headquarters sa Jennifer s Lucasom už nebavila. V obkolesení svojich spolužiakov ostávala mĺkva, a iba Lucas poznal príčinu. Josh všetko zbabral.

49. Josh je urazený (priama reč)

"Život je úžasný ak vieš, že tú čo miluješ, miluje teba." Lucas pozrel na vetu, ktorú si do notebooku zapísal. Tak popravde, Jennifer mu to otvorene nepovedala, ale to ani on jej. A predsa vedel, že to tak je. Včera na pozorovateľni ostávalo tak málo, aby ich vzájomné city spečatil dotyk pier. Nebyť Josha, mohlo byť ich zaľúbenie oficiálne. Stačilo tak málo. 2-3 sekundy. Lucas si povzdychol. Vo chvíli keď začul Joshov hlas, mal chuť ho rozdrapiť. Aj sa na tom v autobuse pohádali a Josh sa samozrejme urazil. Od včera mu nenapísal ani nezavolať, nereagoval ani na správu, ktorú mu ráno poslal. Skrátka Josh. Asi by mu mal zavolať a navrhnúť uzmierenie, no do pondelka na spor Josh zabudne a opäť budú kámoši. Tak ako s Jennifer. Tej ešte včera zavolať, ospravedlňujúc sa za Josha. Nevedel, že ho Josh bude sledovať a ak by to vedel, tak ho pošle kade ľahšie. Jennifer jeho vysvetlenie našťastie prijala. Škoda len, že ju cez víkend neuvidí. Zajtra ráno ich otec berie k moru, kde si objednal malú jachtu. Vráti sa až v nedeľu večer. No toľko Lucas vydrží. Najmä teraz keď vie ako ho Jennifer ľúbi. "Jenny ľúbi Lucu a Luca ľúbi Jenny." Lucas sa pousmial. Už aby bol pondelok.

50. Jennifer zistí, že Lucas si ju tajne fotí

Lucas nervózne prešľapoval na mieste odkopávajúc z cestičky v Gerard Bergin Park drobné kamienky do trávy. Do začiatku vyučovania ešte ostávala štvrt hodinka a Josh zvykol prechádzať týmto miestom tak 10 minút pred zvoneníím. Od včera mu nezavolať, ani neodpísal na žiadnu zo správ, ktorými Lucas zaplavil jeho mobil. Musel byť vážne našťvaný. A pritom sa nič tak hrozné nestalo. Akurát mu povedal, aby za ním nabudúce až niekam pôjde s Jen neliezol. No aj táto výčitka Josha podráždila a cestou späť s ním neprehodil ani slovo. "Ako malé decko." Pomyslel si Lucas. Aj preto sa rozhodol vyriešiť spor ešte pred príchodom do školy, na mieste kde ho určite stretne. Len aby tu nestretol aj niekoho iného. Po štvrtkovo incidente s Connorom by to nemuselo dobre dopadnúť. Pozrúc na hodinky, ukazovali 12 minút do začiatku vyučeka. Lucas sa opäť rozhladol a odľahlo mu. Lenivo prepletajúc nohu cez nohu, so sklonenou hlavou, Josh sa pomaly sunul parkom. Zamyslený, Lucasa si najskôr vôbec nevšimol. Lucas vykročil k nemu. Stáli už takmer pri sebe, keď Josh na kamaráta pozrel. Netváriac sa nadšene, nenasledovalo žiadne 'ahoj', ani 'chau', a tak sa iniciatívy chopil Lucas. "Čau." Odpoveďou bolo to isté slovo prednesené s ľahostajnosťou v hlase. "Čakám tu na teba. Prečo si mi včera neodpísal na správy?" Zošpúliac pery, Josh pokrčil plecami. "Dúfam, že nie si našťvaný za to čo som ti v piatok povedal. Ja som to tak nemyslel. Trochu mi rupli nervy. Sorry, ak som sa ťa dotkol." Josh si sťažka povzdychol. Kamarátova úprimnosť ho zaskočila. "To je OK." "Nie, to nie je OK." Dodal Lucas sebakriticky, keď

vykročili k škole. "Bol som našťvaný, lebo práve keď si prišiel, chcel som jej dať bozk." "To vážne ?" Zhíkol Josh. "Hej. Už sme boli tak blízko." Lucas prstami naznačil ako málo stačilo, aby ich pery splynuli. "A potom prídeš ty a všetko je v ťahu. Preto ma to vytočilo. Chápeš ?" Josh prikývol. "Sorry, že som ti skazil prvé rande. Nechcel som." "To nič. Už som s Jen písal a nie je našťvaná. Aj by som za ňou skočil, ale celý víkend boli s otcom pri mori. Smola..." Josh sa cítil previnilo, no keď mu Lucas začal rozprávať ako sa s Jennifer mali a ako bolo na večeri (neskorom obede) vedel, že sú opäť kamaráti.

Aj napriek skoršiemu príchodu než obvykle, Jennifer už sedela na svojom mieste v obklopení River, Amelie, Kim a Naomi. Pohľady upreté na Lucas hneď ako prekročil prah triedy dávali tušiť čo je témou ich rozhovoru. Lucas však ostal decentný a očkom hodiac na Jennifer, privítanie odbili nenápadným úsmevom. Lucas zasadol do lavice a až do začiatku hodiny sa tváril, že sa hrá s mobilom. Hodina matematiky s pani O'Connorovou sa vliekla a Lucas sa už nevedel dočkať veľkej prestávky. Rozmýšľal, že po škole Jennifer navrhne krátku prechádzku, len do odchodu posledného školského autobusu, a až budú spolu, pokecajú ako bolo na jachte čo on robil, či skôr nerobil cez víkend a ako na ňu neustále myslel. Ako na potvoru, keď skončila druhá hodina, pani Simonsová Jennifer zdržala v triede. Mala pre ňu akési papiere ohľadom návštevy školy. Lucas ju chcel počkať pred triedou, no keď Josh navrhol, že čakať na Jen môže i na dvore, Lucas súhlasil. Usadiac sa na jednej z lavíc lemujúcej baseballovo ihrisko, Josh drgol do kámoša. "Nehelfol by si mi dnes s domácou ? Zašiel by som k tebe po vyučku." Lucas zmeravel. Nechcel Josha znova uraziť. "Dobre, ale mohol by si prísť až o štvrté ? Chceme sa s ňou poprechádzať. Ak bude mať čas." "Jasnačka." Súhlasil Josh. "Nezničím ti predsa ďalšie rande." "Dík. Si super kámoš." Ako to Lucas povedal, všimol si, že na školské ihrisko práve vyšla Jennifer. Dvihnúc sa, že zamieri k nej, spolužiačky boli rýchlejšie. "Do čerta." Zahrešil Lucas. "Mali sme si sadnúť bližšie." Zhodnotil Josh. Sklamany Lucas vytiahol z vrecka mobil, namieriac ju na skupinu dievčat. "Čo robíš ? Veď ťa uvidí !" "Nie, sme príďaleko." Stlačiac tlačítka na display, mobil cvakol ako spúšte dnes už nepoužívaných, mechanických fotoaparátov. Josh pozrel na záber. Fotený oproti slnku, tvár Lucasovej lásky na nej takmer nebolo vidieť. "Nuž, s týmto by som do Vogue nešiel." "Lebo som to strhol." Lucas namieril mobil druhýkrát. Tentoraz už fotka vyšla podstatne lepšie. "Vidíš. ?" Pochválil sa Lucas a chcel spraviť ďalší záber, keď mu zatrnulo." Jennifer, Hannah, Kim, Abigail, River i Naomi hľadeli tým istým smerom. Priamo naň. Lucas zmeravel. Strhnúc mobil, vrátil ho späť do vrecka. Nanešťastie, neskoro. River už vyrazila jeho smerom a ostatné dievčatá ju nasledovali. "Zmaž to !" Precedil Josh pomedzi zuby. No Lucas ho nepočúval. "Ty si nás fotil ?" Zvolala River už z diaľky. "Ja ?" Začudoval sa Lucas. "Ani náhodou." "Prečo si potom na nás mieril mobilom ?" "Nemieril. Len som niečo ukazoval Joshovi." "Nekecaj !" Odvrkla Hannah. "Videli sme ťa." "Tak to ste videli zle !" "Tak nám ukáž tvoj mobil." Doplnila Kim. Lucas zavrteľ hlavou. "Prečo ?" Štekla River. "Keď si nás nefotil, prečo nám ho nechceš ukázať ?" "Lebo tam mám súkromné veci." River znechutením skrívila tvár. "Úchyl ! Podte preč baby, a kašlite na tých dvoch úchylákov." River s ostatnými dievčatami sa obrátili a keďže práve zvonilo, zamierili k budove školy. Jennifer sa k nim pridala. Neprehodiac ani slova, so sklonenou hlavou kráčala preč. Josh mohol kamarátovi pripomenúť. "Veď som ti to hovoril." Ale bolo by to zbytočné. Zato Nolan a Rob, ktorí postávali neďaleko a stali sa svedkami celého konfliktu si neodpustili úškrny. Lucas by najradšej niečo

rozmlátil, ale na pustnúcom ihrisku neostalo nič čo by mohol. "Ideme ?" Opýtal sa Josh. Neodvetiac, Lucas nasledoval kamaráta.

Čas okvapkával ako voda z neutesneného kohútika. Každá hodina trvala celú večnosť. A po nej prestávka, keď sa Jenny k Lucasovej lavici ani raz neobrátila, nepožiadala ho o vysvetlenie, nedala mu príležitosť vysloviť ľútosť. Mohol by prísť on k nej, ale pred všetkými deťmi, iba by ju ešte väčšmi strápnil. A tak neostávalo nič iné iba čakať na koniec vyučka a skúsiť to cestou domov. Práve začínala prestávka pred poslednou hodinu, keď sa Josh otočil k Lucasovi. "Nepokecáme ?" Lucas pokrčil plecami. "Nie tu. Vonku." Josh mal na mysli školskú chodbu, kde sa nemusia báť zvedavých uší spolužiakov. Lucas sa len neochotne zdvihol z lavice. Prechádzajúc okolo Jennifer zahlbenej v akejsi knihe, ani naň nepozrela. Josh zaviedol kamaráta až na koniec chodby, ďaleko od skriniek študentov, kde sa stále niekto motá. "Musíš s ňou hovoriť. Ona na to čaká." "Chcem, ale až po vyučku. Keď budeme sami. Odpreviď ju domov." "Dobre." Súhlasil Josh. "Ale nie že to pokašleš. Povedz jej ako sa ti veľmi páči, a preto si ju cvakol." "To jej mám povedať, že som ju fotil ?" Zasyčal Lucas. Predstava, ako sa priznáva kamarátke k tajným fotkám mu sňala farbu z tváre. "Áno. Ona to pochopí. Ak jej budeš opakovať, aká je krásna, a keď na ňu pozrieš, hneď ti je lepšie. Ospravedlň sa jej, že si spravil chybu, sprav zo seba blbca, ktorý sa nikdy nezaľúbil a spravil hlúposť. Moje ségry také veci žerú. Vieš koľkokrát sa pohádali s frajermi ? Baby chcú, aby si priznal chybu. Ak jej budeš klamať, iba sa viac naštvie." "Tak dobre. Pôjdem za ňou po vyučku." "A už si vymazal ostatné fotky ako som ti hovoril ?" Lucas naznačil odmietavé gesto. Josh si plesol po čele. "Tak ich zmaž ! Ešte teraz na vyučku. Čo ak bude chcieť vidieť tvoj mobil ? Nechaj tam len tie, ktoré si spravil dnes. Všetko ostatné nahraj do cloudu a vymaž. Ak uvidí koľkokrát si ju fotil, vieš čo si o tebe pomyslí ?" Josh nemusel pokračovať. River povedala otvorene aký má názor na chlapcov tajne fotiacich dievčatá. Lucas sa buchol po pravom vrecku kde nosieval mobil, že hneď spustí zálohovanie jeho obsahu do cloudu, aby mohol fotky vymazať, keď si uvedomil, že mobil nechal v školskej lavici. Pán Thomas na hodinách prírodných vied trval na tom, aby žiaci cez vyučovanie odložil telefóny do lavíc, a Lucas občas svoj mobil tam zabudol. "Do kelu." Zahrešil pre seba. "Nechal som mobil v lavici." "Skleróza." Zachechtal sa Josh. Keďže prestávka sa pomaly chýlila ku koncu, obaja zamierili k triede. Vstúpiac dnu, Lucasovi a Joshovi sa naskytol neobvyklý pohľad. Takmer všetci chlapci boli zhrčení okolo Nolanovej lavice a na niečo sa dobre bavili. Výbuchy smiechu doprevádzajúce každý Nolanov komentár sa opakovali v niekoľkosekundových intervaloch. Bol to Fernando, ktorý si ako prvý všimol príchod Lucasa. "Je tu !" Štekol na ostatných. Roba usalašeného na Nolanovej lavici to nevyviedlo z miery, práve naopak. Schmatnúc mobil na ktorom sa tak zabávali, Rob ho namieril na dvojicu prišielcov. "Ty si ale riadny úchyl. Aj si si ho vyhonil ?" Lucas zmeravel. Uvedomil si, že telefón, ktorý jeho sok zvierá v dlani je jeho iPhone. Opantaný hnevom, rozbehol sa k Robovi, celou silou doň sotiác. Rob vrazil do Nolanovho stola, zhodiac z neho všetky veci. Lucas využil moment prekvapenia a vytrhol mu mobil z ruky. Zúrivý, napriahol sa, že Roba udrie, keď ho zozadu zdrapil Josh. "Nerob to. Dostaneš vyhadzov !" Rob sa vzpriamil, že sa vrhne na Lucasa, no Nolan a Julian ho včas zastavili. "Ser na úchyla." Poradil mu Julian. Rob sa pobavene uškrnul a ukazovákom naznačil ťahový vzor Lucasovho hesla. Najskôr ho musel on, alebo niektorý z jeho kámošov zbadáť, keď ho Lucas zadával. Lucasom lomcovala zlosť. Ak by nebolo po zvonení, nedbajúc hrozby vyhodenia zo školy, rozmláti Robovi ústa, nech mu ten

arogantný úsmev prischne k tvári. "Aj nás si fotíš na hajzli ?" Podpichol Nolan. "Určite má nafotenú celú triedu a potom si to s Joshom u Lucasa spolu robia." Spolužiaci sa na Robovej poznámke začali rehoť ako zmyslov zbavení. "Robíte len oral, alebo aj anal ?" "Jedno aj druhé." Zvolal Alan, za čo ho tried odmenila ďalším výbuchom smiechu. "Lucas do Josha a Josh do Lucas." Pridal Ed. "A pritom pozerajú na Jen." Zachechtal sa Julian. "Prestaňte ! Chováte sa ako malé deti." Rozjarenú náladu v triede ukončili prísne slová Jennifer. Spolužiaci okamžite stíchli. Jennifer, ktorá až doteraz sedela v lavici, trpko znášajúc posmešky na jej i Lucasovu adresu vstala, pohľadom preletiac po ostatných. Obrátiac sa k Lucasovi, jej tvár vyjadrovala maximálne opovrhnutie. "Prečo si ma fotil ?" Lucas preglgol. "Ja... Nechcel som. Prepáč." Opovrhnutie vystriedalo zhnusenie. Na úžas celej triedy, Jennifer uštedrila Lucasovi facku. "Tajne si fotiť dievča a potom ešte klamať je odporné. Si vážne chorý. Nechcem už s tebou nič mať. Rozumieš ?" Lucas zahanbene sklopil zrak, a aj ak niečo chcel povedať, nedostal príležitosť. Do triedy práve vstúpila pani Murphyová a žiaci sa vrátili na svoje miesta. Ponížený a zdrvený, Lucas sa zrútil do svojej lavice, nevšímajúc si posmeškov Roba a Juliana, ktorí si jeho utrpenie vychutnávali. Nasledovala najdlhšia školská hodina v Lucasovom živote.

51. Josh sa snaží Lucasovi pomôcť s Jennifer

Meravo ležiac na posteli, žalúzie na Lucasovej izbe ostali zatiahnuté a dnu vnikalo len minimum svetla. Ponuré šero priestornej miestnosti dokonale reflektovalo stav mysle jej jediného obyvateľa. Osamelého, opusteného, zdrveného, zúfaleho. Obrazy mrazivého zážitku sa mu premietali pred očami, akoby sa v školskej triede stále nachádzal. Tých pár Jeniných slov zabodávajúcich sa nie do srdca, ale priamo do duše rezonovalo s čoraz väčšou intenzitou, akoby ich nekričala Jennifer samotná, ale celá trieda súčasne. Lucas zavrel viečka, zvrátil tvár, pritisol si dlane k ušiam, no mnohonásobnú ozvenu Jenninho rozsudku nedokázal zastaviť. "Nechcem už s tebou nič mať. Rozumieš ?" Lucas nerozumel. Nedokázal pochopiť ako taká banalita, ako pár fotiek mohla Jennifer natoľko uraziť. Prečo ich len fotil ? Prečo bol tak hlúpy ? Josh mu predsa radil, nech to nerobí. Prečo ho len nepočúvol ? Otázky, samé otázky, a žiadne odpovede. Slza stekajúca po líci, tom líci kam mu Jennifer uštedrila facku, dopadla na vankúš. "Všetko je stratené." Schúliac sa do kľbka, najradšej by zaspal na 100 rokov, prebudiac sa do iného neznámeho sveta, kde si nikto na Lucasa a jeho hanbu nespomenie. No zmiznúť, vytratiť sa, znamenalo stratiť jedinú bytosť čo miluje. Najúžasnejšie dievča v celkom vesmíre, ktoré ho už nikdy nechce vidieť. Zabárajúc nechty do dlaní, Lucas bolesť nevnímal. Aspoň nie tú fyzickú. Depresia, zúfalstvo, beznádej ho opantávali a zvíťazili by, ak by ticho prázdneho domu neprerušil dvojité gong domového zvonca. Lucas sa na posteli strhol. Na display mobilu, ktorý v jednej chvíli túžil rozmlátiť na milión kúskov svietilo 10 minút po štvrtej. Utrúc si zaslzenú tvár, ako mátoha zišiel na prízemie a ani sa neobťažujúc cez kukátko pozrieť kto to môže byť, otvoril dvere. Josh sa pokúsil o úsmev. "Čau. Neotravujem ? Otec má dnes voľno, a tak som radšej vypadol." Nepredstierajúc záujem, Lucas naznačil kamarátovi, aby vstúpil dnu. Zavedúc ho do detskej, Lucas klesol späť na lôžko. "Prečo tu máš takú tmú ?" Josh vytiahol žalúzie. "Môžem zapnúť PCčko ?" Lucas bez slova prikývol. Monotónny hukot ventilátorov na

procesore, grafickej karte a elektrickom zdroji naplnil záhrobnú miestnosť tichým šelestom. "Nezahráme niečo ?" Ponúkol Josh, keď počítač nabehol. "Mám tu aj nejaké filmy, keby si chcel kuknúť." "Nie, dík." Odvetil Lucas stručne, obrátiac sa chrbtom k Joshovi. Ak by bol Josh taktnejší, vypne počítač a opustiac jeho dom, zanechá Lucas osamote. No to by zároveň znamenalo ponechať najlepšieho kamaráta napospas depresii a smútku. "Ako ti je ?" Hľadiac oknom do diaľky, Lucas neodpovedal. Josh si pritiahol stoličku k jeho posteli, ale tak aby mu nezízal do tváre. "Rob sú zakomplexované svine. Závidia každému všetko. Robia zo seba machrov, ale sú to iba chudáci. Vždy som im chcel rozbiť hubu. Tak ako Julianovi. Myslí si, že nie niečo, lebo má otca fízla. Úbožiak." Lucas nezareagoval. Ďalej ležiac na posteli, ostával nehybnejší než socha. Josh sklopil zrak. Cítil zodpovednosť za to čo sa stalo. Ak by ho nevyviedol z triedy, Rob mu nešlohne mobil a... Nemalo zmysel sa obviňovať. Kámoš teraz potreboval pomoc viac než kedykoľvek predtým. "Baby sú niekedy vážne divné. Sú iné ako my." Josh sa pri spomienke na nedávnu hádku s Luciou musel usmiať. "Celý deň sú OK a za 5 minút sa kvôli blbosti urazia a potom sa s tebou týždeň nerozprávajú. Teraz je na mňa Lucy našťvaná. Vôbec so mnou nerozpráva. A vieš prečo ? Lebo som si žičal jej bundu a nepovedal jej to." Josh si plesol po čele. "Rozumieš tomu ? Kvôli obyčajnej bunde na mňa začala ziapať ako šibnutá, nech sa jej nehrabem v jej veciach. Myslí si, že neviem o jej tampónoch len preto, lebo ich má v spodnej poličke pod sukňami." Josh sa uškrnul. "A Mary sa minule pohádala s frajerom, lebo kvôli otcovi nemohol prísť na rande. Vraj jej to sľúbil. Chápeš ? Jeho otec ho nepustí von a moja ségra sa naňho našťve, akoby za to mohol on. A teraz už opäť chodia na rande, lebo jej priniesol debilné kvety. Ale hlavne, že mne hovoria, že sa chovám ako malé decko..." Lucas kamaráta počúval len na pol ucha. Aj by Joshovi za snahou povzbudiť ho poďakoval, no teraz to nešlo. Keď Josh videl, že neuspel, skúsil to inak. "Nenapísala ti ?" Lucas zavrtel hlavou. "Teraz je urazená, ale to ju prejde. Za pár dní, za týždeň. Ale mal by si jej napísať. Ako ťa to mrzí, že si všetky fotky zmazal, ako ti na nej záleží a veľmi chýba. Baby také kecy zbožňujú. Síce sa tvária, že nie a je im to jedno, ale po ničom inom netúžia. Vieš koľko takých blbostí majú moje ségry v mobile ?" "Jenny nie je ako tvoje ségry." Odvetil Lucas zastretým hlasom. "Ale h**** ! Všetky baby sú rovnaké. Teraz je na teba našťvaná a nechce ťa vidieť. To je normálka. No keď jej nenapíšeš, bude si mysliť, že ti to je jedno a našťve sa ešte viac. No nepíš veľa. Nie hneď, až keď sa ti ozve. Len spomeň ako ľutuješ tie fotky, aká je krásna, ako ti na nej záleží, nevieš bez nej žiť. Ak chceš, kuknem Lucy do mobilu, čo jej písali jej frajeri. Mám jej heslo." Lucas preglgol. Idiotské ťahové heslo. Stačilo dať číslo a Rob ani Nolan ho nezistia. "Dík, ale to netreba. Niečo už vymyslím." Josh pocítil zadostučinenie. "Chceš byť sám ? Neboj, ja to pochopím. Som tvoj kámoš a viem ako ti je." Pritisnúc viečka k sebe, Lucas nechcel, aby kamarát uvidel jeho slzy či začul plačlivý hlas a tak iba prikývol. Josh sa postavil a vypol počítač. Detská izba opäťovne stíchla. "Mám zatiahnuť žalúzie ?" "Netreba." Josh sa naklonil k priateľovi, pohladiac ho po pleci. "Neboj, dobre bude. Jen sa páčiš. Prejde ju to. Uvidíš." Lucas preglgol. "Dík Josh. Za všetko." "Sme predsa kámoši. A kámoši si musia pomáhať." S týmito slovami sa Josh rozlúčil s kamarátom a zbehnúc na prízemie, o chvíľu sa za ním zabuchli vchodové dvere. Lucas ostal opäť sám a smutný. No s malým, miniatúrnym semienkom nádeje, ktorý mu Josh priniesol. Raz, až bude tento hrozný čas za ním, mu za všetko poďakuje. Ale najprv napíše Jennifer. Milovanému dievčaťu.

52. Lucas píše Jennifer ospravedlnenie

Vystretý na posteli, Lucas smutne hľadel do monitora svojho notebooku. Prenádherná tvár dievčaťa s hnedými, kučeriakmi sa vlasmi zaberala takmer celú obrazovku. Zo zamysleného pohľadu s drobnou vráskou na čele sálal intelekt, ktorý spolu s nespochybniteľnou krásou mala vrozený. FB konto Jennifer obsahovalo niekoľko fotiek, no tento portrét fotený neznámo kde bol zo všetkých najdojímavejší. Lucas potiahol nosom. Opäť sa mu slzy tísli do očí, ako celé poobedie. Kruté slová ako s nim už nechce mať nikdy nič spoločné, opakujúce sa so železnou pravidelnosťou jatrili dušu i myseľ. Hoci bol pondelkový večer a za pár hodín ju opäť v škole uvidí, predstava, že až do rána nebude vedieť ako na tom je, predznamenávala dlhú prebdenú noc. Toľko nevydrží. Spomenúc si na Joshove slová, Lucas sa chopil nenávideného mobilu - príčiny jeho utrpenia. Zapnúť WhatsApp, v zozname kontaktov figurovalo Jennine číslo s menom a fotkou. Lucasovi zovrelo srdce. Mysľou mu prebehlo niekoľko alternatív ospravedlnenia, no napokon napísal len toto. "Prepáč, že som ťa fotil. Som hlupák. Si tak krásna a mám ťa rád. Je mi to ľúto. Luca." Mobil čoskoro doručil správu, a teraz ostávalo iba čakať. Budú to sekundy, minúty, hodiny? Alebo mu neodpovie vôbec? Lucas vrátil mobil na nočný stôl. Notifikácie mal zapnuté a telefón ho na príchod správy upozorní pípnutím. Josh mal pravdu vo všetko. Prečo si len nedal poradiť a musel ju fotiť? Je to snáď preto, lebo nemá brata ani sestru a nikto ho nenaučil ako sa správať k dievčaťu? A ostatných to učil kto? Prečo sa aj taký hlupák ako Connor dokáže zaliečať dievčatám, kým on, inteligent s výzorom modela všetko pobabre? Je to preto, že žiaden človek nie je dokonalý a k Lucasovi bola v inteligencii a fyzickej kráse príliš štedrá, a tak musela niekde odobrať? Prečo nie je ako iné deti a o všetkom musí premýšľať a analyzovať každý detail? Ak by sa narodil ako celkom obyčajný, ako Josh či iní spolužiaci v triede, bol by šťastnejší a dnes toľko netrpel? A možno za všetkým je obyčajná hlúposť, akú občas robí každý z nás a Lucas je na seba iba príliš prísny. Hlúposť za ktorú teraz musí pykať. Vyčerpaný ničujúcim dňom, únava mu pomaly sadala na viečka a bol by aj zaspal, ak by z diaľky znásobenej oslabenými zmyslami nedorazilo cinknutie. Lucas sa strhol na posteli a vrhol k mobilu. Od napätia sa mu prst chvel keď vyťukával číselný kód, ktorým nahradil odhalené ťahové heslo. Vzrušenie vystriedalo sklamanie a sklamanie nával zúfalstva. Očakávaná odpoveď od Jennifer nedorazila. Iba systémová správa, že používateľka Jennifer Scott pridala používateľa Lucasa Jonesa na zoznam ignorovaných kontaktov. Suchý oznam nesprevádzalo žiadne vysvetlenie ani odpoveď. Odhodiac mobil do perín, Lucas klesol do vankúša. "Navždy som ju stratil." Srdcovú záver skrivil Lucasovu tvár, naplniac ju slzami. A teraz sa im už Lucas nebránil. Načo aj? Je vo všetkom.

53. Lucas sa stretne s Jennifer, aby sa jej ospravedlnil

Bol ešte iba utorok, no Lucasovi sa zdalo, akoby sa posledné 2 dni vliekli celé mesiace. Jen bola tak zvodne blízko, iba krížom cez lavicu v susednom rade, a predsa tak ďaleko. Za celý deň naň ani raz nepozrela, nevenovala mu jediného slova, nezastavila pri jeho lavici, nič. Aj nadávka či výčitka by boli lepšie ako mlčanie. Stal sa pre ňu neviditeľným, prchavým preludom, zrnkom piesku v medzihviezdnom priestore. Čas sa

vliekol, mučivé minúty odtekali pomalšie než rozžeravené železo. Lucas ostával aj cez prestávky v lavici, hoci Josh ho viackrát skúsil vylákať aspoň na chodbu. A k tomu arogantné úškrnky Roba, Nolana, Juliana a ďalších, ako sa mu posmievajú za chrptom, doberajú si včerajší trapas, dobre sa na ňom zabávajú. Ale záležalo na tom ? Lucasovi nie. Nech sa mu vysmieva i celá škola. Teraz, keď prichádza o Jennifer, na ničom ďalšom nezáleží. I Jennifer však bola iná. Celé vyučovanie zamyslená, raz ju pani ???0 musela i napomenúť prečo zahľadená do diaľky nesleduje jej výklad. Kámošky sa striedali pri jej lavici, trkotajúc o hlúpostiach, riešiac banálne ženské problémy, typické pre dievčatá v ich veku. Jennifer zväčša iba mlčala, obmedzujúc odpovede na jedno, dvojslovné vety. Lucas nebol jediný kto trpel. Vyučovanie sa blížilo ku koncu a príležitosti osloviť (bývalú) kamarátku smerovali k prázdnej množine. O pár minút zazvoní a trieda sa rozbehne k školskej jedálni. Pani ???0 vykladala etapu amerických dejín z konca 19. storočia, no jej slová Lucasa míňali, ako celý dnešný deň. Myslel iba na jediné. Ako kamarátku osloviť. Neurazí sa ? Nevrazí mu ďalšiu facku ? Nemal by jej dať viac času, kým počiatočný hnev ustúpi ? Lucas netušil, no vedel, že každé ďalšie váhanie ho pripraví o nádej a možno i o rozum. Vyslobodzujúce zvonenie ukončilo jeho muky. Chlapci sa vyrútili z triedy ako prví. Niektoré dievčatá sa k ním rýchlo pridali, obsadiť v jedálni najlepšie miesta. Trieda sa pomaly vyprázdňovala a Jennifer začala s balením vecí zo školskej lavice. Josh čakajúci na kamaráta pochopil, ktorá bije a súkajúc sa k dverám, zanechal Lucasa osamote. Lucas vedel, že lepšiu príležitosť prehovoriť s Jen neodstane. Pristúpiac k jej lavici, Jen naň ani nepozrela, vkladajúc perá, ceruzky, tablet i knihy do školského batohu. "Môžem s tebou hovoriť ?" Opýtal sa Lucas. Keď odpoveď neprišla, skúsil to ináč. "Prepáč mi, že som ťa tajne fotil. Nemal som to robiť. Je mi to nesmierne ľúto. Som hlupák. Nevedel som, že sa ťa to tak dotkne. Si tak krásne a úžasné dievča. Chcel som sa na teba dívať, keď večer zaspávať, keď ráno vstanem. Nemyslel som to zle." Jennifer bez slova vložila peračník s písacím potrebami do tašky a zazipsovala ju. Chystala sa odísť, keď ju Lucas chytil za plece. "Prosím, prepáč mi to." Jennifer prvýkrát od rána na Lucasa pozrela. Mrazivý pohľad bez štipky pochopenia by Lucasa zarazil, ak by aj bez toho nebol s nervami na konci. "Miluješ ma ?" Lucasovi vyschlo v hrdle. Priama otázka ho zaskočila. Sklopiac zrak, prikývol. "Ja teba nie." Jennifer pár krutými slovami zhasla všetky Lucasove nádeje. "Si pekný, inteligentný a šikovný, no keď sa bojíš dievčaťa opýta či si môžeš spraviť jej fotku a fotíš ju bez jej vedomia a ešte o tom klameš, si len slabochom a úbožiakom. A ja sa so slabochom, úbožiakom a klamárom priateľiť nechcem. Až nabudúce budeš chcieť chodiť s dievčaťom, buď k nej vždy úprimný a nikdy jej neklam." Ako to Jennifer dopovedala, bez ďalšieho vysvetľovania sa otočila, zanechajúc Lucasa v triede samého. Ako mátoha sa Lucas pobral domov, prečo zo školskej budovy, miesta, ktoré práve znenávidel. Ak by bol sám a nečakala ho cesta domov, tak sa rozplače. Ako každý slaboch. Slaboch, úbožiak a klamár. Lucasov život stratil zmysel.

54. Lucasa sa pýta mama čo mu je

Nasledujúce 2 dni bol Lucas ako bez duše. Tak ako obvykle, každé poobedie sa poctivo učil, navštívil hodinu klavíra i tréning vodného póla, hral na klavíri, skočil s mamou do obchodu s i otcom na pizzu do reštaurácie. Akoby sa nič nestalo. V škole to bolo ešte

horšie. Jennifer naň ani raz nepozrela a čoraz ostentatívnejšie mu dávala najavo ako pre ňu nič neznamená. Na veľkej prestávke sa dokonca bavila s Robom a Nolanom, a smejúc sa, ich prítomnosť jej vôbec neprekážala, práve naopak. Josh sa snažil byť milý. Neustále ho povzbudzoval, nech si nerobí z Jennifer ťažkú hlavu, ubezpečujúc ho, že dievčatá sú už raz také a za pár dní ju hnev prejde. Lucas mu neveril ani slova, no bol rád, že má niekoho nablízku, kto mu rozumie a súcití s ním. Aj napriek odhodlaniu nedať pred rodičmi na seba nič poznať, mama zaregistrovala, že syn je mĺkvejší než obvykle. Bol štvrtok večer a tak ako vždy, spoločne večerali. Obvyklé otázky ako je v škole Lucas odbije jednoslovnými odpoveďami a hneď po večeri zamieril do svojej izby. Hodiak si slúchadlá na uši, na iPhone spustil skladbu, ktorá mu za posledné dni priniesla ako jediná úľavu. Adagio in G Minor od Albinoniho. Tiahle noty sláčikov odtekali pomaly ako sa na smutné Adagio patrí a Lucas s privretými viečkami myslel iba na ňu. Nie na chichotavý smiech narušaný neprirodzene hlbokým hlasom Roberta Stona a nahlúplymi poznámkami Nolana Fishera. Ponorený do tých niekoľko krátkych, no krásnych chvíľ, ktoré spolu prežili, dal by všetko, ak by ich mohol vrátiť späť. "Jenny." Jeden hlúpy skutok neskúseného teenagera spravil so stelesnenej krásy, šarmu a intelektu prelud a pominuteľný sen. Aj by plakal, no po trýznivom štvordní už neostávalo síz nazvyš. Navyše, na dvere jeho izby niekto práve zaklopal. Lucas sa strhol a šmahom ruky zotrel vlhkosť z mihalníc. "Áno ?" Do izby vstúpila mama. "Učíš sa ?" Lucas zamával svojim iPhonom. "Počúvam hudbu." "Niečo pekné ?" "Adagio od Albinoniho." Mama si prisadla k jeho posteli a rozhrnula mu vlasy na čele. "Ako dnes bolo na tréningu ? Hral si v bráne ?" Lucas prísne pozrie na mamu. "Kvôli tomu si prišla, aby si sa ma na to opýtala ?" "Nie, prepáč. Ja..." Mama zaváhala. "Čo sa stalo Luca ? Posledné dni si akýsi zamĺknutý, takmer nič nehovoríš, keď sa ťa niečo s otcom opýtame, iba nám odsekeš. Ani Josh za tebou neprišiel. Trápi ma, keď vidím, že ti niečo je, a neviem čo. Pohádal si sa s Joshom ?" Lucas sa uškrnie. "Nie." "A čo Connor ? Znova ti nedá pokoj ? Lebo ak áno, musíš mi to povedať a my s otcom to s ním zariadime. Nedovolím, aby ti ubližoval." "Nie. Je to idiot, ale nevšíma si ma." Mama pohladila Lucasa po pleci. "Je v tom dievča ?" Lucas sa nadýchol, že mamin výmysel rázne odmietne, no hrdlo mu zovrel kľč a napokon len sklopil zrak. Nemalo zmysel to tajiť a mama hneď pochopila, ktorá bije. "Chceš o tom rozprávať ?" Lucas zavrtel hlavou. Mama ho chcela pohladiť, no Lucas sa odtiahol. Nervózne zvierajúc dlane, emócie ním lomcovali. "Vieš..." Riekla mama po chvíli. "Problémy s dievčatami netreba brať tak vážne. Prvá láska je vždy nádherná a bolí, ak nevyjde, no život je raz taký. Každý sme si tým prešli. Aj ja. A dievčatá v tomto veku sú prelietavé a často ani samé nevedia čo vlastne chcú. Jeden deň sú urazené a zakrátko ich to prejde. To patrí k veku. Netreba si zúfať, ak ťa dievča odmietlo. Možno za pár dní budete opäť priatelia, a ak aj nie, nájdeš si iné do ktorého sa zaľúbiš. Si šikovný, inteligentný a krásny chlapec a za nejaký čas až trochu dospejú sa o teba spolužiačky budú biť." Predchádzajúca myšlienka prinútila mamu k úsmevu. **"Teraz je to ťažké Luca, no neboj sa. Opäť bude všetko dobré."** Lucas by rád mame poďakoval, no nechcel vyzeráť ako maznáčik, ktorému problémy s dievčatami musí vyhovárať mama. Mama pochopila, že v tejto chvíli synovi viac nepomôže a zaželajúc mu dobrú noc, nechala ho osamote. Aj napriek povzbudivým slovám, Lucas vedel, že ho čaká ďalšia ťažká noc a po nej ešte ťažší deň.

55. Lucas ide na školský futbalový zápas

Lucas pozrel na hodinky na nočnom stole. 5:10. Za 15 minút vyrazí. Zápas sa začína o šiestej a na školský štadión to má na skok, no chcel prísť skôr, než sa tribúny začnú zapíňať. Iba tak zistí, kde si sadla. Áno, Jennifer. Aj ona ide na školský futbalový zápas ôsmakov pod vedením trénera Colea, ktorý sa má, tak ako každý piatok hrať večer o šiestej. Lucas americký futbal neznáša. Primitívny, surový šport pre hlupákov typu Connor Phills kompenzujúcich si nedostatky v iných oblastiach (najmä tej intelektuálnej) tupou silou za ovácii rovnako intelektuálne nastavených divákov. Prišerná hlúposť sledovať 22 zúfalcov v maskách a oblekoch vyplnených chráničmi ako sa naháňajú za šišatou loptou v športe v ktorom sa takmer nekope, no z vysoko logických dôvodov nazvanom 'futbal'. Navyše, od normálneho futbalu je hra neustále prerušovaná, takže 4-5 sekúnd akcie minútu i viac trvajúce bezcieľne poflakovanie sa po ihrisku, aby sa celá nuda zopakovala. Neuveriteľná stupidita, ktorú môže sledovať len duševný mrzák. Teda aspoň tak si to do dnešného dňa Lucas myslel. Musela prísť tretia hodina, keď sa presúvajú na hodinu prírodných vied do triedy pani ???0 Lucas započul do rozhovoru River a Hannah. Témou bol dnešný futbalový zápas. (**Prepísať na dialóg.**) Ich školský futbalový tím vo vrcholnom zápase sezóny nastúpi proti ???0, najlepšiemu mužstvu školskej ligy v ktorej je Rindge Avenue Upper School prihlásená. River ako pravidelná návštevníčka zápasov futbalového tímu o stretnutí rozprávala zasvätené, prorokujúc víťazstvo 'našich'. Jennifer sprevádzajúca obe spolužiačky iba mlkvo načúvala, a to až do momentu, kým River nenavrhol, aby s nimi skončila na zápas, ubezpečujúc ju, že to bude zábava. Lucasovi sa zahmlilo pred očami, keď Jennifer súhlasila. V prvej chvíli sa uisťoval, že len zle počuje, no keď Jennifer pridala ako sa na zápas teší, o jeho poobedňajšom programe bolo rozhodnuté. Lucas nikdy na zápas školského futbalového tímu nezavítal a dnes to bude jeho premiéra.

Lucas skontroloval čas. 5:20. Je čas sa obliecť. Hoci už bol máj, zápas sa neskončí skôr než o ôsmej. Hodiace na seba bundu s kapucňou, rozlúčiac sa s mamou, zamieril na štadión. Sám a bez Josha, ktorému aj napriek tomu, že ho odprevádzal domov svoje zámery na dnešný večer neprezradil. Tiež nemusí vedieť všetko. Na ???0 dorazil 20 minút pred zápasom. Futbalové ihrisko z dvoch strán obklopovali neveľké tribúny pre pár stoviek divákov. Ihrisko zahŕňalo atletický ovál s 9 dráhami pre bežcov. Nechýbalo ani doskočisko pre skokanov do diaľky či aktuálne zakrytá vodná priekopa pre beh na 1500 metrov. Stožiare s osvetlením ostávalo vypnuté a najskôr ho spustia až po druhej štvrtine. Štadión okrem atlétov využívali najmä stredoškolské futbalové tímy, hoci na vybrané zápasy ho poskytovali aj základným školám ako Rindge Avenue Upper School. Vstup na štadión sprevádzala bežná kontrola. Lucas sa posadil na východnú tribúnu, odkiaľ bolo dobre vidieť k vstupnej bráne. Obe tribúny ešte zívali prázdnotou, no to sa čoskoro zmení. Lucas si dal na hlavu kapucňu, nech ho Jen hneď pri príchode nezbadá. V reproduktorech vyhrávala hlasná hudba, a rodičia hráčov, príbuzní i fanúšikovia z oboch škôl sa len pomaly tmolili na svoje miesta. Netrvalo dlho a v skupine dievčat Lucas zbadal tú na ktorú čakal. V sprievode River, Hannah a ďalších dievčat, ktoré nepoznal zamierili na južnú tribúnu. Uvelebiac sa v najnižšom rade, Lucas sa nemusel obávať, že ho Jennifer odhalí. Zato on, schúlený v najvyššom rade susednej tribúny na ňu videl dobre. Na rozdiel od kamarátok nemala vlajočky, dres s názvom ich tímu, ani

prihlúple mažoretkové palice či trúbky, ktorými fanúšikovia zvyknú vyjadrovať podporu svojim hráčom. V družnom rozhovore so spoločníčkami, Jennifer vyzerala, že si to užíva. Ani náznak smútku či sklamaní. Akoby sa pred pár dňami nič nestalo. Čoskoro sa ozval hlásateľ vítajúci divákov, predstavujúc hráčov oboch tímov. Lucasovi zatrnulo keď začul meno Connora Phillsa. Snáď najväčšiu hviezdu ???0 privítal burácavý potlesk, len čo vstúpil na hraciu plochu. I Jennifer tleskala. Connorovi, preto ktorou ju len pred niekoľkými dňami chránil. Lucas sa cíti pod psa a malo byť horšie. Connor od prvej minúty doslova žiaril. Prvý touchdown dal ako inak práve on a tribúny šaleli. Connor rozťahoval ruky do výšky, mával divákovi, užíval si chvíľkovú slávu. No najhoršie na tom bolo, že jednou z oslavujúcich bola aj Jen. Tleskajúc mu postojáčky, Lucasa prepadol smútok a hnev súčasne. Connora nenávidel viac než kedykoľvek predtým. Želal mu, aby sa zranil, vyvrtol si členok, zlomil nohu, nech mu z nosa tečie krv, stoná od bolesti a celý štadión vidí ako narieka. Dobitý a ponížený. Po tom Lucas túžil. No čím viac mu prial to najhoršie, tým lepšie Connor hral. Snáď i polovica rozohrávok smerovala naňho. Mohutne stavaný, avšak stále dosť vrtký líder tímu ???0 sa dokázal prešmyknúť aj pomedzi dvoch obrancov, či šikovne nahráť spoluhráčovi. Čoskoro padol druhý i tretí gól, ktorý skóroval opäť Connor osobne. Fanúšikovia boli vo vytržení, tribúny burácali. Iba zamyslený Lucas sa chúlil na svojom mieste v kúte tribúny, preklínajúc hráča s číslom 10 na drese. Tak strašne mu závidel. Teraz, v tejto chvíli by vymenil všetok svoje intelekt, šikovnosť, schopnosti i krásu za možnosť byť ním, tak dolu. Connorom Phillsom, milovaným a oslavovaným hrdinom, ako Maximus v Gladiátorovi. Pohľadom zablúdil k susednej tribúne. Jennifer, tá Jennifer, ktorá mu pred týždňom radila, aby sa Connorovi postavil teraz skandovala jeho meno, mávajúc mu na pozdrav. Lucas sa ocitol v zlom sne, nočnej more z ktorej sa nemá šancu prebudiť. Západ napokon ???0 vyhrali 30:16 a Connora vyhlásili prvou hviezdou zápasu. Týčiac sa na improvizovanom pódiu, nočným štadiónom sa niesol potlesk patriaci len jemu. I Jennifer mu tleskala, pečatiac tak Lucasovu porážku. Hľadiac na staršieho spolužiaka, arogantný úškrn v tvári s veľkým nosom a množstvom akné, Lucasom zmietali doteraz nepoznané emócie. Ak by mal pri sebe zbraň Joshovo otca, nezaváha ani na chvíľu. Tak veľmi ho nenávidel.

Zápas pomaly končil a diváci sa začali postupne rozchádzať. Lucas urýchlene zbehol schodíkmi nadol, ponáhľajúc sa k susednej tribúne. Nebolo treba. Jennifer, River, Hannah a niekoľko ďalších dievčat v družnom rozhovore rozoberali zápas. Jennifer si nasadila čiapku domáceho tímu, ktorú najskôr zakúpila pri vstupe. Čakajúc na ňu pri vstupnej bráne, Lucas si zložil kapucňu. Jennifer s kamarátkami čoskoro zamierila jeho smerom. Lucasovi sa rozbúšilo srdce. Boli už takmer pri ňom, keď ho ako prvá uvidela Hannah a drgnutím upozornila Jennifer. Ich pohľady sa stretli. Lucas vyčaroval ten najúprimnejší úsmev, akého bol schopný. Nádej na zmierenie ostala nenaplnená. Odpoveďou mu bol chladný pohľad milovaného dievčaťa, skôr než odvrátila zrak. Lucas vedel, že ho čaká veľmi ťažký víkend a po ňom ďalší a ďalší týždeň, až navždy.

56. Lucas prežíva ťažký víkend

Boli už 2 hodiny popoludní a Lucas stále ležal v posteli s otvorenou knihou na kolenách do ktorej ani nenazrel. Neplánoval ju čítať. Slúžila ako štít chrániaci ho pred neodbytnými otázkami rodičov. Celú sobotu za ním ako na striedačku chodili mama i otec, ponúkajúc mu rozptýlenia, ktoré rodičom napadnú, ak vidia, že ich dieťaťu je ťažko. Lucas tak musel postupne odmietnuť výlet do White Mountain National Forest, návštevu kina, ZOO, plavárne, zábavného parku či golfového ihriska. Nepomohli ani návrhy na spoločný obed a večeru v otcovej obľúbenej reštaurácii či ponuka zahrať sa niektorú zo spoločenských hier. Lucas celý deň iba vylihoval, čumel do tabletu prezerajúci si spolužiačkin Facebook a Instagram a k večeru len tak sám pre seba zahral niekoľko smutných skladieb na klavíri. Ako zlý sen, neustále sa mu vracali spomienky na piatkový zápas chladný pohľad bez náznaku súcitu, ktorého sa mu dostalo. Kým sobota nestála za nič, nedeľa bola peklom. Prebudiac sa prepotený, celú noc ho trýznila opakujúca sa predstava ako dostáva od Jennifer facku a celá škola, všetci spolužiaci, vrátane Connora sa mu posmievajú. A potom si opätovne spomenul na piatok a depresie boli späť. Z celkovej letargie ho prebral až Joshov telefonát. Volal či môže prísť, lebo dnes im omša skončila skôr. Lucas nemal na nič a na nikoho náladu, no ostávať osamote len znásobí jeho utrpenie. A tak súhlasil.

Hľadiac na rozmazanú zmes písmen netvoriacich vety ani slová, Lucas zabuchol knihu. Jeden z množstva sci-fi románov, ktoré mu otec vždy ochotne zakúpil, ak o nejaký požiadal skončil na nočnom stole. Hoci v izbe nebolo chladno, Lucas sa obrátil na bok, vytiahnuť perinu až ku krku. Ak by mal pri sebe zrkadlo, jeho výzor by ho vystrašil. Strhaná tvár, rozčuchané vlasy, podliate oči od prebdenej noci. Je dobré, že tu Jennifer nie je. Zhnusil by sa jej ešte viac. Lucas sa oboma dlaňami chytil za uši. Opäť k nemu doliehal jej hlas vynášajúci ortieľ nad ich priateľstvom, láskou. Lucas skrivil tvár. Chcel by zraňujúce slová zastaviť, no tie prichádzali útrobov jeho vlastnej mysle. Snáď by si aj začal trhať vlasy, aby by nezazvonil vchodový zvonec. "Josh." Pomyslel si Lucas. Lucas sa neobťažoval otvoriť. To nech spraví mama. No aspoň sa posadil na posteli, nech ho nevidia v takomto stave. Pretrúca si oči a uhladiac vlasy, celkovému výzoru to nepomohlo, no aspoň kamaráta nevystraší.

Josh sa vrátil do detskej ako povodeň. "Čau. Uf, to bola tesnotka ! Oco začal vymýšľať či nepôjdeme na návštevu k strýkovi ???0, a tak som radšej zdrhol. Keď sme tam minule boli, 5 hodín som musel počúvať rodinné historky, kto kde býval, kde sa kde presťahoval, o babkách a prababkách, o tom ako prišli z Írska." Josh prevrátil zrak. "Strašná nuda. Ale oco také veci miluje. Dokonca má rodokmeň na webe a ešte za to cvaká prachy. Chápeš to ?" Lucas sa zatváril neurčito. "Ty si spal ?" Kývol Josh k rozostlanej posteli. "Ale nie. Čítal som si." Josh zaškúlil ku knihe na nočnom stole. "Ty čítaš ???0 ?" "Hej, trochu." Zaklamal Lucas. "To rozprávaj vieš komu." Josh sa usalašil na stoličke za počítačom. "Môžem ho zapnúť ?" "Ak chceš ?" Josh si premeral kamaráta. "Čo je s tebou ? Ešte stále na ňu myslíš ?" Sklopiac zrak, Lucas neodvetil. "Ak to budeš preháňať, prepne ti. Tak ako Mary. Aj ona sa raz zabuchla do takého debila, ktorý ju nechcel. Mesiac jej potom šibalo, až ju mama chcela zobrať k cvokárovi. Celé dni len chrápala v posteli, nič nejedla, stále na seba pozerala v zrkadle, lebo jej ten kretén povedal, že je tučná. Mama z toho bola na nervy, otec na všetkých ziapaľ, akoby sme za to mohli my. A potom sa zabuchla do ďalšieho, ešte väčšieho debila, a prešlo ju to. Chápeš ? Baby..." Lucas by Joshovi aj poďakoval, ak by jeho nálada nebola na bode

mrazu. "No tak !" Rozhodil Josh rukami. "Nemôžeš tu len tak ležať. Hrabne ti z toho. Vieš koľko je všade báb, a nie všetky sú tak drbnuté ako v našej triede. Si krásny, a keď sa trochu upraviš a navoniaš ako buzík, pôjdu po tebe." Lucas sa placho pousmial. Josha to povzbudilo. "Ak ti chýba iba to, že ťa nepobozkala, tak ťa môžem pobozkať aj ja." Tentoraz sa už Lucas zasmial. "Si blbec." "Ja viem. Ale vážne. Baby sú divné a možno ju to dozajtra prejde. Ženské rozmýšľajú inak, ako my chlapi. A možno keby si pred ňou spravil nejaký hrdinský čin, tak by opäť po tebe šla." "Hrdinský čin ? Vyzerám ako Batman ?" Josh prižmúril oko. "Teraz skôr ako Joker... Ale môže to byť hocičo. Napríklad, ak na telesnej poraziš Sweeta, alebo dáš do zubov Nolanovi, keď bude zasa niekoho porokovať. Baby také veci žerú. Ale keď tu budeš iba ležať, zblbneš z toho." Josh pozrel na hodinky. "Nevypadneme niekam. V ???0 dávajú ???0. Videl si to ?" Lucas zavrtel hlavou. "No, tak sa ide do kina ! Nezabiješ predsa celý víkend doma." Lucas sa na návštevu kina necítil. No stále lepšie ako umárať sa smútkom. Vidiac syna pookriateho, mama zahrnula Lucasa toľkými peniazmi, že ostane i pre Josha. Zaželajúc im pekný zážitok, pripomenula Lucasovi, aby sa hneď po kine vrátil domov. Zvláštna požiadavka, no také sú už všetky mamy.

Film nestál za veľa. Slaboduchý dej autori skúšali zachrániť množstvom výbuchov a svetelných efektov. Reprodukory pustené ma maximum otriasali celou budovou kina, až to miestami vyzeralo, že jeden z výbuchov na filmovom plátne okrem pol mesta zrovná so zemou aj kino. No prihlúpla zábava aspoň na chvíľu prinútila Lucasa zabudnúť na problémy s Jennifer. Keď sa Lucas lúčil s Joshom, ktorý ho odprevadil domov, za všetko mu poďakoval. Josh je síce svojský a občas máva divné nápady, no je to jediný kamarát ktorý mu ostal. Jediný a najlepší.

57. Lucas sa pokúša ospravedlniť Jennifer

Lucas celý deň nervózne posedával v školskej lavici čakajúc na príležitosť prehodiť s Jennifer slova. Ani cez prestávky nevyšiel z triedy, hoci mu to Josh opakovane navrhol. Pritom ani sám netušil o čom bude s Jennifer rozprávať, čo nové jej môže povedať na zmiernenie jej hnevu. No podvedome cítil, že iná cesta neexistuje. Opäť sa jej ospravedlní, vyjaví jej ako mu na nej záleží a ako veľmi mu chýba. A ak ani to nepomôže, radšej ani nepomyslieť. To Jennifer, aspoň z jej správania usudzujúc si nad Lucasom a jeho problémami hlavu nelámala. Veselá, bavila sa s kamarátmi, zdravila spolužiakov, vrátane Nolana a Roba, na dvore počas veľkej prestávky si obzerala iných chlapcov a Lucas, sledujúci ju z okna triedy mohol iba bezmocne stonať bolesťou. Bol už obed, keď v jedálni, sediac o niekoľko lavíc ďalej sa Lucas rozhodol. Rýchlo odniesol tácku s nedojedenou porciou a naznačiac Joshovi, že dnes s ním domov nepôjde, netrpezlivo čakal na spolužiačku pred školou. Ukrytý za jedným zo stromov, nechcel, aby ho hneď zbadala. Veď čo ak bude s Connorom či niekým podobným. Čoskoro Jennifer v sprievode Tiny, Kim, Hannah a samozrejme River zamierili k zastávke školského autobusu, tak ako po iné dni. Dodajúc si odvahu hlbokým nádychom, dobehol ich ešte skôr než dorazili k zastávke. "Čau. Mohol by som sa z tebou porozprávať ?" Netváriac sa nadšene, Jennifer požiadala kamarátky, aby ju počkali na autobusovej zastávke. Keď sa vzdialili, Jennifer si Lucasa prísne premerala. "Čo zasa chceš ?"

Lucas sklopil zrak. "Chcem sa ti ospravedlniť, že som tajne robil tvoje fotky. Bola to odo mňa strašná hlúposť a už som všetky vymazal." Lucas zalovil vo vrecku. "Môžeš to sama skontrolovať. A prisahám, že nemá žiadne ani v notebooku. Naozaj !" Jennifer pozrela na mobilný telefón, ktorý jej Lucas pchal pred nos. "O čo ti ide ?" "Trápi ma to. Vieš, ja..." Lucas si nervózne hrýzol pery. "Páčiš sa mi a chýbaš mi. Veľmi." "A na to si prišiel až teraz ?" Odsekla Jennifer tvrdo. "To čo si spravil bolo pekne úchylné. Ale ešte horšie je, že si mi pred všetkými klamal. Ako ti mám veriť, keď chodíme pár dní, a už mi klameš ? Ako mám vedieť, že mi aj teraz neklameš ?" "Neklamem ! Prisahám !" Vyhŕkol Lucas. "Nie som úchyl. Nikdy predtým som nemal dievča a nevedel som, že sa ťa to tak dotkne. Prosím, odpusť mi. Ja ti už nikdy viac klamať nebude." "Ty si do mňa stále zaľúbený ?" Lucas prikývne. "Prečo si myslíš, že aj ja by som mala byť zaľúbená do teba ?" Otázka Lucasa zaskočila. "Lebo som pekný a inteligentný." Dodá položartom. Jennifer sa neusmiala. "To bol iba vtip. Ja..." Lucas si odkašľal. "Mám ťa rád a záleží mi na tebe." "Ak by ti na mne naozaj záležalo, tak ma nefotíš, ani nešpehuješ." Lucas si spomenul na piatkový zápas. "Ale ja som ťa nešpehoval. Iba som išiel na zápas." Jennifer sa neradostne uškrnula. V jej tvári sa zračilo pohrdanie. "Opäť klameš. River mi povedala, že na futbal nikdy nechodíš. Išiel si tam iba preto, aby si ma špehoval." Zapýrený, Lucas neodpovedal. "A keď si chcel moju fotku, mal si o ňu požiadať. Keby som ja chcela tvoje foto, tak ťa oň poprosím." Školský autobus čakajúci kým sa zastávka nezaplní školákmi sa práve pohol z miesta. "Luca, si veľmi pekný a inteligentný, ale láska je viac ako len fyzická krása či intelekt. Láska je keď myslíš na druhého, záleží ti na ňom, máš oň strach, praješ mu to najlepšie, a nikdy mu neklameš, ani neubližuješ. Porozmýšľaj o tom." Ako to Jennifer povedala, zrýchleným krokom zamierila na zastávku, kde sa už školský autobus naplňal žiakmi. Lucas smutne hľadel za odchádzajúcim autobusom, až kým nezabočil do vedľajšej ulice. Lucas sa cítil ako po 12 kolovom boxerskom zápase, keď ho 10 sekúnd pred koncom zložili pravým hákom. Zničený a dobitý, vyrazil domov. O chvíľu začul ako za ním ktosi beží. Bol to Josh. "Tak čo ?" Opýtal sa zadychčane. "Na h**** ?" Lucas neurčito mykol plecom. "Takže na h****." Josh by aj povedal niečo neslušnejšie, no nechcel kamaráta uraziť. "Mal by si sa na ňu vykašľať. Všetci sú kopec iných dievčat a... Stále tu máš mňa." Lucas sa placho pousmial. "Tak čo ? Vyrazíme niekam ?" Navrhol Josh. "Dnes nie. Nemám náladu." "Jasné, chápem. Chceš byť sám ?" "Vlastne, hej." "Dobre, rozumiem. Ale domov ťa môžem odprevadiť, že ?" Lucas pozrel na kamaráta. "Dík." "To nič. Sme predsa kámoši." Josh potom odprevadil kamaráta až k jeho domu, zahrnúc ho filmovými i hernými novinkami čo majú vyjsť najbližšie mesiace. Lucas ho počúval len na pol ucha, no hoci to nahlas nepovedal, bol Joshovi vďačný za pomoc. Nikto iný mu nerozumel tak ako práve on.

58. Lucas premýšľa či je zlým človekom (priama reč)

Lucas sedel za pracovným stolom, čumiac do monitora svojho notebooku. Od chvíle čo pred štvrtihodinou dokument so svojimi zápiskami otvoril doň dokázal zaznamenať iba dnešný dátum a čas. Pozrúc na hodinky v pravom dolnom rohu obrazovky, za hodinu ho čaká ďalšia z lekcí klavíra. Veľa času mu neostáva. Ale čo napísať k dnešnému dňu, keď sa vlastne nič zaujímavé nestalo ? Vyučko pretrpel zadumaný, s Joshom prehodili

zopár slov a Jennifer ? Ani naň nepozrela, akoby vôbec nejestvoval. Čo je toto za život ? Lucas pozrel na svoj matný odraz na lesklom povrchu monitora a začal s písaním.

"Aký som ? Som naozaj zlým človekom ? Mám len jediného kámoša s ktorým nikto iný nechce byť. Občas ho podpichnem, rovnako ako on mňa, keď ma šťve, odsekne mu, aký je hlúpy a pribrzdený, párkrát som mu vynadal. Ale nerobia to občas všetky deti ? Som skazený iba preto, lebo mi niekedy prasknú nervy ? Joshovi predsa veľa pomáham. Robím zaňho domáce, píšem projekty, a nič za to od neho nechcem. Iba aby ostal mojím kámošom."

"Som zlý, lebo si nevážim rodičov ? Josh mi ich závidí a hovorí, že i on by chcel mať takého otca ako mám ja. Ale veď ja robím všetko čo mi povedia. Počúvam ich, učím sa, chodím na ten pridrbaný klavír aj na debilné pólo. Keď oco potrebuje pomôcť v záhrade, mama chce, aby som povysával, nakúpil či upratal si izbu, odvrknem a aj si v duchu zanadávam, ale napokon ich vždy počúvnem. Je zo mňa nevďačný spoliak, lebo mi lezie na nervy mamina prehnaná starostlivosť o moje problémy v škole či otcovo večné hučanie ako mám prestúpiť na súkromnú školu ? Mám už 13, tak prečo nemôžem aspoň v niečom rozhodovať za seba ? Dík oci, že si za mňa ochotný vysoliť toľké prachy, ale ja po tej tvojej škole netúžim. Chcem ostať tu kde som. Kde mám Josha. Kde mám Jennifer. Som zlý lebo nechcem prísť o kámošov ?"

"Kámoši... Prečo mám len dvoch ? Teda, vlastne iba jediného ? Je to preto, lebo ma nezaujímajú banality o ktorých sa bavia, nemám rád ich chvastavé reči ako šoférovali otcove autá, pili vodku či utekali pred fízľami ani si nepotrebujem dokazovať kto rýchlejšie zabehne 100ku ? Nemajú ma radi, lebo ako hovorí mama, len mi závidia ? Som naozaj tak pekný, šikovný a inteligentný ako do mňa hustia rodičia i (niektorí) učitelia ? Som lepším človekom iba preto, že som mal viac šťastia a narodil sa s tým čo iní nemajú ? Kvôli tomu nie som ani dobrý, ani zlý. A ak by som bol tak šikovný, ako o mne hovorí, nespravím tu hlúposť s Jennifer. No ako som mal vedieť, že ju to tak naštve. Pár blbých fotiek. Bola to blbosť a mal som Josha počúvať, ale bola to moja prvá láska a už som sa jej ospravedlnil a naozaj toho ľutujem. Čo odo mňa ešte chce ?"

Lucas si prešiel dlaňou po spotenom čele. Opäť pozrel na poslednú vetu. Ostala bez odpovede. Keďže čas ho tlačil, zabuchol notebook. Teraz ho už aj tak nič lepšie nenapadne.

59. Lucas Connorovi povie, aby nechal Jennifer na pokoji

Školský zvonec práve oznámil koniec druhej hodiny. Z triedy sa začali trúsiť prví žiaci, mieriac na školské ihrisko. Lucas ako sa to posledné dni stalo zvykom ostal sedieť na svojom mieste, pevne rozhodnutý zotrvať v lavici až do ďalšej hodiny. Josh, znudený predstavou osamelého postávania na ihrisku k nemu pristúpil. "Nejdeš von ?" Lucas zavrteľ hlavou. "To tam mám ísť zasa sám ?" Zavrčal Josh sklamane. "Keď tu budeš sedieť ako pako každý deň, vieš čo si o tebe pomyslí ? Pod' ! Vypadnime aspoň na chvíľu, skôr než z toho prepne aj mne." "Mne nepreplo." "Fakt ? Ale vyzeráš ako keby

hej. Mal by si jej ukázať, že na ňu kašleš. Aby na teba začala žiarliť. Baby sú už také. Tvária sa, že ťa majú na háku, baví ich pozeráť sa ako sa trápiš, ale keď im ukážeš, že nie sú jediné, začnú šalieť. A tak zistíš, že im na tebe stále záleží." Keď Josh videl, že jeho slová na kamaráta neúčinkujú, zdrapil ho za ruku a začal ťahať von z lavice. "Nebudeš tu sedieť na riti celý deň. To nedovolím." "Bože, ty si otravný." Zavrčal Lucas, odpeliac sa od stoličky. Zbehnúc po schodoch, zamierili k dverám vedúcim na ihrisko. Skorý máj zaplavoval priestranstvo plné detí množstvom svetelného svitu. Lucas si musel dať ruku na čelo, aby ho ostré slnko neoslepovalo. Lavička na ktorej zvykli s Joshom sedávať už bola obsadená a zamierili do tieňa budovy školskej telocvične. "No vidíš. Ani to nebolelo." Podotkol Josh. "A čo tu budeme teraz robiť ?" "To čo v triede - nič. Alebo..." Josh vytiahol mobil. "Chceš niečo kuknúť ? Naťahal som nejaké Péčka." "Josh, prestaň s tým." "Ale no. Nekecaj, že si nikdy nepozeral Péčko." "Nie v škole. A..." Lucas sa náhle zháčil. Na opačnej strane ihriska uvidel Jennifer a spoločnosti spolužiakov. A neboli samé. Connor v sprievode oboch svojich nohsledov postávali iba kúsok od nich, rozprávajúc s dievčatami. Na tú vzdialenosť bolo nemožné začuť o čom, no Connor rozhadzoval rukami, naznačujúc hod futbalovou loptou. Dievčatá sa na tom dobre zabávali, chichotajúc sa nad každou Connorovou poznámkou, ako keby nič vtipnejšie ako prihlúple reči prihlúpleho ôsmaka neexistovalo. A Jennifer bola jednou z nich. Lucas zmeravel. Josh pochopil príčinu kámošovho stavu. "Hovoril som ti, že sa na ňu musíš vykašľať. Je rovnako hlúpa ako ostatné." Zraňujúce slová za ktoré by každý iný okrem Josha schyťal pravý hák. No Josh mal pravdu. "Ideme späť ?" Lucas si kamaráta premeral. Strnulá tvár bez farby hovorila za všetko. Lucas placho prikývol. Nemal počúvnuť Josha a ísť sem. Ale teraz už bolo na výčitky neskoro.

Vyučovanie sa blížilo k záveru. Lucas pani ???0 vôbec nepočúval. Ako po ostatné hodiny i počas obednej prestávky, prestal vnímať okolie. Usadený v lavici, stále sa mu pred očami zobrazoval výjav zo školského dvora. Jennifer a Connor Phills. Prišerná predstava. Lucas nepochyboval, že sa stane jeho spoločníkom na najbližšie dni. Z temných úvah ho prebralo až burácanie zvonca označujúceho koniec vyučovania. Žiaci sa začali zbierať z lavíc, mieriť k svojim skrinkám na chodbe. V sprievode Josha, Lucas ich po chvíli nasledoval. Pripadal si ako v zlom sne. Svet okolo bol rozmazaný, desiatky hlasov študentov zaplniacich chodbu sa zliali do zmesi neidentifikovateľných tónov a zvukov. Tempom zombieho z Romerových filmov sa mu podarilo dojachať k svojej skrinke. Ledabolo hodiť knihy dnu, ani by si to nevšimol, ak by ho na to Josh neupozornil. "Sleduj !" Pošepol vzrušene, obrátiac Lucasovu pozornosť k ľavej strane chodby, kde mali svoje skrinky dievčatá. Lucas stuhol. Jennifer už mala svoju skrinku zamknutú a jej kamarátky nevedno prečo ju zanechali samú, keď jej cestu zahatal Connor. V ustávajúcom hluku ako spolužiaci opúšťali chodbu Lucas zachytil len niektoré slová. "Dnes o štvrtej mám tréning. Neprišla by si sa pozrieť ? Nie je to na dlho. Tak na hodinu a pol." Jennifer sa zatvárila prekvapene. Ponuka venovaná iba jej ju zaskočila. "Prepáč, ale dnes mi to nevyhovuje. Sľúbila som mama, že jej pomôžem s upratovaním. Iba nedávno sme sa sem presťahovali a veľa vecí ešte máme v krabiciach." Connor chápavo prikývol. "A zajtra ? Neskočili by sme niekam po škole ?" "A kam ?" "Kam chceš. Zajtra nemám tréning. Môžeme aj hneď po škole. Hráš biliard, alebo bowling ? Tu za rohom majú dobrý klub. A poobede tam pustia každého." Jen sa zháčila. "Neviem. Musela by som sa dohodnúť s mamou. Vieš, ona sa hneď začne strachovať, keď prídem neskoro." Connor prevrátil zrak. "Baby, však ide len o hodinu. Vaši to ani nezistia.

Môžeme ísť aj teraz, ak chceš." Ako to Connor povedal, prstom jej pohladil kučery. "Fakt, nebude to dlho. Dáme si jeden drink a hotovo." "Prepáč, ale dnes vážne nemôžem. Už musím ísť." Jennifer chcela odísť, keď ju Connor chytil za ruku. "Au, to bolí." Zastonala Jen. "Sorry." Štekol Connor. "Fakt si to nerozmyslíš ?" "Nie !" Odsekol o hlavu nižší chlapec, ktorý až doteraz spor len mlčky sledoval. Connor sa obrátil k drzému odvážlivcovi. Tvár mu sčervenela, keď pochopil s kým má do činenia. "To hovoríš mne ?" "Áno. Daj jej pokoj !" Precedil Lucas a stratiac všetky zábrany, pristúpil k staršiemu chlapcovi. Cítiac blízkosť konfliktu, spolužiaci čo nestihli odísť sa začali obracať a hurhaj na chodbe vystriedalo dychtivé ticho. Josh mohol len bezmocne sledovať ako sa jeho najlepší priateľ rúti k priepasti z ktorej nieto úniku. Connor strčil do Lucasa. Uvedomujúc si, že chodba je monitorovaná kamerami, musel sa krotiť. "Máš nejaký problém ?" Zachrčal. "Nie, ja nemám problém." Odsekol Lucas neoblomne. "Problém máš ty - úchyl s veľkým nosom a malým vtákom čo musí otravovať mladšie dievčatá." Chodba zhĺkla. Urážku akú si nik z nich na Connorovu adresu nedovolil ani pomyslieť nieto vysloviť, nešlo vziať späť. Vytreštiať oči, výraz v Connorovej tvári nadobudol ľudskej bytosti neznáme, pološialene kontúry. "Ty sviňa..." Connor celou silou pritlačil o hlavu nižšieho súpera k skrinkám, až to na chodbe zadunelo. "Kto tu má malého vtáka ?" Connor vrazil kolenom Lucasovi do rozkroku. Úder bol tak silný, že Lucasovi sa zahmlilo pred očami a zasyčiac od bolesti, bezvládne sa zrútil k zemi. "Kto má veľký nos ?" Ďalší kopanec smeroval do oblasti brucha. Omráčený z prvého zásahu, Lucas sa nedokázal brániť. Schúlený na dlážke, zachrániť ho mohol iba niekto tretí. Strachom obarený Josh nevedel ako a ostatným prizierajúcim to bolo jedno. Connor sa napriahol, pripravený kopnúť Lucasa ako futbalovú loptu pri rozohrávke do kolena, keď morbidne divadlo prerušil dunivý hlas trénera Colea. "Phills !" Nevysoký muž vytrénovanej postavy sa pretlačil radom prizierajúcich. Uvidiac čo je vo veci, zdrapil Connora pod krokom. Ak by chcel, hravo, jedinou rukou dvihne vytiahnutého žiaka do výšky. "Ty blázon !" Precedil a veľkou silou sotiac Connora, ten ako páperová bábika vrazil do náprotivného radu skriniek. Tréner sa sklonil k Lucasovi. "Ako ti je chlapče ?" Tvár skrivená bolesťou vypovedala viac než slová. Teraz mal Lucas Connora na lopate. Stačilo jedno slovo a jeho tieň sa rozplynie. Po posledných incidentoch by Connora naisto vylúčili. "Som OK." Zavrčal Lucas a využívajúc podanú dľaň, s námahou sa postavil. "Nie si zranený ?" Riekol Cole nielen s profesionálnou, ale aj úprimnou starosťou. "Nie pán Cole. Nič mi nie je. Som v pohode." Na zvýraznenie svojich slov si Lucas začal oprašovať šaty. "Čo sa tu stalo ?" Tréner Cole šľahol pohľadom po ostatných. Keď sa nikto neozýval, mávol na Josha. "A ty čo ? Aj ty budeš čušať ?" Josh dvihol dlane v obrannom geste, akoby chcel naznačiť, že on s bitkou nemá nič spoločné. "Zbabelci." Zaburácal tréner. "To sa neviete ani ozvať, keď vám bijú kamaráta ?" Odpoveďou bolo iba zaryté mlčanie. "Vypadnite ! Všetci preč !" Príkaz rozzúreného trénera amerického futbalu, vodného póla a pár ďalších športov si nikto nedovolil ignorovať a chodba sa začala rýchlo vyprázdňovať. Ostali tu len Cole, Lucas, Josh a Connor. Stále premáhajúc bolesť, Lucas zatímal nechty do dlaní, aby na sebe nedal nič poznať. "Luca, čo ti urobil ? Sľubujem, že toto mu neprejde." Lucas po očku pozrel na trénera. "Nič pane. Nič sa nestalo. Naozaj." Pochopiac, že od zbitého žiaka dnes nič viac nevytiahne, aspoň nie tu, pred Connorom, tréner zagánil na Josha. "Vieš kde býva ?" Josh prikývol. "Odprevadiš ho domov. Rozumieš ?" Josh perfektne rozumel a podoprúc krivajúceho kamaráta, zamierili k východu. Sledujúc ich až kým sa nestratili na schodisku, Cole zdrapil

Connora za ruku. "A ty pod' so mnou !" Connor naposledy pozrel k schodisku, ktoré pohltilo Lucasa a Josha a pocit triumfu zaplavil jeho dušu.

Lucas a Josh sa dotrmácali na školské nádvorie, kde sa obaja posadili na teraz už prázdnu lavičku. "Si fajn ?" Lucas prikývol, pohľadom preletiac tých pár žiakov, čo sa na nádvorí pred školou stále ponevierali. Jennifer tu nebola. Nepočkala naň.

60. Lucasa znova Jennifer odmietne

Rozlúčiac sa s rodičmi, Lucas vybehol z domu. Nebolo ešte ani osem a už si špacíroval smer škola. Teda, s rýchlosťou to nebolo až tak akútne. Slabiny i všetko naokolo stále bolelo, no tá trocha bolesti predstavovala len malú obeť postavenú na oltár novej nádeje. Lucas sa už nemohol dočkať chvíle, ako prekročiac dvere triedy, opäť ju uvidí. Svoju lásku. V takej chvíli všetka bolesť i strach z pomsty ôsmackého psychotika zaniknú, až s ním prehodí pár slov a opäť budú priatelia. A to včerajšie poobedie za veľa nestálo.

Kopanec do brucha i tam nižšie Lucasa, aj napriek pretvarovaniu sa pred trénerom odrovnalo. Josh mu síce ponúkal, že zavolá taxík, no Lucas si musel dokázať, že cestu domov zvládne sám. Nuž zvládol. Kýmacajúc sa z nohy na nohu a zastavujúc pri každom plôtku kam sa dalo posadiť, bez Joshovej pomoci by to nedal. Josh sa síce ponúkol, že pri ňom ostane kým neprídu rodičia domov (a zavtipkoval ako mu tam dolu dá mu obklady, ak to bude potrebné - somár), no Lucas s vďakou odmietol. Potreboval byť chvíľu sám a všetko si zrovať v hlave. Vlezúc do sprchy, s výnimkou začervenania pokožky, Connorove kopance viditeľné modriny nezanechali. Nebolo pochýb, že ak by sa nezjavil Cole, z Lucasa veľa neostane. Vyčerpaný padol na lôžko. Skontrolujúc mobil, žiadna správa od Jen neprišla a jej konto na WhatsApp ostávalo stále zablokované. Snáď neskôr, možno večer, až jej dôjde ako veľmi pre ňu riskoval. Connor. Lucas nevedel či ho po tomto incidente zo školy konečne vylúčia, no aj keby áno, veľmi mu to nepomôže. Pôjde po ňom. Také poníženie pred ostatnými neznesie. Ak ho aj vylúčia, počká si naň cestou domov, na mieste kde ho nechránia kamery ani okoloidúci. Možno by mal až do konca školského roka chodiť školským busom. Ak by vodiča, pána ???0 poprosil, vysvetliť mu čo je vo veci, statný autobusár by pomoc určite neodmietol. Malo to však iba jeden háčik. Ako prví by sa o tom dozvedeli spolužiaci v autobuse, potom jeho trieda a napokon celá škola, vrátane milovanej Jennifer. A takú hanbu nedopustí. Radšej jedna bitka od Connora ako ostať do skončenia školskej dochádzky pre všetkých len vystrašeným zbabelcom. Teraz už len uzmieriť sa s Jen a všetko bude ako predtým.

Lucas v diaľke uvidel siluetu školskej budovy. Každým ďalším krokom sa mu nálada zlepšovala. Bolo ešte priskoro a Jennifer v triede ešte určite nebude, no už predstava, že ju čoskoro uvidí ho hnala vpred. Na nádvorí pred školou, ako to aj po iné dni býva zvykom postávalo množstvo detí. Do začiatku vyučovania ostávala dobrá štvrt'hodinka a či pre skorší odchod školského autobusu dorazili k škole skôr sa nemali prečo hnať do lavíc. Príchod Lucasa však spôsobil okamžité pozdvihnutie. Predierajúc sa nádvorím, žiaci, dokonca aj z nižších ročníkov sa za ním otáčali ako pri príchode filmovej hviezdy.

Včerajší incident, najmä posmešné slová Lucasa uvidelo množstvo žiakov a sociálne siete urobili svoje. Z noci do rána sa z Lucasa stala školská celebrita. Netúžiac po falošnom obdive, Lucas vybehol po schodoch, pod' ho do triedy. Privítali ho prekvapené pohľady Abigail a Naomi, píšuc domáce na ktoré im večer neostal čas.

Minúty sa vliekli a trieda sa len pomaly plnila. Niektorí spolužiaci na Lucasa hodil pohľad, no žiadne zdravenie, ani víťanie. Konečne dorazil Josh. Spotený, keď mu Lucas odpísal, že je už v škole, cestu sem určite prebehol. Čupnúc si k Lucasovi, hoci šepkajúc, hlas mu preskakoval od vzrušenia. "Ty si dnes išiel sám do školy ? Si cvok ?" Lucas sa zháčil, hoci dobre vedel kam kamarát mieri. "A prečo nie ?" Josh zalapal po dychu. "Oni ho nevylúčili. Vraj kamery na chodbe boli vypnuté a tak Cole nemal dôkaz. Connor je v škole aj dnes. Videl som ho pred vchodom." Lucas pokrčil plecami. "No a čo má byť ?" "Pôjde po tebe ! Možno nie tu kde sú kamery, ale na hajzel by si nemal ísť sám." "To mi budeš robiť ochranku ?" Josh zvesil kútiky úst. "Prepáč." Dodal Lucas pohotovo. "Nie, ale pôjdem prvý a preverím či tam na teba nečaká. A potom sa vymeníme a keby niečo, tak ti zavolám." "Tak dobre." Súhlasil Lucas. "Dík za pomoc." "To je OK. Sme predsa kámoši. Inak, ako ehm... brucho." Lucas sa uškrnul. "Už je to lepšie." Josh sa obzrel, uistiť sa, že Jennifer ešte nie je v triede. "Nepísala ti ?" "Nie." "To nič. Babám sa také veci páčia. Inak..." Josh zaváhal. "Vieš, že si celebrita ?" "Ja ?" "Všetci o tebe hovoria ako si to natrel tomu kreténovi. A určite si to myslí aj ona. Uvidíš." Lucasa kamarátove slova povzbudili. Kiež by mal Josh pravdu. O pár minút prišla aj Jennifer. Lucasovi venovala iba kratučký pohľad, bez úsmevu, bez slova. I to však predstavovalo značný pokrok oproti predošlým dňom.

Prvá hodina vystriedala, druhú, druhá veľkú prestávku, potom prišla tretia, kde sa žiaci presúvali do triedy pani ???0 a po ňom obed. A s Joshovou pomocou Lucas zvládol i akciu záchod. No čím viac bol medzi spolužiakmi z iných tried na chodbách či ihrisku, tým väčšmi si uvedomoval ako veľmi sa veci za posledných 24 hodín zmenili. Do včerajška iba jeden zo stoviek ďalších žiakov, všade kam šiel, sprevádzali ho zvedavé pohľady spolužakov. Niektorí, mysliac si, že ich nevidí si šuškali či ukazovali naň prstom. Dievčatá i chlapci. Mladší i starší. Dokonca i ôsmaci. Josh mal pravdu. Z bežného žiaka sa za noc stala hviezda školy. Ešte keby sa stal hviezdou aj pre ňu.

Poobede mali telesnú. Tréner Cole vyhnal triedu na dvor. Keď Lucas vychádzal zo šatne, tréner naň mávol, aby ešte ostal. "Ako ti je ?" "Som OK." "Naozaj ?" Lucas prikývol. Tréner sa sklonil, aby pozeral Lucasovi do tváre. "Čo sa to včera medzi tebou a Connorom stalo ?" "Nič." Zaklamal Lucas. Tréner si dlaňou po na ježka ostrihaných vlasoch.. "Pozri Lucas... Ak ťa napadol, musíš o tom povedať mne, pani Goddardovej, alebo rodičom. Včera sme s riaditeľkou pozerali kamerové záznamy, ale kamera na chodbe vypadla. Nemáme žiaden dôkaz, že ti ublížil. Nechcem ťa nútiť, ale ak nepovieš pravdu, nemôžeme nič robiť. Ani ho vylúčiť. A vieš, aký je. Bude sa ti chcieť pomstiť. On... Nie je celkom v poriadku a keby to záležalo na mne, tak ho dávno vyrazím z tímu i školy. To nie je udavačstvo." Lucas hľadel do zeme. Rozhovor mu neprišiel príjemný. No aj keď tréner mu skúšal pomôcť, rozhodol sa mlčať. "Tak dobre." Riekol Cole po chvíli. "Ak by si si to rozmysel, alebo ti znova nedal pokoj, mnou za príď. Dobré ?" Lucasovou odpoveďou bolo iba nebadané prikývnutie.

Behy, skoky do diaľky, vrh guľou, diskom i granátom. Lucas sa do športových aktivít nariadených trénerom zapájal len sporadicky, nech nevyzerá, že sa fláka úplne. Jeho skutočný záujem hral o pár desiatok yardov ďalej futbal. Jennifer väčšinu času strávila na lavičke, otočená chrbtom, no 3-4 krát, keď ju pani ???0 poslala na ihrisko sa ich pohľady stretli. Lucas pocítil vzrušenie. To nebude náhoda. A niekedy v tom momente sa Lucas rozhodol. Po hodine za Jen zájde. Skúsi to. Možno má Josh pravdu a odpustí mu. A prišlo mu šťastie. Chlapčenská čas osadenstva skončila skôr a kým pani ???0 zahнала dievčatá do šatne, jeho spolužiaci sa vytratili. Postávajúc pred dievčenskou šatňou, ale tak aby pri otvorení dverí nenakukol dnu, dlaňou si uhladil vlasy. Škoda, že nezobral deodorant. Spotený z tréningu, teraz by sa mu náramne zišiel. Snáď to Jen pochopí.

Zo šatne začali vychádzať prvé dievčatá. Medzi nimi aj Hannah a River. Uvidiac Lucasa, nebolo im treba vysvetľovať čo je vo veci a pokračujúc chodbou, na Jennifer počkajú najskôr pred školou, aby hneď zistili podrobnosti. Šatňa sa pomaly vyprázdňovala a Jennifer stále nikde. Lucasa napadlo či Hannah, River, alebo niektoré z ostatných dievčat nebrnkli Jen kto na ňu čaká a tá teraz nechce vyjsť. No vstúpiť dnu sa neodvážil. Bolo už 5 minút ho hodine, keď sa dvere na šatni konečne otvorili a Lucasovi zaplesalo srdce. "A... Ako sa máš." Zakoktal od vzrušenia. Jennifer naň bez záujmu pozrela. "Čo chceš ?" Lucas sa rozhodol tvrdoš jej slov ignorovať. "Iba som sa chcel opýtať ako ti je." "Je mi fajn." Lucas zaváhal. "A Connor ? Neotravoval ťa ?" Jennifer zavrtela hlavou. "Vieš, keby ti ešte nedal pokoj, tak mi to povedz. Ja z neho nemám strach." Jennifer meravo pozrela Lucasovi do očí. "Luca, ja som ťa o to nepýtala. Ja si poradím aj sama. Bez tvojej pomoci. Nie som ako ty. Ak by ma znova obťažoval, tak to poviem rodičom. Ďakujem ti za to, že si sa ma zastal, ale ak si myslíš, že zabudnem na to čo sa stalo..." Jennifer nechala vetu nedopovedanú. Prejdúc okolo zdrveného chlapca, Lucasa opustili všetky sily. Nádej pohasla. A potom to prišlo. Jennifer už bola preč a on na chodbe ostal sám. Zovrúc päšť, ako zmyslov zbavený začal udierať do neďalekej steny, až kým sa na kachličke nezjavili stopy po krvi. Jeho krvi. Lucas pozrel na prsty. Pokožka na kĺboch zliezla a ostali na nej len červené fľaky. So sklonenou hlavou zamieril k toalete. Bezmocný a zúfalý, najradšej by niečo zničil.

61. Connor Lucasa poníži

Hľadiac na školský autobus ako sa mizne v bočnej ulici, Lucas si len povzdychol, nevšímajúc si Josha postávajúceho hneď vedľa. Dnešný deň za veľa nestál. Vlastne nestál za nič. Po včerašom K.O. od Jennifer toho v noci veľa nenaspal a vyčerpaný, mal čo robiť, aby na hodinách nezadriemal. Aj si ho všimla pani ???0 a na potešenie Roberta, Nolana a spol zjazdila, že nedáva pozor. Jennier ho počas celého dňa ho starostlivo ignorovala, nevenujúc mu jediný pohľad. Hrozný piatok a pred Lucasom perspektíva neradosného, a najmä nekonečného víkendu.

"Ideme ?" Opýtal sa Josh, hodnú chvíľu potom čo autobus zmizol z dohľadu. Lucas prikývol. "Dnes pôjdeme cez ???0 park, dobre ?" "Načo ? Veď je to okľuka." Namietol Lucas. "Lebo tam na nás určite čakať nebude." Lucas mal na mysli samozrejme

Connora. Aj dnes ho zazrel v škole, ako spolu s kamarátmi na ihrisku hrajú basketbal. Lucas veľkú prestávku radšej strávil v triede. Nie kvôli strachu so staršieho spolužiaka. Po včerašom neúspechu s Jennifer nemal na nič náladu. A to sa naozaj Josh snažil, rozpráváním filmových príbehov i vtipov ho rozveseliť. Všetko márne.

Pomalým krokom sa blížiac k parku, ani teraz nebolo Lucasovi veľmi do reči. Kamarátove nápady ako pred Connorom uniknúť a ako by mal trénerovi Coleovi o všetkom porozprávať, počúval len na pol ucha. Vstúpiac parčíku obkolesujúceho Fresh Pond, Lucas uchvátila vôňa nedávno rozkvitnutých stromov. Drobný kus pôvodnej prírody uprostred mesta pôsobil upokojujúco. Prašnú cestu z oboch strán obklopovala húština plná stromov a kríkov ktorá občas na pravej strane odhalila výhľad na jazierko Fresh Pond. Prijemné miesto aspoň na krátky únik z mesta, ktoré narúšal iba hluk áut doliehajúci sem z neďalekej štvorprúdovky.

"Nesadneme si ?" Navrhol Josh, ukážuc na lavičku pred nimi. Lucas zavrtel hlavou. "Musím domov." "Musíš ?" Začudoval sa Josh. "Chcem." "Neskočíš ku mne ? Ségry sú preč a oco sa nevráti skôr než o siedmej." "Nie, dík. Som unavený. Musím sa vyspať." "A zajtra ? Nevypadneme von ? Do kina, alebo do toho planetária ? Majú tam celý víkend deň otvorených dverí. Minule sa ti tam páčilo." "Asi nie. Ešte neviem." Josh sa zatváril kyslo. "To budeš celý víkend trčať doma a myslieť na ňu. Z toho ti drbne. Fakt." "Josh prestaň." Odvetil Lucas unavene. "Keď sa mi bude chcieť, tak ti zavolám. Ale teraz vážne neviem." Josh si hryzol do spodnej pery. "A čo keby sme zašli k nej ? Zistil som kde býva." "Ako ?" Nerozumel Lucas. "To je tajomstvo. Ale je na ???0. Môžeme tam zájsť." Lucas odkopol veľký kameň týčiaci sa v strede trávniku. Poskakujúce po nerovnom chodníku, skončil v tráve. "To nejde. Uvidí nás a bude si myslieť, že ju špehujem. Je to v hajzli. Už ma nechce." Lucas pozrel na kamaráta, pretože ten náhle zastal a tvár mu zbelela. Posunkom ukázal na príčinu. Kráčajúc so sklonenou hlavou, Lucas si prítomnosť Connora Phillsa uvedomil až keď stál takmer pri ňom. A nebol sám. Spreádzali ho Kai a Nicolas, ktorý im zastal cestu z opačného smeru, ak by sa rozhodli utiecť.

So širokým úšľabkom, Connor pristúpil k Lucasovi. "Toto je len medzi nami dvoma Connor. Pusti Josha." "Toto je len medzi nami dvoma Connor. Pusti Josha." Zopakoval posmešne Connor, napodobňujúc hlas mladšieho spolužiaka. "Bojíš sa o svojho teplého kámoša ?" Ako to Connor povedal, uštedril Joshovi facku na líce. "Tak čo ? Čo urobíš teraz ?" Connor začal do Lucasovho kamaráta strkať, až kým sa Josh nepotkol na kameni a nespadol. Slzy mu vhrkli do očí a Josh začal vzlykať. "Reve ako dievča." Poznamenal Nicolas. Odpoveďou mu bol drsný chechot Connora i Kaia. Do Lucasa vstúpila zúrivosť. "Daj mu pokoj ty zbabelý chudák. Ak sa ešte raz dotkneš Josha, alebo Jennifer, zabijem ťa !" Connor sa narovnal. "Vypadni !" Zachrčal na Josha, ktorý sa len pomaly zbieral zo zeme. Pozrúc na kamaráta, Lucas mu posunkom naznačil, aby neváhal. Josh sa rozbehol preč. Kai a Nicolas schmatli Lucasa. "Tu nie !" Connor ukázal na neďalekú húštinu, kde budú všetci štyria z dohľadu náhodných okoloidúcich. Odvlečúc Lucasa, zastali uprostred hustého porastu stromov a kríkov. "Traja na jedného ?" Zasyčal Lucas, potlačiac všetok strach. Už sa Connora Phillsa viac nebál. Úbožiaka čo potrebuje svojich poskokov, aby si trúfol na o dva roky mladšieho spolužiaka. "Pustite ho !" Zreval Connor na priateľov. Následný úder do brucha bol tak silný, že Lucasovi

vyrazil dych. Rozkašľúc sa, nebyť kmeňa stromu, skláti sa na zem. "Kto má malého vtáka ?" Otázku sprevádzal ďalší buchnút, tentoraz do pleca. Tretí zásah smeroval rovno do tváre. Lucasovi vyhŕkla krv z nosa i pier. "Tak už povieš kto tu má malého vtáka ?" Zhodiac Lucasa na zem, Connor stratil zbytky sebakontroly. Kopance do nôh i do boku nešlo spočítať. Kai a Nicolas, ktorí vyčíňaniu priateľa iba bezmocne prizerali o krok ustúpili, akoby väčšia vzdialenosť z nich mohla sňať ťažobu spoluviny. Schúlený do kľbka, Lucas si rukami snažil chrániť tvár. Stonajúc od bolesti, aj napriek odhodlaniu nepoddať sa, slzy nešlo zastaviť. "Tak čo ?" Zalapal Connor po dychu, vyčerpaný z namáhavého útoku. "Už máš dosť ? Alebo si ešte na mňa budeš vyskakovať ?" Lucas nenávisným pohľadom šľahol na soka. Doráňaný a špinavý, s modrinami po rukách i nohách, krvavým nosom a rozbitými perami, každý iný chlapec na jeho mieste by to vzdal. No Lucas nie. "Ja..." Zajachťal Lucas. "Sa ťa nebojím a keď jej nedáš pokoj, prisahám, že ťa zabijem !" Neveriac vlastným ušiam, Connor zmeravel. "WOW. Ten ale má gule." Začudoval sa Nicolas. "Podrž ho !" Zvreskol Connor. Nicolas bezmocného Lucasa pritlačil k zemi, kým Kai mu držal nohy. Lucas sa metal na všetky strany, no proti trojnásobnej presile ostal bezmocný. "Pozrieme sa kto tu má veľké gule a malého vtáka." Connor sa sklonil k svojej obeti a stiahol mu bermudy. Lucas vykrikoval, no Nicolas ho umlčal pritísnutou dlaňou. Aj keď Connorom lomcovala zúrivosť, pri pohľade na Lucasovo spodné prádlo sa nezdržal smiechu. "Pozrite sa čo ma ten malý úchyl na sebe." "To je Calvin Klein !" Prskol Kai a vytiahol mobil, nech je Lucasovo poníženie kompletne. "To sú thongs ? Veď také nosia iba buzeranti." Zarehotal sa Connor. Lucas sa pokúsil Connorovi a Nicolasovi vytrhnúť, no márne. Prudké pohyby naopak spôsobili najhoršiu možnú potupu - nechcenú erekciu. Connor vybuchol smiechom a Kai si všetko zdokumentoval pohotovou fotografiou. Lucas prestal vnímať okolie. Zatmiac sa mu pred očami, rehot trojice útočníkov takmer nevnímal. Connor s kamarátmi sa od smiechu váľali po zemi. Najsprostejšie nadávky i poznámky ako ich chce Lucas pretiahnuť nebrali konca. Zovretie pominulo. Pomsta bola dokonaná. Lucas sa schúlil do kľbka a slzy mu stekali po tvári. Už smelé vyhlásenia, ani ostré slová. Všetka bojovnosť pominula a ostal iba strach a pocit hnusu. Connor sa triumfálne vztýčil nad dobitým chlapcom. Tvár mu prekypovala spokojnosťou ako po úspešne odohratom zápase. "Buzerant skurvený." Kopnúc Lucasa naposledy do členku, odpľul si na jeho tričko. "Ak to niekomu vykecaš, tak fotka s tvojím vtákom bude na webe a všetci uvidia čo si za úchyla. Rozumieš ?" Lucas neodvetil. Skrčený v lístí na zemi, nebol schopný ďalšieho vzdoru. Connor viac nepotreboval. Dosiahol to čo chcel. Víťazoslávne vztýčiac dlaň v ktorej sa ako ukoristená vlajka trepotali Lucasove bermudy, Connor ich hodil mladšiemu chlapcovi do tváre. "Tu máš, ty Calvin Klein." Lucas sa ani nepohol. Ako v tranze, len sa chvel. "Vypadnime. Tu sme skončili." Zavelil Connor svojim kamarátom a zanechajúc Lucasa, rozbehli sa preč.

Prešla minúta a po nej ďalšia a Lucas ďalej ležal v húštine, bez pohybu, bez života, ktorý stratil na význame. To, že v ňom stále koluje krv dosvedčalo iba chvenie končatín a vzdychy vyžadujúce značnú námahu. Úplne stratil pojem o čase i mieste. Ak by to šlo, tak by tu ostal ležať, pohodený ako ošúchaný plyšiak o ktorého jeho detský majiteľ už stratil záujem. Zrazu sa v kroví ozval akýsi šuchot. Lucas bol príliš zronený, aby mu venoval pozornosť. Šuchot zosilnel, premeniac sa v kroky. "Luke !" Vyhŕkol Josh, dopadnúc na kolená pred kamaráta. Lucas vyčerpane pozrel na kamaráta. Chvejúc sa, ruky i nohy mal doráňané a z nosa sa mu stále rinula krv. Josh vytiahol z tašky zväzok

papierových vreckoviek a jednu z nich priložil Lucasovi k perám. Lucas sykol bolesťou, zovrúc Joshovi dlaň. Ohromený z desivého výjavu, Josh pochopil, že akékoľvek slová sú teraz zbytočné. Lucas konečne začal vnímať okolie. "Chceš piť ?" Pošepol Josh. Lucas takmer nebadane prikývol. Josh zhodil školský vak na zem a vytiahol z neho fľašku s ešte neotvorenou Fantou. Skôr než ju podal kamarátovi, pomohol mu do sedu. Lucas vyzeral strašne. Špinavý, vo vlasoch mal kúsky listov i hliny, žlté tričko nieslo odtlačky Connorových topánok. Modriny a škrabance hyzdili obe ramená a jedná obzvlášť veľká pokryla ľavé stehno. Pridržiavajúc si improvizovaný tampón pod nosom, Lucas vypil celú fľašu limonády. Josh si všimol pohodené bermudy a načiahnuť sa po nich, podal ich majiteľovi. Lucas bol stále v šoku. Prezrádzali to mimovoľné záchvevy hlavy i tras dlaní. Ani poriadne nevnímal, keď mu Josh začal kusy listov a trávy z vlasov a oprašovať tričko. Keby si tak zobral domov veci z telesnej, mohol by dať svoje. Ale to ostalo s ostatnými vecami na dne školskej skrinky. Vytiahnuť ďalšiu papierovú vreckovku, Lucas sa vôbec nebránil, keď mu Josh začal utierať zaslzenú tvár. Josh pocítil zadost'učinenie. Keď bol s očistou kamaráta ako tak hotový, len si k nemu prisadol. Obaja mlčali. Šuchot lístia v korunách stromov a štebot vtákov pôsobil na city. Obkolesení húštinou i početnými kríkmi, nik sa nestal svedkom brutálneho masakru, nik im nešiel na pomoc. Všetko ostalo len na Joshovi. "Ja..." Šepol Josh po hodne dlhej chvíli. "Prepáč, že som zdrhol. S... Strašne som sa bál." Úprimne kamarátovo priznanie Lucasom pookrialo. "To je dobré Josh. Ty za to nemôžeš." Lucas si potom zložil hlavu na kolená a začal vzlykať. Objímuc kamaráta, Josh si ho pritisol k hrudi. "To bude dobré Luke. To prejde. Som tu s tebou." Zranený a ponížený, Lucas dlho nariekal. Josh to chápal. Vedel, že jediné čo môže urobiť je zostať priateľovi na blízku, až kým počiatočná bolesť, na tele, no najmä na duši aspoň trochu neustúpi. Ak by ich teraz spolužiaci videli určite ich vysmejú a narážky na ich orientáciu nebudú mať konca. Ale čo na nich, idiotoch záležalo. Ani na nich, ani na Jennifer. Lucas mu zachránil krk, obetoval sa len preňho, pre Josha a to mu nikdy nezabudne. Utrúc si slzy do bermúd, ktoré stále držal v rukách, Lucas pozrel na kamaráta. "Dík." Josh sa placho pousmial. "Mám niekoho zavolať ?" Lucas zavrtil hlavou. "Pomôžeš mi domov ?" "Jasná vec." Lucas si obliekol nohavice, ktoré mu Connor predtým strhol a Josh mu pomohol na nohy. Potom krívajúc, za Joshovej pomoci spoločne vyrazili k Lucasovmu príbytku, nevšímajúc si zvedavých pohľadov okoloidúcich.

62. Lucas po Connorovom ponížení je doma v depresii

Lucas odomkol dvere, vstúpiac do opusteného príbytku. Josh tu už nebol. Pomôcť mu až k bráničke, Lucas ho požiadal nech ho zanechá samého. Netúžil, aby ho kamarát videl dlhšie v tomto stave. Držiac si doráňané stehná, dotrmácal sa k svojej posteli. Zhodiac tašku na zem, Lucas padol do rozostlanej postele, ktorú ráno nestihol ustlať. Schúliac sa do kľbka ako v parku, fyzická bolesť pozvoľna ustupovala. Údery do hrude, ktoré mu vyrazili dych už preboleli a početné škrabance a odreniny až ich opláchne vodou sa začnú samé hojiť. Ostávala iba obrovská modrina na pravom stehne a o niečo menšia na boku. No ani najhoršie útrapy na tele sa nemohli rovnať šrámom na duši. Mihotavé spomienky na prvé údery, pád na zem, kopance a po nich strašné poníženie, keď mu stiahli... Lucas zvrátil čelo a prúd myšlienok sa zastavil. V mysli mu rezonovala

Connorova vyhrážka čo spraví, ak o prepadnutí niekomu povie. Bude sa z neho smiať celá škola. Aj najmladší žiaci. Dni, týždne, mesiace, až kým ho otec neprehlásí na tú jeho prekliatu snobáreň, kde sa o tom skôr či neskôr aj tak dozvedia. Neexistovala nádej na únik ani vykúpenie. Dnešná hanba sa s ním ponesie všade kam len vkročí. Vytiahnuť baseballovú pálku spod postele, začal si ňou búšiť do čela. Jeden úder za druhým. Akoby tupé nárazy mohli vyhnať zážitky na ktoré by tak veľmi chcel zabudnúť. Lucas zasyčal od bolesti a pálka mu vypadla z dlaní. Posledný zásah bol tak silný, že mu v ušiach zaduneli kostolné zvony a zrak zastrela hmlovina. Chvejúc sa, nie však od zimy, Lucas sa vzpriamril na posteli. Kútikom oka uvidel som obraz v zrkadle na nočnom stole. Slzy mu opäť stekali po doráňanej tvári. Vyzeral hrozne. S rozbitým nosom i perami, rozčuchané vlasy mal plné hlíny a špinavé tričko nenechá rodičov na pochybách, ktorá bije. Mal by sa pozviechať, skočiť do sprchy, dať na seba čisté veci. Inak sa výsluchu a priznaniu nevyhne. No síl mu na to neostalo. Hľadiac na zmučenú tvár, nechty zaryl do dlaní. Opäť uvidel rozosmiatu Connorovu tvár, ako sa mu s Kaiom a Nicolasom na jeho utrpení dobre bavia. Ani sám nevediac prečo, popadla ho nevýslovná zúrivosť. Schmatnúť baseballovú pálku po úderoch ktorej mu ostali na čele stopy, a začal ňou ako zmyslov zbavený udierať do postele. Matrac sa po zásahoch zavalitého poriska prehýbal, no Lucas ďalej búšil. A čoraz zúrivejšie. Akoby na posteli ležal jeho protivník a on údermi mení jeho telo na krvavú kašu kostí a ľudského mäsa v ktorom nieto života. Súboj s neexistujúcich súperom Lucasa rýchlo vyčerpá a pustiac pálku, zosunul sa k zemi. Nenávidel ho. Nenávidel Connora Phillsa, tak ako len človek môže nenávidieť človeka. Už to nebol iba náhly výbuch hnevu, nepríčetný amok aký vzniká pri dočasnej strate sebakontroly. Teraz Connora Phillsa Lucas ozaj nenávidel. A jediné po čom túžil bola pomsta. Nech aj on pocíti aké je to, keď vás neustále ponižujú a bijú. Nech vie, aké je to žiť v strachu. Aby trpel za všetko čo mu kedy vykonal. A nielen jemu, ale i ostatným. Nech pochopí ako strašne ubližuje ostatným, jeho kamarátom, Joshovi, Jennifer, jemu. Aby viac nemohol terorizovať tých, ktorých má rád, na ktorých mu záleží. Dnes, zajtra, ani nikdy. Lucas pozrel na svoj odraz v sklenených dvierkach náprotivnej vitríny. Tvár mu sčerila nenávisť. Teraz už vedel, že ak Connor ešte raz siahne na tých, čo miluje, bez milosti ho zabije. Aj keby mal skončiť až do konca svojich dní vo väzení.

63. Lucas sa poháda s rodičmi, ktorí vidia, že je zbitý

Kúdoly pary stúpajúcej nahor pokrývali sklenené výplne sprchovacieho kúta hmlou. Desiatky cícerkov horúcej vody sa trieštili na nahom tele doráňaného chlapca. Lucas sa chvel, hoci teplota životodarnej tekutiny odtekajúcej už minúty zmenila nevelkú kúpeľňu v dusný, tropický prales. Stopy po krvi vystriedali škrabance a modriny. Červené fľaky na tvári i rukách - pozostatky nespočetných úderov rýchlo ustupovali a do večere, keď mama zavolá Lucasa do jedálne by mohli zmiznúť úplne. Iba malá útecha. Hľadiac na prúd vody ako mizne v odtoku, dlhé kadere mokrých vlasov sa prilepili Lucasovi na tvár. I cez ne videl hrozitánsku modrinu pokrývajúcu ľavé stehno od drieku až po koleno. Kopanec za kopancom. Okrem tých 2-3 úvodných do brucha, ktoré mu vyrazili dych, Connor ako skúsený násilník dobre vedel, že ďalšie musí smerovať do končatín, ak nemá svoju obeť ťažko zraniť, kedy by už nezáležalo na tom čo Lucas doma rodičom prezradí. Tak či tak sa o tom dozvie celá škola. Stačí, ak v pondelok príde do triedy a aj

tým menej chápavejší ako Ed či Tom dopáli kto mu rany spôsobil. Ale nech o bitke vedia. To Lucasa netrápilo. Hlavne nech nevidia tú fotku. To by bol jeho koniec.

Hukot padajúcej vody spolu s tou čo mal Lucas v ušiach zredukovali schopnosť zachytávať okolité zvuky na minimum. A tak nezačul šťuknutie kľúčov vo dverách, kroky v predsieni, vŕzganie schodov i zaklopanie na dvere kúpeľne. Zato prival chladnejšieho vzduchu, keď sa dvere otvorili ucítil okamžite. Nevšímajúc si bolesti v boku i stehne, Lucas sa prudko zvrtol. "Čo tu robíš ?" Skríkol podráždene na mamu. Odpoveď niesla mama v dlaniach. "Doniesla som ti čisté uteráky." Lucas jej vytrhol jeden z nich a opásal sa ním. "Mohla by si ma nechať samého ?" Nebola to otázka. Zaskočená mama neodvetila a bez slova opustila kúpeľňu. Lucas zúrivo udrel do vykachličkovanej steny. Takto jednoducho sa nachytať. Mal ísť do kúpeľne skôr. Predtým, než sa mama vráti z práce. Teraz keď ho uvidela dobitého to bude iba horšie.

Lucas ležal nehybne na posteli. Z letargie ho neprebralo ani vyzváňanie mobilu oznamujúce telefonát či správu od Josha. Hodiny už ukazovali takmer 6. Mama čoskoro vstúpi do izby, aby ho zavolala na večeru. A tam to všetko začne. Zvedavé otázky, vypočúvanie, kecy ako ho mama i otec majú radi a ako by im mal dôverovať. Mal by sa na výsluch pripraviť, no myseľ ostávala zaseknutá už hodiny. Ako v nekonečnej slučke sa mu pred očami vynárali obrazy desivého popoludnia, na ktoré nikdy nezabudne. Zo súženia ho vytrhlo zavŕzganie schodiska. Skôr než mama vstúpila dnu, zaklopala. "Luca, večera je už pripravená." Lucas preglgol a pomaly sa zodvihol z postele. Vedel, že ak by neprišiel, podozrenie iba vzrastie.

Otec už sedel za stolom, no na rozdiel od iných dní dnes nelistoval v novinách, ktoré si cestou do práce nikdy nezabudol kúpiť. Uprene pozerúc na syna, keď vošiel do jedálne, bolo jasné, že sa niečo deje. A Lucas vedel čo. Posadiac sa na svoje miesto, mama už prestrela. Vôňa nedávno upečeného ???0, udrela Lucasovi do nosa. Hoci od rána nemal nič v ústach, vďaka zovretému žalúdku ho hlad netrápil. Otec sa posunkom dohodol s mamou a zložíac si dlane ako pri modlitbe, upriamil pozornosť k najmladšiemu účastníkovi rodinnej večere. "Lucas, čo sa ti stalo ?" "Stalo ?" Zopakoval Lucas, hrajúc nechápavého. "Mama ťa dnes videla v sprche. Máš modriny po celom tele." Otec ukázal na synovu pravú ruku, ktorú od zápästia po lakeť pokrývali oderky a škrabance. "Zbil ťa niekto ?" Lucas prižmúril viečka. "Nie !" Očakávajúc zapieranie, otec sa nenechal vyvieť z miery. "Ako ťa niekto napadol a zbil, musíš nám to povedať, aby sme to mohli riešiť. To nie je zbabelosť, ani slabosť. Niekto ti nemá právo ubližovať. Preto chceme vedieť čo sa stalo." "Bol to Connor ?" Skočila mama manželovi do reči. Lucas preglgol. Už pripomienka mena svojho katana mu vyrašila zimomriavky po tele. Pripravený všetko odmietnuť, ostalo len pri chcení. Aj tak by mu neuverili. "Takže to bol on." Povzdychla si mama. "Ten chlapec je psychopat. Nabudúce mu ublíži ešte viac." "Žiadne nabudúce nebude. Už nikdy !" Odsekol otec prísne. "Povedz nám čo presne sa stalo." "Nič !" Zvolal Lucas podráždene. "Nikto mi nič nespravil a dajte mi obaja svätý pokoj. Nemám päť. Svoje veci si vyriešim sám." "Aké veci ?" Namietol otec. "Že ťa bude Connor mlátiť, ako sa mu zapáči, lebo to nemá v hlave v poriadku ? To sa máme nečinne prizerať ako bude každý deň chodiť v takomto stave domov ?" Lucas nič nepovedal. "Ty si mu niečo spravil ? Provokoval si ho ?" Ďalšia otázka ostala bez odpovede. So sklonenou hlavou, čumiac do plného taniera, Lucas zaryto mlčal. "To

nemá vyznám." Skonštatovala rezignovane mama. "Hneď ráno zavolám do školy a skočíme tam spoločne. Máš čas ?" Otec prikývol. "Luca ?" Syn si mamu prísne premeral. A potom sa stalo niečo čo ani jeden z rodičov nikdy predtým nezažil. "Nestarajte sa o mňa !" Skríkol Lucas, až mu vzrušením hlas preskočil do vysokej tóniny. "Ja so svoje problémy vyriešim sám. Ak zavoláte do školy, tak všetko popriem. Poviem, že som spadol, že som si to urobil sám a budete mať hanbu." Šľahajúc pohľadom z otca na mamu a späť, Lucasova hrud' sa nadvihovala ako keby práve dobehol míľu. "My ti chceme iba pomôcť." Odvetil otec zmierlivo. "Ale ja o vašu pomoc nestojím !" Prskol Lucas. "Chceš ma len dostať na tú tvoju debilnú snobskú školu. Myslíš, že to neviem ??? Ale ja sa o seba viem postarať aj sám a nepotrebujem vaše rady. Nechcem, aby ste sa mi srali do života a prikazovali čo mám robiť. Budem chodiť na tú školu kde chcem ja, a nie kde mi vy povie. A tie vaše prachy na výšku nechcem. Nepôjdem na MIT ani Harvard iba preto, aby si sa mohol pred známymi pochváliť. Ja si určím sám čo budem v živote robiť." Lucas sa doslova triasol hnevom. Sťažka dýchajúc, nečakal na reakciu šokovaných rodičov a zanechajúc nenačaté jedlo, rozbehol sa do svojej izby.

Minúty odkvapkávali, a hoci Lucas nespál, oči mal zavreté. Dnešok bol fakt príšerný. Bitka, poníženie a napokon hádka s rodičmi, ktorú už aj stihol oľutovať. Od večere prešla viac než hodina a mama ani otec nezavítali do jeho izby. Akiste ich jeho výbuch musel ohromiť. Vždy slušný, Lucas nikdy predtým na rodičov takto nevybehol. Váhajúc či sa im neospravedlniť, ak sa aj rozhodne, dnes to už nespraví. Dnes nespraví vôbec nič. Nech je tento prekliaty deň čo najškôr za ním. Premýšľajúc nad hádkou i tým čo jej predchádzalo, podlaha pred jeho izbou zavrzgala. Niekoľko zaklepal na dvere. Podľa sily úderu to musela byť mama. Lucas pritisol viečka a spomalil dych. Ako pri spánku. Mama vstúpila dnu. Uvidiac syna na posteli, svoj náklad opatrne, aby nenarobila hluk zložila na pracovný stôl. Z nedotknutej večere, kuracích nugetiek, zemiakov a zeleniny stúpil dym. Mama ju musela prihriať v mikrovlnke. Zastanúc pri Lucasovej posteli, rozhalenú prikryvku mu prisunula k brade. Chvíľu nad ním stojac ako anjel strážny, Lucas jej nevidel do tváre, no nepochyboval, že je plná útrap. Niečo pošepnúc, snáď dobrú noc, mama zanechala Lucasa samého. Možno zajtra, až spomienky na hádku vyblednú s ňou i otcom opäť hodí reč a nejako im svoje počínanie vysvetlí. No pravdu sa nesmú dozvedieť. Čo sa stalo medzi ním a Connorom ostane len medzi nimi. Až kým nepríde na spôsob ako sa Connorovi pomstiť. Tak aby na to do konca svojho života nezabudol. Ale to až neskôr. Veď na premýšľanie má celý víkend.

64. Lucas chce spáchať samovraždu

Budík na nočnom stole ukazoval pol tretej ráno. Lucas sa už hodnú chvíľu prevaľoval na posteli. Od chvíle čo sa pred hodinou prebudil, všetky pokusy zadriemať skončili neúspechom. Predstavoval si tú hanbu až sa jeho fotka v spodnom prádle rozšíri po škole. Nielen Rob, Nolan či Julian, všetci spolužiaci naň budú ukazovať prstom, označujúc ho za sadomasochistického homoša, ktorému sa postaví, keď ho bijú. Lucas si trel čelo, akoby tak mohol vyhnať z mysle trýznivé predstavy. Prepotený, sadol si na posteli. Sťažka dýchajúc, uvedomil si, že buď niečo urobí, alebo mu mozog exploduje.

Schmatnúc notebook z pracovného stola, Lucas trpezlivo čakal kým sa obrazovka rozžiari. "Som mŕtvola. Rozkladajúca sa hŕba mäsa a kostí. Zbytočná, bezcenná, zamorujúca okolie zápachom, a predsa žijúca. Načo som sa narodil ? Aký zmysel má môj pobyt na tomto svete ? Kto ma potrebuje ? Komu budem chýbať, až tu nebudem ? Jennifer ? Tej som ukradnutý, ako výdych vo vetre. Josh ? Ten za zaobíde aj bezo mňa. Mama, oco ?" Lucas preglgol. Chcel by veriť aspoň tomu poslednému, no po dnešku si istý byť nemohol. "Nenávidím to tu ! Nenávidím celý svet ! Svoj život, každú bunku v mojom tele. Prekliatom tele. Aký význam má pokračovať ? Prečo som tak odlišný. Iný ako ostatní ? Chcel by som byť celkom obyčajný chalan. Priemerný, nevytŕčajúci z radu. Rodičia vravia, že som výnimočný. No ja nenávidím byť výnimočný. Skurvený život. Prečo ma tak Connor nenávidí ? A ja jeho !" Lucas prestal s písaním. Čítajúc po sebe, seba ľútosť ho premohla a slzy mu vŕhli do očí. Zabuchnúc notebook, znova si predstavoval bitku v parku. Každý jeden úder, akoby ich práve teraz dostával. Opäť videl Connorov úškľabok ako sa mu rehoce, ukazujúc fotku poníženia. Pritlačiac si dlane k tvári, svet okolo neho rotoval. Kolotoč desivých obrazov sa točil čoraz rýchlejšie a ozvena Connorovho smiechu oberala Lucasa o posledné zbytky zdravého rozumu. A v tej chvíli sa rozhodol. Viac to nevydrží. Nahnúc sa k nočnému stolu z druhej zásuvky vytiahol otvárač na listy. Dlhý nôž s ostrou čepeľou a rukoväťou typickou pre dýky si priložil k zápästiu. Zatnúc zuby, tlak na pokožku začal narastať. Lucas sykol od bolesti. Na mieste, kde sa čepeľ dotýkala zápästia sa zjavil drobný cícerok krvi. Nepochádzala zo žily. Iba jedna z natrhnutých vlások. Lucas pustil otvárač. Nedokáže to. Neznesie ani tú chvíľu bolesti. Je len zbabelec. Vrátiac otvárač na listy späť do stola, obrátil sa na druhý bok. Vír trýznivých spomienok ustal. Aspoň na chvíľu, lebo on sa opäť vráti. Hneď ráno. Pritisnúc viečka, milosrdné mdloby Lucasa rýchlo pohltili.

65. Lucas je v depresii a púšťa si scénku z Gladiátora

Neduživé lúče raňajšieho slnka si len s námahou kliesnili cestu privretými žalúziami. Šero detskej izby skorej hodiny narúšalo žiarenie monitora. Sediace na posteli, Lucas mal notebook na kolenách. Na rozdiel od nočnej seansy nič si nezapisoval. Celú obrazovku pokrývali obrazy opakujúce sa v minútových intervaloch. Muž, hrdina, pomstiteľ - Maximus Decimus Meridius prisahajúc odplatu za vraždu jeho rodiny všemocnému cisárovi Commodovi. "Moje meno je Maximus Decimus Meridius, veliteľ armád Sever, generál légie Félix a oddaný služobník skutočného cisára Marca Aurelia. Otec zavraždeného syna, manžel zavraždenej manželky. A dosiahnem svoju pomstu v tomto živote, alebo tom ďalšom." Aj keď Lucas repliku slávneho filmu počul minimálne 50ty krát, cítil to isté chvenie ako pri prvom zhladnutí. Chcel by byť takým ako Maximus. Hrdinom, ktorý položí svoj život pre pomstu. Pomstu tomu čo mu nezavraždil rodinu, priateľov či kamarátku, no priniesol mu poníženie, ktoré sa s ním ponesie do konca jeho dní. Lucas zastavil video. Zimomriavky mal po celom tele. Nenávisť ním lomcovala. V obraze Commora videl Connora. Podobné mená, rovnaké zlo. Nech si otec opakuje žvásty ako pomsta a násilie sú zlé a nič neriešia. Kecy, ktoré hovoria len tí, ktorí nezažili utrpenie a netúžia po odplate zaň. No Lucas túžil. A to čoraz viac.

Ako nad tým Lucas premýšľal, z ničoho nič mu pípol mobil. Volal mu Josh. Hľadiac na ikonu poskakujúceho telefónu so slúchadlom zaváhal či má dvihnúť. Lucas takto skoro nikdy zvyknúť nevolal. Ale dosť už bolo samoty. Lucas hovor prepojil. Na obrazovke mobilu sa zjavila kamarátova tvár. "Čau. Ako sa máš ?" Lucas pokrčil plecami, nesnažiac sa nič predstierať. "Normálne." "Môžem za tebou poobede prísť ? Oco práve vypadol a príde až večer. Celý deň mám voľno. Nudím sa." "Hej. Nikam nejdem." "Super ! O jednej som u teba." Joshova tvár náhle zväžnela. "Inak sorry, že som ťa včera... Že som zdrhol. Ja..." Josh zaváhal. "To nič Josh. Povedal som ti, aby si zdrhol. Je to OK." Josh preglgol. "Dík. Nikdy ti o nezabudnem. Urobím pre teba všetko čo budeš chcieť." Lucas sa neveselo uškrnul. "Tak dobre. Ale nikomu nepovedz o tom čo sa stalo. Ani našim. Dobré ?" "Jasné. Nie som debil. Je to iba medzi nami." Josh kamarátovi ešte raz poďakoval a dohodnúc sa, že ho Lucas bude čakať, rozlúčili sa. Lucas pozrel na kontúry svojej tváre v lesklom display. "Teraz ešte zmáknúť rodičov."

Lucas vyšiel z izby. Aj napriek včasnej hodine, z obývačky na prízemí doliehal zvuk televízora až na poschodie. Z ťažko zrozumiteľných slov Lucas usúdil, že sa jedná o raňajšie správy. A tie počúva iba otec. Ziduc na prízemie, Lucas zamieril do obývačky. Usadený v kresle, otec práve čítal včerajšie noviny. Keď Lucas klesol na náprotivnú pohovku, otec odložil noviny a vypol zvuk. Tváre moderátorov na obrazovke ďalej otvárali ústa, no nich ich počuť nemohol. Nastalo nepríjemné ticho. "Luca..." Otec oslovil syna tak ako to robieva len mama a (robievala) Jennifer. "S mamou ti nechceme zle. Len nás trápi, ak ti niekto ubližuje a nepovieš nám o tom. A nerobíme to preto, aby sme ti chceli zasahovať do života. Šlo nám iba o to pomôcť ti. Nikto nemá právo ti ubližovať či biť ťa. Ale ak ti je nepríjemné o tom hovoriť, plne to rešpektujem. Chcem len, aby si vedel, že vždy budeme stáť na tvojej strane. Rozumieš ?" "Áno, oci." Súhlasil Lucas. "Prepáčte mi ten včerajšok. Ale ja si svoje veci vyriešim sám. Nech mama nikam nevolá. Iba všetko zhorší." "Tak dobre. Ale ukáž mi tú modrinu, nech viem, že to nie je niečo vážnejšie." Lucas si vyhrnul tričko. Krvavý flak na ľavom boku po okrajoch začínal pozvoľna blednúť, no stále pôsobil strašidelnejšie než kopanec, ktorý ho spôsobil. Otec pristúpil bližšie a prehliadke prstom zatlačil do jeho stredu. "Bolí to ?" Lucas zavrtil hlavou, hoci to nebola pravda. "Nevyzerá to dobre. Mali by sme skočiť k lekárovi. Len pre istotu." "Nie." Odvrkol Lucas a skasal si tričko. "Je mi fajn. Už to tak nebolí." Otec pozrel synovi do tváre. "Naozaj o tom nechceš hovoriť ?" Lucas zavrtil hlavou. "Tak dobre teda." Odvetil otec, neskrývajúc sklamanie. "A inak s tou školou sa nemusíš trápiť. Ak tam nechceš chodiť, tak nebudeš. Mne šlo iba o to, aby si dostal čo najlepšie vzdelanie. Si mimoriadne nadaný chlapec a bolo by to škoda nevyužiť. No ak si to neželáš, budeme to s mamou rešpektovať." "Dík." Otec sa pousmial. "Nevypadneme dnes z domu ? Len my dvaja. Pánska jazda. Kam len budeš chcieť." "Volal Josh. Príde poobede. No zajtra môžeme." Otec vrelo súhlasil. Vrátiac sa do izby, Lucas bol rád, že má jednu nepríjemnosť za sebou. Rozhovor s mamou už bude o dosť jednoduchší. Najmä ak ju otec presvedčí, aby nevolala do školy.

66. Josh nahovára Lucasa na pomstu

Josh prišiel presne o jednej, tak ako sľúbil. Zadychčaný, cestu k Lucasovmu domu takmer celú prebehol. Vtrhnúc bez zaklopania do Lucasovej, ani nepozdravil. "Ako ti je ?" "Si tretí kto sa ma na to dnes pýta." Josh privrel dvere, uvelebiac sa na stoličke. Oči mu iskrili vzrušením, neklamný znak, že sem nedobehol iba tak. "Zlikvidujeme ho !" "Koho ?" Opýtal sa Lucas, hoci poznal odpoveď. "Toho hajzla Phillsa. Od včera nad tým premýšľam, ako to spraviť. Už som aj našiel web, kde ich predávajú. Nestoja veľa." "Predávajú čo ?" "Boxery. Také z plastu, aby ich nezistili na detektore." Josh mal na mysli detektor kovov cez ktorý musia pri vstupe do školy prechádzať. "Ty chceš Connora zabiť plastovými boxerami ?" "Nie zabiť. Iba zbiť. Sú veľmi pevné a majú ostne. Keď ho s nimi trafiš, tak je jednou ranou vyradený. Môžeš ich mať vo vrecku a nikto nič nezistí." Lucas sa ani nesnažil predstierať nadšenie. "To nám nepomôže. Ak tam bude s tými dvoma kreténmi, proti trom nemáme šancu ani s boxerami." "Ale môžeme si počkať, až bude sám." "Hej, a potom si oni počkajú nás a vieš čo..." Lucas vedel, že to kamarát myslí dobre a bol mu vďačný, no Joshov plán by vyvolal ešte väčšie problémy. Nehovoriac o tej fotke. "Tak potom ho natočíme." Josh vzrušením vyskočil zo stoličky a začal chodiť hore dolu, ako tiger v kletke. "Cvakneme ho ako bije iné deti a pošleme to Goddardovej, alebo Coleovi. Nech majú tie svoje dôkazy. Vyhodia ho zo školy a nikdy ho nezoberú na strednú. Foter ho vyhodí z domu a skončí ako bezdák. Alebo to pošleme jeho fotrovi, nech ho zmláti." Lucas si sklamane povzdychol. "A čo z toho ? Ak ho foter zmláti, vybijie si zlosť na niekom v škole. Možno aj na nás. A ak zistí, že sme to boli my, tak nás zabije. A tú fotku dá na web. To nemá zmysel. Je to psychopat, ktorý je schopný všetkého." "No dobre, ale niečo predsa robiť musíme." Namietol Josh. "Toto mu nesmie prejsť. Alebo to chceš nechať len tak ? Aby to urobil znova ? On s tým neprestane. Nikdy." Lucas neodvetil. Josh mal pravdu. Connor nikdy neprestane. Šikana a týranie je to čo Connora definuje. Lucas nevedel prečo je to tak, ale je to tak. No teraz, keď do konca školského roka neostávalo ani 6 týždňov, nemalo význam riskovať. Ak Connor Phills fotku nezverejní, za mesiac a pol naň s úľavou zabudne. Navždy. Oстане z neho len prchavá spomienka, ktorá rokmi postupne vybledne, kým sa nerozplynie v mori iných nepríjemností, ktoré každého človeka na ceste životom nevyhnutne postretnú.

67. Lucas ide po bitke do školy

Prešľapujúc z nohy na nohu, Lucas sa nemal kam ponáhľať. Do školy vyrazil včasnejšie než obvykle a tak si pomalé tempo mohol dovoliť. Aj napriek Joshovej rade, aby zobral školu oblúkom, alebo poprosil otca nech ho hodí autom, Lucas zvolil obvyklú cestu. Snáď ako symbol vzdoru ? Možno. Ani sám nevedel. S každým yardom blížiacim sa k školskému areálu však obavy narastali ? Čo ako Connor sľub nedodrží a už sa na ňom smeje celá škola ? Zaženúc temné myšlienky, aspoň, že nedeľu po dlhom čase strávil s otcom. Zašli do zábavného parku, do kina, otec ho zobral do planetária i k moru. Obed i večeru mali v reštaurácii, hoci našťastie nie tatovej obľúbenej. Spomienky na poslednú návštevu, na Jennifer by Lucasa iba rozrušili. A otec sa za celý deň ani raz neopýtal na piatok. Akoby sa nikdy nestal. Obavy na zajtrajšok sa vrátili až v noci, keď zaspával.

Ako sa Lucas blížil k škole, počet detí pribúdala. Nenápadne po nich poškľučujúc, nezdalo sa, že by mu niektoré z nich mu venovalo prehnajúcu pozornosť. Iné to nebolo ani na preplnených chodbách či v samotnej triede. Rob a Nolan si ukazovali niečo na mobile, Julian narýchlo dokončoval domáce, Elliott si listoval v akomsi románe, Richie surfoval na tablete, Alan čosi vykladal Parkovi, vzrušene pri tom rozhadzujúc rukami a Jennifer ? Jennifer si Lucasa ani nevšimla. Skrátka, taký bežný pondelkový deň. Päť minút pred zvoneníím dobehol i Josh. Len čo zhodil veci, obrátil sa k Lucasovi. "Musím s tebou hovoriť. Na dvore, dobre ?" Lucas súhlasil. Pobyt na školskom dvore síce zvyšoval riziko stretnutia s Connor, no ak prídu medzi prvými a nebudú sa približovať k basketbalovému ihrisku, s trochou šťastia sa mu vyhnú.

Hodiny sa vliekli neznesiteľne pomaly, a aj napriek Lucasovej snahe sústrediť sa na výklad, temné spomienky si stále nachádzali cestu na povrch. Cez veľkú prestávku ufujazdili z triedy medzi prvými. Vyhnúť sa chodbe kde sídlili vyššie ročníky, Lucasovi a Joshovi sa podarilo dostať na dvor medzi prvými. Zamieriac do bezpečia, za budovu školskej telocvične, odkiaľ je dobrý výhľad na celý dvor, tu ich Connor hľadať nebude. "Tak čo ? Si OK ?" Spustil Josh. "A prečo by som nemal byť ? Všetci sa ma pýtate to isté, akoby som umieral." "Sorry. Ale niečo musíme spraviť. Toto mu nesmie prejsť." "Už zasa ?" Josh iróniu v Lucasovom hlase ignoroval. "Celú nedeľu som nad tým premýšľal. "Čo keby sme mu šľohli mobil ? Ten tupec Kai ho určite nemá zálohovaný a fotky budú iba v ňom. Ak ho potiahneme, tak ich máme. A potom ti budú môcť vieť čo ?" "A ak ich poslal ostatným ?" Namietol Lucas. "Šľohneme aj ich. Keď budú v stredu na telesnej. Šatne sa nezamykajú a kamera na chodbe je odmontovaná. Ak sa skryjeme na hajzli a vyjdeme cez telocvičňu, nikto nezistí, že sme to boli my. Uprene sledujúc spolužiakov tmoliacich sa po dvore či v hlúčkoch baviac sa medzi sebou, Lucas neodvetil. Joshov plán nebol to najhoršie čo od neho kedy počul, no ak má Kai fotky automaticky zálohované, veľmi im to nepomôže. "Ešte to premyslíme dobre." Odpoveď Josha povzbudila. "Inak napadla ma jedna vec. Pozeral som na webe čo stoja špiónážne kamery. Za 40 babiek kúpiš namakanú aj s pripojením na WiFi a do cloudu." Lucas pozrel na priateľa, nerozumejúc kam mieri. "Dáme ju do chlapčenskej sprchy, keď má tréning a nahráme ho. A keby ťa chcel vydierať, ukážeme mu čo máme a bude to 50:50. Všetci vedia, že ma 'malého'. Až ho budeme mať na videu, sklapne. Kamera je malá. Nikto si ju nevšimne. A aj keby, nezistia, že sme ju tam dali my." Ak Josh čakal nadšený prejav súhlasu, ostal sklamaný. "Dík, ale teraz nad tým nedokážem premýšľať. Nech ide do pekla aj s jeho dvoma debilmi. Nechcem mať s ním nič spoločné." "A čo ak ťa znova zmlátia ?" Namietol Josh. Lucas pozrel na dvor plný baviacich sa detí. Prestávka sa blížila ku koncu a čoskoro všetci zamieria do tried. "Zmáknem to. Nemám z neho strach. Teraz už nie." "A čo ak niečo spraví Jennifer ?" Lucas sa zachvel. Sťažka dýchajúc, v meravej tvári sa mu zjavilo čosi nepoznané - nenávisť. "Potom ho zabijem !"

Zvonec oznámil koniec prestávky a nastal čas na návratu do tried. Connor s kamarátmi na školský dvor nezavítal a Josh s Lucasom sa mohli bez obáv zaradiť do davu spolužiakov, postupne pohlcovaných zadným vchodom školskej budovy. Snáď to bola náhoda, no pomaly sa posúvajúc dopredu, Lucas zaregistroval zopár zvedavých pohľadov. Najprv to bola ???0 z ???0, ktorú v tlačnici nechcene drgol plecom. Ospravedlniac sa jej, ???0 si ho skúmavo premerala, akoby ho nikdy predtým nestretla. Aj na chodbe, o rok staršie spolužiačky kráčajúce oproti, ktoré poznal iba z videnia

spozorneli keď prechádzal okolo a dokonca sa Lucasovi zdalo, že jedna druhú drgla, aby si ho všimla. Pripadajúc si trochu ako paranoik, no ako sa vyučovanie blížilo ku koncu, Lucas mal čoraz neodbytnější pocit, že sa stáva stredobodom pozornosti. Či už v triede cez prestávky, keď si čosi šušľajúc spolužiaci za ním obracali, ale pri ceste na záchod.

Po skončení poslednej hodiny, spolužiaci ako tradične rýchlo nahádzali veci do tašiek, vyrútiac sa tempom prvej kozmickej rýchlosti k jedálni. Aj Josh vyskočil na nohy, pripravený vyraziť, keď si všimol kamaráta, posedávajúceho v lavici. "Nejdeš na obed ?" Lucas zavrtel hlavou. "Pôjdem prvý a pozriem či tam nie je." Josh mal samozrejme na mysli Connora, ktorému vyučovanie zvyklo končiť o hodinu neskôr. "To je jedno." Odvetil Lucas vyčerpane. "Dnes tam nejdem." Josh zaváhal. Narastajúci hlad ustúpil solidarite. "Tak dobre. Ani ja nejdem. Ideme domov ?" "Hej." Zbehnúc po schodoch, Lucas sa snažil spolužiakov nevšímať. Nanešťastie to neplatilo opačne. Zvedavé pohľady sprevádzané úšľabkami či posmechom ho sprevádzali, až kým neopustil školu. Kráčajúc v tichosti najkratšou cestou domov, Josh si všimol, že niečo nesedí. "Si OK ? Tu za nami nepôjde. V piatok som spravil blbosť, že sme išli okolo jazera. Je tu príliš veľa ľudí." "O Connora nejde." Zahučal Lucas, pretrúc si dlaňami oči. "Asi mi drbe, no pripadá mi akoby na mňa všetci pozerali." "Kto všetci ?" "Všetci. Celá škola." Josh sa zatváril prekvapene. "Mne sa nezdá. Sú to debili. Nevšímaj si ich." "A čo ak im to Connor vykecal ?" Josh mávol dlaňou. "Tak blbý nie je. Ak by to prasklo, vyhodí ho a on to dobre vie. Len ťa vydiera, aby si nič nekecol." Lucas by chcel veriť kamarátovi, no ten celodenný záujem o jeho osobu, akoby bol hviezdou ? Nešlo to. Lucas začínal mať tušenie, že tajomstvo je prezradené a do zajtra o jeho bitke bude vedieť celá škola.

68. Lucas je v škole sám a ponižovaný

Usadený v školskej lavici, Lucas sa z nej od začiatku školského vyučovania nepohol. Tvár mal zaborenú v dlaniach, a aj napriek tomu, že to veľmi nešlo, snažil sa nevnímať ruch triedy. Josh odbehol na toaletu, a tak Lucasovi ostala chvíľa pre seba. Temné myšlienky presakovali na povrch a bezmocný, nedokázal im zabrániť. Nebolo žiadnych pochyb. Všetci to vedia. Celá škola. O tom ako ho Connor zmlátil. Ani nemusí vynechávať telesnú, hoci mu mama napísala ospravedlnenku. Aj bez odhalených modrín po stehnách, pravdu neutají. Už ráno, kráčajúc s Joshom do školy, ani jeho kamarátovi neunikli skúmavé pohľady a posmešky zlomyseľných spolužiakov. A neboli to iba tí z jeho triedy, ako Rob, ktorý Lucasovi ukázal vystretý prostredník, rehocúc sa ako debil. Lucasovi sa zdalo, že je celej škole na posmech. Zaboriac tvár hlbšie do dlaní, prstami si zapchal uši. Nenávidel to tu. Spolužiakov, učiteľov, celé toto miesto, Connora. A ako naschvál, práve teraz, v tejto mizérii odmietol otcovu ponuku zmeniť školu. Ak by s otcom hodil reč, priznal, že si to rozmyslel a chce na jeho vysnívanú školu, určite ho neodmietne. No čo ak aj tam už o ňom vedia ? Celé mesto, každý v Massachusetts. Pritisnúc viečka, bolo mu opäť do plaču. Z mrákot ho prebralo až chvenie lavice. Otočený k nemu, Josh sa vrátil z WC. Z výrazu tváre bolo jasné, že má niečo na jazyku. "Kecal som s ????" Pošepol priškrteným hlasom, aby ho nik ďalší z triedy nezačul. "Phills to nedal na web. Nikto nevidel to s***** foto. Vedia iba, že ťa v

piatok Phills zmlátil, ale to je všetko. Potvrdil mi to aj ???0 z ???0. Asi Kai, alebo Nick kecali. Tipujem, že Kai - ukecaný debil." "To je jedno. Aj tak to zistia." "Nezistia." Ubezpečil Josh sebaisto. "Connor nie je idiot, aby to robil. Včera ani nebol v škole. Lepí mu, že budeš kecať. Za takú bitku by mohol do basy. A tam by mu vieš čo robili ?" Lucas neodvetil. Nestihol. Do triedy práve vstúpil pán a rozhovor s Joshom skončil. Zabudnúc na všetko čo mu kamarát povedal, Lucas vytiahol z tašky veci, keď zaregistroval uprený pohľad dievčaťa s prednej lavice v susednom rade. Jennifer naň nakrátko pozrela a potom sa otočila k tabuli. Jennifer. Krásna Jennifer. Milovaná Jennifer. Jennifer na ktorej mu záleží. Záležalo.

Prezliekanie zabralo Lucasovi celú prestávku. Aj napriek maminej ospravedlnenke, nemalo význam nič tajiť. Obrovská modrina na ľavom stene ako výsledok opakovaných kopancov začala zľahka ustupovať a o týždeň dva po nej ostane len nepekný šrám na duši. Vstúpiac do telocvične, 18 pohľadov naň uprelo pozornosť. 17 patrilo spolužiakom a jeden trénerovi Coleovi. "Nástup." Skríkol tréner. Žiaci sa zoradili do dvojstupu. Lucas ako opozdilec, až na samý koniec zadného radu. "Dnes hráme basketbal. Rozdeľte sa do skupín." Lucasovým spolužiakom nebolo treba prikazovať kto s kým bude hrať. Rozdelili sa prirodzene do troch päťčlenných skupín. Lucas a Josh ostali bokom. Tréner určil 2 tímy, ktoré budú hrať proti sebe ako prvé a odpískajúc zápas, posadil sa na lavičku, hneď vedľa Lucasa. "Čo sa ti stalo ? Prečo máš tie modriny na nohách ?" "Spadol som." "Spadol ?" Zháčil sa tréner. "Jones, videl som už veľa zranení po pádoch, ale ešte nikoho takto dobitého ako ty teraz. Kto ti to spravil ? Connor ?" Lucas zavrtel hlavou. "Takže on..." Skonštatoval tréner rezignovane. "Luca, ak ho budeš ďalej kryť, nič tým nedosiahaš. On s tým neprestane, a kým nemáme tvoje svedectvo, ja ani nikto iný s tým nič nespravíme. Ak o tom nechceš hovoriť so mnou, alebo pani Goddardovou, tak to povedz doma. Tvoja mama je predsa právnička a bude vedieť čo robiť. Takto to predsa ďalej nejde. Nesmieš sa nechať ďalej takto mlátiť." Lucas potiahol nosom. Dojatie víťazilo. Tréner Cole bol drsný chlap, a nie raz naňho na tréningu nakričal, rovnako ako na ostatných. Nikdy by ho nenapadlo, že mu môže na ňom záležať. "Tak čo ? Nepovieš mi čo sa stalo ?" Trúc si dlane o stehná, Lucas zápasil sám so sebou. Nebyť strašnej fotky, snád' aj všetko vyklopí. No nešlo to. "Nie, tréner. Urobil som si to sám." Tréner Cole odvrátil zrak. "Tak dobre. Ako myslíš. Si dosť veľký, aby si vedel čo robíš. Ja som ti pomôcť chcel." Ako to tréner povedal, písknuc do pískalky, rozbehol sa na ihrisko, kde ???0 a ???0 po tvrdej zrážke začali do seba sácať. Cole zabudol na Lucasa a Lucas naň.

Do šatne dorazil Lucas ako posledný. Čím neskôr zo školy vypadne, tým menšia šanca, že stretne Connora. Prechádzajúc okolo Roba, posunkom ukázal na jeho modriny. "Vyzeráš super pusa. Aj si Connorovi vyfajčil ?" Nolan sa drsnému podpichnutiu kamaráta zachechtal. "A vyfajčíš aj mňa ?" "Na to by potreboval lupu." Odsekol Josh z opačného konca šatne. Niektorí sa zasmiali. "Vyhoň si Foley !" Josh zareagoval vystretým prostredníkom. Nolan sa pohlol vpred, no Rob ho zastavil. "Ser na nich teplúšikov. Vypadnime skôr než si to tu začnú rozdávať." Posadiac sa na lavičku, Lucas provokácie odignoroval. Šatňa sa postupne vyprázdnila a ostali v nej iba Lucas s Joshom. Neprehodiac ani slova, Josh rozumel čo kamarát prežíva. Keď potom prechádzali okolo dievčenských šatní, postávala pri nich Jennifer. Všimnúc si ju, Lucas iba mlčky odvrátil zrak.

69. Lucas je v škole utiahnutý

Posledná hodina sa chýlila k záveru. Rovnako ako predošlé, aj túto Lucas iba apaticky prebdel. Žiadna aktivita, myslou ponorený v neveselých úvahách, ktoré sa mu za posledné dni stali tak blízkymi. Snový svet nahradzoval bezútešnú realitu čoraz viac. Navonok pritom bolo všetko v poriadku. Na otázky rodičov ako bolo v škole odpovedal stručným: "V poriadku." Zúčastnil sa tréningu i hodiny klavíru ako po ostatné týždne. Ani raz nevynechal večeru s rodičmi či pozdrav pri odchode do školy. Robil domáce úlohy, učil sa tak ako vždy. No tak ako pod povrchom sopečného vulkánu buble rozžeravená láva čakajúc na svoju príležitosť zaplaviť zemský povrch svoju páľavou, tak aj Lucas sa pod maskou normálneho života snažil ukryť blížiacu sa explóziu. Posledné dni, vždy keď mal chvíľku voľného času, myšlienkami okamžite skĺzol k svojmu arcinepriateľovi. Nenávidel Connora viac než čokoľvek iné. Predstava, že by ho mohol stretnúť na chodbe či školskom dvore ho desila väčšmi než hrozba ďalšej bitky. Aj preto odmietol Joshov návrh, aby cez prestávku zašli na školský dvor, neskočil na toaletu a pri presune do triedy pani ???0 pridal do kroku, nech má tých pár desiatok yardov čo najskôr za sebou. Len nestretnúť Connora. Na ničom mu viac nezáležalo. Ani keď ho zamysleného pani ???0 na hodine ???0 upozornila, aby sa sústredil, ani keď naň Jennifer nakrátko pozrela, akoby chcela niečo povedať. Uzatvorený vo vlastnom, nepreniknuteľnom svete, jediný koho bol doň aspoň na chvíľu ochotný pustiť bol Josh. Aj dnes mu cestou domov vykladal ako na školskom dvore videl Connora. Arogantný ako vždy, podpichoval staršie spolužiačky prihlúplymi poznámkami, vybehol na ???0, keď doň nechtiac drgol a pod hrozbou bitky vyhnal mladšie deti z lavičky. Sebaistý, spokojný sám so sebou. Akoby sa v piatok vôbec nič nestalo.

Odprevadiac ho až k jeho domu, Josh sa s Lucasom pozdravom rozlúčil. Lucas odvetil iba prikývnutím a so sklonenou hlavou zamieril do domu. Roztiahnuc sa na posteli, vybral notebook a začal doň písať. "Prečo sú ľudia na seba takí zlí? Nenávidia sa, závidia si, ubližujú. Aký to má význam, keď každý z nás je smrteľný a napokon všetci skončíme zahrabaní pod zemou a nik si na nás nikdy viac nespomenie? Sme tu len pár desaťročí, okamihom v dejinách, kvapkou v oceáne, molekulou v medzihviezdnom priestore, a predsa z nás sálajú negatívne skutky a emócie, hnev a nepokoj, pýcha, ľahostajnosť, chamtivosť, pokrytectvo, nepoctivosť a túžba zraňovať. Prečo to tak musí byť? Ľudia sa predsa nerodia zlí. Alebo snáď áno? Je nám zlo vlastné, zakódované v našej DNA?" Lucas si pretrel čelo posiate drobnými kropajami potu. Horúčavosť mu stúpala do hlavy. Pritisnúc viečka, opäť sa vrátil ako opakujúci sa zlý sen. Connor. Sebaistá, vyškerená tvár mätajúca ho posledné dni dňom i nocou. Lucas sa rozochvel. "Nenávidím ho. Vždy keď si naň spomeniem, roztrasiem sa ako epileptik. Nie je to však strachom. Počujúc jeho hlas, vidiac jeho hnusnú tvár z celej duše mu prajem to najhoršie. Z celého srdca. Nech aj on trpí, prežíva tú bolesť čo spôsobil iným. Byť tak silnejším, rozbijem ten jeho hnusný ksicht na kašu. Nech z nej tečie krv, odletujú kúsky mäsa. Aby kvílil od bolesti, ako všetci tí, ktorým ublížil. Tak strašne ho nenávidím. Nech si hovorí oco čo len chce. Nenávisť je nádherná."

70. Lucas sa poháda s Jennifer, ktorá mu chce pomôcť

Prednášku pani Griffinovej o vtákoch spevavcoch rovnako ako všetky hodiny za posledné dni Lucas počúval len na pol ucha. Cestou do školy ho Josh skúšal povzbudiť navrhujúc čo všetko by cez víkend mohli podniknúť, hoci prikyvujúc, Lucas nemal na nič náladu. Najradšej by celé dni presedel sám vo svojej izbe ponorený v ponurých myšlienkach, plniac denník v notebooku temnými zápiskami. Aj rodičia s všimli, že je celý nesvoj, zahrnúc ho otravnými otázkami na Connora, ktoré odbil jedno, maximálne dvojslovnými odpoveďami. Vedel, že ak to s ním pôjde takto ďalej, skôr či neskôr skončí u psychológa, alebo ešte horšie. No uvedomenie si problému a ochota ho napraviť sú dve rôzne veci. A najmä na tú druhú nemal náladu.

Zvonec oznámil koniec hodiny. Začala veľká prestávka. "Neskočíme na dvor ?" Obrátil sa Josh s ponukou. Lucas pokrčil nosom. "Nejako sa mi nechce." "No tak, nebudeme tu sedieť celú prestávku. Iba na chvíľu. Neboj, ten debil tam nebude." "Ja z neho nemám strach." Precedil Lucas tvrdo. "Tak vypadnime preč." Mávnuc k zadnej lavici, kde sa práve zbierali Nolan s Robom, aby vyrazili na dvor. "Vieš čo o nás budú hovoriť, ak tu ostaneme iba my dvaja ?" Josh to nemyslel až tak vážne, no paradoxne práve to Lucasa popohnalo. "Tak dobre. Ale iba na chvíľu." "Super." Zaradoval sa Josh a už aj trielili von. Cestou na dvor Connora nestreli, no len čo vyšli von, do očí im udel, vysoký, mohutne stavaný ôsmak, ktorý práve hodil trojku a s revom primáta to patrične oslavoval. Josh pozrel skúmavo na Lucasa. Ak čakal, že sa Lucas obráti, mylil sa. Zamieriac k lavičke na ktorej zvykli sedávať, Lucas smerom k basketbalovému ihrisku ani nepozrel. Josh si sadol tak, aby vlastným telom kryl kamaráta. Connor s kámošmi však boli plne zamestnaní hrou a ostatné deti si vôbec nevšimli. Zato Lucas si všímal jeho. Monokel po otcovej bitke sa už vstrebal a bez slnečných okuliarov, Connor opäť hýril sebavedomím. Strieľajúc koše, každý zásah oslávil plesnutím dlaní so spoluhráčmi. Obratný, kľúčujúc medzi protivníkmi, rozdávajúc i prijímajúc šikovné prihrávky, na šport mal Connor jednoducho nespochybniteľný talent. Sledujúc ho pri hre, teraz keď bol plne zaujatý zápasom sa v ničom nelíšil od rovesníkov. Bolo takmer nemožné spojiť si ho s obrazom psychopata, ktorý ho pred pár dňami zmlátil do krvi. Nemá otec predsa len pravdu, keď neustále pripomína ako treba odpúšťať a ako pomsta nič nerieši ? Mal by a on odpustiť, zabudnúť, vymazať spomienky na to ako strašne mu ublížil ? Pozorujúc svojho nepriateľa, aj by tomu bol ochotný uveriť. Aspoň na chvíľu.

Po prestávke Lucas a Josh počkali kým sa ihrisko nevyprázdni, a najmä, kým Connor s kamarátmi nezmiznú v útrobách školy. Josh, tak ako po celú prestávku neustále čosi vykladal, no Lucas ho nepočúval. Vstúpiac do budovy, na dlhej chodbe spájajúcej telocvičňu so školou ostali poslední opozdilci. Prechádzajúc okolo toaliet, z vedľajšej chodby vyskočil Connor spolu s Nicolasom a Kaiom. Pritisnúc ohromeného Lucasa k stene, Connor chytil mladšieho chlapca pod krk. "Vypadni !" Prikázal Connor Joshovi, ktorý v prvej chvíli ostal ohromene zízať na oboch. "Chceš rozbiť hubu ?" Zasyčal Kai, keď Josh nereagoval. Josh sa pustil do behu. Connor obrátil pozornosť k svojej obeti. "Tak čo buzna, kecal si ?" Lucas zavrtil hlavou. "To je dobre. Inak tvoju nadržanú fotku uvidia všetci. Rozumieš, všetci ?" Connor mávol na Kaia, ktorý strčil Lucasov pod nos svoj mobil. Lucas preglgol. "Nepovedal som to nikomu." "Nepovedal som to nikomu."

Zopakoval priškrteným hlasom Nicolas. "Hej Con, radšej ho pusti, inak pretiahne aj teba. Určite je celý nadržaný." "A potom aj nás dvoch." Pridal Kai. Connor sa drsne zachechtal, potľapkajúc Lucasa po líci. "Tak čo pusa, už sa ti postavil ?" Hluk prichádzajúci zo schodiska prinútil Connora Lucasa pustiť. "Nezabudni na to. Cekneš jedno slova a celá škola bude vedieť čo si za úchyláka."

Hneď ako Connor s kamarátmi zmizli, Josh ukrývajúci sa pod schodami dobehol kamarátovi na pomoc. Lucas nebol zbitý, ani neplakal. "Si OK ?" Odpoveďou bolo nebadané prikývnutie. Vstúpiac do triedy, bolo už niekoľko minút po zvonení a pán ???0 práve začal hodinu. "Prepáčte, že sme prišli neskôr." Ospravedlnil sa Josh za oboch. "Boli ste spolu na hajzli ?" Podpichol Nolan. "Aj ste si fajčili ?" Trieda sa začala smiať. "McConnell !" Zahriakol učiteľ drzého žiaka. "Ešte slovo a letíš k pani riaditeľke." Julian cudne sklopil zrak. Šplechol to čo chcel, a nič viac dodávať nemusel. Lucas sa posadil na svoje miesto. Či už z nepozornosti, alebo s úmyslom, skúmavý pohľad bývalej kamarátky odignoroval.

Po vyučovaní, tak ako sa to stalo od bitky zvykom, zamieril Lucas v sprievode kamaráta domov. Otravné pohľady zvedavých spolužiakov, šuškanie i posmešky si už Lucas prestal všímať, rovnako ako ich autorov. Nech si o ňom myslia čo chce. Za pár dní na incident všetci zabudnú a po lete bude po probléme aj Connorovi. Vyjdúc na nádvorie, bolo takmer prázdne. Väčšina žiakov ešte obedovala. "Čo ti povedal ?" Spustil Josh, len čo sa trochu vzdialili od ostatných. Tému nechcel otvárať v triede, kde je priveľa zvedavých uší. "Nič. Chcel iba vedieť či som to povedal." "Bojí sa bastard. Vie, že by skončil v base. Neboj, on to nikdy nepichne na web. Až tak sprostý nie je." Lucas neodvetil. Želal by si, aby mal Josh pravdu, no najradšej by na nepríjemné zážitky spred týždňa raz a navždy zabudol. "Už si rozmyšľal čo cez víkend ?" "Veď je len štvrtok." Namietol Lucas. "No a ? Ja na víkend myslím od pondelka." Lucas sa placho pousmial, keď za sebou začul blížiac sa kroky. Pohotovo sa zvrtnúc, zrýchlená chôdza mohla byť predzvesťou ďalšej bitky. Našťastie nebola. Hoci opačným smerom ako zastávka školského autobusu, Jennifer dobehla spolužiaka. "Ahoj. Môžem s tebou hovoriť ?" Opýtala sa zadychčane. Lucas zmetene pozrel na kamaráta. "No, ja vlastne už pôjdem." Dodal Josh pohotovo. "Sľúbil som mame, že skočím do obchodu nakúpiť. Tak zajtra v škole." Rozbehnúc sa preč, Jennifer s Lucasom ostali osamote. Pod mrakom, teplota nepresahovala 20 stupňov a príjemný vetrík povievajúci nad mestom neprekážal. Ideálny čas na malú prechádzku. Kvôli tomu však Jennifer neprišla. "Čo chceš ?" Zvolal Lucas nezvykle tvrdo. "Ja..." Jennifer zaváhala. "Počula som o tom čo ti Connor urobil. Celá škola o tom hovorí. To je strašné !" Lucas zamrazilo, hoci to na sebe nedal poznať. Predstava ako Connor spolužiakom farbisto opisuje detaily ich konfliktu mu zovrela žalúdok. "A čo má byť ?" "Musíme s tým niečo urobiť. Včera som ho videla ako otravoval ???0 a ???0 z triedy ???0 a Hannah mi hovorila ako udel Alana, lebo ho predbehol." "Aj tebe niečo..." Jennifer zavrtela hlavou. "Našťastie nie. Iba vtedy, keď ste... Veď vieš. Ale odvtedy mi dal pokoj." "Tak potom prečo sa staráš ?" Jennifer Lucasova odpoveď zaskočila. "Pretože ti chcem pomôcť. Vieš..." Jennifer si nervózne hrýzla spodnú peru. "Prepáč, že som sa k tebe tak chovala. No bola som naštvaná. Je mi to ľúto. Prepáč." Vzpriamiac sa, Lucas neprejavil najmenšiu emóciu. Jeho tvár ostala bezvýznamná ako počas celého rozhovoru. "Musíme s tým niečo spraviť. Už som hovorila s Alanom aj ďalšími, ktorých Connor napadol. Budú svedčiť. Povieme to triednej, Goddardovej aj

riaditeľke a ty to môžeš povedať Coleovi. Videl, ako ťa Connor napadol, aj tú modrinu. Až budú mať svedkov, keďže má podmienku, určite ho vyhodia zo školy a nahlásia polícii. Podľa ???0, za to čo ti urobil určite skončí v base. Len sa musíme dohodnúť kto čo povie. Ja som už dnes bola za Goddardovou, ale nepovedala som jej nič o tebe. Žiadne detaily. Iba, že s ňou potrebujeme rozprávať. Sľúbila mi, že sa s nami zajtra stretne. Hneď po škole. Budem tam ja aj Alan a ???0 z ???0." "Tak tam chodte." Odvetil Lucas nevzrušeným hlasom. "Hej, ale potrebujeme tam aj teba. Bez teba nebude nikto svedčiť." Lucas sa uškrnul. "So mnou nerátaj, dobre ? Nikomu nič vykladať nebudem. A už vôbec nie Goddardovej. Čo sa stalo je len moja vec a vás do toho nič." "Ale Luca, ja som ti chcela iba pomôcť." "Pomôcť ?" Sykol Lucas. "Viete čo ? Dajte mi všetci svätý pokoj ! Ja o vašu pomoc nestojím, OK ? Nepotrebujem žiadnych záchrancov ani spasiteľov, aby ste sa o mňa starali. Ja sa o seba postarám sám. Ak chceš ísť za Goddardovou, tak si choď. Ja jej nepoviem ani slovo, rozumieš ? Nestojím o vaše rady, ani pomoc. Nevšímaj si ma tak ako doteraz. Mne ste všetci ukradnutí, tak ako ja vám. Tak mi dajte pokoj." Lucas si prehodil tašku na druhé plece a bez rozlúčky vyrazil domov, zanechajúc teraz už definitívne bývalú priateľku v pomykove.

71. Lucas je na stretnutí so školskou poradkyňou

Lucas sedel na lavičke pred kanceláriou školskej poradkyne, nervózne prepletajúc prstami. Neprišiel dobrovoľne, no keď ho už sem prinútili prísť, neujde ako posledný zbabelec. Lucas netušil či stretnutie s pani Goddardovou spískala Jennifer, alebo prehnaná iniciatíva pani Simonsovej. Oblúbená učiteľka nebola jedinou, ktorej neušlo ako veľmi sa Lucasovo správanie za posledné dni zmenilo. Aj dnes ho na hodine literatúry niekoľkokrát vyvolala. Niežeby nevedel odpovedať, no jeho reakcie ostali mechanické, nepredstierajúc najmenší záujem o preberanú tému. Nečudo aj, že si ho po hodine zavolala k sebe do kancelárie, kde to začalo obvyklým vyzvedaním čo mu je a prečo je posledné dni tak utiahnutý, pokračovalo to vyznaním, že Lucas je jej najtalentovanejší žiak a pani Simonsovú trápí ako ho vidí smutného, až kým mu nezvestovala 'radosnú' novinu, aby po vyučovaní skočil za školskou poradkyňou, kde má dohodnuté sedenie. A tak tu v piatok poobede sedel. Ako odsúdenec v cele smrti. Ale záležalo na tom ? Lucasovi už nie. Celý deň ani nepozrel k Jenniferinej lavici, akoby tam ani nebola. Netušil čo si o ňom po včerajšku myslí, a ani ho to nezaujímal. Jediný na kom mu z celej školy ešte záležalo bol Josh. Ten jediný mu bol nablízku i v najťažších časoch, vždy pripravený pomôcť. No teraz tu nesedel. Takže všetko ostane len na ňom.

Pani Goddardová otvorila presklené dvere svojej kancelárie, vyprevádzajúc staršiu žiačku, ktorú Lucas poznal iba z videnia. Volala sa Lisa. S piercingom v nose a spodnej pery, nakrátko ostrihanými vlasmi v zelenej tónine, Lisa bola neprehliadnuteľná. "Takže sme dohodnuté ?" Opýtala sa školská poradkyňa. "Áno, pani Goddardová." "To som rada. Drž sa." Lisa odvetila plachým prikývnutím a už aj trielila preč, najskôr zabudnúc na všetko čo jej pani Goddardová dobrú pol hodinu vykladala. "A, Luca." Pozdravila pani Goddardová ďalšieho klienta, podajúc mu dlaň. Na rozdiel od väčšiny učiteľov, školská poradkyňa oslovovala svojich zverencov zásadne krstnými menami. Dokonca

zdrobneninami. "Som rada, že ťa vidím. Pod' ďalej." Lucas vstúpil do neveľkej kancelárie, ktorú naposledy navštívil pred necelými 2 týždňami. Usadiac sa v kresle, pani Goddardová ani nepotrebovala listovať v jeho spise. "Aký si mal dnes deň ?" "Normálka." Pokrčil Lucas plecami. "Nič zvláštne." Pani Goddardová si odkašľala. "Vieš prečo som si ťa zavolala ? Ráno za mnou bola tvoja triedna. Spomenula, že si posledné dni utiahnutý, na hodinách pasívny, cez prestávky ostávaš v triede, nechodíš na obedy, hneď po škole utekáš domov čo si nikdy predtým nerobil. Pred 2 týždňami si tu bol tiež. Preto by som sa ťa rada opýtala či sa za uplynulé týždne stalo niečo zásadné kvôli čomu sa tvoje správanie tak zmenilo." Zložitá otázka, jednoduchá odpoveď. "Nič." "Tak nič." Zopakovala pani Goddardová. "U detí v tvojom veku nečakané zmeny správania zvyknú byť spôsobené problémami doma, čo nepredpokladám, že bude tvoj prípad, problémami so spolužiakmi, alebo..." Pani Goddardová sa usmiala. "...problémami so spolužiačkami. Zaľúbenie, prvé lásky." Lucas zavrtel hlavou. "Pozri Luca, ja ťa tu netúžim vyšetrovať ani spovedať. Som tu na to, aby som ti pomohla. Ak je niečo s čím by si sa mi chcel zdôveriť, sľubujem, že to ostane len medzi nami." "Nie, pani Goddardová. Nemám vám čo povedať." Skúsená psychologička sa negatívnou odpoveďou nenechala odradiť. "A čo Connor ? Ani on ti nič nespravil ?" Lucas sklopil zrak. "Nie." "A čo tá modrina na nohe ?" Pani Goddardová sa oprela v kresle, zloziac spis čo mala v ruke. "Luca neber to ako nátlak. Ak o tom nechceš rozprávať, ja ťa nútiť nebudem. No vypočuj si prosím toto. Connor ti nesmie ubližovať. Nemá právo ťa ponižovať ani fyzicky napádať. Ak to urobil, nie je udavačstvo to oznámiť. Mnoho teenagerov si myslí, že ak povie o šikane dospelým, budú vás považovať za bonzákov. Ale tak to nie je. Connor je veľmi kompilovaný žiak. Sám vieš, že býva iba s otcom, ktorý je naň prísny a svoju zlosť a frustráciu si vybíja na slabších. Vieme i tom, no kým nemáme svedectvo nikoho z vás, nemôžeme veľa robiť." Pani Goddardová sa vzpriamila a rozhrnúc žalúzie, vpustila do šerej kancelárie viac svetla. "Svedectvo nie je udavačstvom. Zober to z tej lepšej stránky. Vieš koľkým deťom by si mohol pomôcť ochrániť ich pred Connorom ? Pre nich by si bol záchrancom, hrdinom. Skús sa na to takto dívať." Lucas sa však nedíval. Tupo zíjajúc do stola, zaryto mlčal. Myšlienka na záchranu ostatných znela lákavo, no Lucas vedel svoje. Pre Roba, Nolana a ďalších by bol iba špinavým udavačom, špicľom a podrazákom. Tej nálepky by sa nezbavil ani do 8meho ročníka. Vliekla by sa za ním ako jeho tieň. "Nie pani Goddardová. Nič sa nestalo." Lucas nevidel školskej poradkyni do tváre, no nepochyboval, že sa v nej črtá sklamanie. "Tak dobre, Luca. Nebudem ťa viac trápiť. Ale porozmýšľaj o tom čo som ti povedala, a ak by si zmenil názor, kedykoľvek príď." Pani Goddardová vytiahla zo stojana na stole navštívenku, podajúc ju Lucasovi. "Tu je moje číslo a mailová adresa. Môžeš volať až do večera. Alebo mi poslať SMSku. Pre niekoho je jednoduchšia písomná forma. Ak mi pošleš mail, najneskôr na ďalší deň si ho prečítam. A maily vždy čítam. Takže, ak je to takto pre teba jednoduchšie, kľudne mi napíš. Dobré ?" Lucas nebadane prikývol. "Drž sa Luca. Si šikovný a dobrý chlapec." "Dovidenia." Podajúc si dlaň s vychovávateľkou, Lucas vyšiel z kancelárie pani Goddardovej. A hoci na slová školskej poradkyne čoskoro zabudne, poznámka o pomoci ostatným sa zavrtala hlbšie do Lucasovej mysle, akoby si to bol ochotný sám v tejto chvíli pripustiť.

72. Rodičia chcú vedieť čo Lucasovi je

Lucas si precvičoval prsty. Po hodinovom hraní na klavíri si cítil všetky kĺby. No hudba mu pomohla zabudnúť na všetky problémy. Teda, aspoň na chvíľu. Lebo vystretý v kresle, s tabletom v lone, opäť si premietal stretnutie so školskou poradkyňou. Najmä tú časť ako mu spomínala dôvody prečo by mal proti Connorovi svedčiť. Nie, netúžil byť obľetovaným hrdinom, aby spolužiaci jeho meno spomínali s rešpektom a úctou. Sláva, obdiv ostatných, byť školským premiantom, s ktorým sa chce každý 'priateľiť', nikdy nepatrili k Lucasovým prioritám. Vždy ich považoval za nepodstatné banality zaujímavé akurát tak pre jednoduchších jedincov. A predsa ho poznámka pani Goddardovej zaujala. Pomôcť ostatným, ochrániť ich pred nebezpečným násilníkom ničiacim životy nevinným. Hľadiac do tmavej obrazovky tabletu v ktorej sa odrážali obrysy jeho tváre, Lucas musel pripustiť, že myšlienka znela lákavo. Potlačiť stud, nájsť odvahu, obetovať sa za iných pôsobilo ďaleko vznešenejšie než udanie, odvetu či primitívna pomsta. Keby tak mal niekoho, kto by mu dokázal poradiť. Josha sa pýtať nemal zmysel, keďže odpoveď dopredu poznal. A tak rozhodnutie ostalo len na ňom. Z úvah ho vytrhlo zaklopanie na dvere. Otec ich pootvoril, nakuknúc dnu. "Nespíš ? Si tak ticho, že ma napadlo či si si nešiel ľahnúť." "Nie. Pozerám Internet." Lucas nenápadne šťukol po display, ktorý sa na povel rozsvietil. "Môžem s tebou hovoriť ?" Lucas pokrčil plecami, dobre si uvedomujúc, že odmietnutie by len zvýšilo podozrenie. Otec si prisunul stoličku k synovi, aby mu mohol hľadiť do očí. "Volala pani Simonsová. Spomínala, že si posledné dni v škole tichý, na hodinách sa nehlásiš, nechodíš na dvor, s nikým sa nerozprávaš. Preto odporučila, aby si navštívil školskú poradkyňu. Bol si za ňou ?" Lucas naznačil súhlasné gesto. "A čo ti povedala ?" "To je predsa iba naša vec !" "Dobre, prepáč." Ospravedlnil sa otec, uvedomiac si svoju chybu. "Mňa len zaujíma či to nejako súvisí s Connorom ? Stále ťa obťažuje ?" "Už nie. Tento týždeň som ho ani nestretol." Nebola to celkom pravda, no oproti predošlým konfliktom s Connorom Phillipsom, ten zo štvrtka nestál za reč. "Tak potom čo sa deje Luca ? Trápi nás s mamou, keď ťa vidíme ako sa trápiš. Chceli by sme ti pomôcť, no ak nevieme čo ti je ? Aj doma si tichý, bez nálady. Málo ješ. Takto to predsa ďalej nejde." "Prečo ?" Odvetil Lucas bez najmenšej emócie. "Ako to myslíš, že prečo ? Pretože si náš syn a nechceme, aby si prepadol depresii." "Neučím sa ? Mám horšie známky ? Nechodím na klavír ? Aj na tréningu som bol. Robím všetko čo odo mňa chcete. Tak, kde je problém ?" "O to predsa nejde. To ma samozrejme teší, no chceli by sme, aby si bol opäť šťastný." Lucas sa trpkosť uškrnul. "Odkedy vás zaujíma či som šťastný ?" Otec sa zamračil. "Vždy." "Vždy ? A prečo ste sa o to nikdy nezaujímal ?" Lucas cíti vyčerpanie. "Nikdy ste sa ma nepýtali čo cítim, ako mi je. Vždy to bolo iba o známkach, či sa dobre učím, aby som šiel na univerzitu. Bol som pre vás výnimočný, génus čo musí byť vo všetkom najlepší, a ak je, všetko je v najlepšom poriadku. Nikdy vás nezaujímal čo si skutočne myslím, aké mám plány, čo mi vadí, kým chcem byť. Vždy ste chceli rozhodovať za mňa. Tak prečo ťa teraz štve čo mi je ?" Otec ostal ako obarený. Synove slová ho šokovali. "To... To predsa nie je pravda. Teraz si na nás nespravodlivý." Zajachťal neveriacky. "Vždy sme sa zaujímal ako ti je. Chceli sme pre teba len to najlepšie." Lucas pritisol viečka. "Tak vieš čo. Ak chcete pre mňa to najlepšie, nechajte ma tak. Postarám sa o seba ja sám. Nepotrebujem vašu pomoc. Nepotrebujem pomoc od nikoho. To ty si hovoril, aký som už veľký. Tak ma nechajte, aby som si svoje problémy vyriešil sám." Otec bol synovými

obvineniami tak zaskočený, že nevedel čo má povedať. Zavrtiac hlavou, bez slova vstal, zamieriac k dverám. "Krivdíš nám Lucas. Až budeš mať vlastné deti, pochopíš nás. Ešte sa o tom porozprávame." Zanechajúc syna osamote, Lucas si zhlboka odľúkol. Možno má otec pravdu a je na nich prísny, ale tak to v tejto chvíli cítil. Jeho život bol obrátený naruby a ešte dlho bude. Možno navždy.

73. Lucas vidí ako Connor rozbije spolužiakovi nos

Začiatok týždňa sa neniesol v radostnom duchu. Josh ráno volal, že dnes bude v škole chýbať. Má nádchu a mama mu prikázala zostať doma. Najskôr za to môže včerajšia prechádzka. Dobré 2 hodiny sa bezcieľne potulovali po veternom meste. Teda nie celkom bezcieľne. Josh opäť oživil svoje plány na pomstu, prichádzajúc s veľmi kreatívnymi nápadmi ako Connorovi ublížiť. Lucas ho len počúval, mysliac si svoje. Dnes keď nie je v škole, aj tak ani jeden z jeho šibnutých snov nedostane príležitosť na naplnenie.

Až na neprítomnosť najlepšieho kamaráta sa deň vyvíjal normálne. Jennifer si ho nevšimla a on ju, Connora ku neskrížil cestu, na chodbe ho spolužiaci opäť ignorovali a aj tých z triedy prestali sexuálne narážky a podpichovanie baviť. Dokonca ani pani Simonsová neprejavovala prehnanú pozornosť. Poslaním za školskou poradkyňou a telefonátom rodičom považovala kauzu svojho 'najlepšieho žiaka' za vybavenú. Na Lucasovo potešenie. Cez veľkú prestávku ostal radšej v triede. Sám, no v bezpečí. Nemajúc s kým prehodiť slova, z okna pozoroval dianie na školskom dvore. Connor s bandou nechýbal. Ako tradične, so ostatnými žiakmi najvyšších tried obsadil basketbalové ihrisko, aby sa opäť raz predvádzal. V tielku, s napnutými svalmi na prsiach, skúšal zaujať postavou, keď už tvár s dominantným nosom za veľa nestála. No dnes proti jeho tímu hral Leo Simps, snáď najlepší basketbalista na škole. O pol hlavy vyšší ako Connor, hrával za školský tím a na ihrisku bolo hneď vidieť kto je pánom. Rozdávajúc presné prihrávky, pri doskokoch využíval výškovú prevahu a ani v obratnosti v ničom za Connorom Phillsom nezaostával. Nečudo aj, že jeho tím vyhrával už o 11 bodov a náskok sa každou minútou zväčšoval. Connor to niesol ťažko. Prskajúc na všetky strany, kričal na spoluhráčov, nadávka striedala nadávku, po každom ďalšom koši súpera tvár mu skrivila nenávistná grimasa. A väčšinu z nich zaznamenal práve Leo Simps. Prestávka sa blížila ku koncu a stav 28:19 zvestoval porážku Connorovho tímu. Mal to byť jednej z posledných útokov Leovho tímu. Istý si víťazstvom ???0 skúsil trojkový hod. Namiesto koša sa lopta odrazila od plastového rámu, padajúc do rúk dobre postaveného Lea. Connor bežiaci z ľavej strany vyskočil tiež. Neskoro, aby mohol loptu, ktorú chmatol Leo zachytiť, no to ani nebol cieľ. S doširoka rozťahnutým lakťom, zasiahol Lea priamo do tváre. Vyšší žiak sa od bolesti skrútil k zemi, chytiac sa za nos. Jeho výkrik prilákal pozornosť ostatných žiakov. Dvor na chvíľu stíchol a keď sa Leo opäť vztýčil v celej svojej výške, krvou mal potriesnené nielen tričko, ale i nohavice. Connor rozťahal širokánske ramená v nepresvedčivom geste ospravedlnenia a niečo čo Lucas nemal šancu zachytiť precedil. Leo neodvetil. Pridržiavajúc si na nose papierovú vreckovku, ktorú mu podala jedna z nablízku stojacich spolužiačok, nebolo najmenších pochyb, že to Connor spravil úmyselne. Zazvonilo a žiaci sa pobrali do svojich tried. Leo

s dvoma kámošmi medzi poslednými. Aj tak najprv musí skočiť na toaletu opláchnuť sa. Krv mam všade. Vchádzajúc do budovy, Lucas nerozumel čo hovorí, no výraz jeho tváre i prudké gestá napovedali dosť i samé za seba.

Po zbytok dňa sa konflikt na dvore stal ústrednou témou rozhovorov žiactva. Lucas sa vďaka rečiam dozvedel, že Leo má zlomený nos a strašne zúri. Connorovi neželal nič menšie, iba aby 'zdochol'. No vzhľadom na to, že k 'úrazu' došlo pri športe, navyše bez dohľadu niektorého z členov pedagogického zboru, Connorovi nič vážnejšieho ako dohovor riaditeľky nehrozil. Leove želanie tak ostane nenaplnené.

74. Lucas počúva o knihe o sebaobetovaní

"Škoda, že som tam nebol. Mohol som ho natočiť." Poznamenal smutne Josh svoj výsledok na Lucasov farbistý opis včerašných udalostí na školskom ihrisku. Usadení v svojich laviciach s Joshovou stoličkou otočenou o 180 stupňov, prestávka sa pomaly končila a čoskoro začne literatúra s pani Simonsovou. Hoci Josh stále trochu pokašľával, otec ho dnes vyhnal do školy.

"Vieš o tom, že Leo má staršieho brášku?" Lucas zavrtel hlavou. "Videl som ich spolu. Raz bol na jeho zápase. Je ešte vyšší ako Leo. Ak by mu Leo povedal čo mu Phills spravil, zabije ho." Josh pokrčil nosom. "Ale myslím, že je na výške v Kalifornii. Takže... Nič z toho." Joshovo úprimné sklamanie Lucasa prinútilo k úsmevu. "Za 5 týždňov bude od toho idiota navždy pokoj. Vieš..." Lucas zaváhal. "Včera som nad tým premýšľal. Radšej už nebudem chodiť na dvor ani na obedy. Mesiac to nejako vydržím. A odhlásim sa aj z tréningov. Skočím za doktorkou, nech ma vypíše z telesnej. Nechcem s ním mať nič spoločné." "A čo ak to pichne na web?" Lucas zavrtel hlavou. "To už by urobil. Ale tak blbý nie je. Mal si pravdu. Aj on má strach, aby to neprasklo. Aj preto si ma vtedy počkal. Je to sráč." Josh neodpovedal. Majúc vlastný názor, radšej si ho nechal pre seba. Aj tak by na kamarátovom rozhodnutí nič nezmenil, a navyše, do triedy práve vstúpila pani Simonsová.

Hodina anglickej literatúry sa začala. "Dnes si spravíme analýzu jednej knihy." Zahlásila pani Simonsová len čo zasadla za učiteľský stôl. Odpoveďou bolo neprekvapujúce hučanie. Rozbor literárnych diel na stupnici atraktivity 1-10 obsadzoval najnižšie priečky. Najmä pri dielach klasickej literatúry. "Len klud!" Dvihla hlas učiteľka. "Dnes som priniesla niečo špeciálne. Knihu aj vám dobre známeho Stephena Kinga. Kto už od neho niečo čítal?" Asi polovica triedy dvihla ruky. Lucas by mohol tiež, no svoje čitateľské preferencie zahŕňajúce aj ???0 či ???0 nemal chuť nikomu prezrádzať. "Nejaké tipy o akú knihu sa jedná?" Triedou zaznievali názvy diel slávneho autora, no ani jeden zásah do čierneho. Pani Simonsová napokon nadvihla knihu, ktorú šikovne ukrývala medzi listami papierov. "The Dead Zone." Veľký nadpis na knižnom preobale Lucasovi nič nehovoril. "Čítal ju niekto?" Opýtala sa triedna. Žiaci sa začali otáčať a dohadovať medzi sebou dohadovať, no nenašiel sa nik, kto by ju čítal. "Je z roku 1979 a v 1983 bola aj sfilmovaná." Tu sa prihlásil Josh. "Ja som ten film videl." Joshovo priznanie nikoho v triede neprekvapilo. Všetci o ňom vedeli, že je filmový fanatik. "Výborne."

Zaradovala sa pani Simonsová. "Tak nám porozprávaj o čom je." Josh sa dvihol z lavice. "Nóóó, je o jednom chlapíkovi, ktorý má automobilovú nehodu pri ktorej sa mu poškodí mozog." "Tak to je o tebe ?" Zvolal ktosi zo zadného radu, na čo sa trieda začala smiať. "Nolan !" Zahriakla ho učiteľka. "Ešte jedna takáto poznámka a budeš ich vykladať pani riaditeľke." Nolan sa kyslo zatváril, vedomý si, že to učiteľka myslí vážne. Pani Simonsová posunkom Joshovi naznačila, aby pokračoval. "Chlapík má nehodu pri ktorej si zraní mozog a upadne do kómy na veľa rokov. Keď sa preberie, začne mať vízie. Keď si s niekým potrasie rukou, alebo sa ho dotkne, vidí jeho minulosť i budúcnosť. Raz ho šerif poprosí, aby mu pomohol chytiť úchyla čo vraždí deti. No a chlapík zistí, že je to šerifov zástupca, ktorý si vystrelí mozog." "Trochu menej farbisto." Upozornila Josha učiteľka. "A čo sa stalo potom ?" "No, potom sa presťahuje do iného mesta, kde stretne senátora čo chce byť prezidentom. A keď mu podá ruku, tak uvidí, že až sa stane prezidentom, tak senátor odpáli jadrové rakety na Rusov, aby zničil svet. No a chlapík, aby tomu zabránil, tak ho skúsi zastreliť, no ochrankár zastrelí jeho. Ale senátorovi je to houby platné, lebo ho nafotia ako drží decko ako živý štít. A potom ako sa to dostane do novín, skončí." Pani Simonsová sa pousmiala. "Vďaka Josh, aj keď si nám prezradil aj pointu. Ale to nevádi." Učiteľka položila knihu na stôl a doplnila Joshov príbeh o niektoré detaily, ako napríklad, že chlapík sa volal Johnny Smith a Stillson nebol senátorom, ale iba kandidátom do Senátu.

"Tak a teraz poznáte príbeh." Pani Simonsová pristúpila k tabuli a fixkou na ňu napísala jediné slovo. "Sebaobetovanie." Lucas, ktorý až doteraz rozprávanie Josha i učiteľky počúval na pol ucha pocítil chvenie. Dlhé slovo s pomlčkou uprostred prikovalo jeho pohľad k tabuli, akoby v jej odraze zbadal zjavenie či ducha. "Kto mi vysvetlí význam tohto slova ?" ???0 sa nesmelo prihlásila. "Sebaobetovanie znamená, keď svoj život položíte za iných." "Správne, hoci sebaobetovanie nemusí znamenať vždy smrť. Existujú aj iné formy sebaobetovania. Menej drastické. Napadajú vás aj iné formy sebaobetovania ?" Tentoraz sa nedvihla jediná ruka. "A čo takto vaši rodičia ?" Zaskočila triedu pani Simonsová. "Mať vlastné deti, starať sa o ne, živiť ich, dávať pozor, aby si neublížili, platiť im stravu, ošatenie, školu či vreckové. Nie je aj to nádherná forma sebaobetovania, ktorú mamy a otcovia dávajú svojim deťom ?" Trieda plná pubertiakov reagovala tak ako sa na triedu plnú pubertiakov patrí. To jest, úškrnkami a prevracaním očí. Iba jeden žiak sa neškeril, ani nepovažoval slová triednej za znôžku moralizujúcich hlúpostí, akými dospelí zahŕňajú deti, ak im chcú niečo vyčítať. Lucas takmer nedýchal. Predstava obetovania sa za iných, vykonania hrdinského činu, ktorým by pomohol iným, hoc aj za cenu vlastného života ho uchvátila. Kiežby aj on mohol vykonať niečo strašné, a veľkolepé zároveň. Ako Johnny Smith. Skutok, ktorému by sprvu nik nerozumel, no ktorý by jeho bezcieľnemu životu dodal konečný zmysel. Po zbytok dňa Lucas na príbeh Johnny Smitha a význam sebaobetovania neprestal myslieť. A čím viac nad tým premýšľal, tým viac sa mu pozdával.

75. Connor znova obťažuje Jennifer a Josha

Streda. Deň keď do víkendu je ešte príďaleko, no od toho minulého už uplynulo priveľa času. Najmä ak sa čas vlečie tak pomaly ako na hodine fyziky pána ???0. Dávno známy

princíp tepelného motora Lucas nepotreboval počúvať, a tak sa myšlienkami vrátil k včerajšku. Myšlienka na príbeh Johnnynho Smitha a sebaobetovanie ho natoľko opantala, že na ňu nedokázal zabudnúť. Na hodine klavíra spravil množstvo chýb čím nepotešil pani ???0 a aj pri učení ho neustále oberala o pozornosť. Proti nemu nestál vyšinutý politik túžiaci po jadrovej apokalypse. Nezachráni svet, milióny, miliardy ľudských duší pred smrťou. Connor Phills predstavoval iba jedného z tisícok školských tyranov, akých sa v každom vzdelávacom inštitúte nájde viac než dosť. A predsa, ak by dokázal pomôcť aspoň jednému zo šikanovaných, dokonca aj keby to mal byť niekto ako Rob či Nolan, dodalo by to jeho životu zmysel. No ako na to ? Ako zastaviť Connora ? Lucas nevedel, a končiaca hodina neposkytla ďalší čas na premýšľanie.

Len čo zazvonilo, Josh sa obrátil ku kamarátovi. "Nejdeme von ?" "Von ?" Odvetil Lucas zamyslene. "Na dvor." "Nie. Povedal som ti, že tam už nepáchnem. Ty tam chceš ísť ?" Josh kývnutím naznačil súhlasil. "Budem ho sledovať, a keby by niečo, tak ho natočím." "To by som nerobil. Ak ťa nachytá, zabije ťa." Josh nahodil suverénny výraz. "Mňa nedostane." Lucas netušil či Josh svoje sebavedomé slová myslí naozaj, alebo ho len skúša povzbudiť, no on by na jeho mieste tak neriskoval. Nie potom čo sa stalo pred dvoma týždňami. Josh zámer dodržal a rozlúčiac sa, vyrazil smerom k školskému dvoru. Išla aj Jennifer. Vychádzajúc z triedy, na Lucasa na chvíľu pozrela, no baviac sa s Tinou, rýchlo odvrátila zrak.

Trieda sa rýchlo vyprázdnila. S Lucasom ostala len Naomi šepotom s niekým telefonujúc. Lucas nezachytával jej slová, a ani ho nezaujímali. Ako po ostatné dni, pristúpil k oknu. Školský dvor sa postupne zaplňal desiatkami žiakov. Basketbalové ihrisko ostalo prázdne. Ako Josh ráno zistil, Connor bol včera pre zranenie Lea opäť u riaditeľky. Úmysel prirodzene poprel, no pani ???0 preventívne až do odvolania zakázala počas prestávok akékoľvek zápasy. Ani to však Connorovi nebránil, aby v sprievode Nicka a Kaia a zopár ďalších spolužiakov z jeho triedy na školský dvor zavítal. Lucas sa snažil v spleti žiakov zbadať Josha, no bez úspechu. Možno je za telocvičňou, kam z okna triedy nevidieť. Prečesávajúc priestranstvo medzi budovami školy, zrak mu zastal napravo od bežeckej dráhy. Jennifer tu postávala s Hannah, Tinou, River a Ameliou. Odkedy sa s Lucasom rozišla, skamarátila sa s ďalšími dievčatami v triede, pravidelne s nimi tráviac prestávky i obedy. Lucasa nič z toho netrápilo. City pozvoľna vyprchávali a spolu s nimi aj záujem o dievča. Pozorujúc ju, Lucas si zrazu uvedomil, že si to nemieril rovnakým smerom ako stáli spolužiačky. Zaujatý rozhovorom s Kaiom, snád si ich nevšimne. Smola. Connor Phills by nebol Connorom Phillsom, ak by neočumoval po pekných dievčatách. Dokonca aj keď majú o dva roky menej než on sám. Lucasovi podskočilo srdce, keď uvidel ako Connor zastal zoči-voči Jennifer a niečo jej vykladá. Lucas prižmúril zrak a i na tú vzdialenosť zbadal ako sa jeho bývalá mračí. Connorove slová jej zjavne neboli po vôli. No kým ostatné spolužiačky mlčali, zjavil sa niekto iný. Josh. Ukrytý v hlúčkiku detí, stúpol si vedľa Jennifer ako jej anjel strážny a začal sa dohadovať s o hlavu vyšším protivníkom. Lucas obsah rozhovoru prirodzene nepočul, no Joshovo rozhadzovanie rúk napovedalo aj samé za seba. Lucas si hryzol do spodnej pery. Najradšej by bol tam dolu. No kým dobehne na školský dvor, bude jeho pomoc zbytočná. Lucas ani nestihol dokončiť myšlienku, keď Connor strčil do Josha. Nepripravený chlapec sa roztlachol na zemi. Do narastajúcej hádky sa zapojili ďalšie dievčatá. Pochopiac, že s toľkými súpermi (svedkami) si nemá význam začínať,

dal sa na ústup. Jennifer pomohla Joshovi na nohy. Nezdal sa byť zranený. Oprašujúc si šaty, živo artikulujúc s sprievode dievčat zamieril do budovy školy. Sťažka dýchajúc, Lucas klesol do svojej lavice. "Mal som tam byť." Pomyslel si sklamané.

Josh v sprievode spolužiačok čoskoro dorazil do triedy, zamieriac ku kámošovi. "Videl si to ?" Lucas prikývol. "Ty kokos, to ale bolo." Josh si utrel pot z čela. Rozochvený, Lucas mohol iba špekulovať či zo strachu, alebo podráždenia. "Ty vole, to je ale *****. Keby som mal go-pro, tak ho mám." "Čo ti hovoril ?" Obzrúc sa po triede, Josh naznačil, že tu nie sú sami. "Potom ti poviem. Dobré ?" Lucas nenamietal. Hodina práve začínala a na takéto témy je potrebný čas a klud. Lucas pohľadom zavadil k vedľajšiemu radu. Nenápadne ich pozorujúc, Jennifer odvrátila zrak. Akoby sa jej žiadalo vysloviť tú istú myšlienku, ktorá len pred malou chvíľou skrsla samotnému Lucasovi.

Cestou zo školy sa Josh konečne rozhovoril. "Ty si ho sledoval ?" Zaujímalo Lucasa. "Hej. Celý čas som bol za ním. Ale tak, aby ma nevidel. Phills neustále splietal niečo o futbale, chvastal sa ako furt. To debil Nick však ukázal na Jennifer." "A prečo ? Len tak ?" "To neviem. Asi. Alebo preto, že sú úchyláci. Vraj Jen je kočka, na svoj vek dobre vyvinutá a také tie drísty. No a Phills potom rozhodol, že za ňou pôjdu. Asi sa mu páči, alebo čo ?" "A čo jej povedal ?" Josh sa zháčil. Hoci podobnú otázku očakával, neprišlo mu ľahké na ňu odpovedať. "No... Vlastne hovoril o tebe. Či je do teba stále buchnutá, či ti dala kopačky, že si úchyl a také tie drísty. Ale o fotke ani slovo. Naozaj. A..." Josh zaváhal. "Jen ho poslala do riti." "To vážne ?" Začudoval sa Lucas. "Hej, odsekla mu, aby sa staral o svoje veci. A potom začal Connor zúriť." Josh napodobnil jeho nafučané líca a zlovestný úškrn. "Splietal ako je Jen iba malé decko, ktorému sa páčia úchyláci ako ty. A s Nicom a Kaiom si z nej robili srandu. A to už ma vytočili." "Čo si im povedal ?" Josh pokynul hlavou, akoby na tom nezáležalo. "Aby jej dal pokoj a našiel si iné dievčatá, ktoré bude otravovať. A takisto... Že je hlupák." "To si mu vážne povedal ?" Neveril Lucas. "No... Nie až tak. Že keď mu nedochádza, že Jen oň nestojí, tak mu to hovorím ja. No a potom..." Josh si povzdychol. "Videl si čo urobil. A ešte dodal, že si ma zapamätá. Idiot." "Josh, to si nemal robiť. On po tebe teraz pôjde, tak ako po mne. Je to psychoš. Nebude mať, kým ťa nezmláti." "Ja viem." Upokojoval Josh. "Ale dám si naň bacha. Sám si hovoril ako nám za mesiac končí škola. A zajtra idem na kontrolu k lekárnke. V pondelok, keď som tam bol prikázala, že mám prísť. Aspoň sa na celý deň ulejem. Ale..." Josh zaváhal. "Ak by si chcel, tak po vyšetrení skočím do školy." "A načo ?" Opáčil Lucas. "Kašli na to. Teraz sme obaja na Connorovom kill liste. Čím menej sme v škole, tým lepšie." "A čo ak by sme sa nechali vypísať až do konca roka ? Čítal som, že keď zožerieš ???0 a ???0 a zapíšeš to, tak zaručene odpadneš. Je to odskúšané. Moja mama by ma po takom niečom určite nechala doma aspoň mesiac." Lucas sa zaškeril. "A potom celé leto zabijeme na náhradnom vyučku. Nie, to nie. V triede, ani tam kde sú kamery si na nás netrúfne. A na ulici, ak nepôjdeme cez park, tak tiež nie. Ak mu nedáme príležitosť, sme v pohode." Josh by chcel veriť Lucasovi a Lucas sám sebe. Ani na chvíľu to nebolo možné. Ak sa raz Connor Phills rozhodol pre pomstu, nezastaví ho nič. Ani kamery či svedkovia. Ako každý choromyseľný, svojich plánov sa nevzdá kým ich nedosiahne, alebo ho niekto nezastaví. "Inak, vieš, že Jen sa pýtala aj na teba ?" Zmenil tému Josh. "Naozaj ?" "Hej, keď sme išli do triedy. Chcela vedieť ako ti je a čo ti Connor urobil. No neboj, nič som jej nepovedal. Iba, že ťa kopal. Ale nič viac." Josh posunkom naznačil Lucasovu ľavú nohu a modrinu, ktorú si Jennifer na

telesnej nemohla nevšimnúť. "O ničom nevedia. A Connor bude držať jazyk za zubami." Lucas nič nepovedal. Záujem kamarátky, po všetkom čo jej pred pár dňami povedal by ho mal tešiť, no v tejto chvíli ho trápilo niečo iné. Ďaleko zlovestnejšie a nebezpečnejšie.

76. Lucas rozmýšľa nad zmyslom svojho života (priama reč)

"A čo teraz ?" Poznamenal Lucas do poznámkového bloku. Skrčený nad pracovným stolom v detskej izbe, myslí sa mu prehánali neveselé spomienky na končiaci sa deň. Konflikt Josha a Connora ho vrátil do neveselej reality. Josh síce púšťal svalnaté reči, no Lucas vedel svoje. Má strach, tak ako on. Ako každý z Connora. Preto to zajtrajšie uliatie sa zo školy. Dobré vie, že po ňom Connor pôjde. A skôr či neskôr ho aj dostane. Josha, jeho jediného kámoša. Lucas sa chvel pri predstave toho čo musí vykonať, no iná možnosť neostávala. "Sebaobetovanie." Poznamenal si do denníka odpoveď na predošlú otázku. "To je zmysel môjho života." Dívajúc sa na 3 krátke vety, Lucasom pookrilo. Konečne našiel odpoveď na najbazálnejšiu otázku ľudského bytia. Zrazu veci začali do seba zapadať a nezmyselnosť nadobudla zmysel. Lucas búšil do klávesnice nezastaviteľný prúd slov. "Volám sa Lucas Jones, mám 13 a do konca svojho môjho pozemského bytia v priemere ostáva necelých 64 rokov. 64 rokov premárneného života v ktorom nedosiahnem nič svetoborné, nezachránim ľudstvo, neohúrim svet geniálnym vynálezom ani sa nestanem slávnym. Bezvýznamný život, bezvýznamného človeka. 64 rokov budem dýchať vzduch a zamorovať atmosféru CO₂, 64 rokov budem prijímať potravu a vodu, míňať vzácne zdroje planéty, zaberať miesto iným, užitočnejším než som ja. 64 premárnených rokov zbytočného života. Načo je to dobré ? Aký má zmysel takto pokračovať ? Žiaden. Musím svojmu životu dať význam. Dôvod jeho naplnenia. A teraz už viem aký." Lucas sa na chvíľu zarazil. Aj keď v prvej chvíli túžil zaznamenať všetky svoje myšlienky v poradí v akom prídu, čítajúc po sebe, rozmyslel si to. Nenapíše detaily skutku, ktorý sa rozhodol vykonať. Iba motív. "Nenávidím Connora. Nenávidím ho tak strašne, že to slovami ani vyjadriť nedokážem. Prial som mu to najhoršie, aby trpel ako jeho obete. Túžil som po pomste, ublížiť mu ako on ubližoval iným. Ale komu by som tým pomohol ? Sebe ? Budem mať lepší pocit, ak uvidím jeho bolesť ? Pomôžem snáď všetkým, ktorým Connor ublížil ? Stane sa z neho lepší človek iba preto, že okúsi to čo iným uštedroval ? Nie. Moja pomsta veci iba zhorší." Lucas sa chytil za čelo. Mal ho rozpálené do červena. Prečo len musí myslieť na také veci ? Prečo nie je ako ostatné deti, tešiace sa zo všedností. Prečo práve on musel byť obdarovaný tým darom danajským, vysokou inteligenciou, nútiacou ho ťažiť myseľ úvahami, aké žiadneho z jeho rovesníkov netrápia ? "A možno práve tým to je." Napísal Lucas do poznámkového bloku. "Mojim intelektom. Ten je mojim najväčším darom i prekliatím. Nie, nepomstím sa Connorovi, ako by to na mojom mieste spravili iní. Dám mu ponuku, aká sa neodmieta. A nie kvôli sebe, ani preto, aby som bol za hrdinu. Nikto sa nedozvie o mojom skutku. Nebudem slávny, ani o mne nenapíšu knihy, nenatočia filmy, nepostavia pomníky. Budem iba jedným z miliónov anonymných hrdinov čo sa celé ľudské dejiny dobrovoľne i nie obetovali za iných a ich mená ostali zapadnuté prachom." Lucas si prečítal poslednú vetu. Páčila sa mu. "Ak je v Connorovi štipka dobra, tak ma pochopí. No ak aj nie, aj napriek tomu to spravím. Aj keby ma to malo život stáť. Obetujem sa za ostatné deti, za spolužiakov, aj tých čo ma neznášajú. Za

Jennifer, za Josha. Už zajtra. A nikomu o tom nič nepoviem. Oстане to iba medzi mnou a Connorom." Lucas preletel pohľadom zaznamenaný text a uložiac zmeny, notebook zatvoril. Svoj plán mal pripravený a nemalo zmysel nad ním ďalej špekulovať, rozoberať detaily, analyzovať výhody i riziká. Connor dostane ponuku, akú mu nikto nikdy nedal. Nech sám rozhodne či ju prijme.

77. Lucas dá Connorovi ponuku, aby dal pokoj Joshovi

Lucas nedokázal obsedieť na mieste. Prešľapujúc sprava doľava do tej takej miery ako mu to priestorná chodba umožňovala, skúšal ignorovať hulákanie prerušované písťalkou trénera, doliehajúce z neďalekej telocvične. Intenzívny dážď bubnoval na okná a ponurý koridor spájajúci plaváreň, obe telocvične a posilňovňu s telesom školy ostával teraz o šiestej večer ľudoprázdny rovnako ako ostatné priestory školy. Lucas nemusel mať obavy z nečakanej návštevy. Kým hluk z telocvične neustane, je v bezpečí. Nemalo význam rozoberať všetky riziká kroku, ktorý sa chystal vykonať. Podobné úvahy by ho len zbytočne oberali o odvahu, a tú bude potrebovať zo všetkého najviac. Dnes jej veľa vynaložiť nemusel. Josh dodržal svoj sľub a so školy nepáchol. Vymeniť si pár správ, Josh sa vrátil od lekárky už o 11tej a hneď aj začal snovať plány na víkend. Otec je pracovne mimo mesta a nevráti sa domov skôr než v nedeľu večer. Skvelá príležitosť v sobotu niečo podniknúť. Zajtra v škole dohodnú detaily. Bez Josha ostal Lucas celý deň v triede. Dokonca sa ani neobťažoval vyzeráť na školský dvor cez veľkú prestávku. Prítomnosť Connora by len naštiepila jeho rozhodnutie. Mlčaním prestál aj urážky Nolana, Roba a Juliana, tváriac sa, že ich posmešky a chichot zo zadných lavíc nepočuje. No a Jennifer? Venujúc mu pár pohľadov, Lucas vždy odvrátil zrak. Nebolo v tom hnev ani nič osobné. Obnovený záujem bývalej kamarátky o jeho osobu, ktorý dosvedčil aj Josh by ho za normálnych okolností povzbudil. No dnes šlo o viac. Ak má ochrániť ju i Josha, musí ostať sústredený na svoju misiu. Nerozptyľovať sa zbytočnosťami, najmä ak ide o dievča čo sa rozhodol chrániť.

Lucas spozornel. Trojitý hvizd trénerovej písťalky ukončil tréning amerického futbalu. Presunutý pre nepriaznivé počasie do telocvične, keď sa jej dvere otvorili a prví hráči sa začali tmlieť von, Lucas už bol zalezený na neďalekých toaletách. Taktický ústup nemal s Connorom Phillipsom nič spoločné. To tréner Cole. Posledné po čom túžil, aby mu jeho plán zmaril prehnane zvedavý a starostlivý učiteľ. Rev (niektorí by povedali, že orangutaní) sa presunul z telocvične do chlapčenských šatní. Vyjdúc z toaliet, Lucas ostával ukrytý vo chodbe smerujúcej na plaváreň, vyčkávajúc vhodný okamih. Nick ani Kai futbal nehrali a s ostatnými ôsmakmi sa Lucas nikdy do žiadneho sporu nedostal. Connor sa tak nemal pred kým vyťahovať. Ako sa postupne trúsili jednotliví hráči von zo šatne, Lucas znervóznel. Kde je Connor? Žeby snáď neprišiel na tréning. Hoci Lucasovi sa zdalo, že z telocvične začul jeho hlas, prišiel sem až potom čo hráči boli v telocvičniach. Connora tak nevidel. Ako ruch zo šatne utíchol, Lucas sa odvážil vyjsť na chodbu k telocvičiam, nech lepšie vidí. Zrazu sa dvere na šatni otvorili a Lucas zmeravel. Bol to Connor. Posledný z hráčov, zaujatý ťukaním do mobilu, Lucasa si v prvej chvíli nevšimol. "Teraz, alebo nikdy." Pomyslel si Lucas, skrížiac úhlavnému nepriateľovi cestu. "Čo tu chceš?" Zvolal zaskočene Connor. Prítomnosť mladšieho

spolužiaka, ktorého len nedávno ponížil ho prekvapila. Lucas o hlavu vyššieho súpera prísne premeral. "Mám pre teba jeden návrh." "Návrh ? Čo sa návrh ?" Sami, v pustej chodbe, Lucas nepotreboval tíšiť hlas. "Joshovi a Jennifer dáš pokoj. Nedotkneš sa ich, nebudeš ich urážať, ani sa im posmievať. Budú pre teba vzduch, ako keby vôbec neexistovali. Ak to dodržíš, budem ti dávať prachov, koľko od otca dostanem. A môj otec je bohatý. Budeš mať viac prachov, ako kedykoľvek predtým. Ale musíš sľúbiť, že sa ich ani nedotkneš." Udivenú tvár Connora Phillsa sčeril ironický úškrn. "To si zo mňa robíš riť ?" "Nie. Ja..." Lucas sklopil zrak. "Ak chceš, tak si udri do mňa. Nikomu o tom nepoviem a naša dohoda bude ďalej platiť. No ich nechaj na pokoji." Lucas sa uštipačne zachechtal. "To sa tu hráš na hrdinu ? Alebo si sado-maso ?" "To nie. Ale keď si taký úchyl, že potrebuješ iných biť, tak si poslúž na mne." Connor zdrazil Lucasa za golier a pritlačil ho k stene. "Ty malý úchylný bastard, mne nikto nebude prikazovať čo mám robiť. Budem si biť, koho ja chcem." Úder kolenom do brucha vyrazil Lucasovi dych a ten sa rozkašľal. "Vidíš, aké jednoduché to je ?" Schúlený k zemi, Lucas nereagoval. No jeho nenávistný pohľad vyjadroval všetko. "Ts, skurvený úchyl." Connor si oprášil ruky, ako keby z nich chcel striasť špinu a bez ďalších rečí zamieril k východu z chodby. "Hej." Okríkol ho Lucas. Zvierajúc vo vystretej ruke 50 dolárovku, zamával ňou ako toreador lákajúci býka na červené súkno. Connor sa napriamil. Uvedomujúc si všetky riziká, lákadlo tučnej odmeny bolo silnejšie. Pristupiac bližšie, tu v zábere bezpečnostných kamier, jeho podozrievavá povaha velila k opatrnosti. "To má byť finta na blbých ?" Lucas zavrtel hlavou. "Ja sľub čo dám vždy dodržím, a ty ?" Connor vytrhol bankovku Lucasovi z ruky. Obzerajúc si ju, bola pravá. "Ty si ale idiot." Strčiac peniaz do vrecka, Connor zanechal Lucasa samého a bez odpovede. Ale na nej až tak nezáležalo. Svoj odkaz doručil a je len na adresátovi čo s ním spraví. Lucas viac spraviť nemohol. Zamyslený či spravil dobre, pobral sa domov.

78. Connor dá facku Joshovi

Studený vietor prehánajúci sa ulicami raňajšieho mesta divoko skrúcal konáre stromov. Cesty sa postupne zaplňali kolónami osobných áut ako sa blížila dopravná špička. Vlhké chodníky plné mlák najrozličnejšieho tvaru i veľkosti prezrádzali nočný dážď. Ani nezvykle chladné počasie atypické na koniec mája neodradilo dvojicu školákov, aby si zápasia s nárazmi neustávajúceho víchra razili cestu vpred. Skorší čas príchodu do školy predstavovalo jedno z bezpečnostných opatrení navrhnutých pred pár dňami Lucasom. Josh nikdy nepatril k tým čo obľubujú predčasné vstávanie, no vedomý si hrozby, súhlasil. Radšej na tých pár týždňov oželiť dlhší spánok, ako riskovať stret s Connorom. Ani zlé poveternostné podmienky však nedokázali utáranému chlapcovi zavrieť ústa. "Takže nič ? Ani na dvore nebol ?" "To neviem." Priznal Lucas. "Nepozeral som. Najradšej som, keď ho nevidím." "Ja som včera pozeral jeho Facebook. Videl si najnovšie fotky zo zápasu ? Škerí sa na nich ako debil." Lucas prevrátil zrak. "No naozaj nemám nič iné na práci, iba kukať jeho Facebook." "Je aj na Instragrame. Tak ako Jen. Môžem ti poslať linku." Lucas sa zatváril otrávene. "Dík, nemám záujem." "Vážne ?" Podpichol Josh. "Ona sa o teba zaujíma. Pýtala sa ma ako ti je, prečo si utiahnutý, že s nikým nehovoriš. Keď o tebe začne také veci rozprávať dievča, má o teba záujem. Určite už ľutuje, že sa s tebou rozišla. Mal by si ju osloviť. Ona na to čaká." "Ale ja nie !"

Odsekol Lucas tvrdo. "Nebudem sa nikomu doprosovať." Josh neodvetil. Vyzradil kamarátovi to čo potreboval a netúžil ho viac zbytočne dráždiť.

Prvé dve hodiny zbehli rýchlo. Teda aspoň pre Lucasa, lebo Josha na fyzike pán ???0 vyvolal, pýtajúc sa na princíp ???0. Dopadlo to ako vždy. Posmeškami žiakov a filozofovaním pána ???0 o význame vzdelania. Nečudo aj, že Josh bol nabrúsený a len čo zazvonilo priskočil k Lucasovi, nahnevane zafučiac. "Posratý ???0. Neznášam fyziku. Kto sa má učiť tie sprostosti ?" "Nie je to ťažké." Namietol Lucas. "Hej, pre teba nie je nič ťažké, ale mňa fyzika nebaví. Najmä keď ju máme s ???0." "Keď chceš, tak ti to vysvetlím. Je to na 5 minút." Josh zavrtel hlavou. "Seriem na to. Idem von." "Ty chceš ísť na dvor ?" Zháčil sa Lucas. "Čo ak ťa uvidí Connor ?" Josh kývol k oknu, zamávajúc mobilom. "Budeš dávať bacha a keby niečo, pošleš mi správu." "Ale čo ak si ho nevšímam ?" Josh pokrčil plecami. "Potom mám smolu. No neboj, zmáknem to." Lucasovi sa kámošov nápad ani po ubezpečení nepozdával, no Josha poznal dosť dobre na to, aby vedel, že nemá zmysel mu ho vyhovárať. Josh bol rozhodnutý Connora nachytať a neexistovalo tej sily, ktorá by ho zastavila.

Školský dvor bol zaplnený tak z polovice. Sychravé počasie násobené doterným vetrom prinútilo veľa žiakov ostať v triedach. Aj Lucas ostal, hoci z iného dôvodu. Connor sa nezvykol zdržiavať von, keď sa nedal hrať basketbal či posedávať na lavičkách. Basketbal mal až do konca roka zakázaný a lavičky ostali po nočnom daždi nepoužiteľné. Aj napriek tomu Connor v sprievode Nicka a Kaia na dvor zavítal. Vykračujúc si ako kráľ po svojom panstve, niečo oduševnene vysvetľoval svojim kámošom, divoko pri tom gestikulujúc rukami. Najskôr niektorá z ťažko intelektuálnych tém typu americký futbal, motorky (Connor žiadnu nemal), najnovší duel v UFC, pivo či dievčatá. Lucasa prítomnosť arcinepriateľa prinútila k ostražitosti, no aj napriek prečesávanie hlúčikov žiakov, Josha nikde nevidel. Možno si to s dvorom napokon rozmyslel, alebo je ukrytý za budovou telocvične.

Netrvalo dlho a prítomnosť tak vysoko empatickej osoby ako Connor Phills priniesla prvý konflikt. Lucas nepoznal príčinu, možno niečo z predošlých dní, no Connor sa začal hádať s Rickom Brownom. Ukazujúc naň vystretou pravickou, niečo mu vyčítal. Na opačnej strane školského dvora, aj keby Lucas otvoril okno, nemal šancu podstate hádky porozumieť. Rick Brown, alebo aj Big Rick však rozhodne nepatril k tým, ktorí by sa agresívneho spolužiaka z vedľajšej triedy museli obávať. Jeden z najvyšších na celej škole, s hrudou guliara a ramenami tak statnými, že by sa za ne nemusel hanbiť ani profesionálny zápasník bol jedným z mála pred ktorými aj Connor Phills stál v rešpekte. Nie však dnes. Nevedno čo Connora tak podráždilo, no na Ricka začal dorážať a dokonca mu skrížil cestu. Ricka výzva neodradila, práve naopak. O 3 palce vyšší, rozťahol mohutné ramená pripomínajúce obrí zverák do ktorého by sa zmestil nielen Connor sám, ale aj Nick a Kai. Lucas nevidel Connorovi do tváre, zato tá Rickova prezrádzala dosť. S nafučanými nozdrami, vyzeral ako býk pred útokom. Lucas preglgol. Nie však kvôli hroziacemu konfliktu. Práve zaregistroval Josha. Stojac tesne pod oknom, mobil mal napriahnutý v očakávaní bitky vyprovokovanej Connorom. Obrátení chrbtom, Connor, Nick ani Kai nemali šancu skrčeného Josha, vykúkajúceho spoza hlúčiku detí spozorovať. Napätie stúpalo a zvedaví žiaci začali obkolesovať súperiacu dvojicu. Každý čakal krv. Z bitky napokon zišlo. Pri toľkých svedkoch si Connor ďalší konflikt

dovoliť nemohol a je tiež otázne, akoby súboj so statnejším Rickom Brownom dopadol. Obšťastniac jeden druhého najvulgárnejšími nadávkami, Connor zavelil na ústup. Vzrušenie (doprevádzané úprimným sklamaním) na dvore upadlo, nie však u všetkých. Lucas spozoroval ako Kai gestom Connorovi naznačil, aby upriamil svoju pozornosť na miesto, kde postával Josh. Babrúc sa s mobilom, Josh nezaregistroval ako k nemu trojica ôsmakov vyrazila. Lucas schmatol mobil, vyťukajúc jediné slovo. "Vypadni !" Moderná technika nesklamala a o necelú sekundu varovanie vyskočilo na display Joshovho telefónu. Josh dvihol hlavu, okamžite zaregistrujúc blížiacu sa hrozbu. Neváhajúc ani sekundu, rozbehol sa k dverám smerujúcim do chodby spájajúcej telocvičňu so školou. Kai ani Nick ho našťastie neprenasledovali a Connor, nemajúc chuť na ďalší konflikt, iba mávol rukou. Josh po chvíli dobehol do triedy. Spotený ako myš, ledva lapal po dychu. "Ty vole, dík. To bola tesnotka." "Hovoril som ti, aby si tam nechodil." Josh sa kyslo zatváril, očakávajúc väčšiu vďaku za podstúpené riziko. "O čom sa hádali ?" "To neviem. Ale nadávali si parádne. Asi šlo o nejakú holku. Tak veľmi som dúfal, že sa pobijú. Rick by Phillsa rozsekal na kúsky. Teraz môžem celé video vymazať." Josh vyhľadal posledný záznam v zozname natočených videí a stlačil tlačítko Delete. "Nemal by si ho provokovať. Connor je na hlavu a pomstí sa aj tebe." "Dobre, dobre. Na dvor už viac nepôjdem." "Sľubuješ ?" Josh prikývol. Lucas chcel kámošovi veriť. Snáď bol dnešný incident dostatočným varovaním. Snáď.

Po poslednej hodine s pani Simonsovou poprosila učiteľka Lucasa či by jej nepomohol s knihami do kabinetu. Vidiac ho ako sa na rozdiel od ostatných nevyrútil z triedy smerom obed, možno s ním len chcela prehodiť pár slov. Ostalo len pri zámere, keďže Josh sa hneď ochotne pridal. "Ako sa vám páčila dnešná hodina ?" Opáčila pani Simonsová, kráčajúc k jej kabinetu na druhom poschodí. Lucas pokrčil plecami. "Minule to bolo zaujímavejšie. Mňa básne nebavia." "Ani mňa." Pritakal Josh, narážajúc na tvorbu ???0 - tému dnešnej hodiny. "A čo vás viac zaujalo ?" "Tá kniha od Stephena Kinga. Tá bola cool. Páčilo sa mi ako sa chcel Johnny obetovať za iných." "To ťa zaujalo ?" Začudovala sa učiteľka. "Hm... Áno. Zachránil milióny ľudí. Stal sa hrdinom, aj keď o dôvodoch prečo to spravil sa nikto nedozvedel." "Aj ty by si chcel byť hrdinom ?" S potuteľným úsmevom, Lucas pokrčil plecami. "Ak chceš, môžem ti tú knihu požičať." "To nie je treba." Zafučal Josh s rukami obťažkanými knihami. "Už som ju stiahol." "Josh !" Napomenula ho učiteľka. "Nemal by si sťahovať knihy ani filmy. Je to nelegálne." "Ale veď to robí každý." Pani Simonsová zavrtila hlavou, no keďže už sa už nachádzali pred jej kabinetom, elektronickým kľúčom odomkla dvere. Trojicu privítala neveľká s malým oknom na severnú stranu, no útulne zariadená miestnosť plná políc prehýbajúcich sa pod ťarchou množstva kníh. Pani Simonsová ich tu mala toľko, prehľadne katalogizované podľa mien autorov, že kabinet by kludne zniesol označenie malá školská knižnica. Popri učebniciach a dejepisných knihách tu trónili veľdiela klasickej literatúry od ???0 až po ???0. "Tu to položte, chlapci." Ukázala učiteľka na roh pracovného stola, posledné voľné miesto čo na stole ostalo. "Pomôžem vám z uložením do políc ?" Ponúkol sa Lucas. "Vďaka, to je od teba milé." "Ehm, ja nemôžem." Zaškeril sa Josh. "Musím na hajzel. Teda, vlastne na záchod." Učiteľka sa usmial. "Dobre Josh, utekaj." Zabuchnúc dvere, Lucas a pani Simonsová ostali v ponurej miestnosti sami. Lucas začal podľa inštrukcií učiteľky ukladať knihy do políc. K vyšším si musel pomôcť malým rebríkom, no knihy, nielen tie čo priniesli, postupne zaplňali knižničné skrinky. "Tak a je to." Zahlásila pani Simonsová o pár minút keď skončili, podajúc Lucasovu poslednú knihu. "Tá je pre

teba." The Dead Zone od Stephena Kinga. V mäkkej väzbe, hoci mala viac než 400 strán, nevážila toľko. "Ďakujem." Poďakoval Lucas. "A ja ďakujem tebe i Joshovi za pomoc. Odkiaľ mu to, dobre ?" Lucas prikývol. "Inak, už sa máš lepšie. Dnes si bol na hodine čulejší, ako posledné týždne." Lucas neznášal, keď sa oň ľudia priveľmi starajú, no v prípade pani Simonsovej vždy rád spravil výnimku. "Hej, už mi je lepšie. A hlavne, že je piatok." "Tak dobre." Usmiala sa učiteľka. "Nebudem ťa viac zdržovať. Vďaka za pomoc." Lucas sa rozlúčil s pani Simonsovou a vybehnúc z kabinetu, pohľad na hodiny na chodbe oznamoval, že s pomáhaním učiteľke strávil dobrú štvrtúhodinu. "Josh bude určite nasratý." Pomyslel si Lucas, pridajúc do tempa.

Dobehnúc do triedy, Josh už na Lucasa čakal. Zhrbený v lavici, ani sa nepohol, keď Lucas vstúpil dnu. Až keď pristúpil bližšie, uvedomil si, že Josh vzlyká. Zasľzená tvár kamaráta prikovala Lucasa k zemi. "Čo sa stalo ?" Josh odmietavo zavrtel hlavou. Lucas si prisunul stoličku zo svojej lavice a prisadol si. Josh si držal dlaň na pravom líci, no cez roztvorené prsty bolo vidieť stopy po údere či facke. "Josh, čo sa stalo ?" Opýtal sa Lucas bez naliehania. Josh potiahol nosom. "Oco ma zabije." Vytiahnuc z vrecka mobilný telefón, položil ho na stôl. Prasklina šíriaca sa zo stredu do strán pokrývala celý display telefónu. Lucas už mal rozbitý mobil a vedel, že pri páde z výšky sa ochranné sklo zlomí po celej dĺžke, zanechajúc 2-3 praskliny. Toto poškodenie boli iné. Akoby naň niekto úmyselne šliapol. "Kto to urobil ?" Pošepol Lucas, pretože do triedy začali vstupovať prví navrátilci z obeda, medzi ktorými nechýbala ani Jennifer. Vidiac Lucasa usadeného vedľa Josha s tvárou ponorenou do dlaní, rýchlo odvrátila zrak. "Josh, kto to urobil ?" Zopakoval Lucas otázku, ktorá sa každým ďalším vzlykom kamaráta stávala zbytočnejšia. "Len pred mesiacom mi ho kúpili. Musel som sľúbiť, že naň dám pozor. Až to oco uvidí..." Josh nedokázal vetu dokončiť. Lucas chytil kamaráta za rameno. "Neboj sa. Niečo vymyslím. Ak sa nebude dať opraviť, kúpim ti nový. Prachov mám dosť." Sťažka dýchajúc, ani Lucasova veľkorysá ponuka nezmiernila Joshov žiaľ. Z neveselých úvah ich vytrhol až prenikavý smiech. Patril Robertovi. Vtrhnúc do triedy v sprievode Nolana a Juliana, príležitosť podpichnúť si nenechal ujst'. "Čo ste tu mali gay párty ?" Nolan s Julianom sa začali smiať. Zaškrípuc zubami, do Lucasa vstúpil hnev. Odsunúc stoličku tak prudko až spadla, priskočil k Robertovi. "Čo si to povedal ?" "Čo ?" Zaškeril sa Robert. "Len som sa pýtal..." Zbytok vety prehlušil zvuk padajúcej lavice. Lucas zasiahol protivníka takou silou, že jeho padajúce telo zvalilo nielen stoličku, ale aj lavicu na ktorej mala Natalia Jennings rozložené veci. Tých pár spolužiakov v triede onemelo. Nie však Lucas. "Povedal si niečo ?" Zreval, stratiac nad sebou kontrolu. Otrasený Robert sa nezmohol na slovo. Zato Jennifer, ktorá už mala veci zbalené áno. "Lucas prestaň ! Vyhodia ťa zo školy. Nestojí ti zato." Trasúc sa hnevom, Lucas šľahol pohľadom po bývalej priateľke. Výraz jej tváre vyjadrujúci úprimné obavy ho vrátil späť to reality. Nebyť jej, Robertovi najskôr vážne ublíži. "Poď, ideme !" Prikázal Joshovi, ktorý sa bez slova dvihol. "Si blázon !" Skríkol za ním Robert, no Lucas ho už nepočúval. Chcel byť čo najskôr preč.

Trmácajúc sa z nohy na nohu, cesta k Lucasovmu príbytku ubiehala pomaly. So sklonenou hlavou, Josh ostával mĺkvy. Rozhovor by mu určite pomohol. "Neboj Josh. Hneď keď prideme ku mne, objednáam ti nový. Presne ten istý typ ako máš. Dám ho expresne, aby tu do dvoch, troch dní bol. Otcovi zatiaľ povieš, že si ho nechal u mňa." Josh preglgol. "Dík." "To je v poriadku. Ale povedz mi čo sa stalo ? Bol to Connor ?"

Josh sa pri spomienke na konflikt so starším spolužiakom viditeľne zachvel, obzrúc sa či ich náhodou nesleduje. "To on ti rozbil mobil ?" Josh prikývol. "Keď som bol na hajzli, vošiel tam. Asi ma videl, alebo sledoval. Ja neviem. Dal mi facku a chcel vidieť čo som cez prestávku natočil. Ale ja som tam nič nemal ! Vymazal som to ešte cez vyučko. Aj tak na ňom nič nebolo." Stále k smrti vydesený, Joshov hlas preskakoval. Lucas ho plne chápal. Josh prežíval to isté čo on pred dvoma týždňami. "A keď si tam nič nemal, tak ti ho rozbil ?" "Áno. Hodil ho na zem a šliapol naň. Vraj, aby som si pamätal, že špehovať sa nemá. A hovoril aj o Jen, keď som ju vtedy chránil. Že ak to ešte raz spravím, tak ma zabije. Potom ma tresol do brucha a vytočil mi ruky. Povedal, že nabudúce mi strčí hlavu do hajzlu." "To je ale sviňa !" Precedil Lucas rozzúrene. "Inak, hovoril aj o tebe." "A čo ?" "Veľmi som mu nerozumel. Vraj ti mám odkázať, že si bude biť koho chce, a žiadne prachy na tom nič nezmenia. Že o dohodu nemá záujem. Ale nepovedal akú. Ty mu rozumieš ?" Pozrúc do diaľky, Lucas neodvetil. Nebolo čo vysvetľovať, a Josh by jeho činu aj tak neporozumel. Navyše, teraz keď Connor jeho návrh odmietol, bolo zbytočné vracať sa do minulosti. Potreboval nový plán, a rýchlo.

79. Lucas premýšľa čo by sa stalo, ak by Connor zomrel

Lucas sedel za počítačom. V detskej izbe panovalo prítmие, no nie kvôli stiahnutým žalúziám. Bol už večer a miestnosť ožarovala len stolová lampa a žiara elektronického displaya. V poznámkovom bloku nestálo na dnešný deň zapísané jediné slovo. Lucas si stále zrovnával myšlienky, nech dostanú ucelenú podobu hodnú zaznamenania. Josh odišiel už pred dvoma hodinami, a nešiel sám. Lucas ho odprevadil až k jeho domu. Niežebý o to Josh žiadal. No kamarátstvo sa stáva skutočným, ak obaja priatelia vedia na čo myslí ten druhý, bez toho, aby to museli vysloviť. A Josh dnes potreboval strážneho anjela, čo ho odprevadí až k jeho príbytku, ako Lucas pred nedlhým časom. Potreboval ho ako nikdy predtým. Rozbitý mobil s popraskaným displayom i odštiepeným kusom rámu ležal na Lucasovom stolíku. Definitívne zničený, Lucas svoj sľub dodržal a nový už bol na ceste. V pondelok, najneskôr utorok by mal byť tu. Ani potvrdenie včasného doručenia, nezlepšilo Joshovi náladu. Usadený v kresle, Lucas ho nepresvedčil na strieľačku, ani film. Už to, že sa mu podarilo presvedčiť ho na zajtrajšiu prechádza s Lucasovými rodičmi bolo možné považovať za menší zázrak. Josh ho potreboval, tak ako on potreboval jeho pred nedlhým časom.

Lucas sa sklonil nad klávesnicu notebooku. Hlavu mal plnú myšlienok, a predsa nevedel kde začať. Možno najlepšie bude zaznamenať pocity ako budú prichádzať. Skúsil to. "Nenávidím ho. Toto píšuci Lucas Jones otvorene priznáva, že z celého srdca, každou bunkou svojho tela nenávidí Connora Phillsa a želá mu čo najskoršiu a najbolestivejšiu smrť." Prečítajúc vetu niekoľkokrát, uvedomil si, že by na nej nezmenil ani čiarku. Connor si nič iné ako smrť nezaslúži. "Aký je vlastne zmysel existencie nikoho ako je Connor Phills ? 'Človeka', ktorého nemá nikto rád. Otec ho neznáša a často bije. Mama ho opustila, vykašlúc sa naň. Učitelia, vrátane trénera Colea by ho najradšej vyhodili. Spolužiaci ho nenávidia, a aj tí jeho takzvaní kamaráti sa s ním kamarátia iba preto, že z neho majú strach. Ani dievčatá ho nemusia, hoci ich stále otravuje. Kto by mal záujem o takého idiota, navyše ohyzdného s veľkým nosom ?" Lucas sa na vlastnej poznámke

uškrnul. Pravdou bolo, že na rozdiel od neho i nie krásneho, no slušne vyzerajúceho Josha bol Connor odpudivý aj výzorom. Nečudo, že žiadne dievča nikdy nemal. "Akú má cenu jeho život ? Aj tak najskôr skončí vo väzení. Všetci si to myslia. Aj jeho otec. Nebude pre svet nijako užitočný, a ešte ho občania budú musieť živiť zo svojich daní. A čo je najhoršie, kým sa do tej basy dostane, zničí životy iným. Ako mne, Joshovi či Jennifer. Taký aký význam má, aby ďalej žil ? Oco hovorí, že ak na sebe budem pracovať, môžem sa stať hocikým. Inžinierom NASA, ktorý pošle ľudí na Mars, vedcom čo objaví liek zachraňujúci milióny životov, lekárom, programátorom, učiteľom. A nič z toho sa nestane iba preto, že mi tá sviňa zničí život a ja skončím v blázinci, alebo ešte horšie. A čo Josh ? No dobre, Josh nie je tak inteligentný ako ja či Jen a možno nebude vedcom, ani lekárom. Ale čo na tom záleží. Je to dobrý kámoš čo mi X krát pomohol. Až bude dospelý, ožení sa, bude mať kopec detí a tie možno budú vedcami či niečo iné a spravia veľa dobrého pre svet. Ale nie keď to ten bastard zničí. Vidiac ho dnes roztráseného, bojím sa, aby si niečo nespravil. Josh je citlivý chlapec, citlivejší ako ja, a ak by mu spravil to čo mne, určite si ublíži. A to všetko iba kvôli tej beštii, ktorú všetci neznášajú." Lucas si pretrel čelo. Mal ho rozhorúčené, akoby práve vyšiel zo sauny. Rozmýšľal čo by na jeho mieste spravil otec. Vždy zásadový, konajúci v rámci spoločenských noriem, s neoblomným presvedčením, že zákon, morálka a česť vždy napokon zvíťazia. Lucas sa neradostne uškrnul. "Čo by sa asi tak stalo, ak by som to ja či Josh povedal ? Oco spustí cirkus a Connora nahlási, mama by sa vyhrážala škole žalobou. Connora by vyhodili zo školy a mňa by všetci mali za sprostého udavača, ku ktorému sa nikto ani neozve. A tým by to haslo. Za bitku v škole ho nezavrú, a aj keby, raz ho z basy aj tak pustia a potom pôjde po nás. Nehovoriac o tých fotkách. No aj keby nešiel, čo sa zmení ? Connor sa nikdy nezmení. Ak si aj nevybije zlosť na nás, spraví to iným. Až kým niekoho nezabije. Tak aký má zmysel o tom hovoriť ?" Lucas zamyslene hľadel na otázku, ktorú napísal. Otcove riešenia nikdy fungovať nebudú. Aspoň nie vo svete detí. Ten má vlastné pravidlá. "Ak ho nezastavím ja, nikto iný to za mňa nespraví. Ďalej bude ničiť životy ostatným. Ešte neviem ako, ale musím ho zastaviť. Už nesmie nikomu ublížiť. To nedovolím !" Lucas zaklapol notebook, narovnajúc sa na stoličke. Spomenúc si na knihu, darček pani Simonsovej, vytiahol ju z tašky. Príbeh o anonymnom záchrancovi ľudstva, možno si ho prečíta. Aby našiel inšpiráciu pre to čo musí vykonať. Ale nie dnes. Dnes ho čaká veľa premýšľania. Nech zajtra má čím potešiť Josha.

80. Lucas na prechádzke s Joshom a rodičmi požiadava Josha o zbraň

Lucas sedel na zadnom kresle auta, čakajúc na rodičov. Najprv skočia po Josha a potom vyrazia na prechádzku do parku. Aspoň taký bol plán. Iný, úplne odlišný plán prehánajúci sa Lucasovou hlavou už od včera večera úplne opantala jeho myseľ. Premýšľajúc nad ním hodiny, v noci veľa nenaspal. No to bola iba malá daň za plán pomsty. Plán, ktorý dnes prezradí Joshovi. Aj jeho pomoc bude potrebovať. Vlastne, Joshova pomoc bude kľúčová. No to až potom. Až bude s Joshom chvíľu osamote. Otec práve prichádzal k autu a Lucas na plán zabudol. "Volal si Joshovi ? Bude na nás čakať ?" "Poslal som mu správu. Už na nás čaká." "Super." Otec zasadol na miesto vodiča. Mama sa k ním o chvíľu pridala. Skoré sobotné ráno takmer vyľudnilo ulice mesta a

silný vietor dujúci od oceánu ohýbal konáre stromov. Neskorý máj štedrý na slnečné lúče raziace si cestu kopovitou oblačnosťou spríjemňovali náladu. V lesíku, kde hustý porast zmierni následky vetra ho takmer neucíťia.

Otec zaparkoval auto na chodníku pred Joshovym domom. Vyzierajúc ich z okna, Josh vybehol von. S otcom, ktorý práve kosil trávnik prehodil pár slov a potom už zamieril k priestornému Audi Lucasovych rodičov. Josh mu otvoril dvere. "Dobrý deň." "Dobrý." Odzdravila mama pozrúc na vetché oblečenie Lucasovho kamaráta. "Máš aj bundu ? Dost' fúka." "Áno. Mama mi ju dala." Josh ukázal na nevel'ký batoh prehodený cez plece. "Tak dobre. Zobrala som aj dáždnyky a pršiplášte, ak by náhodou začalo liať." "Dnes by nemalo. Pozeral som na predpoveď." Mama sa usmiala. "Myslíš na všetko." Josh sa usadil v kresle vedľa Lucasa, prehodiac si bezpečnostný pás cez seba. Pustiac rádio, otec zamieril autom k ???0. Za normálnych okolností by v aute panoval čulý ruch, ako vždy keď sú jeho pasažiermi Lucas a Josh. No dnešok bol iný. Zamyslení, nerátajúc mamine obligátne otázky na Josha, ako sa darí jeho rodičom a sestrám, ani jeden z nich neprehovoril.

Lesopark ???0 ich privítal príjemným jarným počasím. Raňajší vietor už ustal a trhajúce sa mračná prepúšťali čoraz viac slnečného svitu. Po daždi ani náznaku a mama tak mohla dáždnyky i pršiplášte zanechať v aute. Z parkoviska hneď za vstupom do ???0 sa vetvila celá spleť lesných chodníkov spevnených kamienkami a štrkom. V zime neudržiavané, mnohé z nich sa menili v blatné čľapkanice. No teraz na konci jari si mohli vybrať ktorúkoľvek z cestičiek, od 15 minútových prechádzok až po 2 hodinové túry. Otec vybral kompromis. Hodinový výlet okolo ???0 jazera. Príjemná trasa bez výrazných prevýšení, prechádzajúca hustým lesom k nevel'kému jazierku. Vykročiac vpred, koruny rozkvitnutých stromov, ešte stále vlhké po nedávnom daždi, ich privítali nielen príjemnou vôňou zmiešaného lesa, ale aj spevom vtákov. Poloprázdny chodník bez početných umožnil Lucasovi a Joshovi oddeliť sa od rodičov a ako tradične, kráčajúc o desiatky krokov vpred, konečne mali chvíľu pre seba.

"Ako ti je ?" Opýtal sa Lucas. "Už lepšie. Ale neviem či v pondelok pôjdem do školy. Asi skočím k lekáre a niečo jej nasimulujem. Nech ma aspoň na 2 týždne vypíše." "Tak dlho ? To ti zožerie ?" Josh prikývol. "Poznám pár fínt ako zo seba spraviť magora. A moja lekáre na to aj tak kašle. Už som raz bol na 2 týždne vypísaný, a nič mi nebolo." "A čo vaši ?" "Neostanem doma. Oco by ma zabil. Zaleziem do ???0. Majú tam kino a reštiky. Dá sa tam dobre zažiť. To už mám odskúšané." Josh pozrel na Lucasa. "Aj ty by si sa mal vypísať. Je to len 5 týždňov a potom začne skúškové a výlety." "Moja lekáre ma len tak nevypíše. Navyše, je to otcova známa. Mohla by mu to kedykoľvek vykecať a mal by som prúser. Dám si naňho bacha." Josh sa obzrel cez plece či sú rodičia dost' ďaleko, aby ich nezačuli. Hoci kráčajúc dobrých 30 yardov za nimi, stíšil hlas. "Celú noc sa mi o ňom snívalo. Predstavoval som si ako som ho zabil ?" "Zabil ?" Zháčil sa Lucas. "Hej, ale nehovor o tom nikomu. Sú to iba sprosté sny, hoci..." Strhaná tvár kamaráta prebdejúceho väčšinu noci ako Lucas mala väčšiu výpovednú hodnotu než samotné slová. Ak by ďalej pokračoval, snád' by Lucas začal s vysvetľovaním svojho plánu. No podvedome cítil, že vhodnejšia chvíľa ešte len nastane.

Po nedlhej prechádzke došli k ???0 jazierku. Neveľká vodná plocha sčasti zarastená vegetáciou sa čnela uprostred hustého lesa ako morské oko. Odrazy korún stromov sa trblietali na pokojnej hladine, ktorú brázdil málopočetný krdeľ kačiek. Zo západnej strany jazierko lemovala malá čistina, kde správca lesoparku umiestnil niekoľko lavičiek. Mama s otcom obsadili jednu z nich. Chlapci si za miesto posedu zvolili skupinu mohutných okruhliakov usadených až takmer pri hladine. Štyri z nich poskytovali dostatok miesta na sedenie. Lucas s Joshom zaujali miesta, aby topánkami mohli čeriť hladinu jazierka, a zároveň si videli do tváří. "Myslím, že máš pravdu." Spustil Lucas. "On s tým nikdy neprestane. Aj keď ho vyhodí, alebo dajú na inú školu, pôjde po nás. Veď odo mňa už dostal toľko prachov. Býva neďaleko a vie kde bývam. Kedykoľvek si na nás môže počkať." "Ja to otcovi povedať nemôžem." Priznal Josh. "Len by do mňa hučal, že nemám byť zbabelý, mám niečo vydržať a podobné kydy. A mama by dostala hysák, a aj tak by to skončilo tým, že mám nastaviť druhé líce." "Druhé líce ?" Josh prevrátil zrak. "To nemá význam. Ale čo keby sme to povedali Coleovi, alebo nejakému fízlovi. Julianov otec je fízle. Julian sa chvastal, že vyšetruje aj vraždy. Čo keby sme povedali jemu čo sa stalo ? Jen spomínala, že by sa pridali aj ďalšie dievčatá, ktorým ten debil nedal pokoj. Za to čo spravil tebe by mohol do basy. A ja by som to všetko dosvedčil. Veď som tam bol !" "To nič nerieši. Aj keby ho do basy strčili, za rok bude von. A okrem toho, ja s otcom takého dementa ako Julian nechcem mať nič spoločné. Retardácia je dedičná." Josh sa uškrnul. "A čo keby sme niekomu zacvakali, aby ho zbil ?" "Komu ?" "???0 bráška ? Vraj za 200 babiek zmláti hocikoho." "To sú kecy. Okrem toho, keď zistíš, že sme to boli my, tak nám to vráti." Lucas meravo pozrel na kamaráta. "Ja som myslel na niečo iné. To my ho musíme zastaviť. Tak aby vedel, že si na nás, ani na ostatných nemôže vyskakovať. Už nikdy." Josh neskrýval sklamanie. "Ale ako ?" Lucas sa obzrel, uistiť sa, že rodičia dostatočne ďaleko, zamestnaní vybaľovaním mamou ráno pripraveného občerstvenia na drobný picknick. "Josh, budem od teba niečo potrebovať. Ako tvoj najlepší kámoš." Uvedomujúc si vážnosť svojej prosby, Lucas zovrel dlaňami Joshovu dlaň. "Čo..." Zajachtal dojatý Josh. "Čo potrebuješ ?" "Chcel by som si od teba požičať len na pár dní zbraň tvojho otca. A niekoľko nábojov do nej." Josh vypleštil oči, čo bola vzhľadom na charakter prosby ešte veľmi mierna reakcia. "Ty... Ho chceš zabiť ?" Lucas zavrtel hlavou. "Jasné, že nie. Len postrašiť. Aby vedel, že si na nás nemôže vyskakovať. Že nie sme proti nemu bezmocní. Všetko mám premyslené. Nalákam ho von. Niekde kde nebudú ľudia. A až ma bude chcieť napadnúť, vytiahnem naňho zbraň. Teším sa na tej jeho ksicht, až ju uvidí." Lucas sa zaškeril, no Joshovi do smiechu nebolo. "A čo potom ?" Lucas pokrčil plecami. "Poviem mu, že ak nám nedá pokoj, tak to nabudúce doňho napálím. A tým to hasne. Neublížim mu, to sľubujem. Nie som cvok." "Ale načo potrebuješ náboje ?" "Aby mi veril, že tá zbraň je skutočná. Určite ho napadne či nie je hračkárska. No, ak vystrelím do vzduchu..." "Ale čo ak ťa niekto uvidí ?" "Neuvidí. Vyberiem také miesto, kde nik nebude. A keby náhodou išiel niekto okolo, tak zbraň samozrejme nevytiahnem. Nie som na hlavu. A neboj. Ty pri tom nebudeš. Keby niečo, všetko bude na mňa. Poviem im ako som ťa prinútil, aby si mi pištoľ dal. A vieš, že nie som ako ostatní. Držím slovo." Lucas nemusel byť telepatom, aby vycítil Joshove rozpaky. Strach z nebezpečného plánu mu zväzoval ústa, nie však tvár. Úplne bez krvi, s prepadnutými očami, pripomínal starovekú múmiu. "A čo ak to oco zistí ?" "Povedal si, že ju roky nevytiahol." "To hej." Zahlásil Josh nešťastne. "Ale čo ak ho to práve vtedy napadne ?" "Neboj, bude to len na pár dní. Až to spravím, hneď ti ju vrátim. Nikto nezistí, že patrila tvojmu otcovi. A možno z nej ani nebudem musieť strieľať. Connor robí

machra, no stavím sa o kilo, že až ju uvidí, poserie sa od strachu." Lucas topánkou sčeril vodnú hladinu. "Ale nenútim ťa, ak nechceš. Ak máš strach, vymyslím niečo iné. No..." Lucas si odplul. "Musím ho zastaviť. On s tým nikdy neprestane. A nikto iný to nedokáže." Josh neodpovedal. Kamarátova žiadosť ho ohromila. Možno viac než včerajšie prepadnutie. Predstava ako kradne otcovu zbraň, aby sa ňou Lucas mohol Connorovi vyhrážať ho desila. Z nutnosti dať jednoznačnú odpoveď ho napokon vyslobodila Lucasova mama. "Josh, Luca, jedlo je pripravené. Podťe si niečo zobrať. Určite ste vyhladli." Lucas drgol do kámoša, akoby práve skončený rozhovor vôbec neodznal. "Pod', niečo zožerieme."

Cestou späť sa o zbrani a Lucasovom pláne vôbec nebavili. Iniciatívu prebrala mama, vypytujúc sa Josha na najrozličnejšie hlúposti - školu, rodičov, sestry, blízke sa skúškové. Dokonca navrhla či by cez leto s nimi Josh nechcel ísť na spoločný výlet. Josh, ako vždy keď rozprával s dospelými iba prikyvoval a pri ponuke spoločnej dovolenky pripomenul, že sa na to bude musieť opýtať otca. Lúčiac sa pred Joshovym domom, Lucas vybehol za kamarátom. "Porozmýšľaj o tom, ale neber to tak, že ťa nútim. Ak povieš nie, pochopím to. Ja už sa nejako zariadim." Josh prikývol. Lucas sa usmial. "Napíšem ti." Pozdraviac sa, Lucas sa vrátil do auta. "Aj zajtra pôjdete von ?" Opýtala sa mama. "Asi nie. Je nedeľa a Josh ide do kostola. Ale budeme spolu chatovať."

81. Lucasov sen + Joshom súhlasí, že dá Lucasovi zbraň

Konáre starých stromov stonali pod nárazmi silnejšieho víchra. Posledné lúče zapadajúceho slnka zahalili les do temného závoja a tieň statných kmeňov narástli, až nebolo vidieť ich konca. Ako obri strážiaci vstup do svojho kráľovstva, mohutné dubiská lemovali vyšliapanú cestičku smerujúcu hlbšie do lesa. Cestičku po ktorej príde ten koho Lucas netrpezlivo očakával. Úkryt za jedným z dubov, poskytoval dokonalý výhľad na nevelkú čistinu, Lucas takmer nedýchal. Pozrúc na hodinky, už tu mal byť. Jediným vysvetliteľným dôvodom prečo sa opozdil bolo varovanie. Niektorý musel prezradiť Lucasove plány. Ale kto ? Kto by ho takto dokázal zradiť ? "Jo..." Lucas myšlienku nestihol dokončiť. Zapraskanie ulomených vetiev konárov, ktoré Lucas na cestičku nastražil prezrádzal príchod neznámeho. Lucas preglgol. Kŕč v hrdle mu zabránil prehovoriť. Z húštiny sa vynorila statná postava. V slabom svite posledných zábleskov slnka a kapucňou na hlave nedokázal jednoznačne určiť či je to ten na koho čaká. Muž, či skôr teenager si sňal pokrývku hlavy a Lucas zmeravel. Bol to on. Connor Phillips. Obzerajúc si okolie, v šere nastávajúce noci nemal šancu Josha uvidieť. "Tak kde si ?" Skríkol z plných pľúc. Vynoriac sa zo skrýše, Lucas sa predral krikmi, zastanúc na čistine, zoči-voči súperovi. Connor sa zaškeril. "Tak to si bol ty ?" Lucas bez slova prikývol. "Ty jeden malý odporný úchyl. Myslíš, že som buzerant, ako ty ?" "Nie som teplý. Josh je len môj kámoš." "To isto..." Connorova tvár zvažnela. "Načo si ma sem zavolať ?" "Musíš prestať biť Josha a otravovať Jennifer. To je jediné čo od teba chcem." "Musím ?" Štekol starší žiak útočne. "Ty mi chceš prikazovať čo smiem a nesmiem robiť ?" "Nie, ja ťa chcem poprosiť." Connor sa začal rehoť. V pustom lese znel jeho smiech hrozivejšie než obvykle. Akoby sa Lucasovi vyšklíral do očí Diabol osobne. "Ty mi

rozkazovať nebudeš ! Budem robiť to čo sa mne páči. Nechceš, aby som mlátil tvojho teplého kámoša ?" Klby na Connorových prstoch zapraskali ako na nich zatlačil v siláckom geste. "Heh. A čo by si povedal na to, že som sa práve rozhodol, že mu rozbijem papuľu ? Chytím vás až pôjdete domov, ale tentoraz neskatujem teba, ale Foleyho. A ty sa na to budeš musieť dívať, a nič s tým nespraviš. Páči sa ti to ?" Nečakajúc na odpoveď, Connor pokračoval v dobrej nálade. "A Jennifer ? Je fakt chutná. Musím uznať, že máš vkus. Nevieť čo na tebe vidí, ale tvoja nebude." Connor si pohrdlivo premeral soka v láske. "Dostanem ju. Bude moja. A nechci vedieť čo jej urobím." Lucas zbledol. Na chvíľu ho opustila všetka sila. Predstava ako monštrum rehliace sa pred ním ubližuje milovanému dievčaťu vliala do jeho srdca celý oceán nenávisť. Tvár mu skrivil hnev. "Neurobíš jej nič !" Ako to povedal, rozopol si bundu, vytiahnuť z nej zbraň. Glock 17 sa zatrblietal v odraze Mesiaca. Connor zmeravel. Silácke reči i predstierané hrdinstvo boli razom preč. Ostal iba obyčajný teenager, vystrašene civejúc do hlavne pištole. "Nie, prosím nie." Zastonal Connor, padnúc na kolená. "Nezabíjaj ma !" Lucas s hlasným cvaknutím odistil zbraň. Connorove nohavice nasiakli žltkastou tekutinou. "Nie, nie. Prosím, nerob to..." Connorove vzlyky prehlušila ozvena výstrelu. Čelo kľáčaceho zhyzdila krvavá rana. Connorove telo prepadlo dozadu, rozvaliac sa na chrbte. Lucas dýchal sťažka, pomaly sklopiac zbraň, z ktorej stále vychádzal dym. Mal by pociťovať strach, hrôzy, ohromenie z činu, ktorý nie je možné vrátiť späť. Jeho myseľ však ostávala pokojná. Akoby vykonal tú najsprávnejšiu vec vo svojom živote. Zbavil svet zločinca. Zločinca túžiaceho ubližovať deťom ako on či Jennifer. Odhodiac zbraň, Lucas si pretlel čelo. Mal ho pokropené potom. Preglgnúc, opatrne pristúpil k bezvládnemu telu staršieho teenagera. Na miernom svahu, Connor ležal dolu hlavou a vypúleným očiam dominoval strach. Pád obe jeho nohy vykrútil v neprirodzenom uhle a okolo hlavy naberala na rozmeroch kaluž krvi. "A máš to !" Pošepol Lucas, nakloniac sa k obeti. V tej chvíli ho mocná paža statného ôsmaka zdrapila, zovrúc mu krk. Connor prebodol mladšieho spolužiaka pohľadom sršiacim nepredstaviteľnou nenávisťou. Jeho pery sa naposledy pohli. "Vrah !"

Lucas sa strhol a celý prepotený, vystrelil do sedu. Lapajúc po dychu, držal si krk, akoby sa potreboval uistiť, že sen nie je skutočný. Slabý svit postupne zapadajúceho slnka mu pripomenul neskutočné obrazy temného lesa. Nie, je stále tu, vo svojej izbe, na svojej posteli. Žiaden výstrel sa nekoná. Nie je vrahom. Odfúknuť si, zrak mu padol na nočný stolík. Drobná kontrolka v hornej časti telefónu oznamovala príchod správy. Je to tá na ktorú celý deň netrpezlivo čakal ? Načiahnuť sa po drobný kus elektroniky, pohybom palca ho odomkol. Ikona so symbolom chatovacej aplikácie na seba upozorňovala opakujúcim sa blikaním. Lucasovi zovrelo hrdlo. Správa prišla od Josha. Obsahovala jedinou vetu. "Zajtra ti ju donesiem." Lucas si chytil rozhorúčené čelo. Teraz už cesty späť niet. Svoj plán dokoná, a nie, nestane sa vrahom.

82. Lucas a Josh skúšajú zbraň

Lucas na opustenej zastávke prímestského spoja. Hodinky na zápästí mu práve pípnutím oznámili tretiu hodinu poobedňajšiu. Do poobedňajšej špičky ostávala minimálne hodina čo znamenalo, že autobus by mal byť prázdnejší než obvykle. Nič čo

by Lucasovi za týchto okolností prekážalo. No ak Josh nepríde, celý plán vyjde navnivoč. Od chvíle čo Josh ráno potvrdil miesto a čas ich schôdzky, Lucas do mobilu nepozrel. Načo aj ? Buď sem príde, alebo nie. Autobus odchádza o štvrt'hodinu. Najbližšie minúty rozhodnú.

V škole, aj keď bez Josha, Lucas na Connora nenarazil. A to šiel dvakrát na WC. Sám, bez strachu. Bolo to zvláštne, ale plán nad ktorým si lámal hlavu už druhú noc mu zlepšil náladu. Akoby sa opona utkaná zo strachu a smútku roztrhla a on uvidel záblesk nového svetla. Dokonca aj Jennifer opätoval pohľad, hoci na úsmev bolo ešte priskoro. Pripadal si ako vymenený. Nový Lucas Jones, utrnutý z reťazí do ktorých ho Connor Phills zviazal. Teraz nech len Josh neodskočí.

Čas príchodu autobusu sa nezadržiateľne blížil, a Josha stále nikde. Lucas napätie nevydržal a vyskočil na nohy, že sa prejde okolo zastávky, keď v diaľke zbadal kamaráta. Kráčajúc úzkym chodníkom popri rušnej ceste, neustále sa obzerajúc, Lucasovi nevenoval ani pohľad. Na chrbte mal školskú tašku, hoci do školy dnes nezavítal. Lucas mu zamával na pozdrav. Josh len sklopil zrak a prepletajúc nohami, pomaly sa blížil k zastávke. Lucas sa vrátil späť na zastávku, nech nebudí zbytočnú pozornosť. Jeho plán vyžadoval ostať nenápadným. Josh k nemu bez slova prisadol. Stačil letmý pohľad na priateľa, aby Lucas poznal odpoveď na svoju otázku. "Zoberiem ju ?" Josh zavrtel hlavou. Mal pravdu. Presúvať zbraň z jednej tašky do druhej by znamenalo zbytočné riziko.

Autobus dorazil presne. Kým Lucas kupoval lístky, Josh zamieril na koniec autobusu. Tam kde sa vyhnú zvedavým pohľadom. Cesta do Boxford State Forest mala podľa poriadku trvať dobrých 40 minút. Dost' času na prebratie podrobností. Josh však iba mlčal. Viditeľne nervózny, tašku nemal pohodenú na kresle, ani zapichnutú medzi nohami. Kľúčovito, oboma rukami zvierajúc batoh na hrudi, zvedavému pozorovateľovi by akiste neušlo, že v ňom skrýva čosi cenné. Našťastie, v autobuse sa s nimi viezol iba starší manželský pár a mama plne zamestnaná dvojicou malých detí. Nik u koho by mohli vzbudiť najmenšie podozrenie. Keďže Josh sa na nič nepýtal, Lucas mal chvíľu pre seba. O poznanie pokojnejší než kamarát, myslou sa mu prehánali najrozličnejšie úvahy. Prečo to vlastne Josh spravil ? Vždy bol ustráchanejší, než on sám. Prívetký rešpekt pred otcom kombinovaný s neduživou postavou, bez ambícií a vytrvalosti, bez priateľov, bez známych. Potiahnutie zbrane sa rovnalo takmer zázraku. Prečo to vlastne urobil ? Túži po pomste, odstrániť nepriateľa, alebo je za tým prejav vernosti, kamarátstva čo nepozná kompromisy ? Možno oboje. No pýtať sa ho na to nebude. Už tak je dost' vystrašený.

Autobus zastal na juhovýchodnom okraji Boxford State Forest. Hustý les 25 míľ severovýchodne od Cambridge, susedil s väčším a známejším Harold Parker State Forest. Miestom jeho prvého rande. Boxford State Forest poznal Lucas dokonale. Keď bol menší, otec ich sem s mamou brával pravidelne. Les križovali desiatky cestičiek, známych, i menej známych. Väčšina z nich nebola zaznačená v oficiálnych mapách, čo Lucasovmu plánu len pomohlo. V pondelok poobede, zmiešaný les zival prázdnotou. Zamieriac od ???0 asfaltovou cestou Burning Bush Drive na západ, Lucas presne vedel kam ísť. Neveľmi udržiavaná vozovka posiatá početnými prasklinami sa kľukatila medzi

honosnými usadlosťami učupenými uprostred hustého lesného porastu. Dýchajúc históriu, museli byť postavené ešte predtým než bola oblasť prehlásená za štátny les. Počas Studenej vojny mala na okraji lesa vybudovaná radarová základňa chrániaca severovýchodnú časť USA pred dopadom balistických rakiet s jadrovými náložami. Z veľkolepých plánov napokon ostala len štrkovitá cesta a nedokončené základy, ktoré časom zaliala okolitá voda. Burning Bush Drive stúpala mierne do kopca a domov postupne ubúdalo. Netrvalo dlho a dvojica výletníkov sa ocitla na cesty, ktorú uzatvárala štvorica rodinných domov. Lucas ukázal na vyšliapaný lesný chodník. Nebol označený žiadnou značkou ani informačnou tabuľou. "Nezoberiem ju ? Tu už nikto nechodí." "Nie." Namietol Josh. "Až ju vyskúšame." "Náboje si zobral ?" "Jasná vec !" Lucasovi z tónu kámošovho hlasu došlo, že pokračovanie v konverzácii by Josha iba viac znervóznilo a tak pokračovali v tichosti. Zvlhnutý terén nedával zabráť, a zároveň poskytoval dokonalú izoláciu pred neželanými návštevníkmi. Vlhká pôda nasiaknutá po nedávnom daždi na viacerých premenila cestičku v blatnú kaluž s drobnými pramienkami stekajúcej vody. Lesom prenikala jarná sviežosť s množstvom vôní a vzdiaľujúc sa od ľudských sídel, hluk áut postupne slabol, až vymizol úplne. V hustom osídlenom Massachusetts málo vídaný jav. Cestička pokračovala ďalej znižujúc sa k jednému z miestnych potokov, no Lucas zišiel z chodníka, zamieriac medzi stromy. Predierajúc sa medzi stromami a kríkmi stúpajúcim svahom, obaja museli dávať pozor, aby sa na vlhkom lístí nepošmykli. Vyčerpaný z rýchleho tempa, Lucas zastal. "Sme dosť ďaleko. Tu to spravíme." Josh sa s obavou ohliadol. Ich výstup zanechal v lesnej pôde viditeľné stopy. "Myslíš, že tu nikto nie je ?" "Sme uprostred lesa, nikoho sme nestretli. Najbližší chodník je stovky yardov ďaleko. Aj keby výstrel začuli, nebudú vedieť odkiaľ prišiel." Lucas mal pravdu. Stáli na mieste nikoho. Nebola tu čistina, ani lesná lúka, potok, veľká skala či iný identifikátor. Iba nepreniknuteľný les. Bez navigácie by sem opäť ani sami netrafili.

Josh zhodil rucksak z chrbta. Zaloviac v batohu, zbraň mal zabalenú v plastikovom sáčku. Nevybaľujúc ju, podal ju priateľovi. "Je nabitá ?" Josh zavrtel hlavou, opäť hrabnúc do batohu. V dlani sa mu ligotala dvojice nábojov. Drobné, 9 milimetrové projektily pôsobili takmer neškodne. "Vieš ako sa z nej strieľa ?" "Nie." Priznal Lucas. "Otec zbrane neznáša. Nikdy by ma na strelnicu nezobral." "Nie je to nič ťažké." Josh vytiahol zbraň z plastového obalu. "Dal som ju tam, lebo pištoľ musí byť naolejovaná." Josh vytiahol zo spodnej časti zásobník, podajúc ho kamarátovi. "Je na 17 nábojov, ale nám budú stačiť aj 2." Josh znalecky zasunul do zásobníka obe náboje a hlasným šľuknutím ho vrazil späť do zbrane. "Musí to takto zaskočiť, aby si vedel, že je tam správne." "Už sa dá strieľať ?" Opýtal sa Lucas dychtivo. Pohľad na nevelký nástroj smrti ho fascinoval. "Nie, ešte nie. Je zaistená. Treba ju odistiť." Josh s ďalším cvaknutím odistil Glock. "A teraz už sa dá strieľať. Prst nikdy nedávaj na spúšť, až kým naozaj nechceš strieľať. Glock je malý, ale poriadne kope. Radšej ho drž oboma rukami, inak ti vypadne." Josh zaujal predpísaný strelecký postoj. "Tu vpredu je mieridlo, ale to je treba iba ak mieriš na terč. Teraz sa naň môžeš vykašľať. Na strelnici musíš nosiť brýlky, aby ti odrazený náboj nevystrelil oko, ale tie oco nemá a tu sú nám na houby." Josh pozrel na priateľa. "Chceš si ju vyskúšať ?" Josh prikývol. "No dávaj bacha, je odistená." Počúvnuc priateľa, Lucas si zbraň poťazkal. "Myslel som si, že bude ťažšia." "To nie je puška. Nosia ju fízli, a preto nemôže byť ťažká." Lucas namieril na najbližší strom. "Môžem vystreliť ?" Josh viditeľne znervóznel. "Si si istý, že tu nikto nie je ?" "Jasná vec. Keby tu niekto bol, už ho počujeme." "Tak dobre." Povzdychol si Josh,

oboma rukami si pritlačiac uši. Lucas vystrel obe ruky. Aj napriek polymérovému poťahu, zbraň na dotyk chladila. Prižmúrené oko, mieridlo a kmeň stromu splynuli v jednej priamke. Lucas potiahol kohútik. Ohlušujúci výstrel preťal pustý les. Aj napriek Joshovmu varovaniu, spätný náraz Lucasa natoľko prekvapil, že nezvierajúc ho oboma dlaňami, Glock skončí na zemi. "WOW. To je pecka." Lucasa premiérový výstrel ohromil. V ušiach mal zaľahnuté, no drobná nepríjemnosť predstavovala skromnú daň, ktorú musel zaplatiť za pocit nadobudnutej moci. S pištoľou v rukách sa stal nepremožiteľný. Josh si opatrne sňal dlane z uší. "Tak čo ? Už..." Jeho slová narušil druhý výstrel. Kus kôry vymrštený silou nárazu z kmeňa stromu dokazoval presný zásah. "Ach..." Zajačal Josh. "Mal si mi povedať, že budeš strieľať." Lucas uveličene pozrel na priateľa. "To je paráda !" "Viac nábojov som nezobral." "To nevedí. Dve stačia." Vytrhnúc Joshovi sáčok z ruky, Lucas zastrčil zbraň do svojho batohu. "Ideme domov ?" "Nie, zdrháme !" Pustiac sa do behu, zaskočenému Joshovi neostalo nič iné iba kamaráta nasledovať. Úplne dezorientovaný, musel sa spoľahnúť na Lucasa, že pozná cestu späť. Čoskoro sa ocitli späť na lesnom chodníku. Lucas ani tu nezastavil a Josh mal čo robiť, aby mu stíhal. Po zdanlivo nekonečnom šprinte, keď už sa Joshovi robila hmla pred očami, Lucas konečne zastal. Vidiac ako kamarát ledva stojí na nohách, Lucas ho podoprel ramenom. "Predkloň sa, aby sa ti ľahšie dýchalo." Josh uposlúchol radu. Odpľujúc, pripadal si akoby mu v ľavom boku práve vykonávali operáciu bez anestézy. Ešte pár desiatok yardov a odpadne. "Je lepšie ?" Josh zavrtel hlavou. "To prejde." Upokojoval ho Lucas. "Už sme ďaleko. Nikto nás nevidel." Josh opätovne odpľul. Hrdlo mal ako vo vyhni. Zrazu sa Lucas začal smiať. Nepoznajúc dôvod, Josh sa pridá. Držiac ho za plecía, obaja sa rehlili ako zmyslov zbavení. Napätie a strach, vystriedala úľava. Josh cítil ako padol kameň zo srdca. Skúšku zbrane mali za sebou a všetko vyšlo podľa plánu. Oddýchnuc si, autobus odchádzal až o 40 minút. Pomalým tempom sa pustili späť na zastávku. "Nechám si ju u seba, dobre ?" Josh prikývol. "Zajtra ti donesiem náboje. Koľko chceš ?" "Koľko môžeš. No aspoň 2-3. Pre istotu." "Dobre, tak 3. Oco ich má v krabičke, a nechcem, aby zistil, že mu chýbajú." "Neboj. Ja ti ju hneď potom vrátim." "A keby..." Josh zaváhal. "...to chceš urobiť ?" "Ešte neviem, ale skoro. Tvoj otec nič nezistí." Josh náhle zastal. "Stalo sa niečo ?" Josh prísne pozrel na priateľa. "Sľúb mi, že mu nič neurobíš. Nezabiješ ho." Lucasa otázka zaskočila. "Jasné, že nie. Čo si myslíš, že som blázon ako on ? Len ho trochu postraším, aby nám dal pokoj." "Prisaháš ?" "Áno, prisahám." Joshovi sa uľavilo. Po zbytok cesty sa o zbrani ani pomste Connorovi viac nebavili. Lucas priznal ako dnes po dlhejšej dobe opäť okukoval Jennifer a Josh po návšteve lekárky, ktorá ho vypísala na 2 týždne celý deň strávil behaním po obchodoch, aby rodičia jeho ulievareň nezistili. Rozlúčiac sa pred Joshovym domom, Lucas si niesol nástroj svojej pomsty domov. Nemusel mať obavy. Rodičia mu nikdy do tašky nepozerajú, no ak by aj náhodou áno, už mal vymyslenú skrýš, ktorú neobjavia. Nikto sa o jeho pláne nedozvie. Iba on, Josh a samozrejme Connor. Prekliaty Connor Phillips.

83. Lucas si doma prezerá zbraň

Lucas vbehol do detskej, zatvoriac za sebou dvere. Bol už večer a otec sa práve vrátil z práce. Len sa pozdraviac, obligátne otázku ako bolo v škole odbil obligátnou odpoveďou

OK. Nemal chuť na dlhšie rozhovory, kým zbraň nebude v bezpečnej skrýši. Klesnúc na posteľ, Lucas rukami objal školský batoh. Usadená na dne, v strednej prepážke, aj hmatom dokázal určiť, kde presne sa nachádza. Lucas hrabol to tašky. Hranatá hlaveň Glocku 17 sa zaligotala vo svetle stolovej lampy. Lucas uvoľnil zásobník ako ho to Josh naučil. Bez jediného náboja, pištoľ teraz nemohla nikomu ublížiť. Vrúbkovaná rukoväť dokonale zapadala aj do jeho detskej dlane. Dvojité bezpečnostná spúšť nevyžadovala špeciálne odistenie, ako je to bežné u väčšiny pištoľí. Lucas natočil hlaveň k sebe, pozrúc do hlavne. Tak ako ju čoskoro uvidí Connor. Do nosa mu udel nepríjemný zápach spaliny. Aj dve hodiny po teste zbraň vydávala sýty anorganický odor. "Vôňu smrti." Pomyslel si Lucas. Predstavoval si aké to bude až o pár dní bude stáť zoči-voči Connorovi. Určite si v prvej chvíli pomyslí, že je hračkárska. Až kým ho z omylu nevyvedie výstrel do vzduchu. Čo asi tak spraví ? Začne nariekať ? Prosíkať o život ? Alebo sa rovno pomôci ? Prvýkrát v svojom biednom živote Connor pocíti strach z neho. Z Lucasa. Na tých pár chvíľ získa nad ním moc o akej sa mu ani nesnívalo. Tá predstava sa mu pozdávala čoraz viac. Roztrasený Connor Phills stonajúci hrôzou. Konečne aj on pochopí aké to je byť slabším, na nesprávne strane váh. Hoc len na chvíľu, oplátí mu všetko čo napáchal jemu i ostatným. Lucas Jones ako pomstiteľ utláčaných a šikanovaných, nápravca nespravodlivosti.

Zahĺbený v zvodných predstavách, začul ako niekto kráča schodami nahor. S taškou nerozumne odhodenou v kúte, existovalo iba jedno miesto, kam v chvate ukryť zbraň. Zasunúc ju pod paplón, položil naň koleno. Zaklopanie na dvere naplnilo najhoršie obavy. "Lucas ?" "Áno, oci." Odvetil Lucas zachrípnuto. Poodchýliac dvere, otec nakukol dnu. "Môžem dnu ?" Lucas napäto prikývol. "Si v poriadku ?" "Áno, prečo sa pýtaš ?" "Len tu tak ležíš. Nie si chorý ?" "Nie. Len sme mali dlhé výučko." Nebola to pravda, no Lucasovi nič rozumnejšie na um nezišlo. Otec pristúpil k posteli a posadil sa. Nebyť Lucasovho kolena, pristane rovno na zbrani. Lucasovi zovrelo hrdlo. Ak sa otec posunie, ucíti ju. "Čo chceš ?" "Ale nič. Len som sa prišiel opýtať, ako sa ti darí. Či v škole nemáš problémy s učiteľmi, spolužiakmi." "Nie. Test z fyziky som spravil na 100 percent." "Super." Zaradoval sa otec. "A čo Connor ? Ešte stále vám nedá pokoj ?" Lucas, pohľadom hypnotizujúc miesto, kde ležala zbraň, zavrtel hlavou. "Vlastne, posledné dni som ho ani nevidel." "Ale keby ti nedal pokoj, povedal by si nám to, však ?" Jasná vec." Zaklamal Lucas. Otec sa pousmial. "Tak dobre. To som rád. Záleží nám na tebe. Obaja s mamou ťa máme veľmi, veľmi radi. "Ja viem." Pošepol Lucas, nervózne pohnúc trpnucou nohou. Vykrivená v neprirodzenom uhle, ak otec rýchlo neopustí izbu, bude sa musieť narovnať, odhaliac veľké tajomstvo. Nekloniac sa dopredu, otec sa takmer dotkol prekrytej zbrane. Chýbalo možno pol palca, aby pohladenie po vlasoch skončilo pohromou. "Mama už má večeru takmer hotovú. Tak príd' o 5 minút dole." "OK." Zapišťal Lucas. Otec sa konečne dvihol z postele a synovi padol balvan zo srdca. Stupídna chyba takmer pochovala jeho plán. Počkajúc si kým otec nezíde na prízemie, Lucas vytiahol zbraň, zastrčiac ju za podsunutú skriňu. Zatláčiac ju späť, Lucas narovnal skrčený koberec. Teraz, keď je zbraň dokonale ukrytá, ostane tam do chvíle, kým ju nebude potrebovať. Ešte vymyslieť plán ako vylákať Connora na odľahlé miesto a akciu môže odštartovať.

84. Lucas dostane nápad na pomstu

Lucas sedel v opustenej triede celkom sám. Mobil na lavici mal display zhasnutý. Slúžil iba ako dekorácia, ak by niekto vošiel dnu, zisťujúc čo robí. Cez pootvorené okná prenikal dnu čerstvý vzduch i krik detí zo školského ihriska. Lucas mu nevenoval pozornosť. Koncentrovaný na jedinú myšlienku, stále nemal prichystaný plán pomsty. Mnohé nápady musel zavrhnúť, iné mu prišli príliš uletené. Ako len Connora vylákať za mesto, kde nebudú svedkovia ? Už mal aj zvolené miesto. V starom dobrom Middlesex Fells Reservation, neďaleko Rams Head Hill kam vedie lesná cesta zo South Border Road. Dostatočne ďaleko od ruchu veľkomiest, a zároveň dosť blízko, aby sa tam Connor mohol na bicykli dostať. Len nájsť uveriteľný dôvod prečo by tam mal ísť. Sám, bez kámošov, bez svedkov. Držiac sa za čelo, Lucasa bolela hlava. Ak rýchlo niečo nevymyslí, praskne mu.

Ticho triedy narušil chrapľavý hlas. Nie, nik nevstúpil dnu. Do konca veľkej prestávky ešte ostávalo pár minút. Dosť času na pohodlný návrat žiactva do svojich tried. Hlas prichádzal spoza okien a Lucasovi bol jeho tón dôverne známy. Viac než by si sám želal. Vyskočiac na nohy, opatrne pristúpil k jednému z okien tak, aby ho tí von zbadat nemohli. Nemusel sa ani nakláňať, aby zbadal Connora Phillsa v obkolesení dvojice rovesníčok. Vysoká, štíhla tmavovláska s výrazným makeupom okolo očí, ktorý by nikto nemohol označiť za vkusný sa volala Jade. Jej blondávä spoločníčka, kamarátka Christina nemala makeup ani piercing v nose, zato jej hlavu zdobili príšerné dredy za ktoré by sa nehanbila ani domorodkyňa z centrálnej Afriky. Podivnú dvojicu, ktorej sa Lucas vždy pre istotu vyhýbal dopĺňal práve Connor Phills. Vzhľadom na obsah rozhovoru, neprekvapovalo, že tu Connorovi kamaráti chýbali.

"Ale h**** !" Zahrešil Connor. "Mohli sme to vyhrať, ak by nás quarterback nebol taký sráč. Trikrát som sa uvoľnil, a ani raz mi nenahral. A to už sme boli na 20tke. K****, stačilo tak málo." "Nabudúce to dáte." Skúšala Connora povzbudiť Christina. "Nie s takým ch****. Sekol by sa nám nový quarterback. "A ty by si ním nechcel byť ?" Zaujímalo Jade. "Nie. Ja chcem dávať touchdowny. Na to treba rýchle nohy. A niekedy hrám aj obrancu. Dosť posilňujem. Minule som dvíhal 100 librovú činku." Lucas spoza steny za ktorou sa skrýval uvidel ako Connor nádychom dostal ďalší vzduch do pľúc, vypracovaná hrud' pôsobila mohutnejšie. Ak by to nebolo priveľmi trápne, určite začne napínať svaly na rukách. "Keby ste chceli, budúci piatok hráme tu u nás. Môžete sa prísť pozrieť." "Nie teraz v piatok ?" "Nie, zrušili to. Mali sme hrať u ???0, ale na ihrisku majú nejakú školskú ch*****, a tak to padlo. Inak..." Dodal Connor váhavo. "Čo robíte v piatok ? Zoberiem kámošom a môžeme si večer niekam vyjsť." Zaskočené dievčatá na seba prekvapene pozreli. Takto ich na rande ešte nikto nepozýval. "Ja už niečo mám." Priznala Jade. "Ideme s fotrovcami na víkend za rodinou. Bude to strašná nuda, ale foter je čistý **** a nedá sa prekecať, aby išli sami." Zagúľajúc očami, ak by mohla, tak si odpľuvne. "No, ani ja vlastne nemôžem." Pridala Christina. "Brat hrá na ???0 a v piatok má koncert. Sľúbila som, že tam budem." "Hm, OK. Tak potom inokedy." Odvrkol Connor, neskrývajúc sklamanie. Trápne sa vyvíjajúci rozhovor stopol až gong oznamujúci blížiaci sa koniec prestávky. Connor sa rozlúčil s extravagantnými

spolužiackami a opačným vchodom ako oni zamieril do školy. Aj Lucas sa vrátil na svoje miesto. Zamyslený, s novými nápadmi, mal o čom premýšľať.

Vyučovanie zbehlo rýchlo. Premýšľajúc nad pomstiteľským plánom, ani sa nenazdal a skončila posledná hodina. Ako už tradične, na obed nešiel a čakajúc kým sa zbytok triedy nevytratí, zbaliac si veci, zamieril ku skrinkám, zbaviť sa kníh i školského tabletu. Pár minút po zvonení, chodba takmer úplne spustla a len občas jej klud narušil niektorý z opozdilcov. Lucas odomkol skrinku. Na rozdiel od iných, nemal jej steny oblepené plagátmi či stupidnými obrázkami. Len celoročný školský kalendár s termínmi skúškových a prázdnin, plus vytlačený rozvrh, ktorý teraz na konci trimestra, aj tak poznal naspamäť. Knihy, zošity, poznámkové bloky i písacie potreby úhladne zotriedené na troch policiach v ničom nepripomínali bordel aký mala v skrinkách väčšina jeho spolužiakov. Teda, až na Jennifer. Aj ona mala v skrinke poriadok. Najpoužívanější veci v strednej polici, tie menej časté dolu a hornú zaberali zvršky oblečenia, či dres na telesnú. Pri pomyslení na priateľku si Lucas povzdychol. Aj dnes po nej pokukoval, no len tak, aby si ho nevšimla. Jennifer si ho takmer nevšímala. Možno 1-2 krátke pohľady aké venujete neznámym ak okolo nich prechádzate. Nič čo by ani v náznakoch naznačovalo vzkriesenie zabitej lásky. Lásku čo zahubil sám, vlastnou hlúposťou. Uložiť veci na poličku, Lucas chcel pribuchnúť dvierka, keď spozoroval dievča z vedľajšej triedy ako sa náhli k jednej zo skriniek. Nepoznajúc ju po mene, vedel iba, že navštevuje triedu pani ???0. Nevenoval by jej pozornosť, ak by dievča s vlasmi zviazaným do copu nepristúpilo k skrinke, a namiesto jej otvárania, zastrčilo hárok rukou popísaného papiera vetracím otvorom dnu. Papier s odkazom prekízl tenkým priezorom do útrov skrinky a skôr než sa Lucas spamätal, dievča sa vytratilo preč rovnako rýchlo a nenápadne ako sem prišlo. Lucas zabuchol skrinku, no ostal na ňu zízať ako počarovaný. Zrazu veci začali do seba zapadať. Neriešiteľný problém, ťarcha posledných dní, smeroval k záveru. Jednoduchému, až primitívnemu, a predsa je šanca, že bude fungovať. Len ho skúsiť. Pomaly kráčajúc domov, Lucas prestal vnímať okolitý svet. Koncentrovaný na jediný myšlienku, plán pomsty ho celkom pohltil.

85. Lucas tlačí na tlačiarňu list pre Connora

Školské chodby v neskorú poobedňajšiu hodinu pohlcovala prázdnota. S výnimkou telocviční a príľahlých šatní, celodenný ruch celkom ustal potom ako triedy opustili poslední zamestnanci upratovacej služby. Nikto si nevšimol opustenú postavu, ako zhrbená, s kapučnou na hlave sa čo nenápadnejšie tmolí popri stene k jedným z dverí. Nápis nad presklenými dverami bol stručný a veľavravný. "Počítačová učebňa." Opatrne potiahnuc kľúčkou, mátoživá postava vnikla dnu. Zimné rukavice pokrývajúce obe ruky predznamenovali čosi nekalé.

Lucas sa prikrčil k zemi, aby ho náhodný okoloidúci presklenými dverami nezbadal. Anonymný kiosk, kde si žiaci môžu na tlačiarňach tlačiť veci so školy bol umiestnený v zákryte jednej zo stien. Lucas klepol na display počítača a z prehľadného menu vybral súbor prinesený na USB kľúči. Neobsahoval veľa slov a Lucas ho nemusel čítať. Doma keď ho písal ho skontroloval minimálne 10 krát, vrátane úmyselne vložených

pravopisných chýb. Odošlú obsah dokumentu na tlačiareň, tá sa rozblikala a o pár sekúnd už sunula potlačený papier. Lucas vytiahol kľúč. Nesmie zanechať najmenší dôkaz svojej prítomnosti. Preložený papier skončil na dne školského batoha. Pripravenou handričkou zotrel klávesnicu i kľučku na dverách. S rukavicami odtlačky nezanechá, no jediný vlas, chĺpok z rúk či zapadnutá mihalnica by ho mohli usvedčiť. Potiahnuc si kapucňu až pod oči, vykĺzol von. Zrýchleným krokom vybehol na poschodie a zamieril ku skrinkám. Connorovu hľadať nemusel. Posledná v rade, dvierka mala na jednom mieste prehnuté dovnútra. Tradovalo sa, že preliačinu spravil sám Connor, keď mu jedna zo spolužiačok dala kopačky. Lucas nevedel či je to pravda, a ani ho to nezaujímalo. Otočiac sa kamere aj teraz večer bdejúcej nad chodbou chrptom, zastrčil nedávno vytlačený papier škárou v skrinke. "Odkaz je doručený." Pomyslel si a zhrbený sa vytratil preč.

Na mesto začala padať hmla dorážajúca od neďalekého oceánu. S narastajúcim šerom i večernou špičkou si nikto nevšimol nenápadnú postavu 13 ročného chlapca ako sa tmolí rušnou ulicou. Veľkému plastovému vrecu používanému na odvoz smetí nevenovali občasní okoloidúci žiadnu pozornosť. Vynášanie smetí patrilo k bežným povinnostiam školopovinnej mládeže a na to sa i Lucas spoliehal. Čo na tom, že bol od svojho domu dobrých 10 ulíc ďaleko. Teraz potme ho nikto nespozná. Len nájsť vhodný kontajner. Na Hill street, za obchodným strediskom, majú umiestnených niekoľko veľkokapacitných bední na odpad z prevádzky. Stočiac sa doprava, Lucas zamieril práve tam. Prázdne parkovisko používané zamestnancami dávalo istotu, že obchody sú už zavreté. Prekĺznuc jeho stredom, Lucas zastal na rohu murovanej stavby tvoriacej zadný trakt obchodného centra. Na zadnom parkovisku, dostatočne priestornom pre veľké nákladiaky nik nestál. Priemyselná kamera natočená k zadnému vchodu nezaberala priestor okolo kontajnerov. Všetko bolo tak ako očakával. Lucas priskočil k jednej z bední. Nezatvorená, plastové vrece spolu s jeho obsahom skočilo na jej dne. Staré rifle, plátené topánky z ktorých už vyrástol, sivá bunda s kapucňou čo mal naposledy na sebe pred dvoma, troma rokmi i obe rukavice. Odpad, a zároveň i dôkazy. Až by mu polícia na základe kamerových záznamov začala prehrabávať veci, inkriminované oblečenie nenájde. Bude dávno spálené, či pohodené kdesi na skládke. Ďaleko od neho. Teraz už len aby plán vyšiel a Connor si list prečítal. Ak naň do príslušnej emailovej schránky zašle odpoveď, bude jasné, že návnadu zhltol. Ostávalo iba čakať.

86. Lucas oznamuje Joshovi spustenie plánu

Nenápadný náboj sa trblietal vo svite stolovej lampy. Držiac ho medzi palcom a ukazovákom, drobný kus ocele nepôsobil hrozivo. A predsa bol schopný zabíjať. Lucas ich mal päť. Toľko mu Josh priniesol. Niežeby ich toľko potreboval, ale lepšie mať nejaké v zásobe na prípadnú streľbu do vzduchu, než riskovať, že mu v kritickom okamihu budú chýbať.

Lucas vrátil náboj do škatuľky zahrabanej na dne spodného šuplíka pracovného stola a opäť pozrel na display notebooku. Dlhochýzný email od Connora prečítal snáď 5 krát a už aj stihol poslať odpoveď. Bez fotky, ako žiadal Connor, no teraz keď Connor potvrdil

piatkové stretnutie v Middlesex Fells Reservation na to až tak nezáležalo. Prechádzajúc riadkami ľúbostného textu, Lucasa zaskočil ako rýchlo Connor skončil na návnadu ani ho nenapadnúc, že by zamilovaný list čo mu včera strčil so skrinky mohol byť jeden veľký podvod. Alebo má niečo prichystané v zálohe ? To sa na Connora veľmi nepodobalo. Odmietaný dievčatami, Lucas iba našiel jeho slabé miesto.

Zaklapnúc notebook, Lucas sa vystrel na posteli. Bolo už takmer osem a do realizácie plánu ostával necelý deň. Ostávalo jediné. Informovať Josha. Lucas klepol na kontakt s menom kamaráta. Mobil chvíľu vyzváňal, no Josh napokon telefón dvihol. "Čau. Odpísal. Zajtra to spravím." Reakcia druhej strany na seba nechala pár sekúnd čakať. "Príde tam, kde si mu napísal ?" "Hej. Poslal som mu aj mapu, aby blbec nezablúdil." "A si si istý, že príde sám ?" "Jasnačka. Na rande nebudeš brať kámošov." "A čo ak niečo tuší a nebude sám ?" "Tak potom to nespravím. Skryjem sa, a keď uvidím, že nie je sám..." Lucas vetu úmyselne nedokončil. "A čo si mu tam vlastne napísal ?" "Áááale, také tie kecy ako ho strašne milujem, ako som ho videl, teda vlastne videla hrať futbal, akú má krásnu hrud'." "Mal si napísať, že má krásny nos !" Smial sa Josh. "Nie, to by bolo nápadné. To mu poviem, až tam príde." Joshov hlas zväžnel. "Pôjdem tam s tebou." "To naozaj ?" Začudoval sa Lucas. "Prídem k škole po vyučku. Kedy to má byť ?" "O šiestej." "Dobre, tak tam pôjdeme, ale musíš mi sľúbiť, že mu nič nespraviš." "Neboj. Nie som blázon. Myslíš, že chcem skončiť v base ? Len ho postraším. Nič viac. A ak by... Ak by si myslel, že je hračkárska a chcel ma napadnúť, iba vtedy vystrelím do vzduchu. Všetko klapne. Neboj sa." "Tak OK. Zajtra ťa počkám pred školu." "Super." Poďakoval Lucas a hovor sa rozpojil. Vrátiac telefón na nočný stôl, Lucas klesol do vankúša. Pritisnúc viečka, dúfal, že sľub čo práve dal bude môcť naplniť.

87. Lucas v lese postrelí Connora

Linkový spoj medzimestskej dopravy spájajúci Boston s mestečkami typu Winchester, Woburn či Burlington začal spomaľovať. Skromné odpočívadlo na ulici South Border Road lemujúcej západnú stranu Middlesex Fells Reservation premenila tabuľa s hrdzou nahľodanou ikonou autobusu v improvizovanú zastávku. Opustiac dopravný prostriedok, Lucas a Josh trpezlivo čakali kým autobus nezmizne z dohľadu. Kývnuc na kamaráta, Lucas ukázal na lesnú cestičku predierajúcu sa hustým lesom až k Rams Head Hill. Vyšliapaný chodník pre peších nespევňoval štrk ani kamenie. Informačná tabuľa na závore zvestovala zákaz parkovania i pokutu 200 dolárov pre nezodpovedných psíčkarov čo by po štvornohých miláčikoch zabudli upratať. Obíduc ju, dvojica chlapcov vyrazila do kopca. Teraz, na začiatku leta prevažne listnatý les prekypoval životom. Rozkvitnuté kvetiny lákali hmyz, spevavce ovládli koruny stromov a s mechanickou pravidelnosťou sa opakujúce údery o kmeň stromu naznačovali blízkosť d'atľa. Ruch prírody ostro kontrastoval s mlkvosťou dvojice chodcov. Šliapajúc do vrchu, ponorení v neradosných úvahách, neprehodili slovka. Scenárov čo mohlo nastať nešlo spočítať. Od hrozivých, až po katastrofické. A predsa rozbehnutý plán nešlo viac zastaviť.

"Tam je to. Tak 100 yardov." Ukázal Lucas na kľukatiacu sa odbočku križujúcu hlavnú cestu. "Asi by si tam nemal ísť. Počkáš ma tu ?" "Tu ?" Začudoval sa Josh, rozhlíadnuc

sa po lese. "Zalez za nejaký strom a nevychádzaj, kým na teba nezavolám. Až bude po všetkom, vrátim sa tu." "A čo mám robiť?" "Hlavne nezapínaj mobil. Ani keby sa dialo neviem čo. Inak zistia, že sme tu boli." Josh placho prikývol. Vidiac, že kamaráta nepresvedčil, Lucas to skúsil inak. "Všetko bude fajn Josh. Sľubujem. Len nechcem, aby si tam so mnou šiel. Ak ťa neuvidí, ostane to celé iba na mne. Si môj kámoš a nechcem ťa do toho namočiť. Je to len čisto moja vec." "A čo ak príde s Nickom a Kaiom?" "Ostanem zalezený. Ale bude sám. Viem to." Stále skeptický, Josh kývol k neďalekej húštine kríkov a stromov neprehliadnuteľnej z miesta kde stáli. "Budem tam." Lucas potľapkal kamaráta po pleci. "A hlavne ticho." Josh neodvetil. Lucas mu rozumel. I sám mal strach. Tisíc vecí sa môže pokaziť, zlyhať a celý plán skončí v troskách - v lepšom prípade, alebo obaja skončia s putami na rukách. Neveselá predstava, no len čo Lucas vykročil k miestu stretnutia, zahodil za hlavu všetky starosti. Ak má pomsta vyjsť, je dôležité sa sústrediť.

Po nedeľnej chôdzi zastal na nevelkej lesnej čistine. Obklopená jaseňmi i útlejšími smrekmi, drevený prístrešok s lavicou pre oddychujúcich turistov dopĺňalo kameňmi vykladané ohnisko. Pod grilovacím roštom ležala hĺba čerstvého popola. Z dnešnej, maximálne včerašej opekačky. Teraz lesný posed ostal opustený. Snáď to najbližšiu hodinu aj tak ostane. Lucas hodil batoh z pliec. Vytiahnuť bundu s kapucňou, rýchlo si ju obliekol. Do stretnutia ostávalo 20 minút, no pri Connorovi treba byť zvlášť opatrný. Teraz prišla na rad zbraň. Ohliadnuť sa či ho nesleduje zvedavý pár očí, skôr než Lucas ukryl pištoľ pod bundu, uistil sa, že v zásobníku je päť nábojov. Snáď ich nebude potrebovať. Okolitý porast poskytoval dostatočné množstvo úkrytov. Lucas zaliezol za mohutný javor obkolesený prízemnými kríkmi, odkiaľ mal na turistický posed s pahrebou dokonalý výhľad. 15 minút do stretnutia, ostávalo už len čakať.

Čas sa vliekol. Sekundy odkvapkávali ako voda z netesniaceho kohútika. Nemysliac na možné riziká, skúšal zopakovať naučený monológ, vyhrážku i ponuku čo sa neodmieta, ktoré posledné dni zamestnávali jeho myseľ. Ako zareaguje Connor. Rozplače sa, bude prosíkať o život, alebo len vybuchne zlosťou, spustí vyhrážky a smiech a jemu neostane nič iné len utiecť? Lucas cítil ako mu vlnnú dlane. Prsty pochytil krč a chvenie nešlo zastaviť. Už aby bolo po všetko.

Učupený v kríkoch, Joshovi začínali trpnúť kolená. Strnulý, aj by sa narovnal, no čas stretnutia sa nebezpečne priblížil. Hoc oblečený v zelenom tričku s dlhými rukávami (presne podľa Lucasových inštrukcií), neopatrný pohyb uprostred pustého lesa by poľahky upútal pozornosť Connora či neznámeho čo by náhodou prechádzal okolo. Podoprúc sa dlaňami, Joshovi sa podarilo v úplnej tichosti posadiť. Pozrúc na náramkové hodiny, ktoré Lucas doniesol, do stretnutia ostávalo 9 minút. "Už by tu mal byť." Pomyslel si Josh. Myšlienku nestihol dokončiť, keď z lesnej cesty doľahol šuchotavý zvuk chôdze. Napadané lístie od minulej jesene stále vytváralo dostatočne hrubý koberec, aby chôdzu po ňom bolo počuť z diaľky. Josh zatajil dych. Kropaje potu mu vystúpili po šiji. Prikrčený k zemi, pomedzi konáre kríkov zbadal známe obrysy patriace známej postave. Connor. S navigáciou v mobile si kliesnil cestu neznámym lesom. Miesto stretnutia i vyznačenú trasu mu Lucas poslal emailom. Connor bol tak zaujatý mapou v telefóne, že Josha by si nevšimol, ani ak by sedel pri ceste. Josh podvedome siahol po mobile. Vypnutý display ho vrátil do reality. Nesmie Lucasa

varovať. Aj pár sekundové spustenie komunikačného zariadenia by znamenalo automatické prihlásenie sa na najbližšiu stanicu mobilnej siete z ktorej polícia poľahky zistí, že tu bol. Connor zamieril križujúcou cestičkou k miestu stretnutia a Josh sa v duchu prežehnal. Teraz už nemohol robiť vôbec nič.

Lucas napol sluch. Blížiac sa chôdza znamenala jediné. Connor je tu. Natiahnuť si kapucňu na hlavu, Lucas opatrne rozhrnul krovinu v ktorej ležal. Lesnú čistinu s turistickým posedom i prístupovou cestou mal pred sebou. Connor fučal. Nedlhá cesta do kopca prerušovaná pravidelnými kľatbami, keď mobil oznamoval stratu signálu ho vyčerpala. Už dávno mal ten prekliaty šrot vyhodiť. Ale otec mu peniaze na nový nedá a z vreckového naň nenasporí ani do konca roka. Connor zastal. Miesto na mape a jeho aktuálna pozícia sa konečne zhodovali. Je tu. Sám. Skontrolujúc čas, do stretnutia ostávalo 5 minút. Zamieriac k striedajúcej krytému posedu, usalašil sa priamo na stole. Z masívnych dosák, stôl bez zavrzgania zvládol jeho váhu. "Si tu ?" Zvolal polohlasne. Keď odpoveď nedorazila, sklopil zrak k display, že skontroluje poštu. Suchý oznam na chýbajúce spojenie mu zvrátil čelo. Aj by zakľal, no nechcel, aby prvé slová, ktoré tá čo ho tu mala čakať začuje budú nadávky. Nervózne sa zamrviac, odpľul pred seba.

Lucasa pohľad na soka hypnotizoval. Rozvalený na dubovom stole, s nohami kymácajúcimi sa nad zemou, zaujatý čumiac do mobilu, Connor pôsobil ako normálny 15 ročný teenager. Nepoznajúc svoje, v tejto chvíli by Lucas aj bol ochotný uveriť, že každý sa raz môže polepšiť. Prečo len sa musel stať tým čím je ? Dnes tu nemusel byť ani on, ani Connor. Lucas cítil ako sa chveje. Mal poslednú príležitosť všetko zrušiť, neukázať sa, vrátiť sa domov, nech celá táto snová realita zanikne v zabudnutí. Aj Joshovi by sa akiste uľavilo. Ale Connor bol proti. Zoskočiac zo stola, prešiel po čistine sprava doľava a odkašľúc si, nervózne zabľúdil očami po okolí. "Je tu niekto ?" Lucas neodpovedal. Connor vystretou dľaňou výhražne ukázal na domnelého vinníka. "Ak je toto oj** a natáčaš si ma, zabijem ťa." Lucas preglgol. Vyhrážka smrťou predstavovala poslednú skladačku mozaiky čo potreboval. Šikovne, ako mu to jeho atletická postava dovoľovala, vyskočil do stoja. Connor zaregistroval šuchot konárov a otočil sa tým smerom. S kapucňou zahaľujúcou tvár, Lucas sa predral húštinou. Zastaviac na opačnej strane čistiny, od Connora ho nedelilo ani 10 yardov. Ohromený z nečakaného stretnutia, Connor ostal zarazene čumieť na neznámeho. Chcel pristúpiť bližšie, keď ho Lucas vystretou dľaňou zastavil. "Kto si ?" Zavrčal Connor nepokojne. Keď odpoveďou bolo iba ticho, Connor vytiahol z vrecka vytlačený list. "To ty si to napísala ?" Lucas prikývol. "Písala si, že ma miluješ. Ty ma poznáš ?" Ďalšie prikývnutie. "Si zo školy ?" Tentoraz nenasledovalo žiadne gesto. "Prečo si nedáš dolu tú kapucňu ? Chcem vidieť tvoju tvár. Stiahni si ju !" Agresívny tón príkazu z Lucasa sňal posledné pochybnosti. Strhnúc si pokrývku hlavy, s prižmúrenými viečkami prepálil nepriateľa. "To... To si ty ?" Zakoktal šokovaný Connor. Úžas prakticky okamžite vystriedala opačná emócia a Connor vybuchol smiechom. "Ty malý sk***** úchyl, tak to si bol ty čo sa ma sem prinútil prísť ?" Meravo naň hľadiac, Lucas neodvetil. Ešte stále neveriac realite, Connor rozťahal statné ramená. "Ty hnusná buzna. To si si myslel, že ťa tu prefiknem ?" Lucas posunkom naznačil nesúhlas. Connorovi zrazu docvaklo. Tvár staršieho žiaka skrivila nenávisť. "Ak dáš na web jediné slovo z toho čo som ti poslal, si mŕtvý ! Zabijem ťa ! Rozumieš ?" "Nedám." Odsekol Lucas rázne. "Chcem iba, aby si dal Joshovi a Jen navždy pokoj. Odteraz sa s k ním nepriblížiš, nebudeš sa im posmievat' a Josha sa

nikdy viac nedotkneš. Nebudeš Jen dávať návrhy a ani si ju viac všímať. Nebudú pre teba vôbec existovať a ani ty pre nich. Ak to všetko dodržíš, na konci roka ti dám všetky prachy čo mám a mám ich fakticky veľa, a sľubujem, prisahám, že ťa nikdy neboznem, nepoviem nikomu o tom čo si mi spravil. Všetko ti odpustím a zabudnem na to. Akoby sa to nikdy nestalo. Súhlasíš ?" Connor počúval Lucasa s otvorenými ústami. Bol tak zmätený, že ak by mal viac fantázie, poštiepe sa na zápästí či to celé nie je iba sen. No nebol. Lucas, toto miesto i list čo zvieral v dlani bol až priveľmi reálny. Pochybnosti vystriedalo opovrhnutie. "Ty si vážne chorý !" Plesnúc sa po čele, Connor neveriacky zavrteľ hlavou. "Normálny psychopat. Nie si len úchyl, ale aj úplný blázon. Keď toto poviem ostatným..." "Súhlasíš s mojím návrhom ?" Skočil mu bez bázne do reči Lucas. Connor pristúpil na krok k Lucasovi a postrčiac ho, nadul plúca, nech vyzerá ešte mohutnejšie. "Nie ! Nikto, a už vôbec nie ty, mi nebude rozkazovať !" Connor sa zachechtal. "Seriem na prachy tvojho debilného fotra aj na teba. A aby si vedel, vieš čo tvojim kámošom urobím ? V pondelok rozbijem tvojmu úchylnému kámošovi Foleymu hubu. A Jennifer..." Connor vyceril neumyté zuby. "Ani si nepredstavuj, čo jej spravím, až ju dostanem." Lucasovi sa podlomili kolená, pocítiac ako mu zrak zastiera hmlovina. Plán stroskotal. Namiesto pomoci, kamarátom ešte viac uškodí. To sa nesmie stať ! "Nie !" Lucas ustúpil dozadu. "Nikoho nedostaneš ! Nikdy !" "Vážne ?" Zaškeril sa Connor. "A čo spraviš ?" Lucas vytiahol spod bundy zbraň, namieriac ju pred seba. "Zabijem ťa !" Connor zmeravel. "To si šlohol z hračkárstva ?" Nepohnúc brvou, Lucas odistil zbraň. Pochopiac vážnosť situácie, Connor podvihol dlane v obrannom geste. "Len kľud, dobre ? Ja... Ja som to až tak vážne nemyslel. Vyriešime to, OK ?" Zalapajúc po dychu, tvár staršieho z dvojice začala blednúť. "Ak chceš, aby som dal Foleymu pokoj, OK. Nič mu neurobím. Máš moje slovo. A Jen ? Nevedel som, že je tvoje dievča. Ja o ňu nemám záujem. Fakticky. Nie som skurvený pedofil. Bude iba tvoja, ak chceš. A poviem aj ostatným, aby si ju nevšíмали. A ak by jej niekto nedal pokoj, tak si to s ním vybavím. To ti sľubujem." "Nie !" Odsekol Lucas mrazivo a vykročiac vpred, zacieliť zbraň na stred hrude staršieho spolužiaka. "Ponížil si ma, hoci som ti nič zlé nespravil. Urazil si Jennifer iba preto, že ťa odmietla. Zbil si Josha, môjho najlepšieho kámoša, aj keď som ťa prosil, aby si ho nechal na pokoji. Ale to končí a ty teraz skapeš !" Spätkujúc, Connora opustili všetky sily. "Prosím, nie !" "Na kolená !" Skríkol Lucas. Padnúc na zem, obávanému školskému bitkárovi vhrkli slzy do tváre. "Prosím, prosím nestrieľaj ! Ja im neublížim, prisahám !" Nedívajúc sa v ústrety hrozivej hlavni, Connor sa celkom zosypal. V smrteľnej hrôze, celý sa chvel, hlasivky vyludzovali neľudské kvílenie, končatiny stiahol kŕč, a ak by v lese neskočil na malú, určite sa pomočí. Sťažka dýchajúc, Lucas vedel, že stačí potiahnuť palcom a jeho nočná mora sa raz a navždy rozplynie. Problém bol, že jeden zlý sen by nahradilo množstvo iných. Desiatky. To by bol veľmi zlý obchod. Vidiac tyrana paralyzovaného hrôzou, v Lucasovi sa začalo čosi lámať. "Prisahaj, že nikdy viac neublížiš mojim kámošom, ani iným deckám na škole. Nebudeš ich biť, urážať, ani sa im posmievať." "Prisahám. Naozaj prisahám." Zastonal Connor. "A nikoho neokradneš a tým, ktorých si okradol, prachy vrátiš. A Joshovi zacvakáš rozbitý mobil." "Dobre... Spravím to." "A odteraz, až do konca školy budeš sedieť v triede, a ani raz nevyjdeš na školský dvor." Connor prikývol. "Prisahaj." Zrúkol Lucas. "Prisahám !" Teraz už Connor vzlykal. Lucas ustúpil o krok dozadu. "Ale ja ti neverím ! Vždy si bol hajzel a nikdy nedodržiaval slovo. Ty chorý psychopat, vieš koľkým deťom si zničil život ? Vieš koľkokrát som sa bál ísť do školy, lebo tam budeš ty ? Myslel som na teba - hajzla, aby som ťa nestretol Prečo by som ti mal veriť, že sa zmeníš a nebudeš robiť to čo predtým ?"

Lucas prižmúril viečka. "Prečo by som ťa tu nemal zastreliť, ty skurvený bastard, aby od teba mali všetci raz a navždy pokoj ?" Ochromený strachom, Connor naprázdno otváral ústa ako kapor na vzduchu. Hrôza ho celkom opantala. "No tak hovor, ty hnusná sviňa, lebo ťa tu odprasknem !" Držiac ju oboma rukami, Lucasovi sa zbraň chvela. Nenávisť, hnev, pocit moci nad tým čo mu ubližoval víťazili. "Tak hovor !" Zopakoval, teraz už bez akejkoľvek sebakontroly. "Prosím, nie ! Nezabíjaj ma." Connor sa zrútil na zem, do prachu lesnej čistiny a chrániac si rukami hlavu, začal nariekať. Stojac nad ním ako Maximus nad Commodovou mŕtvolou, Lucasa obliat studený pot. Ponížený a k smrti vystrašený, Connor prestal predstavovať monštrum, ktoré mu tak dlho strpčovalo život. Ostal z neho iba vystrašený teenager prosíkjajúci o najzbytočnejšiu vec na tomto svete - vlastný život. Ťažoba hrozného skutku na Lucasa plne dopadla a gravitácie Zeme sa znásobila. Lucas začal ustupovať, akoby narastajúca vzdialenosť dokázala zmenšiť váhu jeho skutku. Zbraň mu klesla a Lucas sa chytil za čelo. Horelo. Tak ako jeho vnútornosti. V očiach sa mu zarosili slzy. Každý nádych bolel, a neopierajúc sa o stolík lesného posedu, stratí rovnováhu. Vycítiať, že Lucas nad ním nestojí, Connor sa opatrne začal zbierať zo zeme. Tvár i šaty mal od blata, bundu pokrývali kusy trávy i drobné kamienky. Utrúť si slzy do rukáva, preťal protivníka nenávisťným pohľadom. Zhrbený, Lucas zbraň položil na stolík. Tvár mu zakrývali dlane, spoza ktorých presakovali cícerky slz. Viditeľne rozochvený, s rozčuchanými vlasmi sa pohrával vietor. A tento vystrašený chlapec ho ponížil. Do Connora vstúpil hnev. "Ty malý hnusný sráč ! Si frajer, len keď máš zbraň ?" Lucas sa strhol, schmatnúc pištoľ. Connor stál dobrých 10 yardov ďaleko, no i na tú vzdialenosť vnímal nenávisť sršiacu z jeho očí. "Si len kopa buzerantských sračiek, ako ten skurvenec Foley. Ale..." Connor zalapal po dychu. "Toto si pekne dojebal, ty hajzel !" Connor spravil krok vpred. Z úst mu prskali sliny a do červena rozpálený, nenávisť z neho sálala. "Myslíš, že si vyhral ? Že sa z teba teraz poseriem ? To ty sa poserieš, až všetkým poviem čo si spravil." Connor spravil ďalší krok vpred a Lucas naň namieril zbraň. "Stoj !" "Nie, ty malá sviňa ! Každý bude vedieť čo si za blázna. Zavrú ťa a pôjdeš do basy. A tam ťa, chlapčeka s pekným ksichtom, budú každý deň preťahovať, až budeš mať rozpáranú riť. Strčia ti ho až do čreva !" Connor sa zaškeril, skočiac bližšie. "Dostanem ťa !" "Nepribližuj sa !" S chvejúcimi rukami, mieriť na staršieho spolužiaka, Lucas si uvedomil, že cúva. Connor však bol ako v delíriu. Zaplavil ho pocit triumfu. Búchajúc si po hrudi, s nepričetným úšľabkom, ani hrozba odistenej zbrane ho nezastavila. "Áno, zhniješ v base ty hajzel, a tvoj ocinko ťa nezachráni. To ja dostanem teba, a nie ty mňa ! Rozumieš ? Ja, Connor Phills. A nepomôžu ti ani všetky prachy čo máte." Lucas zavrtel hlavou. Vydesený z Connorovho šialenstva, nedokázal odporovať. Na okraji čistiny, znova ustúpil.

Josh pozrel na hodinky od Lucasa. Od chvíle čo Connora pohltila vedľajšia cesta uplynulo takmer 20 minút. "Čo tam tak dlho robia ?" Pošepol pre seba. Nebolo nikoho kto by mu mohol odvetiť. Za dobu čo ležal v kríkoch stihol 10 Otčenášov, Zdravasov i Sláva Bohu Otcu. Len nech sa nič zlé nestane. To bolo jediné po čom túžil. Scenárov čo všetko by sa mohlo pokašľať nešlo ani spočítať a ako sa čas vliekol, Joshove čelo pokryli kropaje potu. Opatrene vykukujúc spoza húštiny, chcel opäť skontrolovať čas, keď sa lesom ozvala ozvena výstrelu. Josh stuhol. Mal pocit, že mu srdce zastavuje a premáhajú ho mdloby. Nevnímajúc okolie, ako v tranze sa vyrútil vpred. Všetko okolo neho sa zlialo do rozmazanej machule. Šprintujúc do kopca, nevnímal bolesť ani únavu. Vybehnúť na lesnú čistinu, zmeravel. Lucas stál na opačnom konci, opierajúc sa stom.

Zbraň mu z rúk vypadla a pohodená pred ním, rukoväťou ostala zaborená do blata. Connor ležal vystretý na chrbte, hneď vedľa turistického prístrešku. Oči aj ústa mal dokorán, hoci v nich nebol život. Krvavá škvrna na bunde ukazovala miesto, kadiaľ smrtiaci náboj prenikol do tela. Josh padol na kolená. "Nie !!!" Hrdelný výkrik prenikol lesom. Jeho tvár zaplnili slzy a vyčerpaný klesol na zem. Lesnú čistinu naplnil detský plač. Lucas sa prebral z ohromenia. Ukryjúc zbraň pod bundu, priskočil ku kamarátovi. Josh sa zvíjal v kŕčoch, dlaňami si mliaždiac líca. Vzlyky sa miesili so zvieracími stonmi pripomínajúcimi zavíjanie. Nohami kopal do strán, akoby chcel zasiahnuť domnelého útočníka. Vážnosť priateľovho stavu sňala z Lucasa posledné rozpaky. Sadnúc si pred neho tak, aby vlastným telom zakrýval výhľad na mŕtvolu Connora Phillsa, silou prinútil Josha, aby naň pozrel. "Musíme vypadnúť. Rozumieš ?" Civejúc naň ako na príznak, Joshovi sa náhle obrátil žalúdok a povracal sa. Lucas si uvedomil, že kamarát je celkom vyrazený. "Jemu už nepomôžeš. Musíme zdrhnúť." Podoprúc ho ramenom, obaja vstali. Josh reagoval mechanicky, nevnímajúc čo sa s ním deje. Kráčajúc späť, Lucas sa viac neobzrel. Nebolo za čím. Po chvíli došli na väčšiu lesnú cestu, kde sa Josh ukrýval. Lucas však nezamieril tým istým smerom späť na zastávku autobusu. Diaľkové spoje síce nemali bezpečnostné kamery ako tie mestské, no vodič by si podivnú dvojicu akiste poľahky zapamätal. Predierajúc sa lesným porastom, spoločne zamierili k južnému cípu Middlesex Fells Reservation. Tam na okraji ???0 zasadnú na iný autobus, keď už bude plný ľudí. Kľučkujúc medzi stromami a kríkmi, Josh kamaráta poslušne nasledoval. Z očí sa mu stále liali slzy, ale bol to tichý plač. Bez GPS, trvalo dobrých 30 minút kým sa im podarilo vymaniť sa z lesa. Skôr než vkročili na ulicu susediacej rezidenčnej štvrte, Lucas sebe i Joshovi nasadil kapucňu. Josh už nevzlykal, hoci čo sa dali na ústup nepreriekol slova. Duchom neprítomný, bol plne odkázaný na pomoc priateľa. Na ulici rovnako ako v lese nestretli jediného chodca. Rodinné domy s predzáhradkami ponášajúce sa jeden na druhý, sem tam aj nejaké zaparkované auto či nevysoký plôtik sťažovali orientáciu. Lucas len vďaka vynikajúcej pamäti a podobnému naštudovaniu trasy autobusového spoja vedel kam ísť.

Netrvalo dlho a čoskoro sa ocitli pred autobusovou zastávkou. Na rozdiel od tej v lese, táto mala prístrešok s lavičkou. Vyčerpaní po náročnej chôdzi hustým lesom, nohy vďačne prijali úľavu. Lucas skontroloval cestovný poriadok. "Ide to za pol hodinu." Josh neprekvapujúco nereagoval. S kapucňou na hlavu a pohľadom sklopeným do zeme, Lucas mu nevidel do tváre. Ani nemusel, aby vytušil čo prežíva. "Josh, ty za nič nemôžeš. Nebola to tvoja chyba. To ja... Som vystrelil. Teba nikto z ničoho obviňovať nebude. Nemalo sa to stať, ale keď on začať kričať a rozbehol sa ku mne. Čo iné som mohol robiť ?" "Sľúbil si, že mu nič nespraviš." Pošepol Josh záhrobným hlasom. "Ja viem, posral som to. Ale je to iba moja chyba. O tebe nikto nevie ani, že si tu bol." "Je to pištoľ môjho otca. Ja som ti ju dal. Ukázal ako sa z nej strieľa." Josh vrhol vyčítavý pohľad na priateľa. "Pôjdem do basy a potom do pekla. Som vrah !" Slzy opäť skropili tvár rozochveného chlapca. Lucas pocítil mrazenie na chrbte. Slovo vrah ho vydesilo väčšmi než samotný výstrel. "Nie si vrah. To ja ! To ja som strieľal. A bola to sebaobrana. Naozaj ! Nechcel som mu ublížiť." Nepočúvajúc ho, Josh iba ďalej vzlykal. Lucas ho objal okolo pliec. Pochopil, že kamarát teraz potrebuje nežný dotyk. Neudržiavajúc emócie, Josh sa rozplakal. Lucas cítil ako mu jeho slzy stekajú po krku. Nebránil sa im. Mocnejšie ho zovrúc, zopakoval. "Ty za nič nemôžeš. To ja." Josh sa po chvíli vymenil z kamarátovho objatia. So strhaným výrazom, civejúc na Lucasa, bol úplne bezradný.

Lucas vytiahol z tašky balík vreckoviek a začal Joshovi utierať vlhké líca. "Bude to dobré. Uvidíš. Ty si nič zlé nespravil." Keď videl, že na kamaráta to neúčinkuje, Lucas vytiahol pero a chvíľu na poslednú vreckovku čosi písal. Potom ju strčil do rúk Joshovi. "Toto si odlož. Niekde to skry, aby sa to nestratilo. Je to moje priznanie, že si o ničom nevedel a ja som ťa prinútil mi tu zbraň priniesť. Ak to ukážeš fízlom, budú vedieť, že s tým nič nemáš." Zvierajúc zvitok papiera v dlani, Josh neodvetil. Pousmejúc sa, Lucas siahol pod bundu. "Chceš tú zbraň ?" Josh zamietavo zavrtel hlavou. "Tak dobre. Zoberiem ju ja. Skryjem ju a potom niekde zahodím. A teba keby sa oco pýtal kde je, tvár sa, že nevieš. Otcovi si predsa neprezradil, že vieš jeho kód. Bude si myslieť, že ju stratil. OK ?" Josh ani tentoraz nezareagoval. Lucas strčil zbraň do tašky a rozhrnul kamarátovi vlasy na čele. "Josh, ja ťa nikdy nezradím, aj keby ma mali zatvoriť. Všetko to bol môj plán. Ty za nič nemôžeš. Nezistia to, ale keby náhodou, povedz im, že som ťa donútil, vymysli si ako som sa ti vyhráždal, aby si mi ju dal. Ja všetko priznám. Nie som taká sviňa ako ostatní. A ty si jediný kámoš, ktorého mám." Ako to Lucas povedal, na dôkaz úprimnosti svojich slov, Josha opäť objal. "Hlavne doma nič neprezrad. Ak by sa mama, alebo otec pýtali, povedz, že sme sa pohádali. Na to sto pro skočia. Ja ti večer zavolám. A aj ty mi volaj, kedy budeš chcieť." "A čo on ?" Zastonal Josh. "Jemu už nepomôžeš. Nemysli naňho. Keby nebol taký, nikdy sa to nestane. Môže si za to sám. My sme sa len bránili. Teda... Ja som sa bránil. A teraz už nikomu neublíži. Ani tebe, ani mne, Jen ani ostatným." Lucas sťažka povzdychol, pozrúc do diaľky. "Takto je to možno najlepšie pre všetkých."

Až do príchodu autobusu obaja mlčali. Aj napriek Lucasovej snahe na nič nemyslieť, nešlo to. Ponurá mračná sa nad nimi sťahovali a Lucas vedel, že ich životy už nikdy nebudú také ako predtým. Jediný okamih všetko zmenil. Okamih, ktorý nie je možné vziať späť. Už nikdy.

Autobus dorazil presne. Lucas zakúpil lístky a obaja sa posadili do najzadnejšieho radu. Josh oprel hlavu o kamarátovo rameno. Lucas neprotestoval. Keby tu bol Connor, určie ich vysmeje. No ten tu nie je, a už nikdy nebude. Unášaní známou cestou do neznáma, ani sám nevedel čo ich čaká. Ako na tom musí byť chudák Josh ? Ak aj všetko praskne, svoj sľub dodrží. Josh nesmie trpieť za jeho skutok. To nikdy nedovolí. Nech sa odteraz stane čokoľvek, všetko bude iba jeho vina. Pritúliac sa k Joshovi, Lucas si uvedomil, ako veľmi si ho obľúbil. Bol takmer ako jeho mladší brat. A starší brat vždy chráni svojho súrodenca. Aj keby mal na to doplatiť.

Vystúpiac na ???0, Lucas odprevadil kamaráta domov. Josh sa tomu najprv bránil, uisťujúc, že je v poriadku, no Lucas vedel najlepšie čo najlepší priateľ potrebuje. Lúčiac sa pri bráničke, obaja na seba pozreli. "Večer ti zavolám." "Netreba." "Tak dobre. Ráno sa ozvem. A keby niečo, volaj." Josh prikývol a bez zakývanie zamieril k domu. Lucas prešiel na opačnú stranu ulice, pridajúc do tempa. Nechcel, aby ho Joshovi rodičia zbadali. Teraz mu už aj tak nepomôže. Ak to Josh nezvládne, prezradí čo sa stalo, je všetko stratené. No nemalo význam si lámať hlavu nad vecami, ktoré nezmení. Zrýchliac krok, už aby bol čo najskôr doma.

88. Lucas si zapisuje poznámky zo streľby

Vietor sa dvihol a ťažké mraky priniesli prvé kvapky. Horšiac sa počasie s blížiacim sa šerom dotvárali ponurú náladu osamelého chlapca náhliačeho sa pustou ulicou. Lucas zamieril k svojmu domu. V kuchynskom okne sa už svietilo. Neklamný znak, že mama pripravuje večeru. Večeru o ktorú jeho stiahnutý žalúdok vôbec nestál. So zbraňou ukrytou na dne batohu, ako prvú musí ukryť. Aspoň do chvíle kým nepríde nato kde sa jej bezpečne zbaviť.

Už stál pri vchodových dverách vyťahujúc kľúč, keď ho mama predbehla. "Kde si bol ?" "Vonku. S Joshom." Odvetil Lucas zaskočene, preklznuc popri mame do predsieni. Zhodiac topánky, neobťažoval sa ďalším vysvetľovaním a vybehol do svojej izby, zatvoriac za sebou dvere. Priorita číslo 1 - ukryť zbraň. Miesto už mal premyslené. Priestor medzi skriňou na šaty a stenou bol akurát tak široký, aby sa doň pištoľ vkĺzla. Zasunúc ju do škáry, skontroloval či ju mama pri upratovaní neodhalí. Tmavá skrýša hrala v jeho prospech. Ak nebude mať baterku, niet sa čoho obávať. S vražedným nástrojom v bezpečí, doľahla naň únava z predĺženého dňa. Klesnúc na lôžko, pritisol viečka. Okamžite ju uvidel. Padajúcu postavu, ako bezvládne sklzáva k zemi. Bolesťou zmučená tvár mučiteľa naň civela s nemou výčitkou. Lucas sa striasol. Bieloba plafónu predsa len poskytovala prívetivejší vzhľad. Ruky sa mu chveli, a tak ich radšej ukryl pod paplón. A hoci ráco velilo k opaku, nemohol si pomôcť a myšlienkami sa vrátil do lesa o dve a pol hodiny späť. Connorov krik, ako naň výhražne mieri ukazovákom, striedala ohlušujúca ozvena výstrelu, dopad do trávy, krvavá škvrna špatiaca Connorovu hrud', ako i neznesiteľne dlhé chrčanie posledného výdychu. Lucas preglgol. Hrozivé obrazy sa stanú súčasťou jeho života, až do sklonku jeho dní. Vedel, že by na ne nemal myslieť, no svedomie víťazilo.

Z letargie Lucasa vytrhlo zaklopanie na dvere. "Áno." Odvetil zachrípnuto majiteľ detskej. Mama vstúpila dnu. "Už je večera." Lucas prikývnutím naznačil súhlas. Mama skúmavo pozrela na syna. "Luca, stalo sa niečo ?" "Nie, prečo ?" "Že tu len tak ležíš." "Som unavený." Zahovoril Lucas. "S Joshom sme sa boli prejsť a trochu ma bolí hlava." "Pod' dolu. Dám ti na to niečo." Lucas neochotne, ako v spomalenom filme, vstal, nasledujúc mamu. V jedálni už rozvoniavala večera. ???0, ???0, ???0 a nechýbali ani ???0 či ???0. Hotová hostina. Otec vo vedľajšej miestnosti sledoval správy. "Tom, pod' už." Zvolala naň mama. Vypnúť televízor, otec zasadol za vrch stola, ako obvykle. "Kde si bol tak dlho ?" "Už som to mame hovoril. Boli sme s Joshom von." "A kde von ?" Pridala mama, naberajúc opekané zemiaky na tanier. "Topánky máš celé zablatené a bundu na chrbte od lístia." "Boli sme v parku a trochu blbli. Spadol som na zem. Ja to očistím." Otec ponúkol synovi pohár minerálnej vody, no Lucas odmietol. "Ty si mal vypnutý mobil ? Volali sme ti, no nedvihol si." "Hej, vybila sa mi baterka." Zaklamal Lucas. "Tak si mal volať z Joshovo, že prídeš neskôr. Mama sa plašila z večerou, a napokon na teba musíme čakať." "Sorry." Lucas sa zahryzol do šťavnatého ???0, hoci vôbec nemal hlad. "Ako sa ti darí v škole ? Všetko je v poriadku ?" Lucas pokrčil plecami. "Normálka. Za dva týždne je skúškové a musím sa veľa učiť. Cez víkend ostanem doma a budem makať." Otec si odpil z pohára. "A čo ten Connor ? Ešte stále ti nedá pokoj ?" Ani dôkladná príprava strávená cestou domov na všetky možné otázky

rodičov Lucasovi nezabránila, aby stuhol. Farba mu zmizla z tváre a vyplašene civejúc na otca, nebol schopný slovka. "Čo je ? Stalo sa niečo ?" "Nie..." Zajachtal Lucas nepresvedčivo. "Všetko je fajn." "Naozaj ? Lebo keby ťa znova obťažoval, alebo ti ublížil, musíš nám to povedať." Lucas sa zmohol len na strohé prikývnutie. Otec našťastie vo vyzvedaní viac nepokračoval a hneď ako Lucas nasilu spratal večeru, vrátil sa do svojej izby. Otcova pripomienka Connora ho vystrašila. V prvej chvíli ho napadlo či sa o streľbe už nedozvedel. Bol to prirodzene nezmysel. Aj keby náhodný okoloidúci objavil jeho telo, kým by to oznámil polícii, tá spustila vyšetrovanie a všetko sa rozkríкло po meste, prejde zopár dní. Rodičia o tragédii v lese nemôžu vedieť. Nie dnes, a najskôr ani zajtra. Aj napriek tomu, bolo zvláštne, že si otec na Connora spomenul práve dnes. Osud ? Lucas nevedel, a nechcel na to myslieť. Nie dnes.

Koruny starých stromov stonali pod nárazmi víchra. Kymácajúc sa zo strany na stranu, v šere mesačného svitu pripomínali armádu obrov zadržiavajúcich každého kto sa pokúsi prekročiť hranice lesa. Bezduchému telu bezvládne rozvalenému na jednej z čistín už ublížiť nemohli. Červy a hnilobné baktérie už načali skazonosnú prácu a kusy kože, mäsa i vnútorností mizli závratným tempom, meniac sa v novú biomasu tisícok bezstavovcov. Ostane len kostra, pokrytá kusmi špinavého, nepotrebného šatstva a lebka, civejúca skrz očné diery priamo na neho. Lucas sa strhol na posteli. Desivý sen ho prinútil vystreliť do sedu. Celý prepotený, chytil sa za hlavu. Mal ju plnú nesúrodých myšlienok víriacich rýchlejšie než tornádo najvyššej kategórie. Opäť videl spolužiaka. Mŕtveho spolužiaka. Ako padá k zemi, ako sa jeho telo mení v nehybný balík kostí, ako ich pohlcuje plameň kremačnej pece. Nárek Connorových rodičov splýval s chrčaním posledného výdychu čo prehluší výstrel zbrane.

Lucas sa nahol k nočnej lampe. Ostrý svit úspornej žiarivky ho prinútil odvrátiť tvár. Sný ako tento ho budú sprevádzať do konca života. To bude trest za skutok, ktorý vykonal. A nepríde žiadne rozhrešenie ani milosť. Lucas pozrel do zrkadla na nočnom stolíku. Vyzeral hrozne. Ak ho v tomto stave rodičia zbadajú a dozvedia sa o Connorovej smrti, podozreniu neunikne. Odložiac zrkadlo, Lucas skontroloval mobil. Od Josha žiadna správa. Ak by však rozprával, prezradil ho, teraz by už sedel v putách na policajnej stanici. Nie, Josh ho nezradí. Veď to spravil aj preňho. Preňho a ďalších, ktorým Connor ubližoval. Obetoval sa. Za priateľov, aj tých čo nepozná. Za Connorove obete. Hurikán myšlienok ho prinútil zobrať notebook zo stola. Otvoriac poznámkový blok, chvíľu civel do bielej obrazovky, kým začal písať.

"Nemôžem spať. V hlave mi hučí, celé telo pobolieva, striasa mnou zimnica. Mal som strašný sen o Connorovi. Horší než všetky predošlé. Tak dlho mi ubližoval, tak veľmi som ho nenávidel každým kúskom svojej bytosti, a teraz, keď je mŕtvy, bude všetko ďaleko horšie. Prečo sa len musel narodiť ? Zbytočný, neužitočný ľudský odpad. Celý život robil zle. Na škole ho neznášali, toľkým deťom ublížil, otec ho doma bil, mama ich opustila, ani tréner ho nemohol cítiť. Prečo som ho musel stretnúť práve ja ? Žil som život šťastného človeka, mal priamu kámoša, priateľku a úžasných rodičov. Môj život mohol byť úplne iný, ak by mi dal pokoj, ako ostatným deťom. A teraz je navždy v troskách. Viem to. Viem, že na mňa príde. Netuším ako, ale zistia, že som to bol ja. A potom o mne budú hovoriť, ako o vrahovi." Hľadiac na posledné slovo, Lucas prestal s písaním. Zabil človeka. Mrazivej nálepky sa nezbaví do konca života. Ostane k nemu

prilnutá, ako jazva na tvári. Bude ho sprevádzať s dôslednosťou tieňa, trýzniť dušu, otravovať myseľ. Lucasovi padla tvár do dlaní. Prúd udalosti čo nevyhnutne nastanú nešlo zastaviť. "Nie !" Pošepol pre seba a otvoriac oči, prsty mu klesli na klávesnicu. "Nie som vrah ! Nikdy by som mu neublížil, ak by nám dal pokoj. Mne a mojím kámošom. To on sám si môže za to čo sa stalo. Nieкто ho musel zastaviť. A okrem mňa by to nik iný nedokázal. Nie ja, ale on je vrah. A ja jeho obeťou." Lucas si pretrel spotené čelo. Zdanlivo nelogické vety dávali zmysel len jemu. Potreboval ich viac vysvetliť. "Lucas Michael Jones nie je vrah. So sprostými psychopatmi čo zabíjajú pre radosť či ukojenie sexuálnej úchyľky nemám nič spoločné. Nespravilo som to pre pomstu ani z tupej nenávisti, a to som ho teda nenávidel celým svojim srdcom. No nie preto som ho zastrelil. Chcel som iba pomôcť. Zastaviť ho, zabrániť mu, aby ďalej ubližoval mojím kámošom. Vykonali som to čo mali spraviť iní. Všetci vedeli aký je, a predsa nikto nezasiahol. To oni ho zabili, a nie ja. Zavraždil ho tento svet, kde zločinci majú väčšie práva než ich obeť. Debilný systém čo na všetko potrebuje dôkazy, a aj keď ich dostane, zločincovi nič nespraví. Lebo oni môžu všetko, a my nič. My máme len trpieť naveky. To je dôvod prečo nie som zabijak. To systém ho zo mňa spravil. A to iba kvôli tomu, lebo na rozdiel od ostatných, mám dosť odvahy postaviť sa zlu a vysrať sa na tie ich pokrytecké zákony ! To ja som obeť, a nie on. A vôbec ho neľutujem. Connor si to zaslúžil." Rozochvený, Lucas na chvíľu odložil notebook. Svit obrazovky vrhal dlhé tieň, meniac jeho prsty v drápy obludy. Príšery za ktorú ho budú považovať. Do očí sa mu opäť tísli slzy, no nie nad Connorom. "Dostanú ma. Viem to. Budú po mne pľúvať, nadávať mi, označovať ma za psychopatického vraha, nenávidieť. Ale čo ak to má tak byť ? Čo ak bol môj život predurčený, aby neskončil tak ako mi ho oco s mamou naplánovali. Do najmenších detailov, prežiť ho rovnako ako ostatní, ako jeden z milióna, bezvýznamný pešičík, figúrka v systéme, ktorou tí hore posúvajú podľa ľubovôle na šachovnici zvanej svet ? Mal som skončiť ako nula ? Ako celé generácie zúfalcov podvoliach sa systému, kde ich jediným zmyslom života bol rozmnožiť sa a zomrieť ? Bezmenné postavičky premeniace sa na prach, čo ostanú navždy zabudnuté v histórii ? Nie. Som iný. Ľudia môj čin nepochopia. Budú ma mať za vraha, za zločince, pretože si nedokážu predstaviť akoby sa 13 ročný chlapec mohol obetovať za ostatných. Za Josha a za Jennifer, za každého komu Connor ublížil. Iba oni budú poznať akú veľkú vec som pre nich vykonal. Spomenú si na mňa, až sa ráno nebudú báť chodiť do školy, keď ich na ihrisku nik nenapadne, nebude sa im posmievajú, ani okrádať. Stanú sa slobodnými ako nikdy predtým a oni jediní mi budú vďační. A možno, až raz príde ďalší 'Connor', postaví sa proti nemu ako ja." Premýšľajúc nad poslednou vetou, v prvej chvíli ju chcel vymazať. Netúžil byť vzorom, príkladom pre ostatných, aby si aj oni zničili svoje životy tak ako on. Vedel čo nastane, až ho dostanú. Svoj osud nepraje nikomu. Ani Connorovi. Svet dospelých ho odsúdi, spraví z neho monštrum, vraždiaceho zločince. "Iba tým, ktorým som pomohol mi budú rozumieť." Zaklapnúc notebook, Lucas ho strčil pod posteľ. Zvaliac sa do perín, únava ho pozvoľne premáhala. Očakávaná hrôza neprišla. Predstava záchrancu, mučeníka znela podstatne lepšie ako označenie za vraha. "Svet dospelých ma nikdy nepochopí." Pomyslel si s úľavou a držiac sa za srdce dúfal, že tí, ktorým bola jeho obeť určená mu porozumejú. Ako jediní.

89. Lucas sa chce stretnúť s Joshom

Lucas vstal neskôr než obvykle. Prehadzujúc sa na posteli, podarilo sa mu zaspáť až nadržanom a prebudiac sa, prvé čo pocítil bola ostrá bolesť v hlave. Nedostatok spánku kombinovaný so stresom si vybral svoju daň. Posadiac sa na posteli, schmatol mobil. Žiadna správa od Josha. Vytočiac číslo, skúsil mu zavolať. Mobil nechal zvoniť minútu, no hovor nik nedvihol. Skúsil aj chat, s rovnakým výsledkom. Nebolo zložité uhádnuť prečo Josh neodpovedá. Nemajúc ani zlomok psychickej odolnosti svojho kamaráta, nápor na nervovú sústavu musel byť enormný. Iné vysvetlenie neprichádzalo do úvahy. Ak by Josh rozprával, polícia by už vtrhla do ich domu a vyniesla Lucasa v putách. "Josh nekecal. Možno by mu pomohlo, ak by som sa s ním stretol." Napadlo Lucasa a hneď sa začal prezliekať. Zbehnúc na prízemie, mama si všimla, že je oblečený. "Ideš niekam ?" "Hej k Joshovi. Teraz som mu volal a dohodli sme sa, že za ním skočím." "No dobre, ale najprv niečo zjedz. Raňajky máš na stole. Spravila som ti praženicu. Snáď už nevychladla." Lucas s nechutou pozrel na prestretý stôl v jedálni. Tanier so 'žltou mazľavou grcanicou', ako Josh zvykol praženicu poeticky nazývať, ukrývala termoizolačná pokrievka. Čerstvé rohlíky v košíku s niekoľkými plátkami opraženej slaniny a nadrobno nasekanou cibuľou lákali už na pohľad. Nie však Lucasa. Žalúdok, hoc prázdny, mal stále hore nohami a hlad vôbec nepociťoval. Neraňajkovať by len vzbudilo zbytočné podozrenie. Zasadnúc za stôl, s nechutou sa pustil do jedla. Otec sa v dome nenachádzal. Najskôr je opäť v práci, ako to sobotné doobedia zvykne jedávať. Mama v kuchyni domýšľala riad, keď si nečakane k synovi prisadla. Nedajúc na sebe nič poznať, Lucas cítil ako mu krv hrnie do hlavy. "Ako ti je ?" Zaskočila ho mama otázkou. "Normálne. Prečo sa pýtaš ?" "Nemáš nejaké problémy ? V škole ? S kamarátmi ? Dievčaťom ?" Lucas sa zachmúril. "Nie ! Povedal som ti, že mi nič nie je. Prečo mi dávaš také otázky ?" "No..." Mama zaváhala. "V noci si kričal zo spánku. Vlastne, už to bolo nadržanom. Vbehla som do tvojej izby či sa ti niečo nestalo, a ty si spal. Prehadzoval si sa na posteli a niečo hundral. Nerozumela som čo hovoríš a nechcela som ťa budiť, no nikdy predtým sa ti nič také nestalo. Mal si zlý sen ?" Iba maximálne sebaovládanie zabránilo Lucasovi vyjaviť svoje emócie. S kamennou maskou na tvári zavrtel hlavou. "A nemáš zdravotné problémy ? Nebolieva ťa hlava, nemávaš závraty ?" "Nie." Zaklamal Lucas, hoci od rána mal mozog na prasknutie. "Asi som sa večer veľa najedol." Mama zobrala zo stola prázdny tanier s opečenou slaninou. "Ale keby si mal problémy, povedal by si nám to však ?" Lucas dvihol prst. "Máme ťa radi." Mama sa usmiala a masťný tanier zanesla do umývačky riadu.

Lúče júnového slnka zalievali mesto letným teplom. Mláky po večernom daždi rýchlo mizli a jemný vánok povievajúci od mora miernil páľavu. Ideálny čas pre na rodinné posedenia v záhradách, spojené s grilovaním, picknikom či športovaním. Kráčajúc rušnou ulicou, Lucas pozoroval okoloidúcich, najmä deti. Bezstarostné, šťastné, mladšie než on sám. Väčšina z nich nikdy nezažila útrapy každodennej šikany, a vďaka jeho činu ich snáď ani nezažije. Nebudú si pamätať jeho meno. Nespoznajú hrdinu čo ich zachránil, dal im príklad, postaviť sa zlu. O jeho motívoch sa dozvie len pár najbližších. Len oni mu porozumejú. Pre zbytok sveta bude chladnokrvným vrahom.

Ošarpaný dom, bez bráničky, bez plotu, s neveľkou kôľňou na zadnom dvore uvidel Lucas z diaľky. Obstarožný Ford iba v o málo lepšom stave než dom pred ktorým parkoval naznačoval prítomnosť Joshovo otca. Priznal sa ? Prehovoril ? To je dôvod prečo jeho otec ostal doma ? Ak by to tak ozaj bolo, ulicu by určite ožarovali prenikavé svetlá policajných majákov, uniformovaní muži by záhradu i okolie a zvedaví susedia by nedočkavo postávali v hlúčkoch pred svojimi domami, čakajúc až policajti vyvedú obžalovaného zločinca - malého chlapca, jeho kámoša, ktorý nič zlé nespáchal. Našťastie, vyburcovaná nedávnymi udalosťami opäť raz zatienila realitu. Pred Joshovym domom nik nečakal, žiadne okázalé zatýkanie spojené s verejným lynčom prizeraúcich (samozrejme, realizované iba v myšlienkach) sa nechystalo. Lucas vykladaným chodníkom vstúpil na pozemok. Zvonček, ktorý si rovnako ako dvere žiadal výmenu dvojitém gongom oznámil jeho príchod. Za normálnych okolností by aj spoza dverí začul dupot po schodoch a zaštrnganie kľúčov po ktorých by ho privítal široký úsmev kamaráta. No tentoraz sa hodnú chvíľu nič nedialo. Až keď sa chystal opäť zazvoniť, Lucas začul čiesi kroky. V zámku to zašramotilo a namiesto priateľa mu dvere otvorila Joshova mama. Jej strhaná tvár neveštila nič dobré. No teraz už Lucas ustúpiť nemohol. "Dobrý deň. Je Josh doma ?" "Ahoj Luca." Odvetila mama s nefalšovaným úsmevom. "Áno je, ale nemôžeš za ním. Josh spí. Večer sa mu urobilo zle, zvracal, má teplotu a necíti sa dobre. Až sa prebudí a jeho stav sa nezlepší, budeme musieť za lekárom. Najbližšie dni najskôr ani nepôjde do školy. Je mi to ľúto." "Och, tak to som nevedel. Prepáčte, že som vyrušoval." "Nič sa nestalo Luca. Chceš mu niečo odkázať ?" Lucas zavrtel hlavou, no rýchlo sa spamätal. "Vlastne iba toľko, aby sa skoro vyliečil." Mama pohladila Lucasa po vlasoch. "To je od teba milé. Si dobrý chlapec. Odkážem mu to, až vstane. Určite sa poteší." "Tak dobre... Ja už asi pôjdem. Majte sa." "Maj sa Luca. A pozdrav rodičov." Prikývnuc, Lucas sa pomalým krokom vydal na spiatočnú cestu. Keď za ním mama zavrela dvere, Lucas pozrel na okno Joshovej izby. Stál dosť blízko, aby zaregistroval ako sa záclona za sklom pohla. Nebolo najmenších pochyb. Josh nespál, no odmieta stretnutie s ním. Lucas sa necítil dotknuto. Jeho nadpriemerne vyvinutá empatia mu našepkávala, že chvíľu potrvá, kým sa Josh zmieri s novou realitou. Josh bol vždy ustráchaný. Áno, na veľké reči a bombastické plány ho bolo, no len do chvíle kým sa niečo vážne nestalo. Teraz musí byť vystrašenejší viac než kedykoľvek predtým. Ale to ho prejde. Alebo aj nie ? Lucas zavrtel hlavou. Myšlienka, že svojim skutkom kamarátovi ublížil neprichádzala do úvahy. Josh ho pochopí. Až si uvedomí, že sa Connora viac báť nemusí, bude vedieť komu za to môže ďakovať.

Lucas pridol do kroku. Myseľ obťažkaná množstvom úvah, túžil byť čo najskôr domov, pri svojom notebooku. Oproti sa k nemu blížila rodinka s deťmi. Mama, otec a dvojica roztomilých súrodencov - dievčatko snád štvorročné s kučeravými blond vláskami a len o málo starší brat s batôžkom na chrbte. Najskôr idú na výlet do niektorého z lesoparkov, kde strávia príjemné popoludnie. Šťastní to rodičia, ktorých deti nie sú zaťažené ťarchou šikany. A to aj vďaka nemu. Míňajúc sa s rodinkou, Lucas zaregistroval ako naň obaja dospelí nakrátko pohliadli, tak ako predtým tá pani, ktorú predbehol neďaleko Joshovho domu. Iba sa mu to zazdalo, alebo ich neprirodzene zvedavý pohľad niečo znamenal ? Lucas bláznivý nápad zmietol z mysle. Ak by tušili o jeho skutku, neostalo by to iba pri pohľadoch. "Nič nevedia." Pomyslel si a ešte viac zrýchlil tempo.

90. Lucas si po neúspešnom stretnutí s Joshom píše poznámky

Tmavý kurzor upokojujúco blikal na bielej obrazovke poznámkového bloku. Usadený v posteli, Lucas mal notebook na kolenách. Premýšľal. Neúspešná návšteva u kamaráta ho neodradila, skôr naopak. Prekypoval energiou hraničiacou s eufóriou. Teraz len dať nesúrodým myšlienkam logický význam, nech nepôsobia ako výplody infantilného teenagera.

"Napíšem to otvorene, nech tí čo to budú čítať vedia prečo som to spravil. Nie, neľutujem vraždy Connora. Connor nemal právo ďalej žiť. Sám sa svojimi činmi oň pripravil. Spáchal množstvo zla, ublížil toľkým deťom a robil by to naďalej. On by s tým nikdy neprestal. Viem to. Poznám ho. Connor Phills si vychutnával, keď mohol ľudí trýzniť, ponižovať, vidieť ako trpia. Pokračoval by v tom, až kým by si niektorá z jeho obetí nepodrezala žily, či nevyskočila z okna, ako ???0 ???0. Preto vyhlasujem, že som hrdý na svoj čin. Zabiť vraha, aj keď zatiaľ niekoho nezabil, nie je zločin. Nič zlé som nespravil. Naopak, pomohol som toľkým ľuďom. Aj tým čo ma budú nenávidieť a nadávať mi do zločincov. Tí čo nezažili šikanu, keď máte strach z každého dňa v škole, nechcete tam ísť, čakáte až sa objaví ma nepochopia. Dospelí mi rozumieť nebudú. Už dávno zabudli, aké je to keď ste dieťa. Keď nemáte žiadne práva a každého musíte len poslúchať. Oni majú svoj svet pokrivenej morálky, pravidiel čo sami porušujú, zákonov nad ktorými premýšľajú ako ich obísť, podviesť, okradnúť. Nie, oni mi ma počúvať nebudú. No Josh áno. Josh ma raz pochopí." Spomienka na priateľa Lucasa prinútila zastať. Vedel čo priateľ prežíva. Ak by mohol, ak by existoval spôsob akým zobrať ťažobu strachu z kamaráta na seba, zaraz to spraví. Nech trpí on sám, a nie chudák Josh. Nanešťastie, nebolo to ani na chvíľu možné. Josh si bude musieť prejsť vlastným peklom strachu, bolesti, výčitiek a zúfalstva, tak ako on sám. Tu pomôže iba čas. Najlepšie bude, ak mu dá nejaký čas pokoj. Až kým Josh sám nepochopí, ako veľmi ho potrebuje.

Zahľadiac sa na nedlhý text, Lucas začal premýšľať o svojej a Connorovej vine. "Je zločin zabiť toho o kom viete, že raz sám zabije ? Nie je to vlastne naopak ? Skutok milosrdenstva ? Veď koľko ľudí bolo možné zachrániť, ak by Hitlera zabili ako dieťa, alebo keď mal pätnásť ? Ak by som sa mohol vrátiť časom a vykonať to, hovorili by mi 'vrah dieťaťa'. A pritom by som zachránil milióny životov, vrátane detí. Je snáď zločinom zabiť zločinca ? Je vraždou zavraždiť vraha ? Komu som zabitím Connora vlastne ublížil ? Jeho otcovi ? Veď ho neustále bil. Všetci to vedeli. Aj na škole. Len nikto nemal odvahu to riešiť. A čo jeho mama ? Tá radšej od Connora odišla. Akoby som im mohol ublížiť ? Veď vďaka mne majú istotu, že syna nevyrastie zločinec, za ktorého by sa do konca života museli hanbiť. A čo ak by napokon aj im niečo spravil ? Možno som ich zachránil, a ani o tom nevedia. Tak ako ostatných." Utrúc si prepotené čelo, Lucas pookrial. Predstava pomoci, snáď i záchrany životov, znela podstatne lepšie než obvinenie z vraždy. Ale kto mu uverí ? Lucas bol dosť inteligentný, aby tušil ako jeho skutok príjme polícia i všetci tí pokrytci čo radi prstom ukazujú na iných, aby sňali zodpovednosť zo seba.

"Nepochopia ma. Ostanem pre nich iba vrahom, ktorého je treba zavrieť do basy a zahodiť kľúč. Nebudú ma počúvať. Majú svoje zákony, pravidlá, svet nalinkovaný do najmenšieho detailu, kde sú len tí dobrí a zlí, a nič medzi tým. Nepochopia, že som musel Connora zastaviť. Pre seba aj pre kámošov. Pre nich budem navždy iba chladnokrvným vrahom úbohého školáka. Ale srať na nich, na zbabelcov. Iba ja som mal odvahu postaviť sa mu. A tým, ktorým som pomohol ma budú chápať. Neľutujem to čo som spravil !" Sťažka dýchajúc, Lucas cítil ako sa mu chvejú prsty. Nepochyboval, že ho policajti skôr či neskôr vypátrajú. Aj napriek mamou toľko vychvaľovanej inteligencii, nebol žiadnym majstrom zločinu a na mieste činu nepochybne zanechal množstvo stôp, ktoré vyšetrovateľov napokon privedú až k nemu. Rozrušený, spomenul si na otca. Čo by asi na jeho mieste robil on. Tá predstava mu prišla úsmevnou. "Budú mi opakovať, ako som mal Connora nahlásiť. Ako by oni a tie ich sprosté zákony všetko vyriešili. Idioti ! Vôbec tomu nerozumejú. Nechápu, ako to v našom svete chodí." Lucas skúšal predstaviť si čo by nasledovalo, až by Connora niekto nahlásil a oni, dospelí mali konečne tie svoje prekliate 'dôkazy'. "Stalo by sa veľké h**** ! Aj keby som ho bonzol a povedal čo mi spravil, nič by sa tým nezmenilo. Čo by mu asi tak spravili ? Dali podmienené vylúčenie, alebo ho vyhodili zo školy ? Connor na také veci kašľal. Maximálne by ho foter opäť zmlátil, a tým by to haslo. A mňa by ten môj strčil na tú jeho zadrbanú 'elitnú školu' medzi nafúkaných snobov, ktorých neznášam a Josh by na Connora ostal sám. A aj keby ho strčili do detenčného centra ako ???0, raz by z neho aj tak vyliezol a potom by si mňa či Josha počkal niekde večer po škole, kde nie sú svedkovia a zabil nás." Lucasa zamrazilo pri predstave ako ho Connor v prítmí parku či opustenom podchode mláti, kým nestratí vedomie. "A potom by ho konečne zavreli. Možno aj na doživotie, ale čo z toho ? Ja by som hnil v hrobe a on v base. A konečne by dospelí mali tú svoju 'spravodlivosť'. A foter by bol spokojný..." Lucas sa uškrnul, hoci mu do smiechu nebolo. "Connor by sa nikdy nezmenil. Je dobré, že som ho zabil. Iná možnosť nebola. Teraz už nikomu neublíži."

Lucas pohľadom preletel text. Nebolo to literárne veľdielo ani chaotický výplod teenagera. Nemal chuť v ňom nič opravovať. Chcel, aby myšlienky ostali zaznamenané tak, ako ich práve cíti. Bez príkras, bez výmyslov, bez klamstva.

91. McConnell je na mieste činu

Nad lesom sa vznášal ranný opar. Mdlé slnko nízko nad horizontom spolu s chuchvalcami hmly ťažkopádne si raziacimi cestu korunami stromov dodávali Middlesex Fells Reservation pocit tajomna. Večerný dážď premenil lesné cestičky v bahnité potôčiky, ktorými si prebytočné zrážky nachádzali vhodnejšiu pôdu na vsiaknutie. Jedným z umelo vytvorených korýt si kliesnil cestu rozložitý muž. Statný, so širokými plecami a na ježka ostrihanými vlasmi ukrytými pod úradnou šiltovkou, svižným tempom sa brodil čoraz hlbším blatom. Odznak na hrudi mu zakrývala ľahká čierna bunda s neprehliadnuteľným nápisom 'polícia' na chrbte. Blížiaci sa ruch množstva hlasov predznamenal, že čoskoro bude na mieste. Neveľká čistina s turistickým posedom hmýrila aktivitou. Množstvom policajných technikov, fotografov i ohliadačov miesta činu prečesávalo čistinu i neďaleké okolie. Ich hlučná vrava sa miešala so šumom

policajných vysielaciek. Žlté pásky s nápisom 'nevstupovať' vyznačovali priestor, kam mali povolený prístup iba všadeprítomní vyšetrovatelia. Zaneprázdnení prácou, príchod ďalšieho muža zákona si väčšina policajtov ani nevšimla. Presnejšie, až na jedného. Vysoký, štíhly muž s prenikavým pohľadom a dohola ostrihanou hlavou príchod nadriadeného okamžite zaregistroval. Poručík Johnson okamžite zabudol na rozhovor, ktorý viedol s jedným z vyšetrovateľov a obídum turistickú budú zapratanú mapami, vysielacami i termoskami s teplým čajom zamieril ku kapitánovi McConnellovi. "Liam, to si tu vytiahol celé oddelenie ?" Zvolal McConnell namiesto pozdravu. "Prepáč Carter, že som ťa vytiahol tak skoro, ale myslím, že ťa to bude zaujímať." Nebolo obvyklé, aby si náčelník polície s podriadeným tykali, no Carter McConnell formality neznášal a vykanie či prehnané nástojenie na autorite, ak to priamo predpisy nevyžadovali, považoval za kontraproduktívne. "Čo tu máme ?" "Postrelený teenager. Podvečer ho našiel okoloidúci, zhodou okolností lekár na penzii, zalarmoval záchranárov a tí nás." "Postrelený ?" "Pred chvíľou som volal do nemocnice." Poručík Johnson zalistoval v poznámkovom bloku. "Je v kritickom stave. Stratil veľa krvi a v noci dostal infekciu. Podľa doktora je zázrak, že vôbec žije. Guľka ho zasiahla do pravého pľúcneho laloku, preletela skrz a poškodila 3. a 4. hrudný stavec. Zatiaľ nevedia povedať či je poranená miecha. Inak, máme guľku." Johnson posunkom ukázal na jeden zo stromov na západnom okraji čistiny na kmeni ktorého vo vánku povievalo prilepené identifikačné číslo dôkazu. Obaja muži pristúpili bližšie. Odtrhnutý kus kôry identifikoval miesto dopadu. "Je to 9*19. Už som to poslal na balistiku. Strelec musel stáť nižšie. Najskôr na opačnej strane, pri tej budú." McConnell obišiel páskou miesto, kde sa malo telo nachádzať. "Je to len približná pozícia. Kým sme dorazili, už bol preč. Zavolali nás neskoro. Čo ti budem hovoriť ?" Connor pozrel na množstvo šľapancov rozosiatych po okolí, výsledok chaotických snáh o záchranu mladého života. "Predpokladám, žiadne stopy." Johnson si odľúkol. "Celý večer lialo. Aj keby tu strelec niečo zanechal, nezískame nič použiteľné. Je to ako naschvál. Ak to neprežije..." Skepsu v Johnsonovej tvári násobila únava po prebdenej noci. "Čo vieme o obeti ?" Johnson sklopil zrak. "To je vlastne dôvod prečo som ťa zavolať. Volá sa Connor Phills má 15 a chodí na rovnakú školu ako tvoj syn. Na ???0." McConnell pohľadom prepálil mladšieho kolegu. "To ako vážne ?" Nebola to otázka. "Do čerta !" Zahrešil McConnell, strhnúc si čiapku z hlavy. Aj by si odpľul, ak by bolo kde. "Poznáš ho ?" "Nie." Odvrkol McConnell podráždene. "Je o 2 roky starší ako Julian. Akoby som ho mohol poznať ?" Johnson neodvetil. "Kristepane, čo za zrudá môže postreliť 15 ročné decko ?" Nakloniac sa ku kolegovi, aj keď rozprával s Johnsonom, pohľadom pretínal vyšetrovateľov dokončujúcich obhliadku miesta činu. "Obhliadnite to tu ešte raz a potom znova a znova. Kludne aj 10 krát. Nesmie nám nič uniknúť. Najmenší detail. Prečesajte prístupovú cestu, kríky, kroviny, všetko. Vypočujte svedkov, každého čo býva v okolí. Skontrolujte kamery, priemyselné, aj na domoch, keď tu majú fotopasce, tak aj tie, zistíte či tu náhodou niekto nepúšťal dron - čokoľvek. Toho hajzla musíme dostať stoj to stoj. Až vypukne panika, celé mesto sa nám zosype na hlavu." "Jasné !" Súhlasil Johnson. "Mám tu meno a adresu toho svedka čo ho našiel. Vypočuli sme ho a poslali domov. Starší pán, má po 70tke a bol veľmi rozrušený. Bývalý lekár. Zastavil krvácanie a zachránil mu život. Chceš s ním hovoriť ?" "Teraz nie." Odvetil McConnell zamyslene. "Okradli ho ?" Johnson zavrtel hlavou. "Mal u seba peňaženku, pár dolárov, školskú kartu. Podľa nej sme ho identifikovali. Inak, len nedávno bol u nás." "Kto ? To decko ?" "Áno." Johnson schmatol hrbu zopnutých papierov zo stolíka turistického posedu. "Hliadka ho zadržala za mestom aj s partičkou."

Alkohol, nejaká marihuana. Klasika. Mám tu ich mená. Celkom podarená partia. Niektorí sú u nás pravidelnými klientmi." McConnell listoval v dokumentoch. Fotografiu všetkých zadržaných dopĺňala tabuľka s faktografickými údajmi i stručný popis deliktov. "To je on ?" McConnell zastal na stránke Connora Phillsa. "Tá tvár mi niečo hovorí. Nie je náhodou vo futbalovom tíme ?" Johnson zrozpačiteľ. "Postavu na to má." Údaje o vzraste a váhe v kombinácii s atletickou postavou predurčovali Connora na silový šport. "Až tu skončíme, skočím do školy a zistím viac." "Fajn. Chcem vedieť všetko. Aký je, o jeho kamarátoch, či ho niekto neznášal. A predved' aj tých čo s ním boli na tej chl'astačke. Nimi začneme. Ak išlo o pomstu, alebo o dievča, najskôr to bude niekto z nich. A zisti aj zbrane ich rodičov. Snáď budeme mať šťastie." Kývnuc na fotografiu Erica Horna. "Nevyzerajú na to, že by práve lámali rekordy v inteligencii." Johnson sa uškrnul. "A čo škola ?" McConnell si hryzol do spodnej pery. "Boli tu tie hyeny ?" "Nie. Našťastie sme to stihli uzavrieť. Žiadneho z tých novinárskych bastardov sme tu nepustili. No do pondelka to bude vedieť celé mesto." McConnell si pretrel zarosené čelo. "Zatiaľ nič do médií. Informačné embargo. Skoč za riaditeľom." "Riaditeľkou." Opravil ho Johnson. "Na pondelok večer dohodneme stretnutie s rodičmi. Nech zabezpečia telocvičňu, alebo niečo také. Snáď dotedy budeme niečo mať. Musíme ľudí upokojiť, kým sa nám to vymkne spod kontroly. A hneď teraz pošli hliadku k škole. 24 hodinový dohľad. Spravíme tam také menšie manévry. Nech nám nikto neotrieska o hlavu, že sme niečo podcenili." McConnell si nastokol policajnú šiltovku a ešte raz pozrel na podriadených. "V ktorej nemocnici je ?" "V ???0. Hovoril som s nejakým doktorom ???0. Operoval ho." "OK. Idem za ním." McConnell sa naklonil k vyššiemu kolegovi. "Nech to tu chlapi dokončia. Toto je veľmi citlivá vec. Nesmieme spraviť chybu." Johnson posunkom naznačil súhlas. Dobre vedel o čom McConnell hovorí. No McConnell bol predsa len puntičkár. Radšej 100 krát spomenúť, ako raz na niečo dôležité zabudnúť.

92. McConnell sa v nemocnici rozpráva s lekárom o Connorovi

Aj v neskoré sobotné doobedie nemocničný príjem hýril aktivitou. V priestornej zasadačke návštevníci s kartičkami v rukách netrpezlivo čakali až sa ich číslo zjaví na elektronickom display niektorého z trojice pultov za ktorými sedeli sympatické recepčné, ochotné vybaviť akýkoľvek dotaz čakajúcich. McConnell dobre vedel, že pokojný hlas i široký úsmev nie je o nič úprimnejší ako ľadový pokoj s ktorým už o 2 dni bude musieť odpovedať na nástojčivé otázky vystrašených rodičov i novinárskych 'hyen' využívajúcich každú ľudskú tragédiu na zvýšenie vlastnej sledovanosti. Tlačové besedy, interview, komunikácia s verejnosťou patrili medzi najneobľúbenejšie aspekty jeho práce. Niekedy si želal ostať obyčajným vyšetrovateľom, poručikom ako Johnson a venovať sa iba pátraniu, kvôli ktorému šiel na akadémiu. No nanešťastie to nešlo. Nadriadení si rýchlo všimli jeho prirodzenej autority i organizačných schopností čo sa odrazilo na prudkom stúpaní po kariérnom rebríčku. Často sám rozmýšľal prečo tie funkcie zobral. Kvôli manželke, synovi čo dcére ? Zabezpečiť rodinu, akoby mal každý starostlivý otec ? Alebo len hlúpe ego nútiace mužov v jeho postavení dosiahnuť viac než ostatní ? McConnell nikdy nemal potrebu vyvyšovať sa nad podriadených, hoci

musel pripustiť, že oslovenie šéf či kapitán znelo lepšie ako krstné meno či funkčné zaradenie.

Zahlbený v úvahách, nevšimol si príchod postaršieho lekára, až kým sa mu ten neprihovoriť. "Kapitán McConnell ?" Útly, prešedivený muž s okuliarmi na nose podal policajťovi dlaň. "Doktor ???0 ?" Nižší muž sa pousmial. "Áno. Zájďeme do mojej kancelárie ? Tu je priveľký hluk." McConnell neprotestoval. Kancelária doktora ???0 sa nachádzala na 3. poschodí. Na chodbách lôžkovej časti úrazovej chirurgie panovalo takmer úplne ticho. Pacienti po operáciách či úrazoch odpočívali na svojich lôžkach, kde nad nimi bdeli moderné prístroje upozorňiace službukonajúci personál na akúkoľvek anomáliu. Moderná technika zredukovala nutnosť stáleho dohľadu nad pacientmi na rannú vizitu a večerné prehliadky.

Doktor ???0 zaviedol McConnella do svojej kancelárie. Stroho zariadená s policami s množstvom odbornej literatúry, na rozdiel od kancelárií ambulantných lekárov nevyžadovala prítomnosť špeciálnej techniky ani lôžka pre pacientov. McConnell sa usadil do kresla oproti doktorovi, ktorý začali listovať v spise uprostred stola. "Chlapca sme ešte v noci operovali, no naďalej ostáva v kritickom stave. Keď nám ho priviezli, stratil už veľké množstvo krvi. Ak by ho našli o pol hodinu neskôr, už by sme mu nepomohli." Lekár si napravil okuliare. "Nanešťastie, okrem samotného strelného zranenia dostal rozsiahlu infekciu. Pravdepodobne z toho blata kde ležal. Tá je aktuálne ešte závažnejšie ako samotné poranenie. Je na jednotke intenzívnej starostlivosti, podávame mu silné antibiotiká a ďalší vývoj jeho stavu je veľmi ťažké predpovedať." McConnell prikývol. Doktor poslednou vetou predvídavo zodpovedal na otázku, ktorú mal na jazyku. "Kolega spomínal, že má poškodenú miechu ?" Doktor ???0 sa tolerantne pousmial. Ako skúsený profesionál vedel, že trpezlivosť pri komunikácii s laikmi je najdôležitejšia. "To je ten pán čo mi volal ?" McConnell naznačil súhlasil. "Tak to sme sa asi nerozumie. Miecha by poškodená byť nemala, hoci istotu budeme mať až sa jeho stav zlepší. Strela však zasiahla pravú stranu 3. a 4. hrudného stavca a časť z nich odštíepila. Ochrnutie by to spôsobiť nemalo, hoci športovec už z neho nebude." "Hral futbal." "Tak to už asi nebude." Doktorova tvár vyjadrovala úprimnú, nielen profesionálnu ľútosť. "A čo ďalšie rany ? Nemal nejaké stopy po bitke ?" "Vzadu na hlave mal krvavú ranu po náraze a nejaké oderky na lakt'och. Pravdepodobne dôsledok pádu na zem po výstrele. Plus nejaké staršie modriny na nohách, ale keď ste spomínali, že hrával futbal, tak to bude najskôr z toho. Nič, čo by naznačovalo fyzické napadnutie tesne pred streľbou." "Je tu s ním niekto ?" Doktor prikývol. "Je tu jeho otec. Bol tu celú noc. Kým ma zavolali k vám, hovoril som s ním. Je veľmi rozrušený, no aj keď nemôže na izbu, chce tu zostať. Ak by ste s ním chceli rozprávať, nájdem vám nejakú kanceláriu kde by ste mali kľud." "To by bolo fajn." Pohrávajúc sa so šiltovkou, obligátnu otázku akú má Connor šancu sa rozhodol ponechať príbuzným. "Zistili ste niečo, čo by mi mohlo pomôcť pri vyšetrovaní ?" Skúsený lekár, namiesto zbytočného vypytovania, vytiahol jednu z RTG snímok, podajúc ju McConnellovi. Dymový záber zobrazujúci hrudný kôš teenagera predstavoval pre laika nezrozumiteľnú koláž šmúh a tieňov. "Vidíte tieto dve miesta ?" Doktor vypnutým perom ukázal na dva body na snímke. "Strela prenikla do hrudného koša, poškodila 8. rebro a zasiahla 3. a 4. hrudný stavec. Z trajektórie strely vyplýva, že strelec musel stáť nižšie, alebo bol sám nižšieho vzrastu, eventuálne zbraň držal v dosť neprirodzenom uhle, natočenú nahor." "Na tom mieste je rovinka." "Tak

potom musel držať zbraň veľmi nízko. Možno na úrovni bedier." McConnell zamyslene hľadel na RTG snímok. Lekárova informácia ho zaujala. Možno mu na niečo bude dobrá. "Tak vďaka, pán doktor." Riekol McConnell napokon. Mohol by som teraz vidieť jeho otca ?" "Samozrejme." Doktor ???0 zbavil dokumenty povytáňované z Connorovho spisu a spoločne zamierili do vestibulu chirurgického oddelenia.

93. Johnson sa rozpráva s McConnellom o zbrani

Prítomie kancelárie narúšal slabý svit stolovej lampy. Na pracovnom stole pred McConnellom ležali rozložené fotografie z miesta činu i prepisy výpovedí prvých svedkov. Nazhromaždené údaje neponúkali prekvapivé odhalenia, ktoré by prispeli k vyriešeniu prípadu. Vyčerpaný z celodenných výsluchov, viečka mu mimovoľne klesali únavou, a nepomáhali ani tie 3 poháre kávy čo mal od obeda v sebe. Vytiahnuť z obalu fotografiu Connora Phillsa zapožičanú jeho otcom, spomienky na nepríjemný rozhovor boli späť. Carter McConnell ako každý policajt z oddelenia násilnej trestnej činnosti najviac na svojej práci neznášal rozhovory s príbuznými obetí. Ako manželke, rodičom či ich potomkom vysvetliť, že ten koho milovali je navždy preč ? Na ich reakcie vás nedokáže pripraviť najdokonalejší psychologický výcvik. A akú by ste chceli prípravu na oznam otcovi, že mu postrelili milované dieťa, ktoré rána najsôr nedožije ? Lekári to majú jednoduchšie. Zachraňujúc životy, ich nik neviní z toho čo sa stalo, aj keď pacient zomrie ? No policajti ? Ti môžu za všetko. Keď bol mladší, McConnell naivne dúfal či po všetkých tých kriminálkach, vraždách, násilí valiacich sa z médií nebudú ľudia viac pripravení na podobné tragédie. No, opak bol pravdou. Asi ako každý z nás, všetci naivne veríme, že tragédie sa vždy týkajú tých druhých a nás nejako obídu. McConnell položil fotku urasteného teenagera na stôl. Vidiac na nej v prvom rade syna, jeho úsudok neskallil ani prvé informácie o Connorovi Phillsovi. Podľa výpovedí spolužiakov i kamarátov zadržaných spolu s ním, Connor Phills nepatril k bezproblémovým študentom vynímajúcich sa na tabuliach najúspešnejších študentov školy. Na tom však vôbec nezáležalo. Nech je aký je, pre McConnella bol Connor v prvom rade dieťaťom svojho otca a obeťou brutálneho zločinu. A to bolo to jediné čo McConnella momentálne zaujímalo.

Pohrúžený do spisu, McConnell si nevšimol siluetu postavy zastaviacej pred presklenými dverami jeho kancelárie. Až nástojčivé klepanie ho prebralo z ťaživých úvah. "Ďalej !" Johnson vstúpil dnu. V rukách držal zväzok papierov. "Prišla balistika." McConnell si pretrel zrak. "Môžem hádať ?" Johnson zošpúlil pery. "Nebude treba. To je Glock 17." McConnell sa trpko pousmial, hoci nečakal nič iné. "Tak to máme tak 5 miliónov podozrivých, vrátane každého druhého policajta v tejto krajine." "Nejako tak." Johnson podal správu kolegovi. "Nahodíme to do databázy, porovnáme s rodičmi študentov. Možno budeme mať šťastie." "Jasné." Povzdychol McConnell ani neskúšajúc skryť sklamanie. "Ak ju kúpil v inom štáte, zistíme vieš čo. Ale nič lepšie aj tak nemáme." McConnell vložil správu do spisu. "Toho posledného už máte ?" "Toho Horna ? Išiel s rodičmi na víkend kamsi do Connecticutu. Už sme požiadali miestnych o pomoc. Do zajtra ho máme. Čo ostatní ?" McConnell zavrtel hlavou. "Samá voda. Sú to grázli, ale chýba motív. Phillsa mali za svoj prívesok. Frajera čo sa chcel hrať na dospelého.

Nevidím žiaden dôvod prečo by ho mal chcieť niekto z nich zabiť. Je to slepá ulička. Tí to nespravili." "Nieкто zo školy ?" McConnell vstal a dolial si kávy do prázdneho pohára. "Budeme ich musieť všetkých vypočuť. Minimálne 3 najvyššie ročníky. Kto sa z Phillsom poznal, s kým sa priatelil a s kým mal spory, preveriť kontakty, musíme prejsť sociálne siete všetkých žiakov. Nieкто z nich musel mať motív. Toto nebol čin šialenca. Ten by nenechal ležať telo pri turistickej búde. Je to spontánne, ako keby útočník ani sám nečakal čo sa stane." "Možno ho chcel iba zastrašiť." Nahodil Johnson. "Čo hovoril jeho otec ?" McConnell si uchlipol z kávy. "Rozvrátená rodina, manželka ho opustila, robí na stavbách, aj cez víkendy, na syna nemá čas. Priznal, že ho párkrát zmlátil. Prestával ho rešpektovať, strácal nad ním kontrolu. Učebnicový príklad budúceho kriminálnika." McConnell sa zvalil do kresla. Príbeh Connorovho otca mu pripomínal tak trochu ten jeho. Večne zaneprázdnený, aj tento víkend strávi v práci, bez rodiny, bez detí. Syn Julian mal 13 a čoskoro bude vo veku Connora Phillsa. Hľadiac na fotografiu postreleného teenagera, tá predstava ho desila. Johnson deti nemal, no i bez toho, aby McConnell musel prezrádzať svoje obavy, vedel čo cíti. Skúsil to z opačného konca. "Inak, nechal som preveriť kamerové záznamy. V lese nič nie je, ale v okolí sú rezidenčné štvrte. Bude toho celkom dosť." "Dobre." Prikývol McConnell. "Nech na tom pracujú všetci. Ak to aj Phills prežije, nepreberie sa skôr ako za týždeň." "Stále v kritickom stave ?" McConnell posunkom naznačil súhlas. "Rozsiahla infekcia. Bojuje o život. Navyše, aj keby sa prebral, strelec mohol byť zamaskovaný. Na jeho výpoveď sa nemôžeme spoliehať. Musíme sa sústrediť na školu. Tam bude kľúč." "Zajtra spravíme to stretnutie s rodičmi ?" "Nie, až v utorok. Rozprával som s riaditeľkou. Kým sa to rodičia dozvedia, bude lepšie to nechať na utorok. Tak aby všetci mohli prísť. Ak tak bol nieкто zo spolužiakov, tak tam bude. A hneď ráno ale začneme s výsluchmi. Ako prvý najvyšší ročník, a pôjdeme až do šiestej triedy. Mladších iba ak bude dôvod." Johnson sa oprel o jednu zo skriň. Aj keď to nechcel to nahlas vysloviť, musel. "Budeme musieť vypočuť aj tvojho syna." McConnell si premeral podriadeného. "Liam, spravíš to pre mňa ?" Johnson sa pousmial. "Na to sa spoľahni. Postavíme 3 tímy, nech to zajtra celé stihneme. A Juliana vypočujem ja." "Dík." Johnson prikývol a opustiť kanceláriu, zanechal McConnella osamote. Zajtra ich čaká more práce, a ak to majú stihnúť, pred polnocou dnes domov neodíde.

94. McConnell sa rozpráva so synom

McConnell odparkoval svoju Toyotu RAV4 pred domom. Hodiny na palubnom počítači ukazovali 10 minút po deviatej. Opäť celú nedeľu strávil v práci. "Ďalší premárnený víkend čo sa nikdy nevráti." Pomyslel si trpkو, vystúpiac z auta. Na rozdiel od väčšiny kolegov, McConnell nikdy nepoužíval služobné vozidlo na cestu do práce. Ako vysoký policajný dôstojník mal naň automatický nárok, no prišlo mu to nepoctivé jazdiť tých pár míľ na stanicu a spať za štátne. Až tak zle ho neplatili, navyše, menším autom ľahšie zaparkuje.

Zabuchnúc dvere, pozrel na nevýrazný dvojpodlažný dom, nijako nevyčnievajúci spomedzi ostatných. V kuchyni sa stále svietilo. McConnell sa v duchu pousmial. Nad dôvodom nemusel premýšľať. Catherine ho tak ako vždy, keď jej oznámil, že príde

neskoro, čakala s večerou. A to jej i deťom celý týždeň sľuboval ako tento víkend strávia spoločne. Prekliata práca. Pripravuje ich o to najvzácnejšie čo majú. O spoločný čas.

Zaštrngajúc kľúčmi v zámku, dvere protestne zastonali. Ochranný mechanizmus bezpečnostných dverí zareagoval podľa očakávania. McConnell i malej Lucy neustále pripomínal ako je dôležité keď sú sami doma mať vždy bezpečnostnú poistku zasunutú. Aj keď ich štvrť patrila k tým pokojnejším, nechcel riskovať.

McConnell chce odomknúť i druhý zámok, keď ho manželka predbehla. "Tak skoro ?" Opýtala sa Catherine s iróniou v hlase. "Večera je už studená." "Prepáč. Máme toho hrozne veľa." "Zohrejem ti to." Catherine zamierila do kuchyne, odkiaľ sa po chvíli ozval nezameniteľný hukot mikrovlnnej rúry.

Zhadzujúc so seba zvršky, McConnell si pripadal ako v spomalenom filme. Únava z pracovného víkendu naň naplno doľahla. A to zajtra musí skoro vstávať. Zamieriac do jedálne, klesol k prestretému stolu. Prihriate ???0 zvodne voňali, no McConnell bol príliš vyčerpaný, aby dokázal oceniť ich arómu. Catherine si k nemu prisadla. V župane, akiste celý večer presedela pred televíziou, len aby naň počkala. "Stále riešite toho chlapca ?" Zahryznúc sa do ???0, McConnell prikývol. "A máte už niečo ?" "Veľa toho zatiaľ nie je. Aspoň nič čo by sa dalo použiť. Vypočuli sme kamarátov z jeho partie, ale oni to najskôr neboli. Zatiaľ tápeme." "A čo Connor ? Dostane sa z toho ?" McConnell pozrel na manželku. Rád by jej oznámil čosi povzbudivé, no nešlo to. "Je stále v kritickom stave. Doktor hovorí o rozsiahlej infekcii. Dávajú mu silné antibiotiká, ale sám nevie či to zvládne." "To je strašné. Ako môže niekto niečo také spraviť dieťaťu ?" Povzdych McConnellovej manželky vyjadroval úprimný strach matky o nedospelého chlapca, ktorý kľudne mohol byť jej synom. "Nemaj strach. My ho dostaneme. Robia na tom všetci. Pred školou bude neustále hliadka. Nech už to spravil ktokoľvek, nájdeme ho." Catherine by chcela veriť manželovi, no kým bude vrah na slobode, nebude mať ona ani ďalší rodičia v meste pokojný spánok.

McConnell dovečeral, poďakujúc manželke. "Jul už spí ?" "Šiel si ľahnúť. Veľmi ho to vzalo." "Rozprávala si s ním ?" Catherine naznačila nesúhlas. "Od včera takmer neprehovoril. Vraj ho poznal, ale nie dobre. Bol ôsmak. Vlastne, je." McConnell objal manželku. "Skočím za ním."

Dvere na detskej izbe, aj napriek snahe McConnella ich otvoriť čo najtichšie zavrzgali. Ďalšia vec, ktorú mal na dome dávno opraviť. Nakuknúc dnu, Julian sa na posteli otočil za zvukom. Svit nočnej lampy naplňajúci nevel'kú izbičku trochou svetla zvýrazňoval črty jeho tváre. "Si hore ?" Julian prikývol. McConnell si prisadol k synovi. "Ako ti je ?" Julian pokrčil plecami. "Mama spomínala, že takmer nehovoriš." Posadiac sa na posteli, Julian preťal otca pohľadom. "Ako je Connorovi ?" "Je na tom stále zle." "Zomrie ?" "To neviem. Nikto to nevie." Preglgnúc, Julian sklopil zrak. "Poznal si ho ?" "Hm, iba trochu. On je ôsmak. Hral futbal. Vraj bol najlepší na škole. Ale mňa futbal nezaujíma." McConnell narovnal synovi paplón. "Aký Connor je ? Mal nejakých kamarátov, alebo nepriateľov ? Jeho kamaráti hovorili, že bol školským bitkárom." "Ja..." Julian zaváhal. "Som ho až tak nepoznal. Chodil iba na dvor a nedávno na baskete rozbil nos Leovi." "Leovi ?" "Leovi Simpsovi. Leo je najlepší basketbalista na škole. Cez prestávku hrali

zápas, a keď Connorov tím prehrával, tak mu udel do ksichtu." "Udel ho päťou ?" "Nie päťou. Pri výskoku ho trafil lakťom. Aby to nevyzeralo, že to spravil schválne." McConnell sa zháčil. "A ako vieš, že to bolo narokom ?" Julian nahodil úškrn. "Lebo on také veci robil vždy a každému." McConnell chytil syna za ruku. "Aj tebe ?" "Mne nie. On provokoval ôsmakov. Hlavne ôsmakov." McConnell pohladil Juliana po vlasoch. "Ak zajtra nechceš do školy, tak nemusíš." Julian sa zatváril neurčito. "Ty tam zajtra budeš ?" McConnell prikývol. "Budeme robiť výsluchy starších žiakov. Aj šiestakov. Musíme chytiť toho čo to spravil. A neprestaneme, kým ho nedostaneme." "A dostane elektrické kreslo ?" McConnell sa musel pousmiať. "Tresty smrti sú v Massachusetts zakázané. Ale až ho chyťme, dostane doživotie." Julian chápavo prikývol. "Máš strach ?" "Nie." McConnell netušil či syn odvahu len predstiera, ale nezáležalo na tom. Zabijaka čo si dovolil vystreliť na dieťa dostanú, nech by mal stráviť najbližšie dni a týždne v robote aj celé dni.

Zaželajúc synovi dobrú noc, McConnell sa rozlúčil, zanechajúc Juliana osamote. I on sám sa musí dobre vyspať. Zajtra ho čaká kopec práce.

95. Lucasov otec sa dozvedá o postrelení Connora

Usadený za jedálenským stolom, Lucas vidličkou rozhrabol kopček ryže, kúsok si naberúc. Zápasiasť s večerou, kým otec a mamou boli takmer hotoví, jeho čakala ďalšia hromada ryže, dve mrvy, za naberačku hrášku a veľký kus kuracieho. Žalúdok protestoval proti toľkej záťaži, no Lucas netúžil vzbudiť dodatočnú pozornosť. Celý víkend sa choval divne, odrážajúc zvedavé otázky rodičov prečo je tak tichý, celé dni len polihúva, počítač či domáce kino ani nezapol. Párkrát ho zbadali ako čosi intenzívne búši do notebooku, no na otázku či chatuje s Joshom, Lucas vždy len neurčito prikývol. Ak chcel v rodičoch vyvolať podozrenie, viac sa ani snažiť nemusel. Ale to je tým, že nie je psychopat. Cynický vrah bez svedomia, akému je ľudské utrpenie ukradnuté.

Otec práve dojedol a poďakujúc mame, chystal sa ponoriť do víkendového vydania novín, keď mu zacvrlikal telefón. Úvodné tóny Ódy na radosť zo záverečnej časti 9. Beethovenovej symfónie prehlušili tlmený šepot zapnutého televízora. "Och, čo zas ?" Povzdychol si otec, zamieriac k mobilu na stolíku v susednej obývačke. Rovnako ako Lucas, ani otec telefonovanie neobľuboval. Otravný prístroj nerešpektujúci súkromie by cez víkendy najradšej vypínal. No pracovné povinnosti vyžadovali byť neustále na príjme. Neznášal mobil.

Lucas odkrojil z mrkvy. Chutila hrozne, ako všetko čo za posledné dni prehltol. Otcov pozdrav v telefóne takmer nezachytil. Zato až príliš dobre zachytil otcov vzrušený výkrik. "To snáď nemyslíš vážne ?" Mama spratávajúca svoj i otcov tanier ich vrátila na stôl, nakuknúc vždy otvorenými roletovými dverami do vedľajšej izby. Otočený chrbtom, nevidela manželovi do tváre, no znepokojený hlas v kombinácii s úsečnými odpoveďami naznačoval, že sa niečo stalo. Lucas, ešte stále za stolom, nemusel otca vidieť ani porozumieť rozhovoru s neznámym. Studený pot, ktorý ho obliel pri otcovej vete dával tušiť čo bude nasledovať. Držiac vidličku medzi prstami, viditeľne sa chvela. Lucas ju

položil na tanier, zápasíac s narastajúcou horúčavou. Teraz odísť nemohol. Nečakaný útek od stola by vzbudil iba ďalšie pochyby. Stále volajúc, mama sa vrátila po špinavý riad, zanesúc ho do kuchyne. Keď sa vrátila za jedálenský stôl, otec ešte vždy telefonoval. Slovíčka ako 'áno', 'rozumiem', 'jasné' sa striedali s povzdychmi typu 'to je neskutočné', či 'to nie je možné'. Mama hľadela na Lucasa a Lucas na ňu. A iba jeden z dvojice mal jasnú predstavu čo spôsobilo pohnutie v otcovom hlase.

Prešla celá večnosť, kým otec konečne zložil hovor. Vstúpiac do jedálne, ohromenie v jeho tvári nedávalo žiadnu nádej. "Nieкто v lese za mestom postrelil Connora Phillsa." "Bože !" Vytreštiac oči, mama si priložila dlaň k perám. "Kedy ?" "Našli ho v piatok večer. V ???0." "Veď tam predsa chodíme !" Zastonala mama a slzy jej vhrkli do očí. Otec ju pohotovo objal. So sklopeným zrakom, Lucas civel na nedojedenú večeru. Neodvážil sa hľadiť rodičom do tvárí. "Ako..." Zavzlykala mama. "...sa to stalo ?" Vymaniac sa z manželkinho zovretia, otec klesol za vrch stola. "Volal ???0. Jeho dcéra ???0 chodí s Lucom do triedy. Párkrát sme sa videli na rodičovskom. Od známeho, ktorý má kontakt na polícii, aj keď tomu som celkom nerozumel, sa dopočul, že v Middlesex Fells Reservation postrelili nejakého chlapca. Teraz pred chvíľou mu ten známy volal opäť a povedal, že sa jedná o Connora. Vraj ho našli ešte včera večer. Mal strelné poranenie na hrudi. Nieкто ho musel streliť." "A je nažive ?" Zaskočila ho mama otázkou. "Na to som sa nepýtal. Ale asi nie. Vlastne, čo to rozprávam. Určite nie. Strela do hrude, to nemohol prežiť." Utrúc si slzy, mama chytila pohladila syna po ruke. "Ja viem, že si ho nemal rád, ale to je strašné. Ako mohol nieкто niečo také spraviť dieťaťu ?" Otec bezmocne pokrčil ramenami. "To neviem. Policajti zatiaľ nikoho nemajú. No ???0 ma prosil, aby sme to nikomu nehovorili. Nechce, aby mal ten známy problémy. Zajtra toho budú aj tak plné noviny." "A čo škola ?" Zastonala mama. "Čo ak tam príde ten psychopat ? Lucu tam zajtra v žiadnom prípade nepustím !" "Joan, upokoj sa." Otec ako vždy vo vypätých chvíľach, ostával vecný. "Škola najbližšie dni určite nebude. Ráno vraj dôjde správa všetkým žiakom. Ale polícia bude chcieť žiakov vypočuť. Luca tam musí ísť. Predpokladám, že všade nasadia policajtov a školu a okolie budú strážiť. Treba si zachovať chladnú hlavu. Nesmieme panikáriť." Otec obrátil pozornosť k najmladšiemu členovi rodiny. "Luca, ak zajtra nechceš do školy, nemusíš. Ale môžem ťa zobrať autom do školy. Nemusíš mať strach. Toho vraha detí dostanú." Lucas po očku pozrel na otca. "Ja nemám strach, oci. Len sa mi trochu točí hlava. Môžem ísť do svojej izby ?" "Samozrejme. O chvíľu za tebou prídem a donesiem ti lieky." "Dobre." Súhlasil Lucas a pridržiavajúc sa stola vstal, zamieriac na poschodie. Do svojej izby. Do izby 'vraha detí', ktorého čoskoro dostanú.

96. Lucasov otec sa rozpráva s Lucasom o postrelení Connora

Šero hustého lesa, zavíjanie vetra pohrávajúceho sa s korunami statných stromov, stonanie hnilobou nahlodaných konárov, šepot šuchotajúceho lístia, dážd' čo zmyje všetky stopy, každé zlo a do toho výstrel. Ohlušujúci, dych berúci, smrtiaci. A vrah detí skláňajúci sa nad obeťou. Mal prenádhernú, anjelskú tvár. Lucas sa strhol na posteli. Nie, nespál. Posledné dva dni sa mu spánok usilovne vyhýbal. Stačilo na chvíľku privrieť viečka, na moment ostať nepozorným a desivý zážitok sa ako zlý sen vrátil späť. Teraz

už nebol iba sprostým, chladnokrvným vrahom, spodinou ľudstva, ktorou každý iba pohŕda. Teraz sa stal vrahom dieťaťa. Najhorším z najhorších, stelesnenie zla, monštrum, beštou čo si zaslúži najbolestivejšiu smrť a večné zatratenie. Tak ho budú opisovať. Ako vraha detí. Veď aj otec to... Zakryjúc si uši dlaňami, Lucas zavrtel hlavou. Vrah, vrah, vrah. To slovo ho doháňalo k šialenstvu. A pritom ración radilo čosi celkom iné. Connor nebol dieťa, ale arogantný, násilnícky teenager čo robil iným zo života peklo. Zlý človek, najhorší akého poznal. Za svoj osud môže len on sám. Nevykonával pomstu. Len ochránil svojich priateľov. Bol to akt milosrdenstva, a nie zla.

Zaklepanie na dvere vytrhlo Lucasa z ťaživých myšlienok. Bol to otec. Nakuknúc dnu, v rukách držal tácku s pohárom vody a dvojicou tabletiiek. "Myslel som, že spíš ?" "Nie. Len som si ľahol. Nemôžem spať." Otec položil tácku na nočný stôl a prisunúc stoličku k synovej posteli, prisadol si. "Stále ťa boli hlava ?" Lucas naznačil súhlas. "Doniesol som ti Panadol." "Dobre, za chvíľu ho zoberiem." Otec skúsil úsmev. "Ako ti je ?" Chytiac syna za rameno, uvedomil si, že Lucas sa chveje. "Máš strach ?" "Trochu." Priznal Lucas, hoci k pravde to malo ďaleko. "Neboj sa. Policajti ho dostanú. Dnes keď sú všade kamery, zistia kto strieľal a chytia ho." Lucas prikývol. Vedel, že otec to nemyslí zle. Chcel ho iba povzbudiť, upokojiť, ako každý rodič bdejúci nad rozrušeným potomkom. Otec nemohol tušiť, ako sa každé jeho slovo v synovej mysli mení v rozžeravenú dýku, prebodávajúcu ho naskrz.

Otec podal pohár vody a misku s tabletkami Lucasovi. "Radšej si ich zober hneď. Skôr začnú účinkovať." Lucas poslúchol. Prehltnúc tabletky, klesol späť do vankúša. "Nechceš dojesť večeru ? Prihrejem ti ju ?" "Už nie som hladný." "Tak dobre. Ak by si sa chcel o tom čo sa stalo porozprávať, s mamou sme stále tu. Ochránime ťa." Lucas otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, no v poslednej chvíli si to rozmyslel. Otec si to všimol. "Luca ?" "Teraz, keď je mŕtvy, nebude nikoho viac šikanovať." Mrazivá, hoc pravdivá veta, otca zaskočila. Aj keď sa snažil nedať nič najavo, pohnutý hlas ho prezrádzal. "Viem, že si ho nemal rád a ubližoval ti, ale takto by si nemal hovoriť. Connor bol chlapcom tak ako ty a mal svoje problémy. Nemal právo ostatných šikanovať a je smutné, že to škola neriešila. Ale toto si nezaslúžil. Nechcem si ani predstaviť čo musia teraz prežívať jeho rodičia." "Otec ho bil a mama ho opustila." Namietol Lucas. "To áno, ale..." Otec premýšľal nad ďalším slovom. "Vieš, ak aj rodičia opustia či dokonca bijú svoje deti, je to zlé, veľmi zlé. Ale to neznamená, že ich prestanú mať radi a nebolí ich, keď im ublížia. Bolí a hrozne." Otec vrátil nedopitý pohár na tácku. Hľadiac do zeme, neodvážil sa dívať synovi do očí. "Vieš Luca, pre rodiča neexistuje strašnejšia správa ako keď mu oznámia, že sa jeho dieťaťu niečo stalo. Pre rodičov, dokonca aj takých čo rodinu opustili, sú ich deti ten najcennejší poklad aký majú a ak by..." Zovrúc synovu dlaň, otec si uvedomil, akoby nasledujúce slová mohli Lucasovi ublížiť, radšej si ich ponechal nevyslovené. "Oddýchni si. A ak zajtra nechceš do školy, tak nemusíš. Napíšem ti ospravedlnenku." Lucas pokynutím poďakoval. Otec zobral tácku zo stola. "Skús si trochu pospať, a keby niečo, sme stále tu." Opustiac izbu, otec zanechal syna osamote, aj s trýznivými myšlienkami, ktorého tak skoro, ak vôbec niekedy, neopustia.

97. Lucas ide na stretnutie s Joshom

Vyskočiac na posteli, Lucas sa držal za hrud'. Zhlboka dýchajúc, nedostatok kyslíka nebol jedinou príčinou prečo mu dlane spočinuli na mieste, kde majú ľudia pľúca. Pozrúc na prsty, potreboval sa uistiť, že mu ranou na tele neuniká životodarná tekutina. Pokožka neniesla stopy krvi. Prečo aj ? To nie jeho postrelili, nie on bol obeťou 'vraha detí'. Lucas preglgol. Každá spomienka na otcom vyslovený výraz ho nútila na dávenie. Ak by ju tak mohol vymazať a spolu s ňou aj všetko čo sa za posledné 3 dni udialo. To však nešlo, a nikdy nepôjde.

Lucas sa nahol k nočnému stolu, že skontroluje svoj nelichotivý vzhľad v zrkadle, keď ho upútalo blikajúca kontrolka na telefóne. Pravidelné pulzovanie modrého svetielka znamenalo jediné. Nieкто mu poslal SMSku, alebo správu do chatu. Pretrúc si zrak, odblokoval telefón. Celkovo mal 12 správ. 3 zo školy a 9 napísal najlepší kamarát. Pri mene Josh, Lucasovi stiahlo hrdlo. 4 krát mu skúšal zavolať. Naposledy pred pár minútami. Hlasitosť stlmená na nulu i vypnuté vibrácie spôsobili, že Lucas si správy nevšimol. Školské odkazy sa tak ako vždy niesli v stručnom, úradnom znejúcom štýle. Vyučovanie na dnešný deň je zrušené. Vzhľadom na 'závažný incident', ktorý sa stal jednému zo žiakov školy sa zajtra poobede sa v priestoroch školy uskutoční stretnutie žiakov, rodičov a učiteľského zboru s políciou. Podrobnosti budú na stránkach školy. Lucas neotvoril odkaz pod správou. Rodičia, ktorí správy zo školy obdržali tiež, to akiste spravia zaňho. Klepnúc na záložku Josh, z 9 správ bolo 5 odkazov v chate. Prvý dorazil už včera večer. Prečo len vypínal to zvonenie ? Otvárajúc ich chronologicky, správy sa obsahovo nelíšili, hoci každá ďalšia znela nástojčivejšie. Josh žiadal o stretnutie. O 'súrne', 'naliehavé', 'čo najskoršie', stretnutie. Vraj s Lucasom nutne musí hovoriť. Nemalo zmysel sa obťažovať vypisovaním. Ťuknúc na kontakt, telefón na druhej strane začal vyzváňať. Josh ho musel mať pri ruke, pretože ho okamžite dvihol.

"Čau." Pozdravil Lucas. "Prepáč, že som ti nedvihol. Zabudol som zapnúť zvonenie." "Luca ?" Zvolal Josh priškrtené. "Musíme sa stretnúť. Hneď teraz." Lucas pozrel na hodiny v telefóne. Bolo niečo po ôsmej, ale keďže vyučovanie je zrušené, mal celý deň. "Dobre. Kedy a kde ?" "Za pol hodku, v parku, na našom mieste. Budeš tam ?" "Jasné. O 8:50 som tam." "Dobre. Ale nieže prídeš neskôr. Ja..." Joshovi sa zlomil hlas. "Poviem ti to až tam. Príd' !" "OK." Josh zložil telefón a Lucas vyskočil z postele. K miestu stretnutia to nebolo viac než 10 minút chôdze, no určite ho zdržia rodičia zvedavými otázkami.

Nahodiac na seba šaty, zbehol na prízemie. Aj keď bolo po ôsmej, podľa maminej kabelky a otcovho kufríka na stoličkách v jedálni Lucasovi došlo, že obaja sú stále doma. Príčinu ich (ne)odchodu pochopil z prúdu slov valiacich sa z nástenného televízora v susednej obývačke. Pustený hlasnejšie než obyčajné, hlavnou udalosťou miestnej spravodajskej televízie bolo postrelenie žiaka ???0 školy. Lucas neodolal a vstúpil do obývačky. Reportérka sa nachádzala na mieste činu. Kamera zaberala lesnú cestu na neďalekú čistinu, ktorá aj 2 dni po streľbe ostávala uzatvorená všadeprítomnou policajnou páskou. Vzdialené zábery pomedzi stromy zobrazovali turistický posed s lavicou a prístreškom. Pri pohľade naň, Lucasovi zovrelo hrdlo. Opakujúc známe fakty,

reportérka doplnila, že polícia zvolala na desiatu hodinu tlačovú konferenciu, kde k prípadu, na ktoré je uvalené informačné embargo, poskytne bližšie údaje.

"Luca ?" Zvolala mama prekvapene. "Prečo si oblečený ?" "Idem k Joshovi. Volal mi. Chcel sa stretnúť. Školu dnes nemáme. Prišla mi správa." Mama vstala a objala syna. "To je tak strašné. Je to všade v správach." Lucas sa vymanil z maminho objatia. "Ponáhľam sa. Sľúbil som Joshovi, že uňho budem včas." Mama pohladila Lucasa po neupravených vlasoch. "Tak dobre. Ale nikam inak nechod'. Mobil máš ?" Lucas namiesto odpovede pľasol po pravom vrecku. "Ako dlho tam budeš ?" "Neviem. Hodinu, dve ?" "Ale potom hneď domov. Dobre ?" Lucas nemal na výber, než súhlasiť. Rozlúčiac sa s rodičmi, vybehol z domu. Musel si švihnúť. ???0 park bol na opačnej strane ako Joshov dom. Musí obehnúť celú ulicu, aby sa k nemu nepozorovane dostal. Mama ho určite sleduje.

98. Josh oznámi Lucasovi, že Connor žije

Lucas dobehol do parku 8 minút pred plánovaným stretnutím. Už z diaľky zbadal Josha. Nervózne sa prechádzajúc okolo lavičky pod košatým jaseňom, bol tak zamyslený, že približujúceho sa kamaráta nezaregistroval. "Ahoj." Pozdravil Lucas. Josh sa strhol, obrátiac sa za hlasom. Až teraz, keď stál pri ňom si Lucas si uvedomil Joshov zúbožený stav. Vyzeral hrozne. Vyplašený pohľad na belavej tvári zvýrazňovali kruhy pod očami. Nebolo pochyb, že cez víkend toho veľa nenaspal. Perami pohyboval zhora nadol, akoby chcel niečo povedať, no hlasivky ostávali mlčky. Viditeľne sa chvel, hoci júnové slnko už stihlo vyhriať atmosféru na príjemných 70 stupňov. Paradoxne, kamarátova paralýza pomohla Lucasovi vzchopiť sa. Josh bol teraz plne závislý na ňom a jeho pomoci. Ak sa zrúti, bude všetko stratené. "Si OK ?" Keď Josh neodpovedal, Lucas ho chytil za rameno a obaja si sadli. V odľahlej časti rozľahlého parku sa nemuseli obávať, že ich niekto mohol začuť. Držiac ho za ruku, Josh trochu pookrial. "Všetci to vedia. Je to všade." "Ja viem." Prikývol Josh. "Mama s otcom to ráno pozerali. Vraj o 10tej budú mať fízli tlačovku." Josh ponoril tvár do dlaní. "Celú noc som nespál. Vždy keď zaspím, sníva sa mi o ňom. Počujem jeho hlas, ako sa mi smeje. A som tam aj ja, ako horím v pekle, plamene ma obliezajú, kričím od bolesti." Josh zdrvne pozrel na priateľa. "Mama hovorí, že ten čo to spravil je vrah a zhorí v pekle." Nevydržiak napätie, Josh sa rozplakal. Vzlykajúc ako malý chlapec, Lucas ho objal. Ak by ich uvidel Connor, nepochybne ich vysmeje a vynadá im do gayov. No Connor ich už nezazrie. Nikdy.

Zvierajúc ho, Lucas cítil ako sa kamarát trasie strachom. "Ty si to predsa nespravil. Nie si vrah. To všetko ja." Lucas sa odtiahol, aby mohol Joshovi hľadiť do očí. "Ja ťa nikdy nezradím. Prisahám !" "Ale ja som ti dal tú pištoľ ! Bol som tam !" "Áno. Lebo si myslel, že ho idem zastrašiť. Nevedel si čo sa stane. Ty za nič nemôžeš. A všetko je v tom liste čo som ti dal. Fízli ľahko zistia kto ho písal. Tebe nič nespraviam. Sľubujem." Josh potiahol nosom, utrác si slzy do rukáva. "Oco ma vyhodí z domu. Pošle do decáku." "Nie !" Odsekol Lucas energicky. "Nezistia to. Prešli 3 dni a nič nemajú. Ak by niečo mali, tak už si po mňa dávno prídu. Connor je mŕtv, a nikto nevie čo sa tam stalo. Neprídu na nás." Zvrátiac čelo, Joshovi trvalo pár sekúnd, kým pochopil, že Lucas to nevie. "Ale

Connor nie je mŕtvy. Ty to nevieš ?" "Nie, ja..." Lucasovi preskočil hlas. "V telke predsa hovorili, že je zastrelený." "Nie, nie je !" V Joshových slovách sa miešal strach s úľavou. "Včera otec volal Julianovmu otcovi. Je fízal a vyšetruje to. To on nás bude vypočúvať. Nemám to nikomu hovoriť, ale Connora si nezabil. Je v nemocnici a možno to neprežije, ale..." Joshovi opäť vŕhli slzy do očí. "Žije !" Lucas sa vystrel na lavičke. Doska i operadlo sa zrazu zdali byť omnoho tvrdšie, akoby mu rebrá i chrbticu do nepoddajného dreva vtlačala narastajúca gravitácia. Tiaž z ktorej sa nedokáže vymaniť. V tejto chvíli si ešte nedokázal uvedomiť všetky dôsledky šokujúcej správy, ktoré vlastne šokujúcou ani nebola. Tak trochu ju očakával.

"Luca ?" Riekol Josh spýtavo. Lucas sa hneď spamätal. Nech sa deje čo chce, pred kámošom nesmie ukázať slabosť. "Vieš..." Zajachťal Josh a úľava mu zvlnila tvár. "Keď mi oco povedal, že žije, celú noc som sa zaňho modlil, aby prežil. Ja nechcem byť vrah a nechcem skončiť v pekle. Keď prežije, bude to len ťažký hriech z ktorého sa môžem vypovedať. Ale keď zomrie..." Josha opäť ovládli emócie, no bol tak vyčerpaný, že ani plakať nevládal. Zronená tvár však sama vypovedala. "Ty nie si vrah, ani keď zomrie. Iba ja." Zavrtiac hlavou, Josh si priložil dlane k ušiam. "Dal som ti tú zbraň, a tak som vrahom. Nemali sme to robiť..." "Blbosť !" Odsekol Lucas rázne. Kamarátovo rumázganie ho začínalo obťažovať a aj sám potreboval povzbudiť. "Urobili sme správnu vec. Connor si za všetko môže sám. To on je ten zlý, nie my." Keď Lucas videl, že to na Josha neúčinkuje, pokračoval. "On by s tým nikdy neprestal. Ak nie na našej škole tak inde. Je to hajzel, ktorý sa v tom vyžíva. Jemu robí dobre, keď môže ubližovať. Čo urobil mne a čo ostatným ?" Nebola to otázka na ktorú by Josh dokázal odpovedať. "Zastavili sme ho. A aj keď to prežije, dá si bacha, lebo nikdy nebude vedieť či sa mu aj iní nepomstia, ako ja. Všetci to budú vedieť. Každý šikanujúci hajzel v Amerike pochopí, že aj on môže skončiť rovnako, ak s tým neprestane. Možno sme zachránili niekomu život. Vieš koľko detí sa každý rok zabije kvôli šikane ? Teraz keď tie svine budú vedieť čo sa im môže stať, mnohí s tým prestanú. Urobili sme správnu vec. Rozumieš ?" Josh neodvetil. Priateľove slová potreboval spracovať.

"Ty zajtra ideš do školy na to stretko s fízami ?" Zmenená téma Lucasa zaskočila. "Hm... Neviem, asi hej. Ty nechceš ?" Josh zavrtel hlavou. "Bude tam kopeť fízlov a vrah nás budú vypočúvať." Kamarátove slová Lucasovi pripomenuli otcovu poznámku zo včerajška. "Tak dobre. Ostaň doma. Vaším povedz, že ti je zle, bolí ťa hlava, alebo niečo také. Budú si myslieť, že je to kvôli Connorovi. Ja tam pôjdem a večer ti zavolám, ako bolo. Dobré ?" Josh v tichosti prikývol. "Hlavne sa ničoho neboj. Ty za nič nemôžeš. A Connor ťa nevidel. Ak to praskne, všetko bude na mňa. Nakecám im, že som ako som tú zbraň niekde šlohol a o tebe sa nikto nedozvie." Josh rezignovane pozrel na priateľa. "Ja nechcem, aby zomrel." "Nezomrie ! Je silný. Ak to prežil doteraz, zvládne to." Lucas potom objal kamaráta. Nemalo zmysel mu vysvetľovať čo prežitie Connora znamená. Josh zo všetkého najviac potreboval povzbudiť.

Rozlúčiac sa, domov už každý zamieril vlastnou trasou. Pohrúžený v neradosných myšlienkach, Lucas skúšal nemyslieť na to čo ho čaká. Ak Connor bude vypovedať... Nie, nemalo to zmysel. Z tejto cesty niet návratu.

99. Za Connora sa ľudia modlia v kostole a sú toho plné správy

Šialenstvo. Vhodnejšie slovo Lucasa nenapadlo. V obývačke na gauči, prepínajúc spravodajské kanály, všetky do zblbnutia prinášali jednu a tú istú správu. Postrelenie žiaka ???0 školy. Tlačová konferencia polície, ktorú pre stretnutie s kamarátom Lucas nevidel, spustila nevídajú hystériu. Televízne štáby sa predhádali v snahe zaplaviť divákov všetkým čo sa týkalo postrelenia žiaka deviateho ročníka. Naživo snímané zábery školy, striedali fotografie Connora, snímky lesa, kde k 'pokusu o vraždu' malo dôjsť i zmätené prejavy holohlavého policajného dôstojníka, zjavne nepripraveného na mediálnu smršť, ktorú oznámenie o postrelení Connora spustilo. A nebola to len televízia. Aj noviny na stolíku zakúpené otcom skôr než ho súrne zavolali do práce mali na titulke to isté. Postrelenie žiaka základnej školy, vrah stále uniká. Connor na rybačke s otcom, Connor vo futbalovom drese, Connor na školskom štadióne, Connor v objatí kamarátov (s rozrastovanými tvármi), Connor ako dieťa, Connor ako študent, Connor priateľ všetkých čo ho poznali. Televízie dookola opakovali krátky rozhovor s pani Riggsovou, matkou jeho najlepšieho kamaráta Kaia, aký hrozný strach má o syna, kým 'vraždiaci psychopati' stále behá po slobode. Zrazu nikto ani slovom nespomenul aký Connor v skutočnosti bol, koľkým deťom ublížil. Stal sa z neho slušný žiak, dobrý spolužiak a kamarát, perspektívny športovec - priam svätec. Akoby jeden skutok, akt spravodlivej pomsty sňal z Connora všetky hriechy. Josh dokonca písal ako dnes večer v ich kostole bude omša za uzdravenie Connora a on na ňu aj s rodičmi a sestrami pôjde. Absolútne šialenstvo, masová hystéria.

Lucas vypol zvuk a chytil si hlavu do dlaní. Mama z obchodu tak skoro nepríde, a aj keby sa vrátila, vypne televízor, tváriac sa, že číta dennú tlač. Spravili z neho monštrum, chladnokrvného vraha, vyšinutého psychopata a z Connora jeho nevinnú obeť. Obeť čo bila, šikanovala, trýznila, ničila životy iným. Zo zakomplexovaného násilníka vytvorili mučeníka a z mučeníka chrániaceho obeť zas beštii. "Tak funguje svet dospelých." Pomyslel si Lucas. Chvel sa hrôzou pri pomyslení na to čo ho čaká. Nepotreboval ani veľa fantázie, aby dokázal odhadnúť čo bude nasledovať. Skôr či neskôr sa Connor preberie z bezvedomia a prehovorí. Chytia ho a postavia pred súd. A on im všetkým povie kto je Connor zač a ako ho chcel zbraňou zastrašiť. A nebudú ho počúvať, lebo Connor je svätec a on vrah. No, aj tak im to povie. Celému svetu. Povie tým dospelým pokrytcom prečo ten čin spáchal a vôbec ho neľutuje. Tak ako jeho nik neľutoval.

100. McConnell hovorí s Johnsonom o starších kamarátoch Connora

Zhodiac policajnú šiltovku, McConnell pristúpil k automatu s kávou. Dlhý deň ho príliš vyčerpal, aby sa babral s kanvicou a okrem toho, na policajnej stanici sa neplánoval dlhšie zdržiavať. Potreboval sa vyspať. Zajtra ho čaká ešte náročnejší deň. Hluk z kuchynky s neskorou večernou hodinou primäli Johnsona, aby tam nazrel. "Ty si ešte tu ?" Riekol namiesto pozdravu McConnell. "Správu máš, no chcel som ti to oznámiť osobne." "A ?" Opáčil starší kolega. Johnson McConnellovi podal stoh papierov s výpovedami svedkov. "Nič. Všetci majú nepriestrelné alibi. Vypočuli sme aj toho Horna, ale samá voda. Posraná práca. Jeden bol z rodičmi, ďalší v bare, dvaja v práci a tak

d'alej. Kopec svedkov. Môžeme ich škrtnúť." "To bolo jasné." McConnell podvihol fotografiu Emily Estevezovej. "A toto nám má robiť na penzie." Johnson si neodpustil úškrn. "Biely odpad. Ja mať dcéru, vyhodím ju z domu, ak by mi prišla s týmto v nose." McConnell vrátil vytlačené výpovede Johnsonovi. "Stále nám chýba motív. Toto bude niečo osobné." "Myslíš ?" V Johnsonovom hlase sa odrážala skepsa. "Mohol to byť úchyl a vybral si náhodnú obeť." "Nie. Hovoril som z jeho otcom. Phills mu nepodal, že pôjde do lesa a na také miesta sám nechodieval. Záznam zo nástupišťa potvrdil, že do autobusu nastupoval sám. A neverím, že by ho niekto čakal na ďalších zastávkach. Už to, že šiel autobusom je podľa otca neobvyklé. Preto myslím, že tam šiel sám. A niekto ho tam musel vylákať." "Títo tu nie." Johnson zamával hárkami papiera. "Nie. Tu pôjde o niečo iné." "Drogy ? Na tej chl'astačke v lese fajčili trávu. Mohol ísť aj v niečo tvrdšom." McConnell vytiahol z automatu pohár s ešte stále dymiacou kávou a uchlipol si. "Rozprával som s riaditeľkou, učiteľmi, aj jeho trénerom. Niekto nepotvrdil, že by v niečo takom išiel. Párkrát u žiakov našli nejakú trávu, ale u Phillsa ani to nie. Otec ma presviedčal, že by ho vyhodil z domu, aby by sa dal na drogy a pri jeho temperamente mu celkom verím. Phills mal z neho strach. To by sa neodvážil spraviť." "Tak dievča ? Sok v láske ?" McConnell zavrtel hlavou. "To by si vyriešili bitkou po škole. Nikto nebude ťahať obeť do lesa, bez svedkov, aby ho tam zastrelil." "Možno ho nechcel zabiť. Iba vystrašiť. A celé sa to zvrhlo." "Niekto, kto ho tak strašne nenávidel, že mu to stálo za pomstu." "Od Riggsa a Burkeho vieme, že s Phillsom šikanovali spolužiakov." Johnson zalistoval vo výpovediach. "Riggs sa preriekol, že mali konflikt s nejakým Simpsom." "Áno. To mi potvrdil aj Julian. Phills mu na basketbale rozbil nos. A vraj šikanoval mnohých." "Ty myslíš, že by niektoré z tých decák ho mohlo kvôli tomu chcieť zastreliť ?" McConnell dopil kávu a plastový pohár skončil na dne koša. "Chcem veriť, že nie. Ale dnešné deti sú úplne iné ako sme boli my. Všade samý Internet, sociálne siete. Dospievajú skôr. Nemôžeš vedieť čo môže takého 15 ročného napadnúť, ak si o tom niekde prečíta. Vymýšľajú blbosti, tak prečo nie toto ?" "Zajtra Riggsa a Burkeho pritlačím. Nech vyklopia koho šikanovali." Johnson sa uškrnul. "Majú poriadne v gatiach. Trochu zapracujem na ich fantázii." "Áno." "Súhlasil McConnell. "Možno ideme zlým smerom, ale musíme to skúsiť. Chcem zistiť meno každého s kým mali konflikt. Nech by to boli aj prváci. Ak je za tým pomsta, mohol to byť starší brat. Ktokoľvek." "To bude aspoň stovka detí." Povzdychol si Johnson. "Áno, a musíme to stihnúť do tretej. Chcem, aby sme pred stretnutím s rodičmi mali všetky výsluchy za sebou. Nepôjdeme do detailov. Vytipujeme tých čo mali s Phillsom konflikty, aj keby to malo byť niečo staré a s nimi výsluch zopakujeme. Niečo musíme zistiť." Johnson kývnutím naznačil súhlas. Vedel, že ich zajtra čaká náročný deň. No iná možnosť nejestvovala. Ak ten prípad čo najskôr nedajú dokopy, začne sa im celé mesto rúcať na hlavy.

101. McConnell robí výsluch Lucasa v škole

Lucas pozrel na hodinky v mobile. Čoskoro bude pol druhej. Za normálnych okolností by tento čas spolu s Joshom utekal dolu schodmi, aby čo najskôr opustili brány školy a zamierili domov či jeden k druhému. Nie však dnes. Dnes bude rád, ak sa domov dostane pred siedmou. A aj to len za predpokladu zvládnutia toho čo ho čoskoro čaká.

Usadený na lavici pred kabinetom pani ???0, bol už posledný. Posledný z ich triedy. Snáď je to len náhoda, že si policajti na záver vypočúvania zavolali práve jeho. Nesmie to zbabrať. Prehnaná ustráchanosť či naopak absencia empatie vzbudia zbytočné podozrenie. Tak ako lož. Teraz, keď už vypočuli ostatných, a výsluchy žiakov trvali od skorého rána, o ňom a jeho sporoch s Connorom vedia policajti akiste všetko. Zaklamať im, nepriznať pravdu by upriamilo pozornosť naňho. Naňho a na Josha. To nedopustí.

Presviedčajúc sám seba, ako bude všetko dobré, dvere na kabinete sa konečne otvorili. Matthew Long prestrašene zažmurkal do šera opustenej chodby. Policajný výsluch, tak ako väčšina osadenstva školy, jakživ nezažil a bol rád, že to má za sebou. Lucas naň pozrel. "Máš ísť dnu." Lucas sa bez slova dvihol z lavice. Ak by bol veriaci, v duchu sa prežehná.

Kabinet pani ???0 ho privítal šerom. Stiahnuté žalúzie prepúšťali dnu minimum prirodzeného svetla a jeho absenciu suplovala malá, no výkonná lampa pracovného stola. Okrem lampy na stole nechýbala kamera, s mikrofónom a nahrávacím zariadením. Lucas nevedel či výber skromnej miestnosti na konci chodby predstavoval úmysel či skrytý plán tlačiť na svedkov, no faktom je, že okrem tejto, policajti ďalšie 3 učiteľské pracovne premenili v improvizované vyšetrovne.

Za stolom sa nad hrbou spisov krčili dvaja muži zákona. Mladší z dvojice oblečený v úradnej uniforme mal pred sebou notebook, káblom pripojený k nahrávaciemu zariadeniu. Staršieho z nich poznal. Julianov otec. Práve on mu posunkom naznačil, nech sa posadí. "Lucas ? Ahoj." Oslovil ho kapitán McConnell familiárne. Lucas policajta poznal viac menej len z videnia. Dva, možno trikrát ho stretol na podujatiach organizovaných školou a raz bol dokonca aj u nich doma, keď priviedol Juliana na narodeninovú párty Lucasa. Avšak s výnimkou pozdravov a zdvorilostných fráz s ním nikdy dlhšie nehovoril. To skôr otec. "Dobrý deň." Odzdravil Lucas pevným hlasom. "Dlho sme sa nevideli." Lucas stroho prikývol. McConnell vytiahol školskú zložku Lucasa, hoci ju nepotreboval. "Si inteligentný chlapec a vieš čo sa stalo. Preto ti asi nemusím vysvetľovať prečo sme tu a že musíš hovoriť pravdu." "Nie." McConnell sám pre seba prikývol. "Dobre, tak prejdime rovno k veci. Povedz do mikrofónu svoje meno a triedu do kam chodíš." Lucas nadiktoval údaje do rekordéra. Ťuknúc do klávesnice, mladší policajt kývnutím McConnellovi naznačil, že môžu začať.

"Poznáš Connora Phillsa ?" "Áno." "Ako dobre ho poznáš ? Len z videnia, alebo ste sa aj občas rozprávali ?" Lucas zneistel. "No, občas hej. Ale nie veľmi. Chodí do ôsmeho ročníka a hrá futbal. Raz som bol na zápase. Ale iba ako divák." "A keď ste sa rozprávali, o čom ste sa bavili ?" Lucas pokrčil plecami. "O všetkom." McConnell sklopil zrak. Hrajúc sa s perom, niečo si v jednom z dokumentov podčiarkol. "Viem, že to bude pre teba nepríjemné, ale je dôležité, aby si nám odpovedal pravdivo. Podľa výpovedí viacerých žiakov z tvojej triedy aj iných tried, Connor mal spory s viacerými žiakmi a niektorých aj šikanoval. Vieš o tom ?" Lucas prikývol, keď si uvedomil, že to musí povedať do mikrofónu. "Áno, viem." "Šikanoval aj niekoho koho poznáš ? Šikanoval aj teba ?" Lucas uprene pozrel na vyšetrovateľa. "Áno." "A ako ? Vyhrážal sa ti, chcel od teba peniaze, alebo ťa udril ?" Spomenúc si na Phillsove výčiny, Lucas by sa aj uškrnul, ak by to nebolo nevhodné. "On... Mi robil všetko z toho. Musel som mu dávať prachy.

Vraj je to daň za život. Vysmieval sa mne aj Joshovi, že sme buzny, aj keď nie sme, a aj ma udrel." "Kvôli čomu ?" "Len tak. Alebo keď som mu nedoniesol prachy. On šikanoval každého. Aj Juliana." McConnell sa narovnal. Spomienka synovho mena, sťaby nevyslovená výčitka vlastného zlyhania, mu nerobila dobre. "To mi je naozaj ľúto Lucas." Riekol s nesilenou empatiou. Hľadiac do prázdna, nositeľ mena neodvetil. McConnell pozrel na kolegu. "Vieš Lucas, teraz však vyšetrujeme iný prípad a potrebujeme toho o Connorovi zistiť čo najviac. Každá informácia nám môže pomôcť. Preto sa ťa musím opýtať, ako často od teba pýtal peniaze a koľko to bolo ?" "Raz za týždeň, alebo dva. Najprv som mu dával desinu, no potom chcel dvacku." "Dvadsať dolárov ?" "Áno. Musel som ich pýtať od otca." "A keď si mu ich nedal, tak ťa zbil ?" "Iba niekedy. Nie vždy. Niekedy sa len vyhrážal a pýtal ešte viac." McConnell sa naklonil k Lucasovi. Tváriac sa priateľsky, odpoveď na otázku čo sa chystal vysloviť by nebola jednoduchá ani ak by Lucas bol jeho synom. "A ako ťa bil ? Môžeš mi to opísať ? Nemusíš mať strach. Nikto sa to nedozvie. Oстане to len pre potreby nášho vyšetrovania." Lucas sčervenel. Až tak osobné otázky nečakal. No klamať sa neodvážil. "Niekedy mi dal facku, niekedy ma udrel do brucha. A pred 2 týždňami ma skopal a urobil mi modriny. Oco vám to potvrdí. Aj on ich videl." "A to všetko kvôli peniazom ?" Lucas zavrtel hlavou. Nevedel či o bitke policajti vedia, alebo nie, no keďže ho zbitého videla celá škola, nemalo zmysel nič zapierať. "Bolo to preto, lebo som mu povedal, aby neotravoval Jennifer Scottovú z našej triedy. Je to moja kámoška a nedal jej pokoj. Tak som mu povedal, aby s tým prestal. Ale on si na nás s Joshom o 2 dni v ???0 parku počkal a skopal ma. Rozbil mi nos a pery, vyrazil dych, všade som mal modriny. Josh ma musel odprevadiť domov." Dvihnúc obočie, McConnell ostal zarazený. Po 20 výsluchoch stratil o Connorovi Phillsovi akékoľvek ilúzie, no miera surovosti opísaného útoku ho zaskočila. "Aj tvojho kamaráta Josha napadol ?" "Nie, iba mňa. To ja som ho urazil." "Lebo si bránil spolužiačku ?" Lucas prikývol. "Connor je na také veci citlivý." "To je hrozné. Povedal si to rodičom, alebo v škole ?" Z bezradného výrazu v Lucasovej tvári skúsený policajt pochopil, že pokračovať v téme nateraz nemalo význam. To čo potreboval počuť, počul. "Dobre, Lucas. Nebudem ťa ďalej zaťažovať nepríjemnými spomienkami. Chcem sa ťa opýtať už len na dve veci. Kedy si naposledy videl Connora ?" Lucas sa zamyslel. "V piatok. Ehm, vlastne nie, vo štvrtok, v škole. Bol na školskom ihrisku. Ale vtedy mi dal pokoj. Kecal s dievčatami, Christinou ??? a Jade ???0. Ale neviem o čom." "To nevadí." Riekol McConnell, zatvoriac Lucasov spis. "A ešte jedna otázka. Posledná. Kde si bol v piatok poobede, okolo štvrtej hodiny ?" Ako iné deti v jeho veku, Lucas zhliadol dosť kriminálok na to, aby štandardný dotaz policajných vyšetrovateľov neočakával. "V ???0 parku. Boli sme tam asi do šiestej." "Boli ?" Zháčil sa McConnell. "S Joshom. Joshom Foleym. My tam niekedy po škole chodíme pokecať. Aj včera sme tam boli. A potom sme šli domov." McConnell sám pre seba prikývol. "Dobre Lucas. Vďaka za tvoju úprimnosť. Dosť si nám pomohol." "Môžem už ísť ?" "Áno." Mladší policajt vypol zvukový i kamerový záznam. "Koho máme ďalšieho ?" Opýtal sa ho McConnell. Policajt pozrel do počítača. "Foley, Josh." Hoci už bol pri dverách, začujúc kamarátovo meno, Lucas a otočil. "Josh dnes nie je v škole. Ochorel." "Aha ? Vďaka Lucas." Poďakoval McConnell, obrátiac sa ku kolegovi. "John, daj ho do zoznamu tých čo musíme vypočuť. Potom si to prejdeme." McConnell pokračoval, no zatvoriac dvere kabinetu pani ???0, Lucas ho už nepočul. Odfúknuť si, bol rád, že má výsluch za sebou. Teraz o všetkom čo policajtom narozprával podrobne informuje

Josh, nech ich výpovede sedia. Ešte dobre, že dnes neprišiel do školy. Už pohľad naň by vzbudil pochyby. Takto dostal viac času sa pripraviť.

Kráčajúc pustou chodbou, do stretnutia rodičov, žiakov a polície ostávali 3 hodiny. To ešte stihne domov i späť. Určite im na stretnutí povedia o Connorovom stave. Ak sa z toho dostane a bude vypovedať, je koniec. No čo ak nebude ? Josh mal pravdu. Connorova bitka je už trestný čin. Ak bude Connor svedčiť, potom aj on. A obaja skončia za mrežami. Zlý obchod pre Lucasa i Connora.

102. McConnell robí stretnutie s rodičmi a deťmi na škole

Hlasitá vrava doliehala až na opačný koniec chodby. Lucas postával pri jednom z radiátorov, len neustály presun rodičov a žiakov náhliacich sa do telocvične mu zabránil, aby naň vysadol. V sprievode mamy a otca, tí sa zaozprávali už pred školou, a tak ich Lucas nechal samých, s tým, že obsadí miesta. No teraz, vidiac tie davy dospelých, tmoliac sa pred väčšou z dvojice telocviční akosi váhal. Určite tam bude Jennifer, a kto vie či sa nedostaví aj Connorov otec. Predstava jeho prítomnosti Lucasa mrazila. Nie však všetkých tých čo sa rozhodli stretnutie s políciou absolvovať. Celé doobedie chlapci vyšších ročníkov popri výsluchoch odnášali do telocvične stoličky i podlhovasté lavice poslúžiace ako improvizovaný posed. No účasť rodičov i žiakov nepochybne prekoná aj najprehnanejšie odhady a mnohým neostane nič iné len postávať.

Lucas pozrel na mobil. Za 10 minút by 'show' mala začať. Prichádzajúce skupinky ľudí prinútili Lucasa zamieriť do telocvične. Praskajúc vo švíkoch, väčšina stoličiek už bola obsadená. Lavice rozostavené popri stenách i v zadnej časti zatiaľ ostali poväčšine voľné. Lucas zamieril práve k nim.

Riaditeľka, pani ???0 pri príprave stretnutia neponechala nič na náhodu. Okrem stoličiek, lavíc a stolov s nápojmi, prednej časti telocvične dominovala vyvýšená tribúna s mikrofónom napojeným na sériu mohutných reproduktorov umiestnených po stenách rozľahlej miestnosti. Nechýbalo ani veľkoplošné plátno a výkonná premietačka zobrazujúca aktuálny čas. Aj napriek oknám pootváraným dokorán, nad telocvičnou sa vznášal ťažký, vydýchaný vzduch. Slabý prievan nedokázal zriediť produkciu stoviek pľúc - dospelých i detských. Na stretnutie s políciou došli stovky ľudí. Rodičia mladších detí poväčšine osamote, kým starších sprevádzali ich potomkovia. Poväčšine postávajúc v hlúčkoch, živo medzi sebou diskutovali. Tému nebolo treba hádať. Kým sa Lucas posadil, slová ako vrah, beštia, šialenec, psychopat či monštrum začul minimálne 20 krát.

Skúšajúc nemyslieť na kolektívnu nenávisť čo sa ako príznak vznášala nad miestom, pohľadom začal pátrať po známych tvárach. Najmä, po jednej z nich. Josh dnes nepríde, ostávala Jennifer. Od momentu, keď sa s bývalou kamarátkou pohádal neprešli ani dva týždne, no Lucasovi to pripadalo ako celá večnosť. Nepredpokladal, že by túžila po rozhovore s ním, no aj napriek tomu ju chcel vidieť. Objaviť nevysokú šiestačku v húštine tiel dospelých vyžadovalo zázrak. No nemajúc čo na práci, Lucas to skúšal.

Prečesávajúc davy, zbadal svojich rodičov. Postávajúc pri dverách, musel vstať a zamávať im, aby si ho všimli. A vtedy ju uvidel. Jennifer Scottová v obkolesení mamy a otca sedela v jednom z predných radov. Nebyť stoličky na úplnom okraji i výrazných kučier, ujde jeho pozornosti. Otočená chrbtom, nemalo význam na seba upozorňovať. Pri troche šťastia ju opäť uvidí, až celý tento cirkus skončí.

Keďže mama a otec už prichádzali, Lucas sa posadil. "Je tu dosť horúco." Poznamenala mama. "Dúfam, že nikomu nepríde zle." "Sú tu zdravotníci." Lucas kývol k dvojici žien a mužovi v zdravotníckych plášťoch. Pani ???0 naozaj myslela na všetko. "Nemalo to už začať?" Opýtala sa mama, rozopnúc si najvrchnejší gombík blúzky. "Už čoskoro." Pridal otec, babrúc sa s nahrávacou aplikáciou v mobile. "Videl som McConnella na chodbe." Mama pocítila úľavou. "Som rada, že to vyšetruje práve on." "To áno. Ale zatiaľ toho veľa nemajú." Otec mobil pripravený na nahrávanie strčil do vrečka. "Celý večer pršalo, nezaistili žiadne stopy. Aspoň, že majú projektil s nábojnicou. Z toho by mali určiť typ zbrane. Ak je registrovaná, zúži to okruh páchatel'ov." Lucas podvedome preglgol. Spomínajúc páchatel'ov, otca by akiste ani v najhoršom sne nenapadlo, že páchatel' sedí po jeho ľavici. Ešte závažnejšia bola skutočnosť, že vražedná zbraň stále leží podhodená za skriňou v jeho izbe. Dôkaz usvedčujúci ho zo zločinu ani za 4 dni nedokázal zlikvidovať. Po návrate domov musí niečo vymyslieť. Odhodiť ju na dno jazera či mora, kde ju nikdy nikto nenájde.

Premýšľajúc nad spôsobmi zbavenia sa pištole, do telocvične vstúpila riaditeľka v sprievode dvojice policajtov. Jedným z nich bol McConnell a vysokého, štíhleho muža bez vlasov po mene nepoznal, no jeho tvár čumela zo všetkých televízií a novín informujúcich o policajnej tlačovke. Dav rýchlo stíchol a tí čo ešte nesesedeli si začali hľadať posledné voľné miesta. Na veľkoplošnom plátne presný čas vystriedal nápis 'Stretnutie rodičov a zamestnancov školy s políciou - informovanie o stave vyšetrovania'. Riaditeľka s McConnellom vystúpila na improvizované pódium a trpezlivo čakala až sa tí pre ktorých ostalo miesto posadia. Ruch rýchlo ustával a riaditeľka sa chopila mikrofónu. "Raz, dva, tri, skúška." Dokonalá aparatúra znásobila jej hlas v početných reproduktoroch pustených možno až príliš hlasne. No radšej hlasnejšie akoby účastníci stretnutia mali policajtov nepočuť.

"Dobrý večer." Pozdravila pani ???0, v snahe utíšiť šumiaci dav netrpezlivých ľudí. "Asi každý vie aká strašná tragédia postihla našu školu, tak to nebudem naťahovať." Kývnuc pánovi ???0 obsluhujúcim premietaciu, na plátne sa zjavila Connorova fotografia. Connor mal na oficiálnej fotke práve vypratú a vyžehlenú košeľu, učesané vlasy a ľahký, trochu neprirodzene pôsobiaci úsmev. "V piatok večer bolo v lesíku Middlesex Fells Reservation postrelený náš žiak 15 ročný Connor Phillips." Aj keď riaditeľka neoznámila žiadnu novinku, v telocvični to zahučalo. Pani ???0 musela dvihnúť hlas, aby zhromaždených prekričala. "Na stretnutie prišiel kapitán McConnell z miestnej polície, ktorý prípad vyšetruje. Týmto by som mu rada odovzdala slovo, aby nás informoval o ďalších podrobnostiach." Stovky párov očí sa upreli na statného policajného dôstojníka chopiaceho sa mikrofónu. "Dobrý večer." Riekol policajt úsečne. "Volám sa Carter McConnell a som poverený vyšetrovaním prípadu pokusu o vraždu žiaka tunajšej školy Connora Phillipsa. Najprv stručne k stavu poškodeného. Connor bol postrelený jednou ranou do hrude. Strela zasiahla ľavý pľúcny lalok a nanešťastie aj chrbticu. Miecha by

však poškodená byť nemala. Connor sa nachádza v umelom spánku a jeho stav je naďalej kritický. Bol nájdený niekoľko hodín po streľbe, stratil veľa krvi a vyvinula sa uňho silná infekcia komplikujúca jeho liečbu." "Prežije to ?" Vykríkol akýsi pán z predného radu, ktorého Lucas na diaľku nevidel. "Lekári robia všetko čo je v ich silách. Connorov stav sa veľmi mierne zlepšil, no kedykoľvek môžu nastať komplikácie." Vyhybavá odpoveď očakávanú úľavu nepriniesla, čo bolo možné merať narastajúcimi decibelmi. "Kedy ste ho našli ?" "Už máte vraha ?" "Čo robíte, aby ste ho chytili ?" Počet otázok nervózných začal narastať geometrickým radom a hrozilo, že čoskoro ani výkonné reproduktory hluk v telocvični neprehlusia. Našťastie, McConnell bol skúsený profesionál. Stačilo odkašlanie a dvihnutá dlaň a dav sa ako na povel utíšil. "Vraha zatiaľ nemáme." Stručný oznam zhromaždených celkom utíšil. "Keďže sám mám na škole syna, chcem vás uistiť, že na prípade intenzívne pracuje celé moje oddelenie. Prebiehajú vyšetrovacie úkony, zaisťovanie stôp, ako aj výsluchy svedkov. Dnes sme vykonali prvotné výsluchy žiakov vyšších ročníkov..." "Máte podozrenie, že by to mohol urobiť niektorý zo žiakov ?" Opýtala sa mladá pani tlmočiac otázku v stojí. Podľa veku musela byť matkou niektorého z detí najmladších ročníkov. "Pracujeme s viacerými vyšetrovacími verziami. No vzhľadom na to, že útočník by mohol byť kľudne aj tu, v tejto miestnosti, určite uznáte, že do detailoch zachádzať nemôžem." Lucasa zamrazilo. Neprešli ani 4 dni a policajti už podozrievajú niekoho zo školy. Ako dlho im bude trvať, kým prídu naňho ? Naznačenie, že by strelcom mohol byť niekto zo žiakov opäť spustilo vzrušenú debatu medzi rodičmi. Pani ???0 ich musela opäť upokojsovať, kým vrátila slovo McConnellovi. "Chcem všetkých prítomných ubezpečiť, že robím všetko preto, aby sme vraha čo najskôr zadržali. Pred školou je 24 hodín policajná hliadka. Ďalšie vozy neustále patrolujú v uliciach. Vykonali sme aj výsluchy prvých záujmových osôb, ktoré mali kontakt s Connorom, no aby sme sa vyhli fámam, zatiaľ nebolo žiadne vznesené obvinenie. Máme zaistených množstvo dôkazoch o ktorých z taktických dôvodov nemôžem rozprávať. Máme vytipovaný prvotný okruh možných podozrivých a naplánované ďalšie výsluchy. "Budete opäť vypočúvať naše deti ?" Zvolala niektorá z matiek. Neprijemná otázka McConnella nezaskočila. "Nevylučujem to. Potrebujeme zladiť mnohé fakty, vytvoriť komplexný obraz o jeho kontaktoch, kto bol jeho priateľom, s kým mal spory. Akákoľvek indícia nám môže pomôcť. Ale ako pripomínam, stále pracujeme s viacerými vyšetrovacími verziami." "To mám volať právniku ?" Zahundral starší pán v elegantnom saku, ktorému sa predstava výsluchu jeho syna sediaceho vedľa neho veľmi nepozdávala. "Jedná sa len o informatívne výsluchy." Zdôraznil McConnell. "Prítomnosť advokátov nie je nutná. Podľa zákona sú všetky výsluchy nedospelých svedkov povinne zaznamenávané na kameru a tým pádom aj k dispozícii právnym zástupcom. Našich momentálnym cieľom je získať čo najviac informácií o poškodenom, aby sme dokázali vylúčiť niektoré z vyšetrovacích hypotéz." Staršieho pána odpoveď viditeľne neuspokojila, čo dával najavo nespokojným vrtením hlavy. Skôr než sa stihli ozvať ďalší, na plátne sa zobrazil zoznam policajných kontaktov. Nechýbal kontakt na McConnella, jeho zástupcu Johnsona, telefónne čísla i emailové adresy. Podľa McConnella ich môžu kontaktovať občania s hocíjakými podozreniami či faktami, aj anonymne. Každá informácia, ktorá môže prispieť k čo najskoršiemu vyriešeniu prípadu pokusu o vraždu je vítaná.

Po oficiálnom prehlásení polície nastal čas na otázky publika. Podľa očakávania ich bolo neúrekom. Znepokojených rodičov zaujímalo všetko. Od nepodstatných banalít typu či v

nasledujúcich dňoch bude škola aj naďalej organizovať poobedňajšie krúžky pre mladších žiakov a či je tam bezpečné posilať deti, cez dotazy na zabezpečenie školy pred prípadnou masovou strelbou až otázky na detaily z vyšetrovania či špekulácie o prípadných 'vrachoch'. To posledné sa nezaobišlo bez hádok a sporov medzi samotnými rodičmi, takže pani ???0 musela vyhrotenú diskusiu neustále krotiť.

Lucas počúval debatu len na pol ucha. Sčasti preto, lebo okrem tej oficiálnej sa ďalšia rozhostila medzi dospelými v zadných radoch. Nespočetné množstvo hypotéz a teórií o strelcovi a jeho motivácii striedali nadávky a hnev na adresu polície, školy, starostu i guvernéra ako i zastrájanie sa ako ten ktorý otec či matka svojho potomka preložia na inú školu v bezpečnejšej štvrti či iného mesta. Všeobecné pohoršenie zakrývalo skutočnú emóciu - strach. O svoje deti i o seba. Kolektívna amnézia prinútila všetkých zabudnúť na Connorove výčiny. Nik nespomínal početné sťažnosti, ktoré mnohí z nich osobne na problematického žiaka a jeho kamarátov podali. Akoby čo i len spomienka na ne predstavovala porušenie spoločenskej etiky, hraničiacej s hriechom. Odteraz za všetko zlé na škole, v meste i štáte mohol 'beštiálny vrah', ktorého kým nechytia, nebudú mať ctihodní občania mesta ???0 pokoj.

Zamyslene civejúc do prázdna, každá ďalšia pripomienka 'vraha' zasahovala Lucasa priamo do srdca. Takto to dopadnúť nemalo. Po tomto netúžil. Chcel len spravodlivú pomstu, odvetu za napáchanie zlo, nie vyľakať pol mesta k smrti. "Dospelí sú vážne divní." Pomyslel si skrúšene. Tej ich pokryteckej morálke nerozumel. Connor roky šikanoval deti, ničil im životy, nedával pokoj, a okrem pokarhania či podmieneného vylúčenia s tým nikto nič nespravil. Áno, veľa o tom rozprávali, aj jeho rodičia. No každá sťažnosť, i tie oficiálne končili rovnako. Nemôžeme nič robiť, deti sú už také, ak sa to bude opakovať, vylúčime ho. Áno, vylúčia, aby skončil na inej škole, kde bude páchať to isté. Problém vyriešený. A teraz keď niekto vykonal spravodlivosť sú všetci šokovaní a robia z neho svätca. Hovoria iba o tom jeho zločine, ale o zločinoch Connora ani slovo. "Svet dospelých nie je pre mňa."

Stretnutie sa pomaly končilo. McConnell odvetil na všetky, častokrát opakujúce sa otázky. Dobré vedel, že trpezlivosť v tak citlivom prípade je jediná možnosť ako aspoň načas upokojiť ľudí. Získal pár dní, no nie viac. Ak nerozlúskne prípad, prídu ďalšie otázky, od ľudí na vyššie postavených miestach. Takých čo sa zodpovedajú voličom a ich náladám. Musia si švihnúť. Všetci na oddelení, aj on.

Skôr než riaditeľka rozpustila míting, nezabudla zúčastneným pripomenúť, aby sa za Connora pomodlili a prispeli do zbierky na financovanie jeho liečby. A aby toho nebolo málo, došlo aj na minútu ticha za Connorovo vyliečenie. Všetci stáli, aj Lucas. Na rozdiel od ostatných, neprosil za vyliečenie Connora, no ani za jeho smrť. Tá by všetko iba zhoršila. Nie preňho. On je tak či tak stratený. Iba nechcel aby Josh do konca života trpel za niečo čo nespáchal. To by najlepšiemu kámošovi neurobil.

Trúsiac sa k dverám telocvične, snáď to bol osud, no práve keď vychádzal von, uvidel Jennifer. Stojac pri dverách dievčenskej šatne, najskôr čakala na rodičov. Niektorí z nich, aj po skončení stretnutia, ostali diskutovať v hlúčkoch medzi sebou i s porúčikom Johnsonom preberúcim štafetu za šéfa. Ich pohľady sa stretli a Lucas pocítil vzrušenie.

Pôvodne s ňou nechcel rozprávať, no teraz to už nešlo. "Mám tu kámošku. Môžem s ňou chvíľu pokecať ?" Otec prikývol. "Počkáme ťa pred školou. Nebuď dlho." Pristúpia bližšie, Lucas pozdravil ako prvý. "Ahoj, ako sa máš ?" Jennifer sa zatvárala neurčito. "Videla som tvojich rodičov. Aj moji sú tu. Čakám tu na nich. Ešte stále rozprávajú s riaditeľkou a tým polišom." "O čom ?" "Či je škola bezpečná a kedy bude vyučko. Vraj najskôr až budúci týždeň." Lucas chápavo prikývol. "Aj naši sa o mňa boja. Čakajú ma pred školou. Normálna panika." Jennifer si povzdychla. "Connor bol idiot, ale toto si nezaslúžil. Kto mu to mohol spraviť ?" Lucas pocítil chvenie v prázdnom žalúdku. Jennifer to vyslovila s toľkou ľútosťou v hlase, že byť osamote, snáď sa i prizná. "Neboj sa, chytia ho." Lucasove slová boli viac než floskulou. Po všetkom strachu, ktorého bol na stretnutí svedkom ich myslel vážne. "Myslíš, že sa z toho dostane ?" Lucas sa odvážil zavrieť kamarátku na diaľ. "Áno. Je silný. Hrá futbal. On to zvládne." Jennifer chcela niečo povedať, keď uvidela rodičov vychádzajúcich z telocvične. "Naši už sú tu. Musím ísť. Maj sa." Rozpojacie puto čo ich spájalo, Jennifer sa viac neohliadla.

So sklonenou hlavou, Lucas kráčal pustnúcimi chodbami školy pred ktorou ho čakali nepochopiteľní rodičia. Večer musí napísať Joshovi. O stretnutí i výsluchoch. Určite je napätý. Connorov (veľmi mierne) zlepšený stav ho určite poteší. Tak aspoň niečo pozitívne na dnes.

103. Lucas volá po výsluchu Joshovi

Nástenné hodiny nad Lucasovým pracovným stolom ukazovali takmer osem. Stretnutie polície a rodičov neustále otázky tých druhých poriadne natiahlo. Ešteže do konca týždňa je škola zatvorená a ráno netreba vstávať. Výučba bude prebiehať cez Internet, až kým do vstupného vestibulu nenainštalujú bezpečnostné rámy skenujúce každého žiaka na prítomnosť kovových predmetov a ozbrojená ochranka financovaná z rozpočtu starostu nezaujme svoje miesto na škole i jej okolí. A tak to ostane minimálne do konca školského roka, pokiaľ 'vraha' nechytia skôr.

Babrúc sa s mobilom, Lucas po dlhom čase spustil aplikáciu ????, ktorú mu pred mnohými mesiacmi nainštaloval Josh. Netušil či po tak dlhom čase ešte bude fungovať. Podľa popisu poskytovala zabezpečenú šifrovanú hlasovú i textovú komunikáciu bez ukladania akýchkoľvek údajov v mobile či vzdialených serveroch. Úplne bezpečná, anonymná, nevypátrateľná políciou ani tajnými službami. Lucas netušil či bombastické banery rotujúce pri jej spúšťaní sú pravdivé, no okrem ???? nič iné nepoznal a Josh určite nemal teraz chuť si inštalovať niečo iné.

Pokročilá večerná hodina i absencia správ od Josha odrádzali od nápadu mu zavolať, no Lucas podvedome cítil, že Josh ho potrebuje počuť. Dívajúc sa na písmeno J pod ktorým mal uložený kontakt na priateľa, klepol na ikonu telefónu. Na display sa zjavil nápis 'Hlasová komunikácia - nadväzuje sa zabezpečené spojenie'. Trvalo hodnú chvíľu kým Josh dvihol hovor. "Haló ?" Jeho hlas znel duto, takmer záhrobné. Najskôr ho Lucas vyrušil z hlbokého spánku. "Spal si ?" "Nie." Odvetil Josh nepresvedčivo. "Bol som dnes v škole na výsluchu i stretnutí s fyzikmi. Myslel som, že ťa to bude zaujímať."

"Oco tam bol, a vraj škola bude až budúci týždeň." "To hej." Pripustil Lucas. "Inak Connorovi je už lepšie. Vyšetruje to Julianov foter a spomínal ako sa jeho stav trochu zlepšil. Myslím, že sa z toho dostane." Jeho v telefóne zavzdychal. Ak Lucas dúfal v Joshovu úľavu, ostal sklamaný. "Inak, stretol som aj Jen. Veľa sme nehovorili, lebo tam bola s rodičmi. No je fajn ju vidieť." "Teba..." Josh si odkašľal. "Vypočúval McConnell ?" "Chcel vedieť kde som bol v piatok večer, tak som mu povedal, že sme boli vonku v parku. Ale inak to bola pohodička. Povedal som mu aký Connor je, ako každého šikanoval, aj o tej bitke. Keď sa ťa na to budú pýtať, musíš povedať do isté." "Oni ma budú vypočúvať ?" "Hej. Ale až keď budeš v škole. Je to iba rutina. Chcéu vedieť o Connorovi čo najviac. S kým sa stýkal, akých mal kámošov. Nič hrozné." Joshov hlas na chvíľu utíchol, kým si Lucas neuvedomil, že počuje zreteľné vzlyky. "Josh ?" "Ja nechcem skončiť v base. Vieš čo tak takým ako my robia ?" Lucas preglgol. Teraz by dal všetky úspory za povzbudzujúcu a zároveň dostatočne citlivú poznámku. "Neboj, oni nič nezistia, a keby aj, všetko bude iba na mňa. To mňa Connor videl. O tebe nevie. A zbraň zahodím tak, že ju nikto nenájde." "Ty si ju ešte nezhodil ?" Zasmrkal Josh. "Nie. Mám ju tu v izbe. Musím premyslieť ako sa jej zbaviť, aby ju nikto nikdy nenašiel." "Ale môj oco bude vedieť, že mu chýba. Dôjde mu, že som mu ju potiahol." "Chceš ju späť." "Nie !" Odsekol Josh rezolútne. Poprel tým práve povedané, no predstava ako bude vražedná zbraň ležať v trezore, len pár yardov od neho ho desila väčšmi než prípadné odhalenie. "Dobre. Tak ju zatiaľ nechám u seba, ak by si si to náhodou rozmyslel, ale..." Lucas zaváhal. "Celé to bude iba na mňa. K všetkému sa priznám. Nedovolím, aby ti ublížili." "A čo ak zomrie ?" "Nezomrie. Má len prestrelené pľúca. Ani miecha asi nie je poškodená. Ten bastard mal zasa raz šťastie." Lucas sa uchechtol, no rýchlo sa spamätal. "Podľa McConnella je problém iba infekcia. Connor je silný a dávajú mu najlepšie lieky. On sa z toho dostane." Ťažké vzdychy usvedčovali Lucasa, že kamaráta nedokázal presvedčiť. V stave v akom bol, nech by Lucas riekol čokoľvek, Josh mu neuverí, až kým sa nomen omen ich preklatia nepreberie z kómy. "Tak, maj sa." Zašepkal smutne Josh a nečakajúc na Lucasovu odpoveď, šifrovaný hovor ukončil. Lucas sa nehneval. Obdarený nadpriemernou mieru empatie Joshovi rozumel. Nasledujúce dni, týždne, mesiace a snáď i roky ich čaká peklo na zemi. Peklo spôsobené jediným nerozvážnym činom. Činom, ktorý nejde vziať späť. Už nikdy.

104. Lucas prehodnocuje svoj postoj k streľbe (priama reč)

"Som netvor. Všetci to vedia. Aj Josh a Jen. Monštrum čo ublížilo nevinnému žiakovi. Chudákovi za ktorého sa ľudia modlia, prosíajú Boha za jeho vyliečenie, prispievajú na do zbierok, posielajú kvety, pohľadnice so želaním skorého uzdravenia. Connora Phillsa dnes všetci milujú a ľutujú, nenávidiac toho čo mu ublížil. Nenávidiac mňa." Lucas pritisol viečka. Po oboch stranách nosa mu stekali slzy, tvoriac dvojicu potôčikov. Lucas zakašľal. Dych vlastných pľúc mu spaľoval vnútornosti, ako predzvesť pekla do ktorého podľa Josha smerujú. Pritom on už pekle je aj teraz. V pekle neporozumenia, nepochopenia, ignorácie dôvodov, ktorého k strašnému činu viedli. "Nikdy im nedôjde, prečo som to musel vykonať. Dookola budú opakovať dospelácke nezmysly typu násilie nič nerieši, budú mi pripomínať ako mal som šikanu nahlásiť, ako by to oni a ich systém riešili a vyriešili. Lebo dospelí majú systém na všetko. Každá banalita, každý aspekt

banálneho života sú riešiteľné všemocným systémom. Stačí sa mu iba podriaďiť. A ak to nevyjde, nie je to chyba systému, len tvoja." Lucas si utrel prepotené čelo. Ani pootvorené okno prepúšťajúce chladný nočný vzduchu nedokázalo zmierniť horúčavosť. "Ľudia, nechcel som vás vystrašiť. Dnešné stretnutie v telocvični bolo fakt hrozné. Po tomto som ozaj netúžil. O toto mi nikdy nešlo. Keby som vedel, ako vás to zoberie, neurobím to. No, musel som ho zastaviť. Keby sme všetci zlu len ustupovali, zvíťazí. A Connor víťazil. Ten váš slávny systém ho nedokázal zastaviť, a tak som to spravil ja. Viem, že teraz chcete, aby ma fyzli dostali. Nebudete mať pokoj, kým ma nevidíte sedieť za mrežami, ako najhoršieho zločinca - vraha detí. Tak ja vám tú radosť urobím. Aby ste boli opäť šťastní a vedeli, že zlo bolo potrestané." Lucas sa nad poslednou vetou uškrnul. Teraz, keď je zločincom, konečne rozumie aké to je byť štvancom. "A možno to tak bude najlepšie. Čo ak je práve to zmyslom môjho poondiateho života ? Byť tým, ktorého všetci nenávidia, pred ktorým si každý iba odpľuje. Ako pred brutálnym vrahom či pedofilom. Čo ak som sa práve kvôli tomu narodil ?"

Lucas zaklapol notebook aj s poznámky, no neprestal na ne myslieť. Najmä na tú poslednú. A aj keď sa hrozil jej následkov, musel priznať, že čím viac nad ňou uvažoval, tým väčšmi sa mu páčila. Ako neodolateľná hĺbočina na okraji priepasti. Priepasti do ktorej už čoskoro skočí a s úsmevom na perách.

105. McConnell hovorí o výsluchu Connorových kamarátov

Zhrbený nad stolom, McConnell sa prehrabával v stohu výpovedí nazbieraných za pomaly sa končiaci deň. Hodiny na stene už odkrojili dobrých 15 minút z jedenástej hodiny, no aj napriek vyčerpávajúcemu dňu sa nechystal domov. Stále nič nemali. Aspoň nič hmatateľné. Jeho muži prehľadali nielen okolie miesta činu, ale prakticky celý les, vypočuli desiatky bývajúcich v okolí Middlesex Fells Reservation, skontrolovali stovky kamerových záznamov z verejných i súkromných bezpečnostných kamier a ďalšie stovky mali na stole, prebiehala identifikácia áut zachytených policajným radarom na South Border Road, verejná výzva občanom na pomoc pri pátraní spôsobila kaskádu telefonátov a emailov, ktorých preverovanie nikam neviedlo. A k tomu táto hora výpovedí od žiakov, vrátane jeho syna. Každá zložka, okrem aktuálnej fotografie vykonanej policajným fotografom, obsahovala automaticky generovaný prepis celej výpovede, so základnými údajmi študenta. McConnell by mohol záznamy prezerať aj v počítači, no bol staromódny. Navyše, na vytlačené papiere mohol rukou dopisovať svoje poznámky, ktoré až bude čas, niektorý z jeho kolegov prepíše do elektronickej podoby.

Mená a tváre. Detské mená a detské tváre. Mohol by niektorý z nich byť páchatelom ? Emócie radili bláznivú teóriu 14 či 15 ročného strelca okamžite odmietnuť, no rozum, a najmä dlhoročná prax nútili McConnella nevylúčiť žiadnu z možností.

Pohrúžený do vlastných úvah, z apatie ho prebral až príchod kolegu. Johnson sa vrátil na stanicu o dosť neskôr ako jeho šéf. Po dlhom dni prišiel iba vrátiť nahrávacie zariadenia, no uvidiac zažaté svetlo v McConnellovej kancelárii, vstúpil dnu. "To si tam bol až doteraz ?" Zvolal McConnell, neodtrhnúc zrak od zložky jedného z ôsmakov.

"Dookola tie isté otázky. No čakal som horšie." "To príde, až ho nedostaneme." McConnell zatvoril zložku, pretrúc si zrak. "Koľkých sme ešte nevypočuli ?" "Tuším dvanásť. Väčšinou choroba, a traja, alebo štyria chcú právnika." Johnson sa uškrnul. "Jeden mi dokonca dal navštívenku na otcovho advokáta. Stále myslíš, že to môže byť niektoré z tých deciek ?" Vystrúc sa na stoličke, McConnell si prekrížil ruky na hrudi. "Videl si tie výpovede ? Phills je sadista. Sociopat. Šikanoval toľkých, že by ma vôbec neprekvapilo, ak by sa mu niekto z nich chcel pomstiť." "Ale toto je dosť cez čiaru, nemyslíš ?" Poznamenal Johnson. "Pozri si čo vyhľadávajú na webe. A sociálne siete ? Dnešné deti sú vynaliezavé. Prečítajú si sprostosti a hneď ich idú spraviť. V krajine kde aj na práve narodené batola pripadá jedna zbraň..." "Preverili sme väčšinu rodičov. 17tku majú traja, a z tých zbraní sa nestrieľalo." "A čo kamerové záznamy ?" Johnson si povzdychol. "Chlapi na tom makajú, ale je toho hrozne veľa. Všade po okolí sú rodinné domy. Niektoré záznamy ešte ani nemáme. A keď nevieš koho hľadať ? Mohol prísť auto, alebo keď to bolo decko, bicyklom či autobusom. Ako Phills." "A ten linkový spoj ?" Johnson zavrtel hlavou. "Kamery tam nemajú a vodič si nič podozrivé nevšimol. Nebyť záznamov zo stanice, ani nevieme, že ním Phills šiel." McConnell cítil frustráciu. Toľko práce, a stále nič. "Máš ten zoznam ?" "Ktorý ?" "Z výpovedí Burkea a Riggsa." "Aha ten." Johnson zamieril do svojej pracovne a o chvíľu bol späť s A4kou popísanou menami. Podal ju McConnellovi. "To sú všetci ?" "Tí na ktorých si ti grázli spomenuli." McConnell preletel menoslov žiakov. Obsahoval 14 mien. Mená tých čo Connor Phills Nicolas Burke a Kai Riggs za posledné týždne napadli či dlhodobo šikanovali. Dívajúc sa naň, McConnell si pripadal, akoby mal pred sebou jeden zo zoznamov odsúdencov na smrť. Už len podpis Stalina, či iného masového vraha vyžívajúceho sa v popravách tam chýbal. "Ja tomu nerozumiem. Všetci vedeli čo je Phills zač, a nikto nič nespravil." "Mal pár pokarhaní a dvakrát ho podmienenečne vylúčili." "Pokarhaní..." Zopakoval McConnell s nádychom ironie. "Veď sa ho bála celá škola !" "Skúšali to, ale čo by si čakal ?" Johnson si uvedomoval, že o 10 rokov starší kolega má spomienky na školu o dosť vyblednutejšie, než on sám. "To máš tak. Úspešný futbalista, reprezentant školy, rozvrátená rodina, sociálny prípad, otec tyran, snáď aj alkoholik. Telocvikár, tuším sa volá Cole, mi spomínal, že ho viackrát riešili a on sám mu pohrozil vyhodením z tímu. No pár mesiacov pred koncom školskej dochádzky, a navyše, nikto z nich nechcel proti Phillsovi svedčiť." Johnson kývol na papier s menoslovom. "Napríklad ten posledný, Jones. Pred pár týždňami ho Phills zbil, chodil po škole s modrinami, no keď si ho Cole zavolať do kancelárie a presviedčal, aby povedal čo sa stalo, iba mlčal. Dokonca ho napadol aj v škole, ale na chodbe im nešli kamery a nikto proti Phillsovi nechcel svedčiť, hoci tam boli desiatky žiakov." "Lebo sa ho báli." Doplnil McConnell. "Presne. A tak je to so všetkým. Nemáš dôkazy ani svedkov, rodičia na teba pošlú právnikov a si hotový. To žiadna škola nebude riskovať." "Vieš o tom, že matka toho Jonesa je právnička ?" Johnson sa zatváril neurčito. "Ty ju poznáš ?" "Skôr otca. Jones chodí s Julianom do triedy." "Mám ho preklepnúť ?" "To budeme musieť všetkých. Vypočúť ich ešte raz. Mňa len fascinuje ako je možné, že to nepovedal ani rodičom. Je vysoko inteligentný, premiant triedy, matka právnička, otec učí na Harvarde, a predsa mlčal. To mi hlava neberie." "Možno sa hanbil za to, že ho Phills mláti. Ty si ho dnes vypočúval ?" McConnell posunkom prisvedčil. "Priznal šikanu, aj tú bitku spreď 2 týždňov. Bol rozrušený, a nechcel som naň viac tlačiť. Zajtra si tie výpovede prejdeme a vyradíme tých čo nemali motív. Nech chlapi prejdú všetky kamerové záznamy a označia všetkých teenagerov." McConnell poklepal na hrbu spisov. "Ak to bol jeden z nich, musí tam byť."

A skontrolujte aj kamery v okolí každej zastávky autobusu. Do pekla ! Nejako sa tam predsa musel dostať." "OK." Prisvedčil Johnson. "Inak, zajtra by sme mali mať analýzu Phillsovhovho mobilu a notebooku. Volal som aj na súdne. Ak im dáme zoznam, do 24 hodín máme povolenie na mobily, počítače, sociálne siete, skrátka, na všetko." "Fajn. Nieкто ho tam musel vylákať." "A Riggs a Burke o ničom nevedia." Pripomenul Johnson z ich výpovedí. "S Phillsom v Middlesex Fells nikdy neboli, a ani im ho nikdy nespomínal." McConnell si položil šiltovku na hlavu a s námahou vstal. "To je kľúč. Prečo do Middlesex išiel a kto ho tam vytiahol." "Ideš domov ?" "Áno. Zajtra prídem až po ôsmej. No keby niečo, hneď mi volaj." Johnson sa nemusel pýtať na dôvody. Posledné dni obaja ťahali 16 hodinovky. Aj sám by potreboval vypnúť. No kým nechytia vraha, nevyspí sa poriadne ani jeden z nich.

106. McConnell sa pýta syna prečo nespomenul šikanu Connora

Usadený v jedálni, McConnell listoval v raňajšom vydaní Boston Globe. Vypnúť rozhlas, kde práve skončili správy o 8mej, v jedálni nastalo ticho. To narúšali nárazy noža na drevenú dosku na ktorej Catherine McConnelllová krájala čerstvú zeleninu. "Ako sa má ?" Opýtala sa Catherine manžela. "Kto ?" "Connor. Stále je v kritickom stave ?" "S doktorom som rozprával včera ráno. Stále je na JISke, no jeho stav sa postupne zlepšuje." "Vďakabohu. A čo chrbtica ? Bude mať trvalé následky ?" "To netuším. No podľa doktora by ochrnutý byť nemal. No futbal profesionálne nikdy hrať nebude." "A pritom chcel byť futbalistov." Povzdychla si Catherine, práve dokrájajúc papriku. McConnell odložil noviny, pozrúc na manželku. "Vieš Cathy, Connor nebol taký, ako ho v médiách vykresľujú. Mnoho detí nám pri včerajších výsluchoch potvrdilo, že ich Connor šikanoval. Napádal iné deti, bil ich, okrádal. Mal partiu. Kamarátil sa s dvoma, rovnako agresívnymi spolužiakmi. Všetci na škole sa ich báli. Keby som to vedel..." McConnell cinkol nechťom po nedopitej šálke od kávy. "...sedel by dnes v detenčnom centre pre mladistvých." Odložiac nôž, Catherine prestala s prípravou raňajok. "To ale predsa nie je dôvod, aby mu nieкто tak strašne ublížil." McConnell sklopil zrak. "Spomínal ti Julian niekedy, že by ho v škole nieкто šikanoval ?" Otázka Catherine zaskočila. "Nie, prečo ?" "Connor šikanoval aj chlapcov v Julianovej triede. A podľa jedného z nich, aj Juliana. Tebe o tom nikdy nehovoril ?" Catherine si opláchla dlane a prisadla k manželovi. "Nie. To by som si určite pamätala." "Možno to len zatajil." "Nie." Odvetila Catherine rázne. "Také niečo by mu Julian určite povedal. Kto to o ňom hovorí ? Čo ak si on vymýšľa ?" Začujúc otváranie dverí na poschodí, McConnell neodvetil.

Bolo takmer pol deviatej, a už oblečený, Julian vstúpil do jedálne. Uvidiac otca, trochu ho to zaskočilo. O takomto čase už nezvykol byť doma. "Raňajky hneď budú." Riekla Catherine, odbehnúc do susednej kuchyne. Vytiahnuť mobil, Julian si sadol oproti otcovi. "Ako sa máš ?" Julian pokrčil plecami. "OK." "Ty dnes ideš do školy ?" "Hej, máme stretnutie s triednou a akýmsi psychológom. Bude hovoriť o Connorovi. Nie je to povinné, ale idem." "Tak dobre. Ja..." McConnell zaváhal. "Chcem sa ťa opýtať jednu vec. Včera keď sme robili tie výsluchy, viacerí žiaci nám potvrdili, že Connor ich šikanoval, bral im peniaze, niekedy ich aj zbil. Teba Connor nikdy neotravoval ?" Julian sa na stoličke nepokojne zamrivil, kývnutím naznačiac nesúhlas. "Naozaj ?" "Nie !"

Zavrčal Julian podráždene. "Ty si vedel, že Connor šikanoval deti na škole ?" Zízajúc do stola, Julian neodvetil. "Vieš..." Riekol McConnell zamyslene. "Keby som to vedel, mohol som s tým niečo urobiť. Ak vás okrádal, bil, to sú trestné činy. Má 15 a za svoje skutky je trestne zodpovedný. Mohol skončiť pred súdom, spolu s jeho kamarátmi. Prečo si mlčal ?" "Všetci to vedeli !" Odsekol Julian zlostne, buchnúc po stole. "Ale ty si môj syn. Mohol som to celé zastaviť. Spolužiaci sa ho báli, vyhýbali sa mu, mali z neho traumy, trpeli. A možno ani k tejto tragédii nemuselo dôjsť." McConnell chytil syna za ruku. "Mal si mi to povedať." "Nie som bonzák !" Julian odtiahol dlane, zamieriac k vonkajším dverám. Mama ho dobehla, do rúk mu strčiac práve dokončené raňajky. Skôr než sa McConnell stihol spamätať, Julian buchol dverami a už ho nebolo.

Catherine sa vrátila do jedálne. "Nemal si mu to hovoriť. Julian nebol jediný kto to vedel a mlčal." "Ale ja som policajt a jeho otec." "Veď práve. Vieš aké deti sú. Ak by si to začal vyšetrovať, všetci by naň ukazovali prstom, že je udavač. Mali to povedať tí, ktorým ubližoval. Juliana z toho vynechaj." "Dobre. Ale aj tak nám to mal povedať. Mohol som tomu zabrániť." Catherine pristúpila k manželovi. "Ty si naozaj myslíš, že to mohlo spraviť jedno z detí ? Veď majú 14-15. Sú to školáci." McConnell pozrel na manželku. "Connora niekto vylákal do lesa, kde nikdy nechodil. Zatiaľ nevieme kto, ani prečo. Postrelil ho tam bez toho, aby ho okradol či zobral jeho doklady. Nemáme žiadnu indíciu, že by sa okrem partie starších, ktorá však má na ten deň dokonalé alibi s niekým stretával. Nevieme o tom, že by bežal v drogách, alebo niečom podobnom. Mal u nás záznam, ale je to iba alkohol s tou partiou čo má alibi. Nemal dievča a otec ho držal skrátka. Na tých jeho dvoch kamarátov Johnson poriadne pritlačil, no ani tí nepovedali viac. Zato priznali koľkým deťom ubližovali. Boli to hrozné veci. Facky, buchnáty, bitky s rozbitými ústami a modrinami. To čo robili, nebola bežná detská šikana. Nejaké nadávky, alebo posmievanie. Bolo to zvrátené. Ak by toto robili dospelým, skončia za mrežami. Čo ak sa niektoré z tých detí rozhodlo pomstiť ? Potom čo som včera počul, by som sa tomu vôbec nečudoval." "Ty chceš toho vraha ospravedlniť ?" Riekla Catherine mrazivo. "Preboha, ako môžeš takú vec povedať ? Ja len hovorím, že ak je len polovica z toho čo nám včera tí žiaci narozprávali pravdou, niektorí si prešli peklom. A viem ja, či niekoho z nich nenapadlo niečo bláznivé ?" "Nebola to otázka a Catherine sa na ňu ani nechystala odvetiť. Zamieriac do kuchyne, dusné ticho narušil až odchod manžela. Vyzerajúc za ním s okna, Catherine tomu stále nedokázala uveriť. Aby niektoré z detí bolo schopné tak strašnej veci, tomu sa jej materinský cit zdráhal uveriť. Pustiac sa do umývania riadu, ostávalo len dúfať, že sa manžel s kolegami mýlia. Iná možnosť neprichádzala do úvahy. Nie pre ňu.

107. Lucas hovorí o postrelení Connora s Jennifer

Školská telocvičňa ostávala tak z polovice plná. Po včerajšom stretnutí ubudlo stoličiek i stolov. Dočasné pódium zmizlo, zato premietacie plátno s obrou tvárou Connora ostalo. Obecenstvo sa taktiež obmenilo. Dospelých vystriedali žiaci s učiteľmi sediacimi v predných radoch kým zdravotnú službu nahradila dvojica strážnikov v policajných uniformách.

Lucas sedel učupený v jednom z najzadnejších radov. Márne by v húfoch detí hľadal Josha. Dnešné spomienka na Connora bola nepovinná čo aj zodpovedalo naplnenosti telocvične. Lucas ani sám nevedel prečo došiel. Keď na včerajšom stretnutí riaditeľka oznámila nepovinnú akciu, nevenoval jej pozornosť, a skôr než vyrazil z domu si čas musel overiť v školskom kalendári. Neznalý veci, taký čo nevidí Lucasovi do srdca by jeho príchod považoval za perverznú túžbu vychutnať si strach čo spôsobil. Lucas však taký nebol. Netúžil vidieť zronené tváre, kochať sa pohľadom na vystrašených rodičov privádzajúcich svoje deti autami do školy a späť. Nemal potrebu počúvať modlitby za Connora či priania skorého uzdravenia. Nič z toho mu nechýbalo ku šťastiu. A predsa tu bol. Teraz, keď bolo zrejmé, že ho dostanú, zaujímalo ho iba jediné. Ako na tom Connor je. Nie preto, aby mu želal smrť, ktorá ako jediná mohla Lucasa vykúpiť. Ak Connor zomrie, nestane sa iba vrahom, ale z Josha spravia spolupáchateľa. A nezaväži jeho doзнание, ani rukou napísaný list. To pochopil pri včerajšom stretnutí. Vydesených žiakov, rozrušených rodičov, do všetkého nos strkajúcich novinárov i po pomste túžiacu verejnosť neobmáľcia jeho slová ako Josh za nič nemôže. Spravia z neho kumpána, spoluvraha, vyšinutého podivína nesúceho vinu za všetko. Skončí vo väzení pre mladistvých, kde mu budú robiť strašné veci, až kým si nesiahne za život. A to bude druhá obeť Lucasa. Lucas sa striasol pri pomyslení na tú hrôzu. Ak by sa nenachádzal v obklopení iných detí, snáď sa aj rozplače. Toto ozaj nechcel. Ublížiť jedinému kamarátovi akého kedy mal. Priateľovi na život a na smrť.

Šúchajúc si dlane, Lucas ich mal studené. Tak ako prázdny žalúdok. Telocvična sa postupne zaplňala a väčšinu žiakov už snaživí učitelia premávajúci hore dolu stihli usadiť. Zrazu ju uvidel. Jennifer prišla medzi poslednými. Postávajúc pri dverách, hľadala voľné miesto, keď ich pohľady splynuli. Lucasovi sa rozbúšilo srdce. City potlačené bolestivými spomienkami sa opäť prebudili k životu. Paralyzovaný, Lucas na kamarátku cível s otvorenými ústami, neschopný odvrátiť zrak. Nevyslovené prianie sa stalo skutočnosťou. Jennifer zamierila jeho smerom. Lucas sa podvedome posunul, aby na lavičke ostalo viac miesta. Bolo ho tu dosť pre niekoľko detí. So zatajeným dychom sledoval ako sa vzdialenosť nimi skracuje. V nenaplnenej miestnosti na cvičenie bolo ešte dosť prázdnych stoličiek, no Jennifer mierila k nemu. Lucas sa úctivo postavil, aby dievčaťu uvoľnil miesto. Jennifer sa nebadane usmiala. "Ahoj." Šepol Lucas. "Ahoj." Posadiac sa na lavicu hneď vedľa, Lucasovi od vzrušenia vyschlo v hrdle, nevediac čo povedať. Neprijemné ticho našťastie utála riaditeľka, chopiac sa mikrofónu. Na veľkoplošnom plátne sa zjavila rozžiarená tvár Connora. Lucas netušil odkiaľ fotografiu škeriaceho sa Connora pani ???0 vytiahla, no aj na nej vyzeral Connor hlúpo. "Dobrý deň." Spustila riaditeľka. "Som nesmierne dojatá, že na dnešné charitatívne stretnutie na pomoc Connorovi ste prišli v tak hojnom počte. To sme naozaj nečakali." Záver vety prekryl hlasitý vzlyk. Poznajúc riaditeľku, Lucas nepochyboval, že dojatie nie je hrané. "Účelom nášho stretnutia je pripomenúť si nášho žiaka Connora Phillsa, ktorý bol minulý týždeň zákerne postrelený neznámym páchatel'om. Podľa vyjadrenia pán Phillsa, Connorovho otca, Connor je stále v bezvedomí na jednotke intenzívnej starostlivosti v nemocnici ???0. Jeho zranenie je vážne, no pomaličky sa zlepšuje." Príhovor pani ???0 prerušil spontánny potlesk. Nielen učitelia v prednom rade, ale aj žiaci vstávali, aby takto symbolicky podporili postreleného spolužiaka. Aj Jennifer vstala a tleskala. Lucasovi neostalo nič iné, než ju napodobniť. Cynizmus, nejako tak sa to čo spravil nazýva. No Lucasovi na tom len pramálo záležalo. Keď potlesk ustal a zúčastnení si posadali,

mikrofónu sa namiesto vzlykajúcej riaditeľky ujal pán Cole. "Connor Phills. Žiak našej školy, nadaný teenager, jeden z mojich najlepších zverencov." Na plátne sa zjavila fotka Connora vo futbalovom drese. Prvá z mnohých. Emocionálnu atmosféru dotvárala známa skladba Adagio for Strings od Samuela Barbera. Lucas zmeravel. Hľadiac na športové fotografie nenávideného súpera, prvýkrát v živote voči Connorovi Phillsovi pocítil ľútosť. Zlý, zákerný, podlý, nešťiatiaci sa podrazov či násilia, a predsa bol jedným z nich. Dieťaťom. Dieťaťom, ktoré takmer pripravil o život. Skutok plánovaný ako pomoc, záchrana ostatných menila realita v pohromu.

Tréner Cole potom dlho rozprával o zážitkoch s Connorom, o úspechoch futbalového tímu, príhody zábavné i napäté, pričom ako jediný nezabudol pripomenúť nie práve najideálnejšie správanie žiaka i občasné spory, ktoré však vždy dokázal vyriešiť. Po trénerovi nasledovali príhovory spolužiakov z triedy, želania skorého uzdravenia zo strany učiteľského zboru i prejav vďaky Connorovho otca tráviaceho väčšinu času pri lôžku syna. Riaditeľka nezabudla ani na avizovanú zbierku na rehabilitáciu Connora realizovanú prostredníctvom predvyplnených šekov, ktoré žiaci mohli zobrať domov. Listy, kvety či vecné dary bude zhromažďovať priamo škola cez svoju nadáciu. Pani ???0 spomenula aj možnosť nemocničnej návštevy, až sa Connor z bezvedomia preberie a jeho stav umožní prevoz na bežné oddelenie. Zatiaľ sú však akékoľvek návštevy mimo najbližších príbuzných vylúčené. Po spoločných modlitbách do ktorých sa zapojila i Jennifer prišla na rad minúta ticha za vyliečenie Connora. Lucas so sklopeným zrakom hľadel do zeme. Iba on je príčinou všetkého toho. Je zodpovedný za paniku, hrôzu, strach, a tak to ostane, až kým ho nechytia. "Aby to bolo čo najskôr." Pomyslel si smutne.

Rozmýšľajúc nad neblahým osudom, do reality ho vrátilo vyslovenie jeho mena. "Luca ?" Pošepla Jennifer, potom ako riaditeľka stretnutie oficiálne rozpustila. Dívajúc sa mu do očí, plamienok spred pár týždňov bol definitívne preč. "Ideš domov ?" Lucas prikývol. "Po mňa príde mama. Musím na ňu počkať pred školou." "Odprevadím ťa." Jennifer sa pousmiala. "Dík."

Na skoré poobedie pracovného dňa, pred školou panoval nezvyčajný klud. Školské autobusy poodvážali väčšinu žiakov k ich domovom a po mnohých prišli rodičia osobne. Lavičky i zábradlia školského nádvorja, za bežných okolností obsadené početným osadenstvom, ostávali prázdne a Lucas s Jennifer nemuseli hľadať voľné miesto. Sadajúc si, Lucas zaregistroval policajné auto s posádkou, ostentatívne odstavené priamo oproti hlavnej bráne ich vzdelávacej inštitúcie. "Kedy po teba príde ?" Opýtal sa Lucas. "Povedala som jej, aby prišla o druhej." Lucas pozrel na hodinky v mobile. Ak Jenniferina mama nedorazí skôr, majú takmer pol hodinu. "Ty ideš domov sám ?" "Hej. Mama aj oco sú v robote." "Ak chceš, odvezieme ťa." Navrhla Jennifer. Lucas mávol dlaňou. "Netreba. Bývam neďaleko a chcem si trochu prevetrať hlavou. Možno aj skočím za Joshom." "On je chorý ?" "Vlastne, hej. Zvracal, alebo niečo také. V pondelok sme sa stretli a potom už len písali." "To kvôli Connorovi." Jenniferina stručná veta nepredstavovala obvinenie ani výsmech. Len konštatácia ľahko odvoditeľného faktu. "Aj vaši doma hysterčia ?" Jennifer neodvetila. Pozrúc na priateľa, vrásky jej pokryli čelo. "Ako mu to mohli urobiť ? Ved' je to len teenager. Mám strach." Úprimné vyznanie Lucasa ohromilo. Deti v jeho veku zvyknú tragédie zľahčovať. Tváriť sa hrdinsky,

neukázať obavy, lebo tie sú znakom zbabelosti, ktoré si väčšina nástročných nechce pripustiť. No Jennifer bola iná. Jennifer je iná. Lucas si odkašľal. "Jen neboj, oni ho chytia." "Čo ako zomrie ?" Sediace natesno, Jen zložila hlavu na spolužiakovo rameno. Lucas sa zachvel, pocítiac veľkú túžbu kamarátku objasť. Bol však dosť rozumný, aby chápal, že takýto prejav citov sa teraz nehodí. Nie od neho. Príčinu všetkého. "Neboj, on nezomrie. Je silný." Pošepol povzbudivo. "Myslíš, že to spravil niekto zo školy ?" Lucas preglgol. Jen udrela na citlivú strunu. Ak by trpel stihomamom, určite ho napadne, že Jen niečo tuší. No po včerašom vyhlásení kapitána McConnella otázka dávala ración. "Connora sa všetci báli a neznášali ho. Čo ak si to zaslúžil za všetko zlé čo spravil ?" Utrúc si slzy, Jennifer sa narovнала. "Toto si nezaslúžil." "Veď ani tebe nedal pokoj." Namietol Lucas. "Connor každému len ubližoval. Nielen nám, ale všetkým. Ani Cole ho nemá rád a to je jeho tréner. Dnes síce hovoril inak, ale chcel ho vyhodit' zo školy. Povedal mi to, keď ma vtedy Connor zbil a chcel, aby som proti nemu svedčil." "Mal si to urobiť. Možno by sa to nestalo." "Connora by to nezastavilo. Ak by ho aj vyhodili, na inej škole bude robiť to isté. Hovoril som ti o ???0 ?" "Nie. Kto to je ?" "Žiak. Chodil na školu, keď som bol v prváku a druháku. Bol to taký divný typ. Veľké brýlky, vysoký, vyschnutý, nemal kámošov, zaujímal sa len o počítače. Bol vraj autista, alebo niečo také. Každý sa mu posmieval, podpichovali ho, hovorili, že je cvok. Raz to nevydržal, praskli mu nervy a pobil sa s dementom čo ho najviac šikanoval. Volal sa ???0. Bol to podobný pošuk ako Connor." Lucas sa snažil vybaviť si tvár agresora, nie nepodobného Connorovi. "???0 bol fakt na hlavu a s každým mal konflikty. No na ???0 si zasadol najviac." "A čo sa stalo ?" "Podmienečne ich oboch vylúčili. Iba na pár dní. Nič hrozné. No ???0 to nezvládol a keď sa vrátil do školy, tak chcel skočiť z okna." Lucas posunkom ukázal na miesto, kde sa okno nachádzalo. "Ty si to videl ?" "Hej. Vracali sme sa z exkurzie a boli sme práve s učkou pred školou, keď sa to stalo. Videl som ako vystupuje na tú rímsu." "To je hrozné." Zavzdychala Jennifer. "No, to hej... Prišli fízli a všetci sme museli na dvor. Celé to tu uzavreli. Bol to dosť psycho." "A skočil ?" "Nie. Prišla jeho mama, policajný vyjednávač a presvedčili ho, aby to nerobil. Ale to už som nevidel. No do školy sa nevrátil. Museli ho dať do nemocnice. Veď vieš akej. A potom vraj išiel na inú školu. Ale na cvokárni bol zavretý veľmi dlho. Mesiace. Pchali doň lieky a iné svinstvo. Niektorí na škole tvrdili, že mu dávali elektrošoky, ale to sú sprostosti. Také veci sa dnes už nepoužívajú. No vieš akí sú." Lucas nemusel vysvetľovať koho má na mysli. "A ???0 ?" Lucas sa trpkou pousmial. "Nič. Chodil ďalej do školy, akoby sa nič nestalo. ???0 rodičia dali na školu sťažnosť, a tým to haslo. ???0 nič nespravili. Ako vždy. To je tá spravodlivosť dospelých. S Connorom by to nebolo iné." Hľadiac od diaľky, Lucasa opantala beznádej. Ani jeho čin nič nezmení. Z neho spravia zločinca a skutočné zlo opäť zvíťazí. Ako vždy. "Luca ?" Pošepla Jennifer a Lucas pocítil ako sa jej prsty ovíjajú okolo tých jeho. Nebrániac sa, pozrel na ňu. "Budeme znova kámoši ? Chýbaš mi. Ja..." Jenniferina tvár sčervenela. "Je mi ľúto, čo som ti vtedy povedala. Mám ťa stále rada. Lúbim ťa." Lucas zmeravel. Zrak sa mu rozostřil a mal pocit, akoby strácajúc vedomie, jeho telo sa prepadalo kamsi do neznáma. Čakal hocičo, len to čo Jen riekla nie. Stále je doň zamilovaná, netušiac čo za monštrum je. "Ja..." Zakoktal Lucas, uvedomujúc si vlhkosť na okraji viečok. "Nechcel som ti ublížiť. Ani vtedy, ani teraz." "Teraz ?" Nerozumela Jennifer. "Teraz mi neubližuješ. Aby bolo všetko ako predtým." Jen sa pokúsila k Lucasovi pritúliť, no ten sa odtiahol. Zotrúc si slzy z tváre, vzpriamili sa. "Veľmi ťa milujem, no nejde to. Už nikdy nebude nič také ako predtým." S týmito slovami sa Lucas pustil do behu, nečakajúc na odpoveď.

Kyslíkový dlh prinútil Lucasa zastaviť. Bez prestávky prekonal takmer celú vzdialenosť k svojmu domu. Stojac na rohu ???0 a ???0 ulice, namiesto domu, zamieril k neďalekej lavičke pred obchodnom s potravinami. Teraz, hodinu po obede, ostávala prázdna. Klesnúc na drevenú dosku, ak by si nesadol, stratiac rovnováhu, dopadne na tvrdý povrch betónového parkoviska. Všetko sa rúcalo. Nepremyslený plán sa obracal späť ako bumerang, ktorý ho čochvíľa pripraví o život a on mohol iba bezmocne hľadiť v jeho ústrety. Nešlo nič viac spraviť. Kocky už sú hodené.

Lucas zažmúril viečka. "Prečo mi to len nepovedala skôr?" Nebolo to obvinenie, skôr zúfalý nárek. Lucas nebol v stave obviňovať iných, keď je všetkému na vine on sám. Stačila jediná veta, slovo, úsmev a nespácha tú hrôzu. Jennifer, jeho milovaná Jen ho stále ľúbi. Odporného vraha detí. Mal chuť kričať, škriabať si kožu z tváre, trhať vlasy, no ostalo len pri prázdnom pohľade do neznáma. Bezmocný a sám, opustený na tomto svete, zradil každého kto mu bol blízky. Nebolo návratu. Prekročil svoj Rubicon. Ostávalo iba jediné. Vidieť ho. Uistiť sa, že je nažive a nezomrie. Nech je strelcom, násilníkom, zločincom, len nie vrahom.

Opatrne vstanúc, k jeho izbe ostávalo pár sto yardov. To zvládne. Možno naposledy. Ved' si poňho kedykoľvek môžu prísť. Ak nie, zajtra navštívi Connora. Nech ho tam aj zatknú. Na tom viac nezáleží. Hlavne nech mu môže pozrieť do očí. Uvidieť toho čo zničil dva ľudské osudy.

108. Lucas navštívi Connora v nemocnici

Silné poryvy nárazového vetra zápasili s kovovou konštrukciou autobusovej zastávky. Sklenené tabule v zle utesnených škárach vibrovali a tabuľu s odchodmi autobusov zmáčal vytrvalý dážď. Oceánska tlaková níž priniesla do Massachusetts výdatné zrážky i dramatický pokles teploty.

Lucas, zababušený v ľahkej vetrovke, trpezlivo čakal na príchod spoja. Kytičku neskorých jarných kvetov chránil kornútok z krepového papiera ovinutého priehľadným celofánom. Upínajúc pohľad na žlté lupene ???0, myšlienkami blúdil v dial'avách. Žiadna správa od Jennifer, Josh mu telefón už druhý deň nedvíha. Lucasa pohlcovala samota. Prázdnota a žiaľ, ktorú nezmieri ani obraz kytice plnej kvetov. Odrezaných kvetov. Mŕtvych kvetov.

Elektrobus dorazil s minútovým oneskorením. Celkom slušný výkon na obedňajšiu špičku. Lucas sa usadil v najposlednejšom rade. Očakávaná kinetóza bude iba malou daňou za vyhnutie sa skúmavým pohľadom cestujúcich. Tie sa mu stávali každým dňom čoraz bližšie. Vždy keď šiel po ulici, nakupoval v obchode, čakal na autobus, či len pozeral z okna svojej izby, prenikal ním paranoidný pocit, že ho všetci sledujú. Dokonca i malé deti. Akoby každý vedel to čo vykonal. Neexistovalo pred tým úniku. Iba drobný azyl, poskytnutý rozpáraným sedadlom a neumytým oknom.

Nedlhú trasu vozidlo mestskej dopravy urazilo za necelú štvrt'hodinku. Spolu s ním, z autobusu vystupovala skupina postarších ľudí. Nasledujúce sekundy ukázali, že všetci mali rovnaký cieľ - ???0 nemocnicu. Rozľahlú, prísne účelovú budovu s množstvom okien na 8 poschodiach obklopovali hneď dve parkoviská. Pred urgentným príjmom určené najmä pre vozidlá rýchlej zdravotníckej služby a z opačnej strany, ďaleko rozľahlejšie, slúžiace zamestnancom i návštevníkom. Kráčajúc pomaly, Lucas by poľahky mohol predbehnúť skupinu spolucestujúcich dôchodcov. No rýchly pohyb budí neželanú pozornosť.

Preštudujúc plán nemocnice na Internet, Lucas sa neobťažoval centrálnou recepciou a rovno zamieril k výťahom. Šestica výťahov, z toho dve pre urgentné použitie sa i v tomto čas hemžila ošetrojúcim personálom, pacientmi a návštevníkmi. Trpezlivo čakajúc na voľný, Lucas zatlačil tlačítka druhého poschodia. Lôžková časť nemocnice s jednotkou intenzívnej starostlivosti. Pristaviac sa pri recepcii, zmenšenej kópii tej z prízemí, sestra za pultom sa k nemu naklonila. "Žeľáš si ?" "Ja som prišiel za Connorom Phillsom. Je to môj spolužiak." Sestra s menovkou Collinsová rýchlopisom vytukala meno pacienta do počítača. "Á, to je ten postrelený chlapec ?" Lucas prikývol. "Connor je na jednotke intenzívnej starostlivosti. Do izby k nemu ťa pustiť nemôžeme." "A nemohol by som mu aspoň odniesť toto ?" Lucas ukázal na kytičku v ruke. Mladá sestra tuho premýšľala. "Tak dobre. Ale len to tam odnesieš, a hneď si späť." "Áno, pani doktorka." Sestra Collinsová sa nad komplimentom pousmiala. "Na izbe má okno, no v žiadnom prípade nevstupuj dnu. A potom sa sem vráť." Súhlasiac s podmienkami, Lucas zamieril určeným smerom. Vstúpiac do traktu oddeleného sklenenými dverami s nápisom ICU, hluk z vedľajšej chodby ustrnul. Na oddelení sa nepremával personál, či príbuzní pacientov. Nedávno umytá dlážka sa leskla a sterilnosť miesta znásoboval pach dezinfekcie.

Lucas vykročil vpred. Podľa inštrukcií sestry Collinsovej sa Connorova izba mala nachádzať na susednej chodbe. Keď do nej Lucas vstúpil, strnul hrôzou. Pred jednou z izieb stál stolík so stoličkou a na nej uniformovaný policajt. Podľa rovnošaty patrila k McConnellovým ľuďom. Lucas stuhol. Policajnú ochranu pred izbou postreleného teenagera nečakal. No teraz už vycúvať nemohol. Spomaliac krok, snažil sa nehľadiť na policajta, ktorý práve zaregistroval jeho prítomnosť. Lucas pozrel k priestrannému oknu oddelujúcemu interiér izby od chodby. Tep mu spomalil. Tam na posteli, z oboch strán obklopenej nespočetným množstvom medicínskych prístrojov, ležal jeho sok - Connor Phills. S nemocničnou prikrývkou zahalený po hrud', obe ruky mal prelepené fixačnými páskami ku ktorým viedli priehľadné trubičky zo stojanov vedľa postele. Napojený na kyslíkový prístroj, plastová maska mu prekryvala značnú časť tváre. Miesto kde guľka vnikla do tela mal ošetrované veľkou náplastou. Lucas videl ako sa mu hrudný kôš pomaly nadviha. V bezvedomí, Connor nič z toho nevnímal. Neregistroval otca, sediaceho hneď vedľa, ako mu zvierá dlaň, ani druhú osobu utierajúcu mu čelo. Lucas skamenel. Ženu spoznal okamžite. Silná postava, krátke blond vlasy, mohutné ramená, ktoré po nej Connor nepochybne zdedil. Connorova mama. Lucas ju videl iba raz, pred rokmi na futbalovom zápase. To bolo ešte predtým, než ich opustila. Teraz sa vrátila. Jej strhaná tvár a vyplakané oči usvedčovali Lucasa väčší než strach rodičov na stretnutí v škole, vydesený pohľad Josha obávajúceho sa pekla, či včerajšie slzy kamarátky. Stojac pred hrubým sklom v ktorom sa ligotal odraz jeho tváre, Lucasa opustili sily.

Teraz už rozumel prečo ho nazývajú vrahom. Spôsobil toľko zla, ublížil toľkým ľuďom. Je vrah, hoci ten koho mal zavraždiť, leží pred ním na nemocničnom lôžku. Nič z neho nesníme vinu, ktorá sa s ním ponesie až do konca jeho biednych dní. Ako paralyzovaný, civejúc na obeť svojho zločinu, z tranzu ho vyviedol prísny hlas muža zákona. "Chlapče, čo tu robíš ? Tu nemáš čo hľadať. Ty si jeho spolužiak ?" Policajt mávol smerom k izbe. Prikývnuc, Lucas pozrel na statného chlapa. Slzu stekajúcu po líci utrel do rukáva. Kytíčku zvieral tak silne, až mu zbeleli hánky. "Polož ju tam." Policajt ukázal na vedľajší stôl s množstvom kytíc v pohároch a vázach. Dary od spolužiakov, učiteľského zboru i neznámych súcitiacich. Aj vďaka ním dezinfekčný zápach nemocničnej chodby nahradila ďaleko prirodzenejšia aróma. Lucas pristúpil k stolu a (mŕtvu) kyticu zasunul do jednej z nádobiek s vodou. Opätovne zavadiac o nemocničné okno, Connorova mama si prisadla k synovi a tvár jej padla do dlaní. Zvukotesná izba Lucasa uchránila pred najhorším, počuť jej vzlyky, no i to čo videl vlastnými očami stačilo. Zhrbený k zemi, zrýchleným krokom zamieril k dverám na opačnej strane chodby. Ostalo len pri chcení. "Hej, chlapče !" Zarazil ho policajt, skôr než mu zmizol z dohľadu. Lucas zastavil. Utekať nemalo zmysel. Ak ho majú dostať práve tu a teraz, nech sa stane. Zavalitý muž pristúpil bližšie a zo zadného vrečka vytiahol notes. "Ako sa voláš ? Musím si ťa poznačiť. Je to nariadenie." "Lucas Michael Jones." Pošepol skrúšený chlapec. "Nemáš pri sebe nejaký doklad ? Školskú kartu, alebo kartu na autobus ?" "Ja chodím do školy pešo. A v škole sa dnes neučí, pane." "To je v poriadku." Zahundral policajt pre seba, poznamenajúc si meno návštevníka. "To je všetko. Môžeš ísť." Zvrhnúc sa na päte, Lucas pridol do kroku. Chcel mať to strašné miesto čo najskôr za sebou.

Letný dážď zmáčal mesto prepotrebnou vlhkosťou. Nespočetné kvapky menili chodníky v kaluže, s ktorými len márne zápasila preťažaná kanalizácia. Intenzívny lejak vyprázdnil ulice i parky. Nikto si nevšímal premočeného teenagera, ako sa so sklonenou hlavou tmolí z nohy na nohu. Dlhé kadere vlasov sa mu lepili na čelo, cícerky vody stekali po tvári. Nasiaknutá vetrovka oziabala a svetlomodrým rifliam dážď vdýchol podstatne tmavší odtieň. Lucasovi na ničom z toho nezáležalo. Nie potom, čoho sa stal v nemocnici svedkom. Zlá predtucha napovedala, že spomienky na Connorovu mamu vzlykajúcu nad synom sa nikdy nezbaví. Bude ho prenasledovať ako lovec svoju korisť, kým ho nedostane. A neexistovalo nič, čo by ho dokázalo zachrániť.

109. Lucas je po návšteve Connora v nemocnici zdrvený

Vystretý na posteli, Lucas zíval do stropu. Občasné záblesky reflektorov áut prenikajúcich stiahnutým žaluziám pokrývali belavé murivo spleťou svetiel a tieňov, kým ich opätovne nepohltila ničota neskorej nočnej hodiny. Lucas nedokázal spať. Vždy keď zatvoril viečka, hrozivý obraz nemocničnej izby sa vrátil. Zasa a znova videl bezvládne telo Connora napichané trubičkami, s maskou dýchacieho prístroja na tvári, udržiujúceho ho pri živote. Monotónne pípanie kardiografu kresliaceho čiaru života, tú ktorú takmer prerušil, prechádzalo do volania neviditeľného žalobcu 'ty, ty, ty'. Connorov otec, zronený a zúfalý muž, hladiaci jednorodeného syna po zápästí, ostával pri ňom od chvíle čo ho postrelili. Čo ho on postrelil ! A mama ? Vrátiac sa k synovi, dieťaťu čo vynosila, porodila, starala sa oň prvé roky života, až kým ju nedorozumenie, sebeckosť,

nedostatok pochopenia pre druhého, tak typické pre svet dospelých nepripravilo o manžela i syna. No teraz vola späť. Pripravená obetovať sa za toho, ktorého stále nadovšetko miluje.

Vôňa čerstvých kvetov sa zlievala so zápachom utrpenia a smrti. A slovo vrah znelo čoraz nástojčivejšie, akoby ho volal tisíchlorý zbor. Zbor detí, rodičov, známych i neznámych, priateľov a nepriateľov, mamy, otca, Josha, Jennifer...

Lucas sa striasol, vystreliac do sedu. Pot sa z neho lial, pery mu vibrovali. Akiste mal horúčku, hoci nie takú čo spôsobujú baktérie a vírusy. Táto horúčavosť prichádzala z hĺbky jeho mysle, tam kde ľudia ukrývajú najtajomnejší poklad - svoje svedomie. Ako omámený vstal, pristúpiac k skrini s osobnými vecami. Škrípanie ťažkého kusu nábytku vzdorujúceho plávajúcej podlahe bolo ničím v porovnaní s ohlušujúcim rámusom v hlave. Schúlený pri stene, Lucas vytiahol zbraň. Lesklá, ligotavá, vrúbkovaná rukoväť štekla dlaň. Zvierajúc ju čoraz mocnejšie, túžil mať silu super hrdinu premeniaceho vražedný nástroj v beztvárý kúsok ocele. Musí sa jej zbaviť. Nie z dôvodu aký by napadol väčšine vinníkov. Sám sebou obvinený, nemal potrebu zbavovať sa dôkazu, zachrániť sa pred neodvratnou skazou. Túžil po jedinom. Dať tú hrôzu preč. Zbaviť sa jej ako zlej spomienky z detstva. A nezáležalo či skončí na dne jazera, v smetnom koši, alebo len pohodená v húštinách. Hlavne, aby zmizla z jeho blízkosti.

Hodiac na seba zvršky, Lucas opatrne pristúpil k dverám detskej. Poodchýliac ich, rodičovská izba ostávala zavretá. O pol jednej v noci by už mama s otcom mali spať. Smola. Ostalo len pri chcení. Len čo Lucas zišiel prvé schody, zachytil odraz svetla z obývačky. A nielen to. Pravidelné klepkanie do klávesnice notebooku znamenalo jediné. Otec stále pracuje. Lucas v duchu zahrešil. Neostalo mu nič iné, len sa vrátiť do detskej. Ukryjúc zbraň za skriňu, tvár mu padla do dlaní. Nik nezačuje jeho tiché vzlyky, nik mu nepríde na pomoc. Na pomoc tomu, komu nie je pomoci. Ostal úplne sám. Bez rodiny, bez priateľov, bez východiska. A pritom, chcel len pomôcť.

110. McConnell s Johnsonom sa bavia o nových dôkazoch

Robustná Toyota RAV4 zahla na ???0 Street. McConnell už o pár chvíľ zaparkuje pred policajnou stanicou. Aj keď ho ranná SMS od kolegu oprávňovala použiť policajný maják, roky policajnej práce ho naučili trpezlivosti. Dôkazy o ktorých sa Johnson v správe zmieňoval im neutečú, ak teda má čo utiecť.

Vozidlo zastavilo na mieste vyhradenom pre kapitána polície. McConnell svižne vyskočil z auta a vybehnúc schodmi, kývnutím pozdravil službukonajúceho dôstojníka. Vstúpiac do kancelárie, Johnson usadený za svojim stolom šéfov príchod hneď zaregistroval. "Tak čo máš ?" Štekol McConnell. Johnson ukázal vystretý ukazovák a prostredník. "Dve veci. Došla analýza Connorovho mobilu. Je tam niečo, čo ťa bude veľmi zaujímať." Johnson zaviedol nadriadeného do svojej kancelárie, podajúc mu stoh spisov. Obsahovali prepisy komunikácie Connora Phillsa s neznámou osobou. Správa za správou, desiatky textov ľúbostného charakteru, aké medzi teenagermi nie sú ničím

výnimočné. A predsa tu niečo nesedelo. Oslovenie Zoey a email zaregistrovaný na adrese s koncovkou .pw McConnellovi okamžite udreli do očí. McConnell nalistoval na prvý záznam. "Začalo to pred dvoma týždňami ?" "Áno. A posledný chat je deň pred streľbou. Sleduj." Johnson ukázal na predposledný list papiera, kde prepisovačom podčiarkol najzaujímavejšie vety. Vzájomné vyznania lásky vystriedalo dohadovanie sa na termíne stretnutia. "Piatok." McConnell dvihol obočie. "Nepíše sa tam nič kde sa majú stretnúť ?" "Nie. Je možné, že to miesto obaja poznali, alebo sa tam predtým stretli. A mohli si ho odkázať aj inak. Analýzu jeho notebooku stále nemáme." "Oslovuje ju Zoey." "Žeby dievča ?" Poznamenal Johnson. "To musí byť podvrh." McConnell pohľadom prebehol ostatné strany. "Píše tam niečo o sebe ?" "Len ako vyzerá. Modré oči, dlhé blond vlasy. No musí byť z ich školy. Pozri na toto." Johnson upriamil pozornosť na tretiu stranu, kde mal toho pooznačované najviac. "Videla som ťa na chodbe, pri triede ???0." Prečítal McConnell nahlas. "Vlasy sa ti nádherne ligotali v žiari obedňajšieho slnka. Ty si ma nevidel, no ja teba áno. Túžila som aby sa tvoje pery dotkli mojich." "Mohol to byť bývalý žiak." "Nie." Zahlásil Johnson sebaisto, pretočiac na nasledujúcu stranu. Chatový príspevok neznámej Zoey opisoval konflikt Connora s Rickom Brownom, oceňujúc Connorovu odvahu. "To je ten s ktorým sa Phills takmer pobil. Opis sedí s tým čo nám povedal Brown a dátum tiež." McConnell zložil vytlačené papiere. "Takže som mal pravdu." Johnson uznanlivo prikývol. "Ako vždy. Ale zistiť kto to písal, bude ťažké. Mailový poskytovateľ je registrovaný v Hongkongu. Kým nám dajú IPčky, ak nám ich vôbec dajú, môžu to byť dni. Prokuratúra ich ešte dnes oficiálne kontaktuje." "Musíme to prejsť riadok po riadku. Niečo tam musí byť." Johnson si unavene zívól. "Mi hovor..." "Bol si tu celú noc ?" "No jasné. A nie sám." Johnson kývol k Nickovi Alvarezovi, netrpezlivo stepujúcim pred jeho kanceláriou. Alvarez bol počítačový technik, expert na analýzu kamerových záznamov. "Čo máte ?" Johnson sa zaškeril, ako dieťa schovávajúce si svoje narodeninové prekvapenie na koniec párty. "Došli ďalšie kamerové záznamy, a niečo na nich je." McConnell prevrátil zrak. "Prečo si mi to nepovedal hneď ?" Johnson naznačil Alvarezovi, aby vstúpil dnu. Nevysoký muž s okuliarmi a silnou nadváhou predstavoval takmer achertyp počítačového nadšenca dbajúceho viac o usporiadanie ikon na pracovnej ploche ako vlastnú životosprávu. S notebookom v ruke zamieril k pracovnému stolu za ktorým s Johnsonom strávili celú noc. "Dobrý deň, kapitán." Pozdraviac McConnella, Alvarez vytiahol z vrečka počítačovú myš a spustil program s kamerovými záznamami. McConnell a Johnson sa nad nimi zhrčili. "Chcete si sadnúť kapitán ?" McConnell zavrtel hlavou. "Čo ste zistili ?" "Došli nám záznamy z bezpečnostných kamier majiteľov nehnuteľností, ktorí neboli doma, alebo nám ich doteraz neposlali. Sústredili sme sa na záznamy z oblastí južne od Middlesex Fells Reservation. Drvivá väčšina domov kamerový systém nemá, takže, zatiaľ sme odtiaľ veľa nemali. Len pár záberov z Governors Avenue, paradoxne z Lawrence Memorial Hospital, kde leží ten chlapec. No aj tie zaberajú iba parkovisko a prístupové cesty." "Dobre, dobre. Viem." Posúril McConnell. "Čo máte teraz ?" Alvarez rýchlym pohybom kurzora vyvolal statický záber jednej z bočných ulíc. Ako väčšina bezpečnostných kamier, ani táto nevykonávala trvalý záznam, ale šetriac kapacitu disku, ukladala 2 sekundové zábery. Na tom, ktorý Alvarez zväčšil ako prvý sa nachádzala križovatka, ktorou práve križoval statný Buick. "Je to križovatka Massachusetts Avenue a Ashcroft Road." Alvarez prepol na Google Maps, kurzorom zakrúžiac nad miestom, kde je kamera nainštalovaná. "Ja tam nič nevidím." Neskrýval McConnell svoje rozčarovanie. "To je pár sekúnd predtým. Pozrite na toto." Alvarez

posunul obraz o pol minúty dopredu. Na neostrom zábere bolo vidieť dvojicu chlapcov v teenagerskom veku. Oblečení v ľahkých bundách a rifliach, z uhla pod ktorým kamera snímala bolo vidieť len ich plecia a chrbty. Tváre nie. "Dá sa to zväčšiť ?" "Áno. Toto je asi najlepší záber čo máme." Alvarez posunul záznam o pár ďalších sekúnd a označený výsek zabierajúci dvojicu zväčšil. 17 palcový monitor zobrazil dvojicu chlapcov, podľa vzrastu, vo veku 13, možno 14 rokov. Kráčajúc vedľa seba, kamera zaberala iba ich chrbty. Rovnako vysokí, ten napravo mal dlhšie, gaštanovo hnedé vlasy, kým jeho spoločník bol nakrátko ostrihaný, hlavu mal sklopenú k zemi a rozpnutá bunda so zipsom mu nedbalo povievala vo vetre. Chlapec napravo mal na chrbte športový vak kaki farby, no z veľkej vzdialenosti bolo nemožné určiť jeho typ či značku. "Záber z profilu asi nemáte, že ?" Opýtal sa McConnell zamyslene, hoci dopredu poznal odpoveď. "Nie. To je všetko, kapitán. Tá kamera je dosť z uhla. Ak by bola o 2 domy nižšie, máme ich. Ale takto ?" "A okolo nemocnice nešli." Podotkol McConnell. "To sme už skontrolovali. Ten záznam je o štvrt' na šesť a v tej dobe už prístupová cesta bola prázdna, takže je vidieť až na Governors Avenue. Ale nič." Johnson posunkom naznačil Alvarezovi, aby opätovne zobrazil mapu okolia. "Najskôr pokračovali ďalej po Ashcroft, možno až na High Street, kde je autobusová zastávka." Johnson klepol prstom na miesto, kde sa zastávka nachádza. "Je tam akési islamské centrum a Credit Union, ale ani na jednom nemajú vonkajšie kamery. Vraj ten Credit Union je historická budova a tak to tam nemôžu dať. Ako na porazenie..." "A po ceste ?" Opýtal sa McConnell, stále ako hypnotizovaný, hľadiac na záber dvojice. "Poslal som tam chlapov, nech to celé prejdú, dom po dome. Do pekla, sú tam stovky domov. Nejaké kamery tam určite budú. Blbé je, že mnohí z tých čo kamery majú, ich majú dávno nefunkčné. Sú tam len na odradenie zlodejov." Zaujatý pohľadom na dvojicu chlapcov, McConnell neodvetil. "Vidíš tam niečo ?" McConnell sa narovnal. "Nie. Vytlačte mi pár fotiek. Takto priblížených." "Hneď to bude." Alvarez sa pripojil na veľkokapacitnú tlačiareň v susednej miestnosti a spustil tlač. "Zverejníme to ?" McConnell pozrel na mladšieho kolegu. "Nič nemáme. Môže to byť hocikto. Ani nevieme či boli v tom lese. Navyše, sú to deti. Posledné po čom túžim je masová hystéria." Johnson vedel, že McConnell má pravdu, hoci zverejnenie by im výrazne uľahčilo prácu. "A čo Phills ? Ako je na tom ? Kedy bude môcť hovoriť ?" "Stále ho držia v umelom spánku. Infekcia pozvoľna ustupuje, no môže to byť aj týždeň, kým ho preberú. Do tej doby ich musíme mať." McConnell opätovne upriamil pozornosť na obrazovku notebooku. Chlapci vo veku jeho syna, neodhaľujúci svoje tváre, a predsa vzdialene povedomí. Stojac za svojim šéfom, Johnson sa na nič nepýtal. No ako skúsenému detektívovi mu neušlo množné číslo v poslednej vete McConnella.

111. McConnell navštívi rodinu Lucasa

Tiché tóny Ódy na radosť doliehali do susednej jedálne aj napriek snahe Thomasa Jonesa stlmiť výkonnú aparatúru na minimum, skôr než zasadol k večeri. Posolstvo obľúbenej skladby v ničom nekorešpondovalo s ponurou aká v ich dome od osudnej streľby zavládla. Rešpektujúc rodinné tradície, Lucas sedel na svojom mieste, siliac sa do každého sústa. V úplnej tichosti, ani mame s otcom nebolo do reči. Ponorení do

vlastných úvah, tie synove by rodičov akiste k smrti vydesili. Lucas bol však dosť inteligentný, aby si ich nechával pre seba. Tam v mysli, kde ich nikto nedokáže objaviť.

Napätý pokoj narušilo cvrlikanie domového zvonca. "Idem otvoriť." Oznámil otec, práve skončiac s večerou. "Kto to môže byť ?" Povzdychla si mama. Nemala rada neočakávané návštevy. Najmä nie večer, o pol siedmej. Vstúpiac do predsieni, otec otvoril dvere. Z miesta kde Lucas sedel, nedoviedol na priedomie, no hlboký hlas zodpovedajúci statnej postave, ktorý od neho len nedávno vyzvedal podrobnosti na výsluchu v škole spoznal okamžite. "Jasné, poď ďalej." Riekol otec namiesto pozdravu. Očistiť si topánky na rohožke, obaja muži vstúpili do jedálne. "Carter ?" Zvolala prekvapene mama, uvidiac návštevníka. McConnell si zložil šiltovku. "Joan, dlho sme sa nevideli." Objímuc sa ako starí priatelia, Lucas netušil, že mama pozná McConnella rovnako dobre ako otec. "Prepáčte, že váš vyrušujem takto pri večeri. Potreboval by som sa Lucasa opýtať na pár vecí a mal som cestu okolo." "Lucasa ?" Zháčila sa mama pozrúc na syna. Hľadiac do prázdneho taniera, Lucas sa snažil nedať na sebe poznať nepokoj. "O nič zásadné nejde. Len pár drobností. Ale môžem prísť aj zajtra, ak je Lucas unavený." "Nie, nie. To je v poriadku. Kludne sa posaď." Mama v chvate zbalila špinavý riad a s otcom zasadli na svoje miesta. Tvárou v tvár, Lucas preťal policajta vyplašeným pohľadom. "Ahoj Lucas. Mám len pár otázok týkajúcich sa Connora. Pýtam sa ich všetkých čo Connora trochu lepšie poznajú." "Ale ja ho až tak nepoznám." "To je v poriadku. Je to iba formalita. Aj zdanlivá drobnosť nám môže pomôcť." McConnell nalistoval zoznam otázok v poznámkovom bloku. "Nevšimol si si či Connor na škole nemal nejakú priateľku ? Dievča." "Nie." Odvetil Lucas stroho. "Nikoho ? Je predsa len dobrý futbalista a o tých sa dievčatá v jeho veku zaujímajú." "Ja na futbal nechodím." "A v škole ? Na školskom dvore ? Na výsluchu si spomínal ako sa Connor na dvore bavil s Christinou a Jade. Iné dievčatá si si nevšimol, že by sa s ním bavili ?" Lucas zavrtel hlavou. "Nejaká Zoey, tú nikdy nespomínal ? On, alebo jeho spolužiaci ? Žeby s ňou chodil, priatelil sa ?" Pri spomienke vymysleného mena Lucasovi prešiel mráz po chrbte, no dokázal sa ovládnuť. "Nie, pane." "Ešte jedna otázka. Tvojho kamaráta Josha Connor nikdy nenapadol ? Spomínal si mi ako vás urážal, ale vtedy keď ťa veľmi zbil, si hovoril, že mu dal pokoj. Predtým ani potom Josha nikdy nezbil ?" Lucas zavrtel hlavou. McConnell si zapísal čosi do poznámkového bloku, pridajúc viac profesionálny, ako žičlivý úsmev. "Dobre Lucas, to je všetko." Po skončení mini výsluchu jedáleň opantalo dusivé ticho. Iba na chvíľu. "Ako je Connorovi ? Zlepšil sa jeho stav ?" Mamina ustarostená tvár vyjadrovala viac než len obyčajnú ľudskú zvedavosť. "Chvalabohu áno. Ráno som telefonoval s lekárom a infekcia je na ústupe. No stále je na JISke. Ak všetko pôjde dobre, za pár dní, možno týždeň by sa mohol prebrať. Ale jeho stav je naďalej vážny. No aj keď sa z toho dostane, má poškodené 2 stavce a futbal už najskôr hrať nebude, hoci na vozíku neskončí." "Bože." Zastonala mama. "Kiežby sa z toho dostal." "Už máte nejakých podozrivých ?" Riekol otec trochu neprezieravo. "No..." McConnell zaváhal. "Niečo sa rysuje, ale do detailov ísť nemôžem." "Naozaj myslíte, že to mohol spraviť niektorý zo žiakov ?" Tentoraz mama nepovedala nič čo by sa nedozvedela od McConnella samotného. "Je to veľmi pravdepodobné. Máme ďalšie stopy naznačujúce, že to musel byť spolužiak. Vylákal ho na stretnutie do lesa a tam ho postrelil. Glockom 17, čo je ale jedna z najpoužívanějších zbraní." "To je strašné !" Mama si prikryla ústa dlaňou. "Ako by mohlo dieťa niečo také urobiť ?" "Tento druh kriminality neustále narastá po celých Štátoch. Deti to vidia na Internetе, vo filmoch,

dohovárajú sa na sociálnych sieťach. Stačí impulz, hádka, nenávisť, spor o dievča, či šikana, a ak sa k tomu pridruží psychický skrat či duševná porucha, vedie to k masovej streľbe, alebo tragédii ako táto." "Nechcem si predstaviť tých rodičov, až ho chytíte." Joan Jonesova zovrela manželovu dlaň. "Musí to byť strašné vychovávať dieťa, aby z neho vyrástol vrah." "Nuž, treba dúfať, že sa Connor z toho dostane a všetko nám sám vysvetlí." McConnell si nasadil policajnú šiltovku. "Nebudem vás viac zdržovať. Len to som chcel. A vďaka Lucas za spoluprácu." Lucas prikývol, predstierajúc, že si neprimerane skúmaného pohľadu policajného kapitána nevšimol. McConnell sa rozlúčil, zanechajúc ich osamote. V opatere neveselých myšlienok.

112. Otec sa rozpráva s Lucasom o šikane

Ležiac na posteli, Lucas si hrýzol spodnú peru. Aj keď ním lomcoval nepokoj, vonkajšie prejavy sa obmedzili na zatínanie nechtov do dlaní a zrýchlený dych. Zato myseľ drásali opakujúce sa slová mamy. "Musí to byť strašné vychovávať dieťa, aby z neho vyrástol vrah." Teraz už Lucas rozumel komu najviac ublížil. Z tejto cesty už nieto návratu.

Zaklepanie na dvere prebralo Lucasa z ponurých úvah. "Ahoj. Môžem dnu?" Opýtal sa otec zdvorilo. Posadiac sa na posteli, Lucas prikývol. "Nesadneme si radšej? Chcem sa s tebou porozprávať." Mrazivé tušenie prinútilo Lucasa bez slova poslúchnuť. Otočiac kancelárske stoličky oproti, otec zaujal miesto pri pracovnom stole. Jeho vážne tvár nevestila nič dobré. "Luca, čo ti Connor urobil? McConnell spomínal ako ťa veľmi zbil. To bolo vtedy pred troma týždňami, keď si mal tie modriny?" "Áno." Lucas sa rozhodol nič nezapierať. Ak majú rodičia chápať motiváciu toho čo sa chystá urobiť, musia vedieť všetko. "Čo sa stalo? Prosím, povedz mi to. Ostane to iba medzi nami. Sľubujem." Lucas civil do zeme. Nechcel vidieť otcov vyjavený výraz, až mu všetko rozpovie. "Počkal si na mňa a Josha v ???0. Bol tam on, Kai a Nicolas. Josha odohnali a mňa začali byť. Do brucha, do ksichtu, kopali ma, rozbili mi nos aj pery a spravili tie modriny. Potom ma zhodili na zem a..." Lucas preglgol. "Stiahli mi rifle a smiali sa mi, že sa mi postavil. Kai ma potom cvakom mobilom a dal fotky Connorovi. Connor sa mi vyhrážal, že ak to vykecám, zavesí ich na web, aby každý videl čo som za úchyla." Potiahnuc nosom, aj keď Lucas veľmi chcel, neubránil sa slzám. Slová, ktoré sám vyriekol z neho sňali kovovú masku. "Luca." Otec objal syna. "To je strašné. Prečo si nám to nepovedal?" "Prečo?" Zasyčal Lucas podráždene, odtiahnuc sa od otca. "Ty si nepočul čo som ti povedal? Vyhrážali sa mi, že ich dajú na Internet. Celá škola by sa mi rehotala." Lucas si utrel slzy. "Vieš aké to je, keď si všetci z teba za tvojim chrbtom robia srandu? Vidíš im to na ksichtoch ako sa uškŕňajú, ako si o tebe šepkajú. Vieš aké by to bolo, ak by ich všetci videli?" "Mal si to povedať aspoň nám. To čo ti Connor spravil je trestný čin. Za to by šiel do väzenia." Lucas sa uškrnul. "A čo by sa tým zmenilo? Raz by ho odtiaľ pustili a potom by sa mi pomstil. A každý na škole by sa mi aj tak smial." "Dali by sme ťa na inú školu. Kludne aj do Bostonu, ak by si chcel." "Na nejakú hnusnú snobáreň, kde by som nemal žiadnych kámošov ani kámošky? Iba rozmazané detičky zbohatlíckych hlupákov čo sa pretekajú kto je lepší a koho foter má drahšie auto. To už radšej Connora. Je to kretén, ale aspoň sa na nič nehraje." "Ale bije deti. Ublížil ti. Keby sme to vedeli..." Trpký úškrn v synovej tvári otca zarazil. "Všetci vedeli aký Connor je. Aj vy. A

nič ste nespravili." "Áno. Lebo sme netušili, že je to až tak zlé." "Lebo ste nemali dôkazy ?" Doplnil Lucas ironicky. "Luca, nepotrebujem dôkazy, aby som chránil svojho syna. Ak by som vedel, že je to tak vážne, dáme naňho s mamou trestné oznámenie. A Julianov otec by sa už postaral, aby mu to neprešlo." Civejúc na otca, Lucasovi došlo, že to nemá význam. Neporozumel by mu ani keby vysvetľovaním zabil celú noc. On a otec nežili v tom istom svete, ani na tej istej planéte. Bolo to ako pokúšať sa mimozemšťanovi vysvetliť zákonitosti ľudského sveta. Opätovne nasadiac masku zo železa, jeho hlas bol chladný. "Chcel si ešte niečo ?" Otca otázka zaskočila. "Ja len..." Lucas si všimol, že sa v otcových očiach trblietajú slzy. "Chcem, aby si vedel, že ťa s mamou a urobíme všetko čo sa dá, aby si už nikdy takto netrpel." Otec potom opätovne objal Lucasa a zanechajúc ho osamote.

Lucas ešte hodnú chvíľu hľadel na zatvorené dvere, akoby chcel toho kto nimi práve vyšiel privolať späť. Nešlo to. Niežeby otcovým slovám neveril. Slovám muž čo nepozná celú pravdu. Pravdu, že vychoval detského vraha. Teraz už Lucas vedel čo musí urobiť. A veľa času neostáva. Možno hodiny, maximálne dni, kým sa Connor preberie. Rozochvený, zažal lampu na pracovnom stole a spustil notebook. Takto mu písanie pôjde rýchlejšie.

113. Lucas premýšľa o tom či je vrah (priama reč)

"Som vrah ? Áno, som. Som vrahom, hoci mojím cieľom nebolo ublížiť. Až raz toto bude niekto čítať, chcem aby ste vedeli, že ja Lucas Jones túžil len po spravodlivosti, ochrániť seba, Jennifer, Josha a ďalšie deti. A pripúšťam, že v prvej chvíli, vidiac Josha zbitého, ovládla ma nenávisť a poprosil ho o tú zbraň. No ja nie som ako Maximus z Gladiátora. Connor mi nezabil rodinu ani syna. Bola to len hlúpa bitka, nič viac. Myslel som si ako pomôžem, ako sa všetkým uľaví. No bol som hlupák a všetko len skazil. Sklamal každého. Je mi to veľmi, veľmi ľúto. Prosím, odpustite mi, ak môžete." Lucas musel prestať s písaním. Prsty sa mu chveli a nedokázal pokračovať. Spomenul si na Joshove slová čo s ním otec urobí, až sa dozvie celú pravdu. Ak ho aj nezatvorí, otec ho vyhodí z domu, pošle do decáku, aby spolupáchateľ vraha detí nešpinil viac meno jeho rodiny. Lucasovi klesla hlava do dlaní. Každému na kom mu záležalo ublížil.

"Ako sa to stalo ? Ako som sa dostal až sem ? Veď som celý život robil iba to čo mi povedali. Nikdy som rodičom neodporoval, robil to čo odo mňa chceli. Dobré sa učil, pomáhal Joshovi. Nikdy som nikomu nič zlé nespravil. Ako sa mohlo stať, že je zo mňa vrah ? Veď to Connor bol ten zlý. Alebo je to naopak ? A to ja som to zlo, chorý blázon, šialenec, o akých sa točia filmy ? Aj o mne raz niekto natočí film ?" Lucas sa nad poslednou vetou trpkosť pousmial. "Aké to bude, až ma dostanú ? Odvedú ma v putách do policajného okná so zapnutými majákmi, aby všetci susedia povybíehali z domov, obzerajúc si vraha dieťaťa. Mama bude plakať, otec bude zdrvený. Všetci ich kolegovia, známi sa dozvedia, že to oni vychovali vraha. A ja ? Oblečú ma do väzenského, strčia do basy, postavia pred súd. Všade budú novinári, kamery, aby každý uvidel tú beštiu. Nikto mi neporozumie, nikto ma nebude počúvať. Pre všetkých budem len bezcitným vrahom. Aj pre Josha a Jennifer. A z Connora sa stane hrdina."

Lucas nedokázal viac pokračovať. Každé ďalšie slovo len ďalej jatrielo zjazvenú dušu. Mrazivá predstava vlastnej budúcnosti, budúcnosti čo pripravil svojim najbližším nedávala iné východisko. Hľadiac do zrkadla na strhanú tvár, Lucas vedel čo musí urobiť. Otvoriac nový textový dokument, uložil ho priamo na pracovnú plochu, nech ho rodičia nemusia hľadať. Klepnúc na jeho názov, programom vygenerované meno zmenil na nové. "List na rozlúčku."

114. Lucas sa naposledy stretáva s Jennifer

Letný vetrík sa pohrával s korunami statných javorov v ???0 parku, prinášajúc úľavu od obedňajšej páľavy. Šuchot listov splýval s krikom detí, hrajúcich sa v tráve. Príjemné víkendové počasie využilo nemálo rodičov na návštevu kúska mestskej zelene, kde si robili picinc, športovali s potomkami či len na dekách sa nechali vyhrievať lúčmi júnového slnka.

Sediac obďaleč, ukrytá v tieni jedného z javorov, Jennifer nič z toho nevnímala. Zvierajúc mobilný telefón, časomiera na display jej dávala ešte zopár minút do stretnutia. Nástočivý tón hlasovej správy, v ktorej ju Lucas požiadal o schôdzku, ju nenechával pokojnou. Slová ako 'veľmi ťa prosím', 'súrne s tebou musím hovoriť', 'prosím, určite príď' dráždili predstavivosť i nervovú sústavu. O čom potrebuje Lucas tak naliehavo hovoriť, keď jej za posledné 2 dni neodpovedal ani na jedinú správu ? Žeby si to s ich vzťahom predsa len rozmyslel, a nechcel jej to odkazovať cez telefón ? S Lucasom sa poznala necelé 2 mesiace, no spôsob akým ju o stretnutie požiadal, prosba vyslovená na hranici zúfalstva, veštila ďaleko horšie posolstvo než obnovenie ich vzťahu. Ak by to mala vo zvyku, aj by začala s ohrýzaním nechtov, no takto jej ostávalo iba čakať. Bledá a napätá.

Očakávajúc, že kamarát príde od Ash Street tak ako ona, Jennifer si neuvedomila, že Lucas to má bližšie z opačnej strany, od parkoviska pred nákupným centrom ???0. Jeho príchod zaregistrovala až keď stál takmer pri nej. Zrýchlený krok i napätá tvár jej pokoj nevrátila. Postaviac sa na privítanie, Lucas ju objal. "Dík, že si prišla." Cítiac jeho chvenie, Jennifer pozrela Lucasovi do tváre. "Luca, čo sa stalo ?" Zadíchaný od dlhej chôdze, Lucas klesol na lavičku, stále zvierajúc kamarátkuinu dlaň. Až teraz keď sedeli si Jennifer uvedomila ako zle jej priateľ vyzerá. Neupravený, s rozčuchanými vlasmi, kruhy pod očami ho usvedčovali, že posledné dni toho veľa nenaspal. Viditeľne pochudnutejší, tričko na ňom viselo. Vyšuchané rifle i obnosené tenisky boli najskôr prvým čo zo skrine vytiahol. Nemal hodinky, ani retiazku a obstarožný mobil kvôli presnému času, Jennifer nikdy predtým nevidela. Nasledujúca otázka preto nemohla prekvapiť. "Môžem ti nejako pomôcť ?" "Jen..." Zakoktal Lucas. "Odpusť mi prosím všetko čo som ti urobil. Stále ťa veľmi ľúbim a navždy ťa budem ľubiť. Všetko som zničil. Je mi to tak ľúto !" "Ale ty si predsa nič nezničil." Pošepla Jennifer zmätene. "Na tie fotky som zabudla. Bola to aj moja chyba. Správala som sa ako krava. Bola som našťavaná, ale to už je dávno preč." Jennifer sa prisla bližšie, aby sa obaja dotýkali ramenami, položiac hlavu na Lucasovo plece. "Veľmi mi chýbaš. Neustále na teba myslím. Aj dnes v noci, keď som zaspávala

som na teba myslela. Chcela by som, aby bolo všetko tak ako predtým. Aby sme boli opäť spolu." Zvierajúc pery, Lucas zápasil s dojatím. Neúspešne. "To nejde." Lucas si chytil tvár do dlaní, aby kamarátka neuvidela jeho slzy. "Ja by som chcel, ale... Zabudni na mňa. Prosím." "Zabudnúť ?" Vyhĺkla Jen. "Akoby som mohla ?" Na dôkaz svojej lásky ho pobožkala na líce. Lucasom lomcovali emócie. Vedel, že ak tu dlhšie ostane, svoj plán nedokáže dokončiť. Pozrúc na ňu, slzy mu pokropili belavé tričko. Prenádherná tvár prenádherného dievčaťa žiarila ako drahokam na dne oceánu. Tak veľmi by ju túžil pobožkať, dotknúť sa jej pier, objať ju a držať ju pevnejšie, než poklad čo je nad všetkými pokladmi sveta. No nešlo to. Nemohol. Nedokázal by jej ďalej ubližovať. On, prekliaty. Jennifer bola krehkejšia ako kvetinka uprostred víchrice, aby ju mohol ďalej takto zraňovať. "Jen, nesmieš ma viac milovať. Nemysli už na mňa. Akoby sme sa nikdy nestretli." "Ale prečo ?" Dievčatin hlas vyjadroval krajné zúfalstvo. "Pretože som vrah !" Bolo to rýchle a stručné. A najmä, pravdivé. Jennifer zmeravela, v prvej chvíli neporozumejúc čo sa jej Lucas snaží vysvetliť. "To ja som v tom lese strieľal na Connora. Vylákal som ho tam, aby som ho vystrašil. Nechcel som ho zabiť, ani zraniť. To prisahám. Ale celé sa to pokašľalo. Začal na mňa kričať, chcel ma napadnúť a potom..." Lucas zovrel mocne kamarátku dľaň. "To ja som ten koho všetci hľadajú. Vrah detí. A až ma dostanú, už sa nikdy neuvidíme. Nikdy ! Už rozumieš, prečo na mňa musíš navždy zabudnúť ?" Jennifer sa podvedome odtiahla. Zúfalstvo prestúpila hrôza. "Luca..." Zavzdychla. "Povedz, že to nie je pravda ! To si nebol ty. Nemohol byť. Veď ťa predsa poznám. Si ten najúžasnejší chlapec na svete." "Nie." Zachripel Lucas. "Nepoznáš. Spravil som strašnú vec. Tú najstrašnejšiu akú môže človek urobiť. Som zločinec a vrah. A nikdy nedovolím, aby si pre mňa trpela. Na to ťa mám priveľmi rád." "Ale prečo ?" Jennifer vĺkli slzy do očí. "Prečo si to urobil ?" Lucas pohladil kamarátku po vlasoch. "To pre teba. A Josha. A ostatné deti. Chcel som vás len chrániť, aby vám dal pokoj. Aby už nikomu viac neublížil. Neurobil to čo mne. Ale..." Lucas sťažka povzdychol. "Všetko som zničil. Každému len ublížil. Aj tebe. Prepáč mi to, ak môžeš. Veľmi ťa ľúbim." Ako to povedal, prudko vstal. "Jen, ja už musím ísť. Mal som ťa rád. Nikdy na teba nezabudnem." Skôr než sa Jennifer stihla prebrať zo šoku, Lucas sa zvrtol, zamieriac von z parku. "Kam ideš ?" Lucas, jej milovaný Lucas sa za ňou naposledy otočil. Pery mu krivil smutný úsmev. "Tam, kam za mnou nemôžeš ísť." Lucas Jones sa rozbehol a tentoraz už nezastavil. Svet, ktorý poznal, život čo žil, ľudí, ktorých nadovšetko miloval sú raz a navždy stratení. Tak ako on sám.

115. Lucas ide na Eaglehead skočiť z útesu

Medzimestský vlak stonal pod náporom nárazového vetra. Horúce letné počasie za poslednú hodinu vystriedala hustá oblačnosť, sprevádzaná neprijemným mrholením. Železničná trať kopírujúca pobrežie ubiehala rýchlo a Lucas po chvíli prestal vnímať mihotajúce sa okolie. Nepotreboval to. Zastávku v mestečku s poetickým názvom Manchester by the Sea oznámi sprievodca v dostatočnom predstihu.

Opierajúc sa čelom o chladivé sklo vozňového okna, Lucas mal tvár bezvýznamnú. Ešte cestou k Jennifer mu neradosné úvahy vírili hlavou ako zničujúce tornádo, no

opustením priateľky všetko uťalo a jeho myseľ pozbavená ďalších útrap, ostala fixovaná na jedinú vec.

Mechanicky znejúci hlas oznámil názov nasledujúcej zastávky. "Moja konečná." Pomyslel si trpkosť Lucas a opierajúc sa o operadlo, s námahou vstal. Čas príchodu kontrolovať nemusel. Prvé čo po dobehnutí na stanicu spravil bolo vypnutie mobilu. Hoci ukazoval príchod trojice nových správ, Lucas sa neobťažoval s ich otváraním. Načo aj? Starý svet preň skončil a žiaden ďalší ho už nečaká. Ešte sa uistil či mu školská kartička s jeho menom a tvárou cestou sem nevypadla a bol pripravený.

Skromne zariadená stanička niečo vyše 5000 mestečka tvoril prístrešok pre cestujúcich s parkoviskom využívaným ľuďmi dochádzajúcimi každé ráno vlakom do práce. Nechýbalo ani mestské komunitné centrum, poskytujúce nezorientovaným návštevníkom informácie o miestnych atrakciách. Tou najväčšou bola pláž Singing Beach pomenovaná podľa 'spievajúceho' piesku, vŕzgajúceho pod nohami prechádzajúcich turistov. Lucas však mal namierené viac na východ. K skalisku zvanému Eaglehead. Vyvýšený útes poskytoval dokonalý výhľad na okolité more, najmä početné skalné formácie ako Rock Dundy či Little Salt Rocks, vrátane ostrovčeka Graves Island s vrakom vojenskej lode USS New Hampshire, ktorá v tých miestach stroskotala pred viac než storočím. Lucas nepotreboval hľadať cestu k útesom. Ani po tých 3 či 4 rokoch odvtedy čo ho otec zobral spoznať toto miesto, nezabudol na úzku, stúpajúcu cestu lemovanú rodinnými domami, ktoré aj napriek nie najhonosnejšiemu vzhľadu, násobne prevyšovali hodnotu ich príbytku. Šliapajúc pomaly, rozkvitnuté stromy chránili zamysleného chlapca pred vytrvalým dažďom, už dobrú hodinu zmáčajúcim pobrežie. Sivasté mračná lenivo brázdiace oblohu zahalili krajinu do šera, hoci nebolo ani pol druhej. Priam ideálne podmienky pre skutok čo plánoval vykonať...

Po Old Neck Road Lucas zamieril na Eaglehead road. Studený morský vánok vejúci z juhu napovedal, že útesy sú už blízko. Lucas zišiel z cesty a predierajúc sa pomedzi súkromné pozemky luxusných víl, dostal sa až k pobrežiu. Spenená voda dorážala na vlhké kamene hlboko pod ním. Strmý zráz končiaci v oceáne vytrvalý príboj ohlodal až na kameň. Vyšliapanou cestičkou prekonajúc posledné desiatky yardov, konečne dorazil na Eaglehead. Skalný masív týčiaci sa vysoko nad vodnou hladinou obrastali početné borovice, schopné ujať sa i v týchto nehostinných podmienkach. Z miesta kde zastal, Lucas nevidel hĺbočinu, zato dunenie mora zvädzajúceho boj s pevninou doliehalo k nemu zo všetkých strán. Prekonávajúc neupravený terén, dostal sa až na východný cíp Eaglehead, kde neodbytné more za tisíce rokov vyhlodalo do útesu miniatúrne zátoky. Burácajúci oceán vrážal do zjazvených kameňov premieňajúc vzdúvajúc sa vodné masy na smrteľnú pascu z ktorej nieto úniku.

Lucas pristúpil k stromu vyrastajúcemu na úplnom okraji brala. Pod ním bola už len biela, zvrátená smrť. Klzký kameň prinútil chlapca pridržať sa zoschnutého konára. Keď tu naposledy bol, otec ho držal za ruku, vystríhajúci ho pred prílišným nakláňaním. Dnes nemal na výber. Pozrúc nadol, hĺbočina nemala viac než 10 yardov. Predtým sa mu zdala hlbšia. Ale za to najskôr mohol vek. Čím ste menší, tým je všetko vôkol vás rozmernejšie a väčšie. Preglgnúc, Lucasa prepadla desivá myšlienka. Čo ak pád na dno zátoky nejakým zázrakom, či skôr prekliatím prežije. Dolámaný, na vozíčku či dokonca

na lôžku, bez schopnosti ovládať vlastné telo, taký život, živorenie by bolo ešte väčším prekľatím ako skončiť doživotne za mrežami. No cesta späť už nejestvovala. Navyše, ak ho nezabije pád, dokoná nemilosrdné more.

Lucas pritisol viečka. Drobný dážd' mu bičoval tvár a navlhnuté vlasy sa lepili na čelo. V očiach mal slzy. Nikdy si nemyslel, že skončí práve takto. Roztrhaný na útesoch, abyorské prúdy jeho telo vyplavili na niektorej z pláži, kde ho šokovaní návštevníci objavia. Celý život počúval frázy o tom ako je predurčený na úspech, koľko toho môže dosiahnuť, pre svoju inteligenciu i fyzickú krásu, zdedené atribúty svojho ja, ku ktorým sám nijako neprispel. Mal sa stať špičkovým vedcom, či lekárom, vynikajúcim právnikom, manažérom, umelcom, snád' i politikom, ak by sa tak rozhodol. Neexistovali limity, po akých by nedokázal siahať. Cesta za múdrosťou, bohatstvom a snád' i slávou, dláždená starostlivými rodičmi upnutými na jediného syna. A teraz tu stál, hľadiac smrti do očí a len posledné sekundy ho delili od naplnenia jeho osudu. Osudu zločinca, vraha, nenávideného, navždy zatrateného, na ktorého koniec si ľudia čo ho poznali, spomenú s úľavou.

Pustiac sa konára, Lucas rozťahol ramená. Ako umučený na kríži, jeho nik falošne neobvinil, nespravodlivo neodsúdil. Lucas vedel, že príčiny pre ktoré tu stojí na seba privola sám. Dvihnúc nohu do neznáma, ostával posledný krok na tejto zemi, keď ako pochodeň plápolajúca na dne priepasti, k nemu doľahol hlas. Rázny, bez kompromisov, niesol len 3 slová. "Chlapče, nerob to." Hoci ho začul celkom zreteľne, v prvej chvíli mu napadlo, že je to len ilúzia vyvolaná premierou chemických zlúčených vylučovaných jeho mozgom v snahe zjednodušiť mu odchod zo sveta. No keď hlas doľahol s väčšou nástojčivosťou druhýkrát, Lucas otvoril oči. Ešte stále sa nahýnal nad priepasťou s nohou vykročenou do prázdna. Stačil nebadaný pohyb a je po všetkom. "Chlapče, počuješ ma ?" Blízky, a predsa vzdialený tón neznámeho muža ho prinútil pozrieť cez plece. Statný Afroameričan v uniforme strážnej služby stál len pár yardov od neho. Pridržiavajúc sa jedného zo skalísk, rozrušený výraz v jeho tvári naznačoval viac, než len profesionálny záujem. Nemal zbraň ani obušok, len opasok mu zdobila profesionálna vysielacka. "Ako sa voláš ?" Opýtal sa vlúdnejšie. "Lucas." Strážnik nahodil plachý úsmev. "Nemal by si ísť tak blízko k okraju. Tie skaly sú vlhké a klzké." Zavrtiac hlavou, Lucas pozrel do hĺbočiny. "Lucas, prosím, nerob to !" "Nie pane !" Zavzdychal chlapec. "Vy tomu nerozumiete. Ja musím." "Nie, nemusíš ! A rozumiem tomu veľmi dobre. A ja som bol v podobnej situácii ako ty teraz, a do konca svojich dní budem Bohu ďakovať, že ma zastavil. Nechceš to urobiť. Nechceš ublížiť toľkým ľuďom. Mame, otcovi, bratovi sestre. Určite máš niekoho kto nechce, aby si skončil tam dolu, v rozbúrenom mori." "Ale ja už som im ublížil." Zavzlykal Lucas. "Možno, ak to sám tvrdíš. Aj ja som mnohým ublížil, urobil zlé veci. Ak chceš, porozprávam ti o tom. A sám pochopíš, že nie si jediný." Muž opatrne pristúpil o krok bližšie, vystrúc pravicu. "Pod', podaj mi ruku. Porozprávame sa o tom. Ani ja sa nemám komu zdôveriť, a možno práve ty ma vypočuješ. Prosím." Lucas nedokázal trpezlivo uvažovať. Nie v stave, v akom bol. No práve úprimná prosba mohutného muža v ňom niečo zlomila. Nastaviac dlaň, muž ho pevne zovrel, pritiahnuc k sebe. Lucas bol zachránený. Aspoň nateraz. "Vďaka." Riekol strážnik. "Volám sa Róbert, ale hovor mi Bob." Pozrúc na sychravú oblohu, obaja mali šaty navlhnuté. "Pod', niekam si sadneme, kde na nás nebude tak liať." Lucas bez odporu poslúchol.

116. Strážnik Bob sa rozpráva s Lucasom

"Zober si toto. Je chladno." Riekol Bob, vytiahnuť z vaku nepremokavú vetrovku s nápisom strážna služba na chrbte. Hoci určená pre ďaleko mohutnejšie, postavy, Lucas sa v nej nestrasil. Priestranný altánok s dreveným stolom a dvojicou lavíc chránil pred dažďom, no vietor dujúci od mora prefukoval otvormi a Lucas okrem premočeného trička s krátkymi rukávami nič iné nemal. "Si smädný ?" Aj napriek zamietavému gestu, strážnik postavil pred chlapca plechovku pomarančového džúsu. "Daj si. Mám tu aj bagetu, ak by si chcel." Civejúc do stola, Lucas nereagoval. Strážnik si zložil vlhkú šiltovku z lysej hlavy. "Chlapče, ty si ma ale vystrašil. Takmer som zinfarktoval, keď som ťa tam uvidel stáť. Myslel som, že už je neskoro. Čo ťa to napadlo tam ísť ?" Lucas nebadane pokrčil plecami. "Ty asi toho veľa nenarozprávaš, že ?" Opätovne žiadna odpoveď. "Dobre. Skúsime to inak." Muž vystrel pravicu na pozdrav. "Môžem ti hovoriť Luca ? Ja som Bob." Zatrásuc chlapcovou dlaňou, Lucas prvýkrát pozrel na muža. "Koľko ti je ?" "Trinásť." "Hm, pekný vek. Mne už je 48. Dost', že ? Pre teba určite stárec. No aj mne bolo kedysi 13, 14, 15, 16. Divné časy. Chceš, aby som ti o sebe porozprával ? Ty ma snáď pochopíš." "Dobre pane." "Bob." "Dobre Bob." Pošepol Lucas, zavinúc sa do vetrovky, keďže vietor výrazne zosilnel.

"Býval som hrozný dieťa. A to som bol len o trochu starší než ty teraz. Fajčil trávu, hašiš, pil, chodil poza školu, niekoľkokrát utiekol z domu a celé dni sa neozval. Keď mi bolo 15, pridal som sa k detskému gangu. Robili sme hrozný vec. Bili sa, kšeftovali s drogami, prepádali rovesníkov aj dospelých a raz sme dokonca vykradli jeden obchod s elektronikou, aby sme ju mohli streliť priekupníkom. Bol zo mňa kriminálnik, zločinec. Vyhodili ma zo školy." Bobovu tvár skrivil bolestivý úšklabok, akoby ho ťaživé spomienky aj teraz po všetkých tých rokoch stále trýznili. "Darmo ma rodičia varovali, mama sa za mňa každý deň chodievala modliť do chrámu. Nepočúval som nikoho. Ani vlastnú matku. Až kým nás jedného dňa nechtyli." Lucasa striaslo, hoci nie od zimy. "Boli ste vo väzení ?" "Áno. Väzení pre mladistvých. Naparili mi 3 roky. A to som mal len 16. Mal som tam byť 2 roky a potom by ma presunuli do basy pre dospelých. Ale pustili ma skôr. Keď mi zomrela mama." Hľadiac do diaľky, zavalitý strážnik si snažil vybaviť obraz najmilovanejšej bytosti. "Mama bola jediná komu na mne skutočne záležalo. Chcela pre mňa len to najlepšie, celý život sa o mňa starala. A ja som ju zabil. Utránila sa kvôli mne. Ešte aj keď umierala, spomínala moje meno. A ani som pri tom nemohol byť, lebo ma držali zavretého v lochu." Zamyslený, Bob hodnú chvíľu mlčal. "Vieš aké to je Luca, keď si uvedomíš, že si zodpovedný za smrť svojej mamy ? Otec ma opustil, súrodencov nemám. Neostal nik kto by o mňa pohľadom zavadil, komu by si ma vypočul, ako ty teraz. Preto som bol rozhodnutý so všetkým skončiť, hoci..." Bob sa trpko pousmial. "Ja som si tak pekné miesto ako ty nevybral. Stačila mi aj vlaková koľaj, nech ma tam rozseká na franforce a neostane po mne ani pamiatka. Bol by som to spravil, ak by ma muž, náhodný okoloidúci, ktorého meno ani nepoznám, nepomohol. Keď som tam tak stál, ako ty dnes, presvedčil ma nech to nerobím, lebo vždy existuje nádej na zmenu. Aj keď ti je najhoršie a stratíš všetku vieru."

Lucas cítil dojatie. Úprimný príbeh dospelého muža ho zasiahol na najcitlivejšom mieste. Vedel, že svojim skutkom mnohým ublíži, zo všetkého najviac rodičom. Mama, otec, budú nešťastní, do konca života si vyčítať zlyhanie, ktoré nespôsobili, pýtajúc sa samých seba, akú chybu spravili. No, Bob nepoznal celú pravdu. Nemohol tušiť, že slovo zabitie v jeho prípade nepredstavuje len metaforu. Nie je lepšie mať mŕtveho syna, ako vedieť, že ste vychovali vraha ?

"Pane." Pošepol Lucas rozochveným hlasom. "Pre mňa žiadna nádej neexistuje. Nemôžete mi pomôcť. Spravil som strašnú vec. Tú najstrašnejšiu, akú môže človek vykonať. Preto to musím spraviť." "Niekomu si ublížil ?" Riekol Bob vážnym hlasom. "Áno." "A urobil si to úmyselne ?" Lucas prikývol. "Ako veľmi si mu ublížil. Žije ?" Lucas zaryl nechty do dlaní. Až tak priamu otázku nečakal. No teraz už na tom aj tak nezáležalo. "Žije. Ale bola to len náhoda. Nechýbalo veľa, aby zomrel. A..." Lucas si utrel vlnúce viečka. "Chcel som ho zabiť." "Aký si mal dôvod ? Chcel si mu zobrať peniaze, pomstiť sa, alebo ti ublížil ?" "Ublížil. Mne, aj mojím kámošom. A nechcel prestať, aj keď som ho prosil, aby to viac nerobil." Hľadiac na strážnika, meravá tvár ochrankára neveštila nič dobré. Lucas vedel, že je plne v jeho moci. Stačí vytiahnuť vysielacku a jeho priznanie polícii nahlásiť. Prídu si poň, dajú mu železka na ruky, odvedú ho na stanicu, kde ho čaká maratón výsluchov. Zavolajú otca, mamu, aby mu našli právniku. A potom obvinenie, súd, väzenie. Ľudia naň budú pľuť, nadávať, jeho meno sa stane synonymom zločincu. Utrápená mama, zlomený otec. Jeho skutok sa stane ich osudom. Prečo len neskočil tam dolu ?

Napäto očakávajú svoj rozsudok, Lucas takmer nedýchal. "No..." Riekol Bob napokon. "Luca, som rád, že si mi to povedal. Nebudem sa ťa vypytovať na detaily, lebo viem aké to pre teba musí byť ťažké. No vykonal si prvý krok od tej priepasti. A to je to najdôležitejšie." Nakloniac sa dopredu, strážnik potľapkal chlapca po ramene. "Ešte stále môžeš všetko napraviť. Aj keď si spravil zlú vec, ten komu si ublížil je nažive a ak ti ubližoval, sám vie, že si to aspoň sčasti zaslúžil. Nepoznám ho tak ako ty, no myslím, že až sa nabudúce stretnete, nielen ty, ale aj on bude ľutovať svoje skutky. To ja som takú príležitosť nedostal. Moja mama zomrela a nemal som jej kedy povedať obyčajné prepáč. Ospravedlniť sa jej za to, ako veľmi som ju sklamal. Ty však máš mamu i otca a hoci budú sklamaní, musíš im prezradiť to čo mne. Priznať sa." "Ale ja som všetko zničil." Zavzlykal Lucas. "Starali sa o mňa, dávali mi všetko. Chceli, aby som šiel na súkromnú školu, sporili mi na univerzitu, lebo si mysleli, že zo mňa bude vedec či lekár. A pozrite, ako som skončil ? Celé som to pokašľal." "Nie, nepokašľal. To by sa stalo iba vtedy, ak by si skočil tam dolu. Obral by si ich o to najcennejšie čo majú. O ich syna. A to si nezaslúžia. A ani ty si nezaslúžiš zomrieť." Zahaliac si tvár dlaňami, týždne potláčanú bolesť nešlo viac udržať. Lucas sa rozplakal. Strážnik mal pravdu. Vo všetkom. Samovražda by vyriešila iba jeho problémy. No mame a otcovi by spôsobila bolesť dvojitú. Bolo by to sebecké. Z tejto hrôzy nieto úniku. "Čo mám robiť ?" Lucasov hlas vyjadroval najkrajnejšie zúfalstvo, akého je človek schopný. "Luca." Riekol Bob citlivo. "Myslím, že existuje jediné riešenie. A nebude ľahké. No musíš ho spraviť. Musíš sa priznať. Povedať rodičom čo sa stalo, prečo si to spravil, oľutovať svoj čin a prijať trest. Ty nie si zlý chlapec. Ak by si bol, tak tu teraz neplačeš. Bolo by ti všetko jedno a jediné na čom by ti záležalo, aby to nikto nezistil. Viem to, lebo ja som bol takýto. Nezáležalo mi na ostatných, na to koľkým ľuďom ubližujem. Nezáležalo mi ani na mojej

mame, a jediné čo ma trápilo, aby ma nedostali. Až mamina smrť mi otvorila oči a potom ten neznámy. Pomohla mi aj viera v Boha, ale ty asi veriaci nebudeš." Lucas zavrtel hlavou. "To nevádi. Stačí, ak uveríš, že aj ty máš právo na druhú šancu. Ako každý." Hľadiac na Boba, Lucas s námahou vstal a obíduc stôl, padol strážnikovi do náručia. Nenachádzajúc slová vyjadrujúce nekonečnú vďačnosť, ostalo len pri objatí. "To bude dobré chlapče." Chlácholil ho Bob. "Len nestrácaj vieru a všetko sa na dobré obráti." "Ďakujem." Lucas zakašľal. Narastajúci chlad násobený premočenými šatami si začal účtovať svoju daň. "Luca, si celý premočený. Tu nemôžeš ostať. Pod', neďaleko mám auto, trochu sa zahreješ." Plne odkázaný na pomoc dospelého, Lucas súhlasil.

Sediac na prednom sedadle, Bob zapol kúrenie na maximum. Kabínu nadrozmerného GMC zaplavilo príjemné teplo. Opretý o bočné okienko, Lucas hľadel do neznáma. Plač už ustal a slzy osušil rukáv strážnikovej vetrovky. "Už ti je trochu lepšie?" Opýtal sa Bob s nádejou. Lucas prikývol. "To som rád. Neviem ako ďaleko bývaš, no zoberiem ťa domov. Mama a otec sa už o teba určite boja." "Ja som až z ???0 a nechcem vás zdržovať. Ale keby ste ma hodili na zastávku. Neviem však kedy ide ďalší vlak." Bob pozrel na palubnú dosku. "Za 20 minút. Zoberiem ťa tam. Máš peniaze na lístok?" Lucas posunkom naznačil nie. "To nevádi. Kúpim ti ho." Bob potom vytiahol z vrečka 20 dolár. "A tu máš, keby si potreboval viac." Lucas zobral bankovku. Teraz má dosť aj na autobus. Bob sa pousmial, rozstrapatiac mu vlasy. "To nie je zadarmo Luca. Musíš mi sľúbiť jednu vec. Že ťa už nikdy neuvidím na tých útesoch." Pochopiac všetko, Lucas odvetil rovnakým úsmevom.

117. Lucas rozmýšľa, že sa prizná

Cesta ubiehala pomaly. Poobedňajšia špička predlžovala časy stáť na jednotlivých zastávkach a ľudia trúsiaci sa preplnenými vagónmi nervózne pozerali na hodinky, myšlienkami tlačiac vlakovú súpravu vpred. Lucas nič z toho nevnímal. Usadený na konci posledného vozňa, krajinu za oknom, ani ľudskú vravu nevnímal. Slová statného černocho, zarývajúce sa do kostí, mu nedávali pokoja. Lucas bol obdarený premierou inteligencie, aby nerozpoznal realitu, hoci desivú. Bob mal pravdu. Musí sa priznať. Vypovedať rodičom čo spáchal, aký mal motív, prečo už teraz vie, ako strašne sa pomýlil a všetkého ľutuje. Nech rozhodnú čo ďalej. On sa podriadi, nech už bude trest akýkoľvek. Keďže alternatívou bola zbabelá a sebecká samovražda násobiaca bolesť tých čo ho milujú, nemal na výber.

Hľadiac na svet ubiehajúci za sklom, Lucas si predstavoval, aké to bude až vykoná priznanie - svoju spoveď. Mama skončí v slzách, otec pochyťí hrôza. Ich syn, jediné dieťa je vrahom. Neporozumejú mu, nedokážu pochopiť aká mocná môže byť túžba chrániť tých na kom vám záleží. Dookola budú opakovať reči dospelých, vyčítať mu ako im mal o šikane povedať, ako by to oni riešili a vyriešili. A čo všetci susedia a známi, spolužiaci v škole? Ich rodina sa stane vyvrheľom, verejným nepriateľom číslo 1. Otca možno vyrazia z univerzity, mamu prepustia z práce. Pokryteckí strážcovia morálky z radov dospelých si zgustnú na 'rodičoch vraha', aby samých seba ukázali ako vzor cti a pevných zásad. Spolužiaci na škole i deti čo ho poznali z neho spravia psychopata,

vyšinutého šialenca, nepríčetného blázna. Budú si o ňom vymýšľať príbehy, nafukovať každý jeho skutok. Na škole sa stane legendou, zatracovaným antihrdinom, zločincem a vyvrheľom, slúžiacim ako odstrašujúci príklad, pre tých 'dobrých' a 'spravodlivých', morom zhmotneným v ľudskej podobe, pred ktorým sa musia za každú cenu chrániť. Neveselá, nervy drásajúca predstava, a predsa kriesila nádej. Až sa prizná, svoj skutok úprimne oľutuje, otec a mama mu napokon odpustia. Pretože ho nadovšetko ľúbia a podľa Boba, nie je zlým človekom. Áno, odpustia mu, rovnako ako Josh a Jennifer. Možno nie hneď a úplne, ale oni predsa najlepšie vedia aký Connor bol. Nie sú odkázaní na pokrytco, ignorantov v médiách, vyrábajúcich z bitkára svätca.

Preglgnúc, Lucas si pokúšal vybaviť jej tvár. Nádherné črty milovaného dievčaťa. Vedel, že dnes ju videl naposledy na dlhý, veľmi dlhý čas, možno, poslednýkrát vôbec. A aj keď ho za ten čas čo budú odlúčení opustí a nájde si iného, hriala ho predstava, že odtiaľ už bude v bezpečí.

118. Lucasovi rodičia zistia, že on postrelil Connora

Kľúče zaštrngali vo vchodových dverách. Vonku sa práve začínalo stmievať a Lucas potešilo, že to domov stihol akurát včas. Hoci bola sobota, vrátiac sa o hodinu neskôr, neskorý príchod by vzbudil neželanú pozornosť. Ešte nebol na priznanie pripravený. Všetko si musí cez noc rozmyslieť. Bude to veľmi dlhá noc.

Vstúpiac do predsieni, v dome panovalo ticho. Televízor ani rádio nebežali, z obývačky neprichádzali tóny klasickej hudby a v jedálni sa nesvietilo. "Žeby neboli doma ?" Napadlo Lucas, no myšlienku hneď zavrhol. Ak by niekam odišli, okrem hlavného by zamkli aj bezpečnostný zámok. Ten však ostal odomknutý. Zvedavosť predčila zvyk zobuť sa už pri vstupe a s topánkami na nohách, zamieril do jedálne. Pohľad na rodičov mĺkvo sediacich za stolom mu sňala farbu z tváre. Zapadajúce slnko neposkytovalo dostatok svetla, no nemusel zažínať luster, aby uvidel maminu vyplakanú tvár. Obaja rodičia ho preťali pohľadom na aký sa nezabúda. Výraz otcovej tváre hovoril za všetko. Zdesenie, aké uňho jakživ nepoznal, vystriedalo krajné zúfalstvo. Jeho príčinu Lucas pochopil až keď mu zrak padol do prostriedku stola. Tam, na novinovom papieri ležala zbraň. Pištoľ, ktorou postrelil Connora. Dôkaz jeho zločinu. Krv Lucasovi stuhla v žilách. Ak by telo nemal napumpované adrenalínom, určite sa mu podlomia kolena a padne k zemi. No paralyzovaný, dokázal len bezmocne civieť na vražedný nástroj.

"Lucas, čo je to ?" Zachripel otec, hrubým, nepoznaným hlasom. Hľadiac naň, Lucas neodvetil. Otec vystrelil spoza stola, pristúpiac na krok k synovi. "Pýtam sa ťa, čo je to ?" Otcov ukazovák namierený doprostred stola v skutočnosti ukazoval naňho. "Naposledy sa ťa pýtam čo je to ?" Stratiac sebakontrolu, tentoraz už otec kričal. "Pištoľ." Pošepol Lucas. Odpoveďou mu bola facka, akú jakživ nedostal. Takmer sa sklátiac k zemi, Lucasovi vyhrkli slzy do očí. "Posaď sa !" Zrúkol otec a chvejúc sa hnevom, sám musel vykonať to isté. "Odkiaľ ju máš ?" "Šlohol som ju." "Komu ?" Lucas zavrtel hlavou. Joshua neprežradí, ani keby ho mal otec zmlátiť do bezvedomia. "Načo ti je ? Načo potrebuješ zbraň ? Navyše nabitú." Zbytočné otázky. Lucas vedel, že rodičia na ne odpovede

poznajú. Otcovi padla tvár do dlaní. "To si bol ty kto postrelil Connora ?" "Áno." Priznal Lucas bez otáľania. Teraz, keď všetko prasklo, nemalo zmysel nič tajiť. " Bože... Prečo ?" "Ty vieš prečo." Odvetil Lucas chladne. "On by s tým neprestal. Ublížoval by mne aj ostatným. Niekoľko ho musel zastaviť ?" "Zastaviť ?!?" Vybuchol otec. "Veď si ho takmer zabil ! Nepočul si McConnella ? Je zázrak, že vôbec žije. Ak by ho našli o hodinu neskôr, je mŕtvy a z teba je vrah ! To ti vôbec nevadí, že by si zabil spolužiaka ? Veď je len o trochu starší než ty." Magnetizovaný pohľadom na zbraň, Lucas ostal ticho. "Takto sa predsa konflikty neriešia, Luca. Nemôžeš strieľať po ľuďoch iba preto, že ti ublížili. To by sme sa za chvíľu všetci pozabíjali." "Prečo si nám nepovedal skôr čo ti urobil ?" Zavzlykala mama. "Mohli sme tomu zabrániť." Jej tichý, pokojný hlas znel desivejšie, než otcovo kričanie. Lucas správne tušil, že je výsledkom silných sedatív, ktoré si na upokojenie musela zobrať. "Mami, nemohli. On by s tým neprestal. A keby nie on, tak iní." "Mohli sme ťa dať na inú školu." "Ale, ja ale nechcem na inú školu ! A navyše, čo by sa tým zmenilo ? Prestal by otravovať Josha, alebo Jennifer ?" "To je absurdné !" Skončil otec Lucasovi do reči. "Ako môžeš niečo také vôbec vysloviť ? Čo nerozumieš čo si spravil ? Koľkým ľuďom si ublížil ? Jeho otec celé dni vysedáva v nemocnici a modlí sa, aby to Connor prežil. Takmer nespí, nič neje, je zúfalý. Uvedomuješ si ako trpí ? Ako si mu ublížil ? A čo my ?" Zmenil tému otec. "Rozumieš čo tvoj čin pre teba aj pre nás znamená ? Zničil si život sebe aj nám !" "Tom." Namietla mama, pokúšajúc sa zmierniť manželov hnev. "Ale Joan, načo sa tu chceme hrať ? Celý život makáme ako blázni, aby sme mu zabezpečili to najlepšie. Vždy dostal to čo chcel a potreboval. Rozmaznávali sme ho, kupovali mu najdrahšie veci, sporili mu na školu. Obetovali sme sa preňho. No on si nič neváža. Berie to ako samozrejmosť. Vieš čo by Josh dal za to mať takých rodičov ako my ?" Udrúc na citlivú strunu, otcove slová akoby vypadli z úst najlepšieho kamaráta. "Tom." Zavzlykala mama. "Veď vieš čo mu urobil." Otec udrľ päsťou po stole. "Áno, Connor mu spravil hroznú vec, a mal nám to povedať, ale to predsa nemôže byť dôvod ho chcieť zabiť. Veď to je vražda ! Najhorší zo všetkých zločinov. To ti nevadí, že do konca života na teba budú ukazovať ako na vraha a na nás ako rodičov čo ťa takto vychovali ?" Lucas preglgol. Hrdlo mu zvierala úzkosť. "A čo on ? Čo Connor ? Naňho nebude nikto ukazovať ako na zločinca čo každého bil a ponižoval ?" Lucas sa chvel, no nie hnevom. "Vieš aké to je, keď každý deň trpneš či ho nestretnieš v škole ? Čo zasa od teba bude zasa chcieť ? Či ťa len okradne, alebo ti jednu vrazí ? Vieš, aké to je sa stále báť ?" Lucas sa chytil za čelo. "Pre vás je to iba obyčajná bitka, ale pre mňa nie !" "Preto si nám to mal povedať." Lucas dvihol kútik v ironickom úškrne. "A čo by ste akože spravili ?" "Docieli by sme, aby ho vyhodili zo školy, a ak by v tom pokračoval inde, tak by ho zavreli. A už by nikoho nešikanoval. Vo väzení by sám zistil aké to je byť šikanovaný. Ak by sme povedali McConnellovi čo ti spravil, nenechal by to tak." "Fakt ?" V Lucasovom hlase sa miesilo pohrdanie so skepsou. "Myslíš, že Connor bol jediný ? Aj ten kretén Julian nás provokoval a jeho foter s tým nič nespravil." "Nás ?" Nerozumel otec. "Mňa a Josha. Posmievali sa nám, že sme teplí, že sme milenci. Rozprávali o nás hnusné veci a nahuckali aj iných." Lucas si utrel slzy. "Vieš aké to je, keď máš dievča a hovoria o tebe, že si buzerant ?" "Ale prečo vám to hovorili ? Veď to predsa nie je pravda." Mama chytila syna za dlaň. Tentoraz sa Lucas neodtiahol. Lucas si mamu premeral. Nerozumela tomu tak ako otec. "Pretože sme iní ! Pretože ja som iný !" "Ako iný ? Veď si predsa normálny chlapec. Pekný, šikovný, nadpriemerne inteligentný." "Veď práve preto som iný ! Nemám žiadnych iných kámošov okrem Josha, rozprávam inak, chovám sa inak. Nezaujímajú ma rovnaké veci ako ich.

Neznášajú ma, lebo nie som ako oni. Ale..." Lucas zastonal. "Nechcem byť inteligentný, ani pekný. Najradšej by som byť obyčajný, ako ostatní. Nie váš výnimočný synáček. Nenávidím to ! Nenávidím sám seba." Lucas mal opäť slzy na krajíčku, hoci neplakal. Neschopnosť pochopiť ho, slepota vlastných rodičov voči jeho utrpeniu ho odzbrojovala. A zbraň, nabitá zbraň, ležala tak zvodne blízko. Len po nej siahnuť.

"Čo budeme robiť ?" Opýtal sa otec. "U vás vo firme by sa nenašiel niekto, kto by ho mohol zastupovať ?" "U nás nikto nerobí trestné právo. Len obchodné, ako ja." "A niekto známy z univerzity ? Musíš predsa poznať desiatky právnikov." Mama sa zamyslela. Hrôza z objavenia zbrane pri upratovaní synovej izby ju natoľko paralyzovala, že na hľadanie vhodného právneho zástupcu ani nepomyslela. "Teraz ma nik nenapadá, ale určite niekoho nájdem kto mu pomôže." Nasledujúce myšlienky prinútili mamu k slzám. "Luca, čo si to spravil ?" Otec bol však praktickejší. "Musíme nájsť toho najlepšieho. Na výšku ho už aj tak nezoberú, tak môžeme použiť tieto peniaze. Šetrili sme ich zbytočne." "Tie nesmieme použiť. Máme predsa aj iné úspory." "Aké iné úspory ?" Namietol otec. "Veď máme hypotéku. Čo ak mňa, alebo teba vyhodí z práce ? Z čoho ju budeme splácať ?" "Prečo by nás mali vyhodiť z práce ?" Stále v šoku, mama nebola v stave pochopiť širšie súvislosti. "Nevidela si tú hystériu v médiách ? Vieš čo z toho spraví, až zistia kto je strelcom ? Vyrobia z toho sociálnu drámu. Synáček z bohatej rodiny postrelil chudáka. Nikto nebude počúvať ako ho Connor šikanoval. Veď z neho vytvorili takmer svätca. A teraz nás roznesú na kopytách. Budú Connora brániť, ospravedlňovať ťažkým detstvom, ako za nič nemôže. Vymyslia si čokoľvek, len aby nemuseli priznať, že je grázle a škola s tým nič nerobila." Otec si utrel vlhké čelo. "Bože... Viem si to živo predstaviť. Z nášho syna spraví čudáka, sociopata, rozmazaného zbohatlíka čo od rozkoše strieľa po deťoch. A z nás spraví monštra čo ho tak vychovali. Budú sem chodiť, k nášmu domu a pýtať sa susedov čo sme zač, hrabať sa v našej minulosti, vyťahnu na nás čokoľvek, len aby dokázali svoju pravdu. Nikto nám neuverí, že sme týždeň nezistili, že to bol náš syn. Obvinia nás, že sme ho celý čas kryli. Pôjdu s tým za dekanom, na katedru. Ak sa k tomu pridajú aktivistickí študenti čo do všetkého strkajú nos, vyrazia ma a ostaneme bez príjmu." Mama pokynula hlavou, akoby stále nemohla uveriť, že dnešný podvečer nie je iba snom, z ktorého ju milostivé ráno prebudí. Otec ju chytil za ruku. "Joan, koľko mu hrozí ? Koľko mu môžu dať, keď to Connor prežije ? Zoberú do úvahy, že ho šikanoval ?" Pozrúc ma manžela, otázka ju ohromila. "Ja neviem. Naozaj neviem. Luca..." Mamin bolestivý ston predstavoval to najdesivejšie čo Lucas v živote počul. Zronená, na pokraji kolapsu, až teraz si Lucas naplno uvedomil komu zo všetkých najviac ublížil. Otec sa snažil mamu chlácholiť, no zbytočne. Ťarcha synovho zločinu ju ochromila. "Vidíš, čo si spôsobil ?" Otcova pichľavá výčitka sa do chlapcovej duše zabodla ostrejšie než mušketerský kord. "Mali sme s tebou veľké plány, chceli sme pre teba to najlepšie, aby si študoval, bol úspešný. A teraz je všetko v troskách. Pôjdeš do väzenia, kde stratíš najkrajšie roky svojho života. Nikdy ťa na žiadnu školu nezoberú. Ostaneš bez vzdelania a bez šance na dobrú prácu. Celý život budeš mať skazený." Pritúliac sa k manželke, pobožkal ju na vlasy. "Zničil si život sebe aj nám. Ty budeš sedieť vo base, kde ti tí grázli spraví zo života peklo a my sa tu s mamou utrápime. To má byť tvoja vďaka za to čo sme pre teba spravili ?" Lucas neodvetil. Tu už bolo akékoľvek vysvetľovanie zbytočné. Otec ho práve odpísal a mame žiaľ zlomí srdce, ako matke strážnika na Eaglehead. Existovala jediná možnosť. Lucas sa strhol a schmatnúc zbraň, nerozumne položenú uprostred stola, vyskočil do stola.

"Lucas, čo to robíš ?" Skríkol otec, pustiac mamu. Zvierajúc jej rukoväť oboma dlaňami, Lucasove oči divoko planuli. Nemieril ňou na rodičov, ani do zeme. "Luca, polož to !" Zastonala mama. Lucas zavrteľ hlavou. "Ja do žiadnej basy nepôjdem." "Dobre, nepôjdeš." Zachripel otec nepresvedčivo. "Ale teraz ju pekne vráť späť na stôl. Je stále nabitá, a nechceš predsa nikomu ublížiť." Podvihnúc ruky, tentoraz už hlaveň smerovala doprostred stola. "To nás chceš zabiť ?" So slzami na krajíčku, Lucas pozrel na otca. "Nie. Iba seba." Ako to Lucas povedal, priložil si pištoľ k ľavému spánku. "Luca, nie !" Skríkla mama, a aj by sa vrhla k synovi, ak by ju otec nezadržal. Chvejúca sa dlaň a kropaje potu na čele prezrádzali chlapcovo rozpoloženie. "Luca, prosím." Bledý ako stena, otec takmer nedýchal. Stačilo, aby Lucas potiahol prstom a je po všetkom. "Len sa upokoj, dobre. Nemyslel som vážne, to čo som povedal. Prepáč mi, ak som sa ťa dotkol. Odlož tú zbraň. Na kolenách ťa prosím." Lucas preglgol. Tlačiac si kovové ústie k hlave, koža mu na tom mieste zbelela. Slzy stekajúce po lícach nešlo zastaviť tak, ako nešlo zastaviť to čo ho čaká. "Mami, oci." Vyhĺkol Lucas s námahou. "Nechodte za mnou, lebo to spravím." Ako to Lucas riekol, zvrtnúc sa na päte, vyrazil k dverám. Rodičia sa nestihli ani spamätať a už bol preč.

119. Lucas varuje Josha, že všetko prasklo

Neskorá večerná hodina zahalila mesto do tmy. Svit pouličných lúčov odhaľoval poloprázdne ulice rezidenčnej zóny. Večerná špička už dávno pominula a vyasfaltované cesty iba občas skrížilo auto obyvateľa štvrte, zdržiaceho sa v práci. Osamelého bežca prekonávajúceho posledné desiatky yardov k určenému cieľu si nemal kto všímať. Šprintujúc od svojho domu, Lucas bolesť necítil. Telo napumpované adrenalinom potlačilo fyzické prejavy únavy. Ošarpaný dom s nevelkým pozemkom a schátranou šopou už mal takmer na dohľad. Lucas konečne zastavil. Neprekročiac hranice neoplotenej záhrady, pozrel do okna na poschodí. V izbe sa svietilo. "Je doma." Pomyslel si Lucas, vytiahnuť mobilný telefón. Od chvíle čo opustil Jennifer, ostal vypnutý. Dobre, že ho nezahodil, ako pôvodne zamýšľal. Stlačiac tlačítko na ráme prístroja, operačný systém výkonného zariadenia nabehol takmer okamžite. Lucas klepol na ikonu blankytného telefónu. Chcel ho priložiť k uchu, keď mobil opakovaným zapípaním oznámil doručenie správ chatovacej aplikácie. Všetky mali spoločného odosielateľa - Jennifer. Teraz na ne neostal čas. A možno ani neostane.

Lucas vybral prvý zo série kontaktov a v mobile sa ozval vyzváňací tón. "Prosím, dvihni to." Pošepol pre seba. Jeho obava bola oprávnená. Za posledný týždeň s ním Josh takmer nekomunikoval. Odoslané správy ostali bez odpovede, pokusy o telefonát končili nedvihnutým hovorom. Aj preto Lucas pocítil obrovskú úľavu, keď sa na druhej strane ozval známy hlas. "Haló ?" "To som ja Lucas. Stojím tu pred tvojim domom. Potrebujem s tebou hovoriť." "Hneď teraz ?" "Jasné, že hneď teraz. Veď preto som prišiel." "Stalo sa niečo ?" "Pod' dolu a poviem ti." Nástoživý tón Lucasovho hlasu nepripúšťal žiadne ale. Na vysvetľovanie neostal čas. "Tak dobre." Súhlasil Josh a jeho tvár sa zjavila v okne. Nedajúc na seba nič poznať, Lucas mu zakýval. Hovor sa prerušil a Lucas pohľadom hypnotizoval dvere. Vedel, že veľa času im neostáva. Rodičia už určite zbúrcovali McConnella a je iba otázkou minút, kým sem niekto z policajtov dorazí. O pôvode

zbrane mama s otcom nevedeli, no akiste sa dovŕpia, kde by teraz v noci mohol ich syn zamieriť. Trvalo to celú večnosť, kým Josh zbehol z poschodia. Nakuknúť von, našťastie na sebe nemal pyžamo. Stojac na chodníku pri ceste, Lucas naň nástojčivo zamával. Zaskočený, Joshovi neostal nič iné len sa obuť a vyraziť za ním. Presne to Lucas očakával.

"Čo sa stalo ?" Zopakoval Josh otázku. "Prasklo to. Rodičia objavili zbraň a vedia, že som to bol ja. Musel som zdrhnúť z domu." Josh zmeravel. "Ty si ju nezhodil ? Povedal si, že sa jej zbavíš." "Áno. Nespravil som to, ale teraz už na tom nezáleží. Musíme vypadnúť." "Kam ?" V Joshovej tvári sa črtala bezmocnosť. Nedostal hysterický záchvat, ani ho neprepadla panika. Akoby to čo sa stalo, aj napriek Lucasovým uistenia očakával. "Všetko mám premyslené. Tu nemôžeme ostať. Za chvíľu tu budú fízli. Pod', viem kam pôjdeme." Lucas zdrapil kamaráta za ruku a spoločne sa pustili do behu. Skôr než zmizli za rohom, Josh ešte raz pozrel na svoj domov. Možno naposledy v živote.

120. Lucasovi rodičia vypovedajú McConnellovi

Zhrbená nad jedálenským stolom, Lucasovej mame neostávala energia už ani na vzlyky. Z nočnej mory započatej objavením zbrane v synovej izbe sa nešlo prebudiť a i silná dávka liekov na upokojenie prestávala účinkovať. Akoby aj akákoľvek chémia mohla zmieriť obavu o chlapca, syna blúdiaceho nočnými ulicami, so zbraňou v ruke, balansujúc na hranici medzi životom a smrťou ?

Jej manžel Thomas Jones nedokázal obsedieť. Od chvíle čo sa mu podarilo spojiť s McConnellom, chodil po priestornej obývačke ako dravec v klietke a iba občasne, pohľadom cez okno kuchyne skontroloval či pred domom nezaparkovalo policajné vozidlo. Napäté ticho okrem mužových krokov narušal len tikot nástenných hodín.

O minútu o dve pokoj nočnej ulice preťalo kvílenie pneumatík. Bez majáka či výstražnej sirény, McConnell odstavil svoju Toyotu RAV4 hneď za autom majiteľa domu. "Je tu." Lucasov otec sa rozbehol k dverám. V policajnej bunde, so zbraňou na opasku, statný muž sa Lucasovmu otcovi nemusel predstavovať. "Pod' ďalej. Joan je v obývačke." Zachripel Thomas Jones. "Dobrý večer." Pozdravil McConnell Jonesovu manželku. Pozrúc naň, otázku ani nemusela vysloviť. "Rozbehli sme pátranie. Mám všetkých disponibilných mužov v uliciach, no zatiaľ sme ich nenašli." "Bol si u Foleyových ?" Opáčil Lucasov otec. "Nie, ale poslal som tam kolegu." Nasledujúce myšlienky prinútili McConnella k ospravedlňujúcemu výrazu. "Lucas tam bol, no obaja sú preč. Lucas aj Josh. Rodičom povedal, že ide pred dom a keď sa nevracal, matka vyšla von, a už tam nebol. Lucas ho prišiel varovať." "Myslíš, že s tým Josh niečo má ?" "Jeho otec vlastní Glock 17. Mal ho v trezore, no zmizol odtiaľ. Nezistili sme to, pretože ju kúpil v Texase a tam povinná registrácia neexistuje." "Keď ju však mal v trezore..." Rozmýšľal nahlas Lucasov otec. "Ako sa k nej mohol Josh dostať ?" "Asi poznal kód. Joshov otec sa zaprisahával, že trezor bol uzamknutý a jeho žena to potvrdila. No mal jednoduchú kombináciu a najskôr ju chlapec zistil." "Bože..." Zavzdychal Thomas Jones, a ak by bolo kde, tak od zlosti udrie. "Majú náskok maximálne 15 minút a pátrajú po nich všetci.

Nenapadajú vás nejaké miesta, kde radi chodili ? Obchodný dom, reštaurácia, park ? Čokoľvek." "Pár krát boli v ???0 parku." Vyhŕkla mama. "Aj naposledy, asi pred týždňom sa tam stretli." McConnell si poznamenal názov do poznámkového bloku. "Nemajú na okolí príbuzných, známych či priateľov, kam by sa mohli ukryť ?" "Lucas nemá veľa kamarátov." Dodal zamyslene otec. "A dievča ?" "To áno ! Jennifer. Je to jeho spolužiačka. Ako sa volá druhým menom ?" "Myslím Scottová, ale nie som si istá." "To nevadí. Ak je to jeho spolužiačka, zistíme to." Uistil Lucasovu mamu McConnell. "Čo mal na sebe ?" "Iba tričko. Biele tričko. A rifle." "Žiaden nápis ?" "Lucas nosil tričká..." Lucasov otec sa zarazil. "Nosí tričká bez nápisov. Aj školské oblečenie kvôli tomu odmieta." "A číslo mobilného telefónu ? Ak ich má viac, tak všetky. Aj staré, ktoré nepoužíva." Otec nadiktoval čísla z hlavy. "Dobre." Zahlásil McConnell zastrčiac notes do vrecka. "Ak má mobil zapnutý, tak ho rýchlo nájdeme. A keby ste si na čokoľvek spomenuli, hoc úplnú banalitu, okamžite mi volajte. Mobil mám pri sebe, takže môžete kľudne celú noc. Nezastavíme sa kým ho nezadržíme." "Ale čo tá zbraň ?" Zastonal otec. "Mal v nej dva náboje." "Iba dva ?" "Vyzeralo to na dve. Ale ja sa v zbraniach veľmi nevyznám." "Prečo sme ich nevytiahli ? A prečo sme ju len dávali na stôl ?" McConnell neodvetil. Rád by Lucasovu mamu uchvácholil povzbudením, no teraz na to nebol vhodný čas ani miesto. Aj keď prípad s takto mladým páchatelom zatiaľ nemal, policajné štatistiky boli neúprosne. Väčšina mladistvých páchatelov, ak sa dostane do bezvýchodiskovej situácie a má prístup k zbrani ju proti sebe použije. A dva náboje znamenali ohrozenie oboch chlapcov. Hľadiac na tvár matky, ktorej syn je už možno mŕtvy, McConnell využil všetok svoj rodičovský cit. "Joan, urobíme všetko čo je v našich silách. Chlapcov som informoval v akom stave sa Lucas nachádza a vedia, že je ozbrojený. Sú to 13 roční chlapci, a nikto po nich strieľať nebude." Lucasova mama by McConnellovi poďakovala, no obavy o život syna víťazili. "Vďaka Carter." Riekol otec a obaja muži podali dlane. Obaja vedeli svoje.

McConnell vybehol z domu a skôr než naštartoval, spustil policajný vysielaciu. "Tu McConnell. Lucas Jones po ktorom pátrame mal na sebe biele tričko bez nápisov a rifle. Fotku Joshua Foley už máte ?" "Áno." Prisvedčila operátorka v rádiu. "Rozposlali sme ju všetkým posádkam." "Výborne. Okamžite mi zistite kde býva Lucasova spolužiačka Jennifer. Priezvisko je možno Scottova. Chodia spolu do triedy. Vypočúvali sme ju, takže bude v spise." "Moment pane, hneď to bude." "A dám vám čísla Jonesových mobilov." McConnell nadiktoval trojicu čísel, ktoré po ňom policajka pre kontrolu zopakovala. "Nech nám operátori okamžite zistia ich posledné polohy. A preverte aj Folyeho mobily." "Rozumiem pane. Inak, tu je tá adresa tej Jennifer." Policajná operátorka nadiktovala ulicu i číslo domu Jennifer Scottovej. "Výborne. Idem tam. Pošlite hliadky k Jonesovým a Foleovým, ak by sa náhodou vrátili." Dupnúc na plyn, McConnell prepol vysielaciu do režimu priameho spojenia s ostatnými posádkami. "Všetkým jednotkám. Podozrivý Lucas Jones je ozbrojený. Podľa rodičov mal v zbrani 2 náboje, no nedá sa vylúčiť, že môže mať pri sebe ďalšie. Dávajte si pozor. Je v zlom psychickom rozporení a rodičom sa vyhrožoval samovraždou. Môže konať nepredvídateľne. Ak spozorujete podozrivých, okamžite mi to hláste. Zásah len na môj povel." McConnell sa na chvíľu odmlčal, hoci zrýchlený dych v mikrofóne ho usvedčoval, že spojenie neukončil. "Ľudia, dávajte na seba bacha, no zároveň myslite na to, že hľadáme dve 13 ročné deti. Jedného z nich osobne poznám. Nechcem, aby dnešná noc skončila tragédiou. Buďte preto maximálne opatrní. Vďaka."

121. Josh sa Lucasom idú skryť do lesa

Svit mesiaca v splne zalieval lesnú cestu intenzívnou žiarou. Vysoké kmene stromov vrhali dlhočizné tieň a konáre zápasiace s narastajúcim víchrom prašťali. K strašidelnej atmosfére v tejto dobe takmer ľudoprázdneho Harold Parker State Forest chýbalo už len vzdialené zavýtie vlkolaka chystajúceho sa vyraziť na dnešný lov. Ani jeden z osamelej dvojice chodcov sa obavami prislúchajúcimi ich veku nezaťažoval. Tie skutočné, čo ich doviedli až sem, do opusteného lesa mali stále v päťach, a je len otázkou času, kým sa zhmotnia do podoby uniformovaných prenasledovateľov, pred ktorými nieto úniku.

Aj napriek celodennému vyčerpaniu, Lucas šliapal do mierneho svahu svižným tempom. Hnaný strachom o seba i svojho priateľa, Josh mal čo robiť, aby mu stíhal. Jeho hlasité vzdychy prekonávali aj hukot lesa. Obaja mlčali. Od chvíle čo Lucas vytrhol priateľa z pokoja jeho domova, takmer neprehovorili. Ponorení do neveselých úvah, Lucas sa snažil na ne nemyslieť. Musel sa sústrediť na prvého iného. Teraz je už po nich akiste vyhlásené pátranie. Rozposlané núdzovým varovným systémom do mobilných telefónov na noc sa ukladajúcich obyvateľov mesta, do rána ich tváre spozná každý. Vyvrheli, kriminálnici, ozbrojení zločinci. Možno do toho Josha nemal zaťahovať. Ale teraz už na tom nič nezmení. Našťastie, lístky prímestského spoja zakúpil v automate a v poloprázdnom prostriedku hromadnej dopravy nik z opozdílcoch náhliacich sa domov im nevenoval pozornosť. Kým policajti začnú prehľadávať kamerové zábery cestujúcich, prejdú dni a oni budú v bezpečí - inom štáte, tam kde po nich miestna polícia nepôjde. Josh, mechanicky nasledujúci kamaráta, ani nepípol. Žiaden plač či hysterické scény, akoby ich odhalenie očakával, fatalisticky zmierený s osudom. Lucas netušil či Josh uveril jeho lžiam ako má všetko premyslené a policajti ich nedostanú. Najskôr nie. Veď nemá päť. Ale niekedy je lož milosrdnejšia ako pravda. Lucas sa snažil na pravdu nemyslieť, kráčajúc ďalej.

Lesná cesta sa narovнала a Lucas zmiernil tempo. Od cieľa ich nočného pochodu, veže na pozorovanie vtákov na brehu jazierka Stearns Pond, ich delilo posledných pár sto yardov. Vietor takmer ustal, no z ťažkých mračien zahaliacich trblietajúcu sa obežnicu Zeme sa pustil dážď. Kvapiek rýchlo pribúdalo a ani husté koruny stromov neposkytovali dostatočnú ochranu. "Do pekla." Zahrešil Lucas tak, aby to jeho spoločník začul. "Už sme takmer tam. Zbehneme to, nech nie sme mokří." Nečakajúc na potvrdzujúci súhlas, Lucas sa pustil do behu. Temnú siluetu nevysokej stavby z dreva zvýrazňoval svit mesiaca raziaci si cestu oblačnosťou. Lucas sa chcel obzrieť cez plece či ho kamarát nasleduje, keď šliapnuc do nehlbokej ryhy na ceste, celý svet sa prevrátil. Stratiac rovnováhu, iba pohotovový reflex zabránil, aby nedopadol na tvár. Skríknuc od bolesti, lakte a kolená zmiernili následky pádu. "Áááh." Zrúkol Lucas do noci. Krik priateľa prebral Josha z letargie a pribehnúc mu na pomoc, sklonil sa k nemu. "Si OK ?" Syknúc od bolesti, Lucas sa chytil za stehno. "Noha, kotník. Asi som ho vyvrtol." "Pozriem sa ti na to." Ponúkol sa Josh. Ako pravidelný návštevník skautských táborov (z donútenia, nie dobrovoľne), poznal základy prvej pomoci i spôsoby ako znehybniť vyvrtnutý členok. "Nie tu. Až tam." Kývol Lucas k veži. Syčiac a ochkajúc, Lucasovi sa za kamarátovej

pomoci podarilo vstať a skackajúc na jednej nohe, po chvíli sa dotrmácali k rebríku. "Chod' prvý." Zhlásil Lucas. "Ja to zvládnem." Josh poslušol, a len čo bol na plošine vežičky, sklonil sa nadol, aby v prípade potreby mohol Lucasovi pomôcť. Opatrne našľapujúc, Lucas už bol takmer hore, keď zbraň za nohavicami zavadila o jednu z priečok a s kovovým cvengotom dopadla na zem. "Ja po ňu pôjdem." Navrhol Josh. Lucas zavrteľ hlavou a strastiplnú cestu nahor si zopakoval v opačnom smere. Zbraň ležala v kaluži vody, kam sa odrazila po dopade na kamenný klin o ktorý bol rebrík opretý. Viditeľný škrabanec na pravej strane hlavne jej pôvodného majiteľa trápiť akiste nebude. Vyšťverajúc sa nahor, Josh mu podal pravicu. Z posledných síl Lucas prekonal záverečnú priečku a bolesťou i vyčerpaním sa zvalil na drevenú podlahu vyhliadkovej veže. Tvrdá a nepoddajná, ako každé drevo, no aspoň sem nepršalo. Pred vetrom ich chránili bočné steny a hoci šaty mali navlhnuté, teplá letná noc zmierni pocit chladu.

Lucas sa chytil za kotník. Prvotná bolesť pomaly ustupovala, no pri pokuse pohnúť chodidlom sa opäť ozvala. "Pozriem sa ti na to, dobre ?" Navrhol Josh. Lucas vďačne prikývol. Uvoľniac šnúrky topánok, Josh kamarátovi zobul obe topánky i ponožky. "Zasvietim na to." "Nie !" Zarazil ho Lucas. "Nesmieme zapínať mobily. Hneď by nás vypátrali." Lucas sa s námahou posunul, aby mu na nohy dopadala mesačná žiara. Tá musí stačiť. Josh si prisadol a ako skúsený záchranár začal obzerať zranenie. Hoci od nešťastného stúpnutia neprešlo ani 10 minút, Lucas mal pravý členok viditeľne napuchnutý. "Trochu ním pohnem. Bolí to." Výraz kamarátovej tváre Josha presvedčil, aby s tým ihneď prestal. Josh nahmatal ľavý členok. Bez dostatku svetla sa musel riadiť dotykmi. "Vyklbené to najskôr nebude, no bude z toho riadny výron. Už teraz to máš nafučané a do rána to bude ešte väčšie." "Super." Zhlásil Lucas neveselo. "Mal by som ti to obviazať." "A čím ?" Lucas mal pravdu. Nemali tu lekárničku s tlakovým obvazom, ani kusisko látky, z ktorého by obvaz vyrobili. "Urobím ho zo svojho trička." Josh si nadvihol vrchnú časť ošatenia, že ho zoblečie. "Prestaň !" Zavrčal Lucas. "V noci bude kosa. Nemôžeš tu sedieť holý. Zvládnem to aj bez debilného obväzu." "Dobre, tak skúsím masáž. Niekedy to pomáha." Pripadajúc si zvláštne, Lucas sa nebránil. Joshove dlane hladili poranené miesto s citom ako keď ho ma mama hladila. Za iných okolností a na inom mieste by Lucas túto formu pomoci odmietol. Veď čo by si tak pomysleli spolužiaci, ak by ich náhodou zazreli. No tu, v temnom lese na brehu opusteného jazera ich nik nezazrie.

"Čo budeme robiť ?" Riekol Josh zamyslene. "Tu nemôžeme ostať. Musíme zdrhnúť z Massachusetts. Ráno ide z Middleton bus do New Hampshire. Až sa tam dostaneme, miestni fízli utrú ústa. To by museli zavolať FBI, aby po nás mohli do iného štátu. A kým zistia, že sme zdrhli z Massachusetts, budeme dávno preč." "A odkiaľ zoberieme prachy ? Nemáme nič, ani jedlo." "Na kreditke mám pár sto dolárov. Ráno ich ešte v Middleton všetky vyberiem a potom ju zahodím, aby sme nezanechali stopu. A keby bolo najhoršie, niečo šlohnem. Ale iba ja. Neboj, teba do toho nezatiahnem." Josh nič nepovedal, hoci nebolo náročné uhádnuť čo si o kamarátovom pláne myslí. "A kde budeme bývať ? Prachy z kreditky nám dlho nevydržia." "Ja viem." Prisvedčil Lucas. "Mám kámoša na západnom pobreží, v Oregone. Naši o ňom nevedia. Má chatu v lese. Raz som tam bol. Je to perfektný zapadákov. Najbližšia dedina je 3 míle. Tam nás nikto hľadať nebude. Je mi zviazaný. Raz som mu pomohol. Teraz pomôže on nám. Môžeme tam ostať mesiace." "A z čoho budeme žiť ? On nám predsa prachy nedá a ja

robiť nič neviem." "Čo by si nevedel ?" Riekol Lucas vyčítavo. Nemal rád, keď sa Josh takto podceňuje. "Ja hrám perfektne na klavír a ty vieš spievať. V tej chate má kámoš klavír aj Internet. Budeme točiť hudobné videá, samozrejme, bez našich ksichtov, a dávať to na Youtube a Spotify. Vieš aké prachy sa na tom dajú trhnúť ? A môžeme hrať hry, alebo pozerať filmy a komentovať to. Idiotskí influenceri ako ???0 či ???0 na tom hrabú milióny, a to majú dvojciferné IQ po trojnásobnom upgrade. Tak čo by sme aj my nemohli ?" Lucas sa prisunul k Joshovi, zložiac si hlavu na jeho rameno. "Neboj Josh. Postarám sa o teba. Si najlepší kámoš akého mám, a nedovolím, aby ti ublížili." Josh sa placho pousmial. Dobre vedel, že Lucasove reči sú len bohapustým táraním. Nedôjdu ani do Middleton, nieto do New Hampshire či Oregonu. Ale teraz, opustení a sami, na budúcnosti nezáležalo. Aj tak žiadnu nemajú. Existovalo len tu a teraz. Oprúc sa o priateľa, Josh prižmúril viečka, dúfajúc, že táto chvíľa nikdy neskončí.

122. McConnell sa s Johnsonom rozpráva o prenasledovaní

McConnell odparkoval svoje auto na obvyklom mieste vyhradenom pre policajného kapitána. Pretrúca si tvár, pohlcovala ho únavu. Viac psychická než fyzická. Aj keď to od neho nevyžadovali predpisy, posledné 2 hodiny strávil bezcieľným prečesávaním nočných ulíc. Vedel, že je to zbytočné. No predsa len bol puntičkár. Ak sa tie deti zastrelia, bude si do konca života vyčítat' či nemohol spraviť viac.

Vystúpiac z auta, policajná stanica bola vysvietená ako vianočný stromček. Kancelárie, kde snažívi kolegovia zhromažďovali údaje z centrálného dispečingu, chodby po ktorých sa trúsili vyčerpané hliadky, aby si dali kávu či krátku toaletu pred ďalšími hodinami v teréne. Dnešná noc bude dlhá.

McConnell zamieril do miestnosti centrálného dispečingu. Trojica policajných operátorov so slúchadlami na ušiach bola tak zaujatá prácou, že si príchod nadriadeného vôbec nevšimla. Niežeby na tom záležalo. Aj tak im nemohol pomôcť. Úspech dnešnej pátračky závisí najmä od šťastia. Ak sú chlapci ešte v meste, napokon ich nájdu. Snáď živých.

McConnell pozrel na nadrozmerný display mapy mesta. Zobrazoval presnú polohu policajných hliadok i miesta, ktoré za noc stihli prebrázditi'. Teraz sa sústreďujú na opustené budovy a priemyselné areály. V mieste ich až tak veľa niet, no bary a nočné podniky vzhľadom na vek hľadaných neprichádzali do úvahy. McConnell pohľadom túžil tlačiť ikony policajných áut na mape dopredu, uvedomujúc si, že Lucas a Josh môžu byť mimo mesta. Ak nastúpili na autobus do Bostonu, dnes v noci ich nenájdu.

Rozmýšľajúc nad neradosnými vyhliadkami, McConnell pocítil, ako mu niekto poklepal po pleci. Johnson. Mladší, holohlavý kolega držal v pravej dlani poháre od kávy. "Dáš si ?" McConnell ponuku neodmietol. Zatvoriac dvere dispečerskej miestnosti, obaja sa presunuli do pokojnejšej kancelárie. "Mal by si sa vidieť v zrkadle." Podpichol Johnson. McConnell si uchlipol z kávy. "Stále nič ?" Johnson zavrtel hlavou. "Chlapi prešli všetko. Parky, opustené miesta, podchody, mosty, zastávky, a stále nič. Vrtuľník prečesáva

Middlesex Fells ako si nariadil, ale zatiaľ samá voda. Podľa mňa tí dvaja v meste nie sú. Ak zdrhli do Bostonu, je to v prdeli." McConnell pokrčil plecami. "S tým nič nenarobím. Volal som prokurátorovi. Ak ich do rána nechytíme, vyhlásime celoštátne pátranie. Len dúfam, že nespravia nejakú hlúposť." "Iných kamarátov rodičia nespomínali ?" Opáčil Johnson. "Štatisticky je to najpravdepodobnejšie miesto, kde sa môžu ukrývať." "Rodičia o nikom ďalšom nevedia. Iba Foley a Scottová. Ráno preklepneme všetkých v triede. Možno niečo vedia. No teraz je nám to nanič." "A čo Scottová ? Naozaj myslíš, že o tom nevedela ?" McConnell naznačil nesúhlasné gesto. "Pochybujem. Poznajú sa len pár týždňov. Pre Lucasa to bolo prvé zaľúbenie a pre ňu vlastne tiež. Potom sa pohádali, rozišli a stretli sa až po streľbe, paradoxne na tom stretnutí s ľuďmi, čo sme robili." "Ten malý bastard tam bol ?" Začudoval sa Johnson. "Áno, s rodičmi. A tam sa opätovne stretli a potom na spomienke na Phillsa, ktorú mali ďalší deň." "Aj tak bol ?" McConnell zamyslene prikývol. "To je vážne perverzné. Prísť na spomienku na svoju obeť ? Ten hajzel je chorý ! Ukážkový psychopat." "To neviem. Tomu dievčaťu sa k všetkému priznal, ospravedlňoval sa, plakal. Podľa nej sa chcel zabiť. Písala mu, aby to nerobil. To mi ako správanie psychopata nepríde." "A kde bol celé poobedie ?" McConnell si opäť uchlipol z kávy. "To Scottová nevie. Písala mu správy, no keď od nej odišiel, viac sa neozval. Domov prišiel až o siedmej, tak neviem. Možno sa len poflakoval po meste. Škoda, že nám to nenahlásila. Už sme ho mohli mať. No bála sa to povedať rodičom." "To je neskutočné !" Vybuchol Johnson. "Rozmaznané deti, čo nevedia čo od rozkoše." "Majú iba 13." Namietol McConnell. "Pre to dievča to bol tiež šok. Lucas jej to povedal len dnes na obed. Nemáš deti, tak nevieš ako premýšľajú. Čo by si robil ty na ich mieste ?" "No určite to povedal aspoň rodičom." McConnell mávol dlaňou. "Vieš sa vôbec vžiť do pocitov takého decka ? Phills obťažoval aj ju. Napadol Lucas aj Josha. Ponižoval ich, vydieral. Z toho by preplo aj odolnejším náturám ako chlapcovi z dobrej rodiny čo hrá na klavíri a trénuje vodné pólo. Jeho otca poznám. Je to zarytý pacifista čo neznáša zbrane. Je to pre oboch strašný šok." "Ty sa ho zastávaš ?" Zavrčal Johnson vyčítavo. "Chlapčeka čo mal všetko ? Ak by ho nerozmaznávali, nemusel takto skončiť. Šikanovaných detí sú milióny, a nikto nestrieľa po spolužiakovi, lebo ho zbil. Phills je grázlel, ale toto je šialené." McConnell neodvetil. Vedel, že kolegu nepresvedčí, a tak to ani neskúšal. "Mobily majú stále vypnuté ?" "Áno. Obaja ich vypli, keď utiekli od Foleyho. No sú monitorované, takže až ich opäť zapnú, dajú nám okamžite vedieť. Ale zatiaľ nič." McConnell prikývol. Ostávalo iba dúfať, že nebude príliš neskoro.

123. Josh opúšťa Lucasa

Josh sa opatrne odtiahol. Lucasova hlava mu klesla do lona, no ani tento pohyb priateľa neprebudil. Drkocúc zubami, Josh zadržal kýchnutie. Vyčerpanie naň doliehalo, hoci organizmus nabudený emóciami stále nepremáhal spánok. S vypnutým mobilom, Josh netušil koľko je hodín. Akiste už po polnoci, rodičia zalarmovali políciu a jeho mama teraz najskôr plače v kuchyni. Polícia jej nepochybne farbisto opísala v čom je jej syn namočený a otec ho už snáď i stihol prekliat'. Všetci ho budú nenávidieť, tak ako Lucasa. Nepochopia čím si on a jeho priateľ prešli. Všetko čo vykonal, vykonal pre Lucasa a Lucas preňho - najlepšieho kamaráta.

Hľadiac na mdlý, bezduchý kotúč Mesiaca, putujúci si oblohou, Josh preglgol. Vedel, že z tejto mizérie nie je úniku. Dostanú ich. Žiaden New Hampshire, či Oregon sa konať nebudú. Nevystřčia ani nos z lesa, bez toho aby ich nechytli. Neostávalo nič iné, len sa vzdať. Zanechať priateľa osamote, napospas osudu. Bude to podľa, zákerné, ale ak to spraví teraz, keď Lucas spí, až precitne, možno sám pochopí, že nemal iného východiska.

Josh opatrne nadvihol hlavu spiaceho kamaráta a položil ju na drevenú podlahu. Mať tak bundu či sveter, nech Lucas neleží na doskách, no pri úteku z domu, žiadne zvršky nezobral. Pozrúc naň, neskorá noc rozohnala mračná a Lucasovu tvár ožaroval mesačný svit. Bola to nádherná tvár, prekrásne črty úžasného človeka, ktorého tak veľmi miloval. Najskôr ho už nikdy neuvidí. Rozdelia ich, obžalujú a odsúdia, ako to so zločincami zvyknú robievať. A donútia, aby jeden vypovedal proti druhému. Poznajúc sa, Josh vedel, že vyhrážkam ziapucich policajtov neodolá. Nie je tak silný ako milovaný Luca.

Josh civel na kamaráta tak dlho ako sa len odvážil. Zavrúc viečka, odvrátil zrak. Vstanúc, chcel podísť k rebríku, keď uvoľnená doska zaprašťala. Zaváhajúc, nenašiel odvahu obrátiť sa. Kľaknúc si k rebríku, stúpil na prvý schod, keď za sebou začul tichý, no blízky hlas. "Už ideš ?" Otázka. Bez výčitiek, bez obviňovania. Joshove srdce tíklo ako zvon. "Prepáč." "To nič." Pridržiavajúc sa steny pozorovateľne, Lucas sa posadil. "Zabudol si si mobil." Obrátiac sa, ich pohľady sa stretli. Aj napriek vyčerpaniu, Lucas sa zľahka pousmial. "Povedz všetko na mňa. Ako som ťa prinútil doniesť mi zbraň a ísť so mnou do lesa. O ničom si nevedel. Všetko bol môj nápad. Nesmieš mať kvôli mne problémy. Si jediný kámoš, ktorého som kedy mal." So slzami na krajíčku, Josh posunkom ukázal na zranenú nohu kamaráta. "Zvládneš to ?" "Jasné. Niečo vydržím. Do Middleton to nie je ďaleko. Akurát mi daj pár hodín. Stačí do obeda. To už budem preč." Josh placho prikývol a nakloniac sa k Lucasovi, objal ho. Držiac sa za ramená, Lucas pocítil ako mu Joshove slzy stekajú po krku. "Choď už." Pošepol Lucas. Josh naposledy pozrel do veľkých, krásnych Lucasových očí, ktoré ho sprevádzali po väčšinu života. Neodolal. Nakloniac sa, ich pery splynuli. Iba na chvíľu, ako kratučký záblesk šťastia v mori beznádeje. "Ahoj." Josh schmatol vypnutý mobil, a viac sa neobrátil. Lucasa, priateľa Lucasa, lásku Lucasa si do konca života bude uchovávať v pamäti ako pri prvom a poslednom bozku.

Lucas osirel. Bez rodičov, bez priateľky, bez priateľov, celkom sám. Tvár mu padla do dlaní. Všetkých zradil a zo všetkého najviac Josha. Až tu, na opustenej pozorovateľni uprostred nočného lesa mu došlo prečo ho Josh vždy tak verne nasledoval. Prečo mu dal otcovu zbraň. Tú, ktorá teraz leží po jeho pravici. Jeho jediná nádej a vykúpenie.

124. Josh je zatknutý

Hustý dážď zmáčal nočné ulice. Aj napriek nevhodným podmienkam, McConnell hnal policajný voz nasledovaný dvojicou ďalších čo to šlo. Stierače, prepnuté to najvyššieho režimu len s námahou zápasili s privalmi obrovitých kvapiek, rozbíjajúcich sa o čelné

sklo auta. Zavíjajúca siréna prehlušovala škripanie kolies od ktorých odstrekovali kaluže vody. Johnson sediaci na vedľajšom sedadle, tak ako jeho nadriadený, mlčal, hoci myšliami obom policajtov sa prehánali divoké úvahy. Oznam kolegov z mestečka Middleton o objavení hľadaného chlapca víril hladiny fantázie. Ako sa tak rýchlo mohli dostať z mesta ? Uniknúť im teraz v noci ? V tejto chvíli na tom len pramálo záležalo. Podrobnosti určia výsluchy a vyšetrovanie. Ale to až neskôr. Až budú obaja podozriví zadržaní.

"Kapitán ?" Zašušťala vysielacia. "Za dve minúty som u vás." Skontrolujúc display navigačného systému, McConnell sa uistil, že neminul poslednú zatáčku. Vchádzajúc do hustého lesa, lokálna cesta križujúca nevelkú skupinu domov, bytoviek i komerčných budov tvorila severný cíp mestečka Middleton. Zasadená uprostred Harold Park State Forest, akosi sa na toto miesto nehodila. McConnell vypol maják i sirénu. Boli už blízko. Na parkovisku po pravej strane zbadal svetlá policajných áut. To jeho prudko zabrzdlilo a ešte ani poriadne nestálo, McConnell vyskočil von. Zo štvorice uniformovaných strážnikov pristúpil k McConnellovi najstarší. "Seržant Burke." "McConnell. A to je kolega Johnson." Trojica mužov si podala pravice. "Kde je ?" Opýtal sa McConnell nedočkavo. "V aute." Seržant Burke kývol k najbližšiemu policajnému voz. Na zadnom sedadle sedel zhrbený chlapec. Celý premočený, niekto zo službu konajúcich policajtov cez neho prehodil termo deku, z ktorej vykúkala prestrašená tvár. "Kde ste ho našli ?" "Tu na parkovisku. Sedel tam na tamtej lavičke." Burke ukázal k lavičke s prístreškom na okraji parkoviska. "Našiel ho vodič kamióna, ktorý si tu spravil zastávku. Keď chlapec nereagoval, len plakal, zavolať nás." "Mali sme šťastie." Poznamenal Johnson. McConnell otvoril dvere auta. Josh Foley reflexívne cúvol. Deku sa mu zosunula z pliec a McConnell uvidel, že má na rukách železka. "Kto mu dal tie putá ?" "Je podozrivý." Bránil sa Burke. "Dajte mu ich dole. Hneď !" Burke mávol na mladšieho kolegu. "Dajte ho do môjho auta a zožňte nejaké jedlo a niečo na pitie. Nič nepovedal ?" Burke zavrtel hlavou. "Ani svoje meno. Nemal u seba nič, okrem mobilu. Nebyť fotky, ktorú ste poslali... Ale nohavice má do blata a na podrážkach lístie. Musel prísť z lesa." McConnell sa ohliadol. Turnpile street pretínala Harold Park State Forest na dve polovice. Lucas mohol byť kdekoľvek. "Druhého chlapca ste nevideli ?" Bola to viac menej rutinná otázka, ktorej odpoveď McConnell dopredu poznal. "Nie. Prezreli sme okolie, ale nič." McConnell sa obrátil na Johnsona. "Kontaktuj rodičov, že sme ho našli. Stiahni vrtuľník, nech dotankuje. Možno ho budeme potrebovať tu. Uvidím čo povie." Dívajúc sa na chvejúceho chlapca ako ho jeden zo strážnikov usádza na zadné sedadlo jeho auta, McConnell sa v duchu prežehnal. "Snád je Lucas nažive."

125. McConnell sa rozpráva s Joshom o Lucasovi

McConnell sa usadil na zadnom kresle auta, vedľa Josha. V rukách držal tácku s rozvoniavajúcim hamburgerom, hranolkami a Colou, ktorý preň zohnal jeden z miestnych policajtov. Útly chlapec, krčiaci sa vo vedľajšom kresle, na statného policajta ani nepozrel. Stále v mokrom tričku, McConnell položil tácku s jedlom vedľa seba a nakloniac sa cez predné sedadlo zapol v aute kúrenie. "Nie si hladný, alebo smädný ? Čoskoro bude ráno, a určite si nič nejedol." Josh zavrtel hlavou. "Ak by si chcel, tak si

kludne zober." McConnell položil tácku s jedlom na zadné okno, nech neprekáža a obrátil sa k vypočúvanému. "Josh, ty vieš čo potrebujem vedieť. Kde je Lucas ?" Priama otázka najskôr nezodpovedala poučkám z psychologického kurzu o výsluchu mladistvého, no McConnell nemal veľmi na výber. Potreboval poznať odpovede. Hľadiac do zeme, Josh neprekvapivo neodvetil. "Pozri Josh." Pokračoval McConnell pokojne. "Nie som tvoj nepriateľ. Kričať na teba, ani biť ťa nebudem. No Lucas je vo veľkých problémoch, a ty vlastne tiež. Vieme o všetkom čo sa stalo. Ako Lucas postrelil Connora, zbraňou tvojho otca, ktorú si mu dal. Vieme aj ako vás Connor šikanoval a prečo ho Lucas tak nenávidel. Chcem vám obom pomôcť, no teraz musíš pomôcť ty mne, aby som mohol pomôcť ja tebe. Lucas je tam vonku niekde sám, predpokladám, so zbraňou. Nechceš, aby sa mu niečo stalo, že ?" Sugestívne slová prinútili Josha posunkom naznačiť nesúhlas. "Viem, že ty, ani Lucas nie ste zlí. Lucasa tak trochu poznám a poznám sa aj s jeho rodičmi. Pred pár hodinami som s nimi rozprával. A rozprával som aj s Jennifer. Povedala nám ako vám Connor ubližoval. Tak trochu vám aj rozumiem. No Lucas spravil veľmi vážnu vec, a nesmieš ho chrániť. Ani on by ťa nechránil, ak by bol na tvojom mieste." Podvihnúc hlavou, Josh po prvý raz nadviazal očný kontakt s policajtom. Známym policajtom. Otcom jeho spolužiaka. "Lucas by ma nezradil." Prekvapujúce odpoveď McConnella zaskočila. "Ako to vieš ?" "Viem to ! On nie je taký, ako si myslíte. Nie je podrazák." McConnell vedel, že hádať sa s rozrušeným chlapcom nemá zmysel. Skúsil to teda inak. "Dobre. Nechajme to tak. Možno máš pravdu. No Lucas je tam vonku a má zbraň. Hovoril som s jeho rodičmi. Lucas sa im vyhrážal samovraždou. Namieril si pištoľ na hlavu a chcel sa zastreliť, ak ho budú prenasledovať. Čo ak nad tým práve teraz premýšľa ? Čím dlhšie bude sám, tým väčšia pravdepodobnosť, že to spraví. Ak povieš kde je, nezradíš ho. Naopak, môžeš mu zachrániť život. Svojmu priateľovi." Josh sa striasol od zimy. Dilemu, ktorú mu skúsený policajt nasadil do hlavy nešlo odbiť mlčaním. "Nebol to len Connor." Zapišťal ledva počuteľným hláskom. "Ako to myslíš ?" "Nebol to len Connor, kto nás šikanoval. Ale aj ďalší." "Kto ďalší ?" Josh preťal prísny pohľadom muža v uniforme. "Aj Julian to robil." McConnell zmeravel. Ak by mal plné ústa, určite mu zabehne. "Môj syn ? On vás bil ?" "Bil nie. Ale posmieval sa nám. Hovoril, že sme buzeranti, fajčíme si a iné veci. Všetci to hovorili." Premohnutý emóciami, Josh začal vzlykať. Žiaden chladnokrvný, vypočítavý kriminálnik čo hrá na zmiernenie trestu. Len malý, vystrašený chlapec, ktorý si prešiel peklom. Johnson by na jeho mieste určite utrúsil niečo cynické, ako každý podozrievavý policajt, udržiujúc si profesionálny odstup od obvinených. No McConnell bol iný. Okrem policajta bol i rodič. Rodič syna čo chlapcovi vedľa neho ublížil. "Zober si." Podal mu sáček papierových vreckoviek. Josh konal reflexívne, a ani si neuvedomujúc, reflexívne utrel uslzenú tvár. "To mi je ľúto Josh čo ti môj syn spravil. To som naozaj nevedel. No teraz mi musíš pomôcť. Keď pre nič iné, tak pre Lucasa. Ani ja nechcem, aby sa mu niečo stalo. A iba ty vieš, kde je." "Zavriete ho ? Zavriete aj mňa ?" Slová 13 ročného chlapca mrazili. McConnell sa rozhodol neklamať. Neprezradiť pravdu by znamenalo riskovať stratu dôvery. A tá bola v tejto chvíli rozhodujúca. "Pozri, Josh. Za to čo Lucas spravil, musí byť potrestaný. No nemusí zomrieť. Ste ešte len deti a celý život máte pred sebou. Lucas vás šikanoval, čo potvrdia mnohí spolužiaci. To je pre Lucasa významná poľahčujúca okolnosť. A ak nám teraz pomôžeš, aj ja pomôžem tebe. To ti prisahám. No ak Lucas zomrie..." McConnell nechal vetu úmyselne nedopovedanú. Bol skúsený profesionál. Bledý ako smrťka, Josh viditeľne bojoval sám so sebou. "On..." Riekol potichu. "Je vo veži odkiaľ sa pozorujú vtáky. Pri jazere Stearns Pond. Boli sme tam na

výlete so školou." McConnell poklepal chlapca po pleci. "Vďaka Josh. Spravil si správnu vec." "Zbraň má stále so sebou ?" Josh prikývol. "A má aj zranenú nohu. Vyvrtnutý členok. Keď sme utekali k veži, zle stúpil." "Ale inak je nezranený ?" "Áno." McConnell pozrel na hodinky. Do svítania ostávala. "Dobre, Josh. Veľmi si nám pomohol. Ešte jedna vec. Koľko má Lucas nábojov ?" "Asi iba dve. Dal som mu päť, a dve sme vyskúšali ešte predtým." Josh potiahol nosom. "Však mu neublížite ? On je sám, a nemôže vám ujsť." "Urobím všetko preto, aby to dobre dopadlo." To bolo maximum, ktoré mohol McConnell sľúbiť.

Opustiac auto, dvere ponechal otvorené, aby ich Josh počul. "Lucas je na pozorovateľni vtákov pri jazere Stearns Pond. Poznáte to tam niekto ?" "Samozrejme." Seržant Burke zo zadného vrecka vytiahol papierovú mapu okolia a rozprestrel ju na vlhkom povrchu kapoty. "Tu to je." Ukázal na miesto, východne od neďalekého jazierka. "Dostaneme sa tam po Harold Parker Road a potom po Streams Pond Road." Seržant prsom opísal trasu. "Obe cesty obchádzajú jazero. Harold Parker a Middleton Road zo západu a Streams Pond z východu. Môžeme to celé obkľúčiť. Ak je stále na veži, za pár minút ho máme." "Dobre. Ale k veži pôjdem sám so svojimi ľuďmi. Má nabitú zbraň a rodičom sa vyhrážal, že sa zabije. Mňa pozná. Syn s ním chodí do triedy. Nechcem tu ďalšiu tragédiu." Seržant Burke neochotne prikývol. Middleton bol ich rajón, no zároveň ako otec syna v podobnom veku čo Josh, McConnella chápala. "A čo s ním ?" Johnson kývol k McConnellomvemu autu. "Zavezte ho k nám na stanicu a informujte rodičov. Dajte mu najesť, nech sa trochu vyspí. Až bude po všetkom, ráno ho vypočujeme. Nechcem ho viac stresovať. Dost' nám pomohol."

126. Lucas je v lese sám a rozmyšľá nad samovraždou

Lucas sa striasol od zimy. Navlhnuté tričko prilepené na telo, znásobovalo pocit chladu. Opretý o stenu pozorovateľne, jeho tvár ožaroval svit displaya mobilného telefónu. Zapnutý, s pripojením do GSM siete, policajti už akiste boli notifikovaní o jeho polohe a idú si poňho. Nezáležalo na tom. Nezáležalo na ničom.

Prezerajúc si správy v chate, Jen ich odoslala snáď i tucet. Dojímavé odkazy ako jej na ňom záleží, striedali prosby aby 'to' nerobil. Úprimný strach vyjadrený nežnými slovami i emotikonmi. Ak by sa nerozišli, všetko mohlo byť ináč. Ale čas nešlo vrátiť späť.

Položiac mobil vedľa seba, Lucas pohladil zbraň. Jeho najvernejšiu spoločníčku. Chladila. Hladká hlaveň, vrúbkovaná rukoväť a 2 náboje k tomu. Jediná istota čo ostala.

Lucas pozrel na Mesiac. Ešte stále sa majestátne týčiaci na oblohe, čoskoro ho pohltia ranné lúče vychádzajúceho slnka. Posledný východ slnka, ktorý uvidí. Lucas premýšľal aké to bude, až tu nebude. Až ho policajti nájdu s prestreleným spánkom. Bude chýbať aspoň niekomu ? Poplačú si za ním ? Budú ho ľutovať ? Správa o úmrtí jediného syna otca, a najmä mamu nepochybne zlomí. 13 rokov lásky, 13 rokov výchovy premenených v telo bez duše, spálené v miestnom krematóriu, ktoré ich vystrašení spoluobčania prinútili vysypať do mora, aby sa z jeho hrobu nestalo raz pútnické miesto pre

podobných cvokov ako on. Áno, mama za ním bude nariekať a oco tiež. No aj im časom dôjde, že lepšie je mať syna mŕtveho, ako syna vraha. A čo Connorovi rodičia a rodičia všetkých tých detí, obávajúcich sa 'psychopata strieľajúceho 15 ročné deti' ? Bude pre nich úľavou a vykúpením istota, že ten čo strieľal na Connora je mŕtvy ? Upokojí jeho smrť ich rozdrásané srdcia ? Dá im pokojný spánok ? Nepochybne áno. A tým pádom má zmysel. A Jennifer ? Milovaná Jennifer ? Stále jej na ňom záleží. Na vrahovi. Bude za ním smútiť, plakať, vyčítať si či nemohla spraviť viac, až kým plynúce dni, týždne, mesiace bolesť nevyliečia a z Lucasa ostane prchavá spomienka, ktorá sa z času sama pripomenie, ako nepríjemný zážitok z detstva. Ostával Josh. Jediný, najlepší kamarát akého mal. Lucas vedel, že Josha už zatkli a pod tlakom, hrozbou bitky a dlhoročného väzenia policajtom všetko vyklopil. Nemal mu to za zlé. Sám, bez peňazí, so zranenou nohou by prenasledovateľom aj tak neutiekol. Nech im ukáže priznanie, ktoré preň napísal, obviní ho ako ho prinútil odovzdať mu zbraň. Nech klame, zveličuje, všetko hodí na neho. Jeho lásku. Josh sa z toho musí dostať. Má pred sebou celý život. Nesmie si ho nechať skaziť narušeným bláznom čo uveril, že dokáže zmeniť svet. Nie, nikomu chýbať nebude.

Kvílivý rev policajných sirén narušil pokoj rozvidnievajúceho sa rána. Strhnúc sa z umrlčieho pokoja, Lucas našiel silu vstať. Policajné majáky pretínali končiacu sa noc hrou rozmanitých farieb. Čoskoro sú tu. Čas rozhodujúceho stretu trestanca a mužov zákona je tu. Bosý, na topánky nešlo ani pomyslieť. Schmatnúc zbraň, položil nohy na rebrík. Nie, neľahčí im to. Ak ho majú dostať, nech sa trochu posnažia. Nech novinári majú o čom písať. Dospelí dramatické konce milujú. Tak im spraví radosť.

127. Lucas sa stretáva zoči-voči polícií

Stonajúc bolesťou, Lucas sa snažil nenašľapovať na zranenú končatinu. Ostré kamienky, ihličie i napadané vetvičky sa zabárali do bosých chodidiel, premieňajúc každý jeden krok v nekončiace utrpenie. Hluk sirén ho hnal vpred. Vedel, že im neunikne, že les policajti obkľúčia. Jeho útek predstavoval posledný prejav vzdoru zoči-voči nespravodlivému svet, ktorý ho sem priviedol.

Pošmyknúc sa na vlhkom lístí, kolenom vrazil do zeme. Zavijúc bolesťou, tvárou padol do bahna po nočnom daždi. Rozmočená pôda náraz zmiernila, no Lucas viac nevládal. Zvaliac sa do neďalekého kroviska, sťažka odľukoval. Nedlhý beh ho celkom vyčerpal. Bol koniec. Teraz už nikam neunikne. Položiac zbraň na hrud', čakal, pripravený čeliť svojmu osudu.

Johnson zoskočil z rebríka na pozorovateľňu vtákov. V rukách držal dvojicu topánok so zastrčenými ponožkami i mobil. "Toto tam bolo." "Nebude ďaleko. Asi počul sirény." McConnell sa obrátil k podriadeným. "Hej, chlapi !" Šestica policajtov v nepriestrelných vestách, s výkonnými baterkami prečesávajúc okolie, spozornela. "Musíme ho nájsť. Nebude ďaleko. Má vyvrtnutý členok a je bosý. Kynológ tu nebude skôr než za hodinu, takže spravíme rojnicu s 50 yardovými odstupmi a prejdeme to. Dávajte si bacha. Ja to decko, no má zbraň. Vysielačky majte neustále na príjme, a až ho objavíte, zahláste to.

Netúžim po žiadnom hrdinstve, ani siláckych gestách. Chlapec je rozrušený a vyhrážal sa samovraždou. Myslíte na to." Odpoveďou bolo niekoľko prikývnutí, kým sa muži nezačali rozchádzať do stanovených pozícií. "Kde je ten vrtuľník ?" Opýtal sa Johnsona. "Za 5 minút sú tu." McConnell vďačne prikývol. "Počuj Liam." Nakloniac sa ku kolegovi, McConnell stíšil hlas. "Nechcem, aby ten chlapec zomrel. Dávaj na seba pozor, no urobme všetko preto, aby sa to nestalo." Premeriavajúc si staršieho kolegu, Johnson neodvetil. Mohol iba hádať či McConnellovi ide viac o syna, Lucasovho spolužiaka, alebo Lucasa samotného.

V miernom svahu, z miesta kde Lucas ležal, dovidel na široké priestranstvo, takmer až dolu k jazeru. Prvé ranné lúče si len s ťažkosťami kliesnili cestu ťažkými mrakmi, pomaly sa prevažujúce oblohu. Schúliac sa do kľbka, Lucas mal chodidlá doráňane. Oderky a drobné rezy do ktorých našla špina. Ak by to prežil, určite by ho čakala liečba antibiotikami i prostriedkami na prechladnutie. Tým si však myseľ zaťažovať nemusel. Z tejto cesty nie je návratu. Zvierajúc zbraň, ešte raz sa presvedčil, že z nej nevypadli náboje. Boli tam, čakajúc na svoju príležitosť.

McConnell vážil každý krok. S odopnutou zbraňou, v stúpajúcom teréne, výkonná baterka pretínala húštiny, kry i siluety stromov. Do štvrt'hodiny sa slnečný kotúč vyšplhá nad horizont a umelé osvetlenie bude zbytočné. No do tej doby môže byť neskoro. Jediný výstrel a bude po všetkom. Inteligentný chlapec ako Lucas dobre pozná následky svojho konania. Stačí jediné neopatrné gesto, zle zvolené slovo a život primladý na smrť vyhasne. Musí ho objaviť ako prvý. Lucas ho pozná. Ak má šancu, potom práve s ním. Bledý a napätý, kužeľ umelého svetla zamieril k vyvrátenému javoru. Nebol tam. To len predlžujúce sa tiene zmiatli jeho pozornosť. Pretrúc si zrak, musí sa sústrediť. Lucas je tu niekde a on ho musí nájsť.

Ako laserové čidlo bojového robota zo sci-fi filmu, baterka i jej majiteľ sa nezadržateľne blížili. Lucas vnímal postavu statného muža zákona postupujúcejšieho systematickejšie než vojak špeciálnych jednotiek na bojovej misii. Skrčený v kríkoch, už čoskoro ho prenasledovateľ objaví. Nedelilo ich viac než 10 yardov. Pár krokov a má ho. Lucas nedýchal. Kľčovito držiac rukoväť pištole, zašumenie vo vysielacke primälo policajta sklopiť zrak. Drobná strata koncentrácie, príležitosť aká sa viac nenaskytne. Vzpriamiac sa Lucas namieril zbraň.

Stíšiak reproduktor komunikačného prístroja, McConnell podvihol zrak. Tvár mu zmeravela. V šere prebúdajúceho sa rána ho uvidel. Lucasa Jonesa. So pištoľou zacielenou na stred jeho hrude, tvár mal bezvýznamnú. Dva náboje. Jeden preň a druhý pre seba. Na konfrontáciu nešlo ani pomyslieť. "Lucas ?" Zachripel McConnell. S nezmeneným výrazom, chlapec neodvetil. Horúčkovo premýšľajúc, McConnell opatrne začal dvíhať dlane. "Lucas to som ja, McConnell. Poznáš ma. Som Julianov otec. Nechcem ti ublížiť. Prišiel som ti pomôcť." So zapnutou vysielackou, kolegovia už určite zistili, že je v problémoch. Ostávali sekundy. "Lucas, rozprával som s Joshom. Všetko mi povedal. Viem čo vám Connor urobil. Ako ti ublížil. Takto to skončiť však nemusí." Ako to McConnell povedal, z ľavej strany dobehol Johnson. So zbraňou napriahnutou pred seba, ako vynikajúci strelec, v zlomku sekundy mohol všetko ukončiť. "Liam, mám to pod kontrolou !" Zrúkol McConnell, periférnym videním sledujúc ako za z opačnej

strany blížia ďalší kolegovia. "Nikto nebude strieľať ! To je rozkaz !" Autoritatívny hlas kapitána polície sa rozľahol tichým lesom. "Skloníte zbrane a nechajte to na mňa. Beriem to na seba." Odvážiac sa odvrátiť zrak od zízajúcej hlavne, McConnell pohľadom prešiel Johnsona. "Daj to kurva dole ! Rozumieš ?" Johnson i ostatní policajti poslúchli. Odistené zbrane klesli k zemi. "Luca ?" So stále dvihnutými dlaňami a nervami napnutými na prasknutie, McConnell zmiernil tón hlasu. "Môžem ti tak hovoriť ? Ty mi nechceš ublížiť, však ?" Keď neprišla odpoveď, McConnell pokračoval. "Večer som rozprával s tvojimi rodičmi. Majú o teba veľký strach. Mama plakala. Veľmi sa o teba bojí. Si jej jediný syn. Aj otec bol zronený. Musel som mu sľúbiť, že ťa privediem späť." Lucas viditeľne preglgol. Lomcovali ním emócie a McConnell si bol toho dobre vedomý. "Luca, daj dolu tú zbraň. Sľubujem, že ti nikto neublíži." Sťažka dýchajúc, chlapcove dlane klesli o kúsok. "Aj Julian sa nám posmieval. Mne a Joshovi." "Ja viem." Odpovedal pohotovo McConnell. "Josh mi o všetkom povedal. A je mi to nesmierne ľúto. Nevedel som to. Sľubujem, že Juliana za to čo vám spravil potrestám." Potiahnuť nosom, Lucas zavzlykal. Zúfalý výraz v nevinnej tvári. Pred Carterom McConnellom nestál chladnokrvný vrah bez štipky empatie. Len malý vystrašený chlapec balansujúci na pokraji šílenstva. "Luca, pro..." "Prečo ste to dovolili ?" Skočil mu Lucas do reči. "Dovolili ?" Nerozumel McConnell. "Aby Connor robil také veci ostatným ? Ja..." Lucas si voľnou rukou utrel slzy z tváre pre ktoré takmer nevidel. "Nechcel som mu ublížiť. Chcel som iba aby prestal, aby dal pokoj mojim kamarátom. Ale on sa mi vysmial a zbil Josha. Musel som ho zastaviť. Prečo ste to nespravili vy, dospelí ?" "Luca, to naozaj netuším. Nebol som pri tom. Stalo sa nepochybne veľa zlých vecí, ktoré sa stať nemali. A sľubujem, že si ťa vypočujem a všetko prešetím. Ale daj teraz dolu tú zbraň. Nechceš predsa mne, ani nikomu inému ublížiť." Lucas zavrtel hlavou a pištoľ takmer klesla k zemi. "Výborne Luca. Môžem prísť bližšie ?" "Pán McConnell ? Môžem vás o niečo poprosiť ?" "Samozrejme." Lucas pozrel McConnelllovi do očí. "Povedzte mojim rodičom, že som ich mal rád." Ako to Lucas povedal, zatvoril oči, priložil si zbraň k spánku. "Lucas nie !" Skríkol McConnell, vrhnúc sa k chlapcovi. Neskoro. Lucas potiahol spúšť. Koniec čo mal nastať, nenastal. Zbraň namiesto výstrelu len neškodne cvakla. Lucas ju v panike potiahol znova, s rovnakým výsledkom. V tej chvíli ho pohotový McConnell zrazil k zemi a nástroj vykúpenia vypadol Lucasovi z rúk. "Už je dobre, chlapče. Už je dobre." Opakoval McConnell, dvihnúc plačúceho chlapca do náručia. "Chlapi, je to v poriadku. Zaistite tú zbraň a ďalšie dôkazy. Zavolajte sem tú sanitku. Ja ho odnesiem k autu." Lucas prúd McConnellových slov nevnímal. Unášaný do neznáma, detský nárek naplnil rozvidnievajúci sa les.

128. McConnell sa rozpráva so svojim synom

Zámok cvakol a vchodové dvere sa otvorili. McConnell vstúpil do predsieni, kde ho už vítala manželka. "Si v poriadku ?" Opýtala sa ustarostene. Otázka neprekvapila. Ak vyzerá len z polovice tak unaveno ako sa cíti, Catherinine obavy boli na mieste. "Áno. Len sa potrebujem poriadne vyspať." McConnell zhodil topánky i policajnú bundu. "Prihrejem ti večeru ?" McConnell vďačne prikývol. Pozrúc na hodinky, ukazovali pol siedmej. Na nohách je viac než 30 hodín, hoci mu to prišlo na dvojnásobok. Zamieriac do jedálne, klesol k stolu. Zbraň, zaistenú a bez nábojov položil na lavicu vedľa. Skôr

než ju uschová v trezore, ako každý večer, nezabudne zmeniť kód. Takú chybu ako Joshov otec nespraví.

Z vedľajšej izby doliehal zvuk zapnutého televízora. Julian, rozťahnutý v kresle, prepínal z kanálu na kanál. Ako obvyčajne, neskorý príchod otca i dnes využil na obsadenie veľkorozmerného prijímača v obývačke, kým Lucy neostal nič iné, len sa uspokojiť s menším televízorom v detskej. "Kde je Lucy ?" Opýtal sa McConnell manželky čakajúcej kým mikrovlnka dokončí svoju prácu. "Vo svojej izbe. Niečo si číta." McConnell sa pousmial. Predstava 8 ročnej dcéry listujúcej v rozprávkovej knihe ním vždy pookrila. "Ťažká noc ?" Opýtal sa Catherine diplomaticky. Nebola zvyknutá vyzvedať podrobnosti o mužovej práci kým s tým sám neprišiel. "Hej. Už máme toho čo strieľal na Connora." McConnelllove slová prerušilo cinknutie mikrovlnky. Catherine vybrala dymiace jedlo z rúry a položiť ho pred manžela, prisadla si. "Kto to je ?" McConnell zmiernil hlas, hoci televízor z obývačky utíchol. "Lucas Jones." Catherine zmeravela. "Julianov spolužiak ?" McConnell naznačil súhlas. "Preboha. A... Ako ? Prečo ?" "Šikana. Connor ho mesiace ponižoval, okrádal, bil. Lucas to psychicky nezvládol, požičal si zbraň od Josha Foleyho, vylákal ho do lesa a postrelil. Tvrdí, že chcel ochrániť ostatné deti pred Connorom." "Vy ste ho zatkli ?" "Áno, oboch. Hoci, Josha sme nateraz pustili. Nevedel, že Lucas chce strieľať. Pôvodne ho mal len zastrašiť. A Lucas to celé zobral na seba." "Bože, to je strašné." Zastonala Catherine. "Veď to je tak slušná rodina. Dobre vychovaný chlapec. Ako mohol také niečo vykonať ?" Pozrúc do susednej izby, McConnell otázku ignoroval. "Jules ? Pod' sem. Chcem s tebou hovoriť." Otočený chrbtom, Julian otrávene pozrel na otca. "Ale ja pozerám film !" "S vypnutým zvukom ? Pod' sem !" Pomaly sa dvihnúc z kresla, prísne hlasu otca Julian nikdy neodporoval. "Čo chcete ?" Zavrčal mrzuto, sadnúc si na stoličku tak, aby si s otcom mohli vidieť do tváří. "Počul si o čom sa s mamou rozprávame ?" Pokrčiac plecami, Julian neochotne prikývol. "Ty si nevedel čo Lucas plánuje, však ?" "Čo je to za hlúpa otázka ?" Ohradila sa Catherine. "Ako by to mohol vedieť ?" "Len sa pýtam." "Jasné, že nie ! Oni sa s nikým nebavili." "Oni ? Myslíš Lucasa a Josha ?" Julian neodvetil, čo sa rovnalo nevyslovenému súhlasu. "Vraj aj ty si sa im posmieval. Je to pravda ?" "Ja som ich nikdy neudrel." Bránil sa Julian. "Na to som sa nepýtal ! Aj ty si bol medzi tými čo im hovorili, že sú teplí a s Joshom si 'fajčia vtákov' ?" Julian pozrel na otca. Tvár mal chladnú. "No a ? Všetci to robili." McConnell stuhol. Pohrdanie až arogancia s akou sa jeho syn vyjadroval o spolužiakoch ho ohromili. Svet morálky, úcty k zákonom, rešpektovaniu práva pre ktoré si vybral svoje povolanie mu mizli pred očami. Niečo zásadné sa v ňom zlomilo. Mohutná dlaň dopadla na pravé líce a facka vhrkla zaskočenému Julianovi slzy do očí. "Prestaň !" Skríkla Catherine, chrániac syna vlastným telom. "Prestať !" Catherine nebola jediná komu povolili nervy. "Náš syn šikanoval spolužiakov ! Rozumieš ? Náš syn !" "Každý to robil ! Celá trieda !" Skríkol s plačom Julián. "A kvôli čomu ? Čo vám urobili ? Lucas a Josh sa ti niekedy posmievali, alebo ťa udreli ? Chovali sa k tebe zle ?" V maminom objatí, Julianove oči planuli nenávisťou. "Lebo sú takí divní ! S nikým sa nekámošia a Lucas si o sebe myslí, že je najmúdrejší na svete." "A to má byť akože dôvod, aby si im ubližoval ?" McConnell sa chytil za čelo. Synov motív mu prišiel tak surreálny, že nebyť Juliana sediaceho za stolom, aj by zapochyboval, že ho syn niekedy vyslovil. "Akoby sa tebe páčilo, ak by ti celá trieda hovorila, že si gay ? Ak by sa ti všetci posmievali a urážali ťa ? Veď máš predsa cit, aby si chápal ako sa cítili Lucas a Josh ?" "Prestaň s tým !" Odsekla Catherine energicky. "Julian nemôže za to čo sa stalo. Nemal to robiť, ale deti v

ich veku sa takto správajú. Julian nie je jediný kto sa posmieval. Počul si, že to robila celá trieda." "A to má byť ospravedlnenie ?" "Nie, nie je to ospravedlnením. Je to fakt. Ale ty sa tváriš, akoby Julian mohol za to čo Lucas spravil." Zmierniac hlas, McConnell skúšal ostať vecný. "Ak by sa im neposmievali, ak by ho Connor nebil, nemusel sa to stať." "Aj iným deťom ubližujú a kvôli tomu nestrieľajú spolužiakov. Lucas je pravdepodobne psychopat a Josh vystrašený chudák, ktorého Lucas zneužil. Náš syn s tým nemá nič spoločné." "A čo ak by sa to stalo jemu ?" McConnell kývol na syna. "Ten chlapec si chcel streliť do hlavy. Tu, pred mojimi očami. A takisto predtým, skôr než postrelil Connora. Má 13. Vieš si vôbec predstaviť, čím so to dieťa prešlo ? To je tiež v poriadku ?" Catherine neodpovedala. Ískajúc syna, ich rozhovor bol u konca. Zanechajúc chladnúcu večeru nedotknutú, McConnell zamieril na poschodie. Vyčerpaný, rozrušený, znechutený, zo všetkého najviac si teraz potreboval oddýchnuť.

129. Connor sa stretáva s mamou

Ticho nemocničnej miestnosti narúšalo pravidelné pípanie lekárskeho prístroja. Ustálené krivky EKG s údajmi o pulze a krvnom tlaku prinášali uspokojujúce správy. Tekutina v kvapadle stekala do priesvitnej hadičky napojenej na žilu v pacientovu zápästí. Prinášala prepotrebné živiny do detského tela oslabeného dlhou hospitalizáciou. Dvojici dospelých, bdejúcich nad synom, vliali najnovšie správy pokoj do tváří. Slzy i utrúpené výrazy odviaľ čas a očakávanie novej nádeje utlmilo bolesť, ktorou si za posledné týždne prešli.

Matka Connora Phyllis, ako si to od prvého dňa v nemocnici osvojila, hladila meravé prsty synovej pravice. Už odpojený od dýchacieho prístroja, pery mal Connor mierne pootvorené. Poodhalená hrud', stále prelepená plastickými obväzmi, sa prehýbala s každým nádychom. Myseľ utlmená látkami mierniacimi bolesť ostávala uväznená v spánku, hoci prirodzenom, nie umelom. Pri troche šťastia sa Connor opätovne preberie.

"Kávu ?" Navrhol Rick Phyllis, usadený na opačnej strane synovho lôžka. "Nie, nemám chuť." Odvetila Ellie Phyllisová, neodvrátiac zrak od syna. Rick Phyllis si pretrel zrak. Nedostatok spánku s nepravidelnou stravou sa podpísali pod jeho stav väčší než by to dokázala mesiac trvajúca šichta v kameňolome. Strach o syna, mentálne i fyzické vyčerpanie, nekonečné dni presedené pri synovej posteli. Bez poriadnej dávky kofeínu určite zadrieme. "Idem sa trochu prejsť. Chceš niečo ?" Ellie Phyllisová len zavrtela hlavou. Dlhé vlasy rozpustené po pleciah jej zaviali, a hoci rokmi nabieraná nadváha spravila svoje, stále bola príťažlivou ženou. Ženou, do ktorej sa zamiloval. "Za chvíľu som späť." Rick zamieril k dverám a opatrne ich poodchýľiac, zmizol na chodbe.

Sťažka zavzdychajúc, Ellie si všimla pot perliaci sa na synovom čele. Vytiahnuť papierovú vreckovku, z ktorých mala vždy niekoľko balíkov pripravených v kabelke, chcela ho utrieť, keď zaregistrovala chvenie Connorových mihalníc. Zabudnúť na vreckovku i pot, srdce sa jej rozbúšilo vzrušením. "Connie ?" Pošepla mama, nakloniac sa nad syna. Pery sa pohli a preglgntie zvlažilo vyprahnuté hrdlo. Connor pomaly otvoril viečka. "Mami." Dlhý, únavou presiaknutý ston znel Ellie Phyllisovej ako tón

rajskej hudby. "Connie, miláčik, som tu. Veľmi ťa ľúbim." "Aj ja teba." Pošepol Connor vyčerpane. Aj napriek odporúčaniam lekárov obmedziť fyzický kontakt na minimum, Ellie syna pobozkala. "Mami ?" Zopakoval Connor. "Všakže už s nami ostaneš ?" S námahou vyslovená veta, prosba jediného syna, dojala Ellie k slzám. "Áno, ostanem." Connor sa pokúsil o úsmev, kým ho únava opäť nezmohla a on zadriemal.

130. Lucas ide na výsluch

Klimatizácia nastavená na najvyšší stupeň iba bezmocne zápasila s naakumulovaným teplom vrcholiaceho augusta. Nepriestrelné okná policajnej dodávky nešlo otvoriť ani keby uniformovaný vodič s niečím takým súhlasil. Trojici v nákladnom priestore auta to však neprekážalo. Statný muž v rovnošate policajného seržanta pokojne sedel pri uzamknutých zadných dverách vediac, že dnešný prevoz sa zaobíde bez neočakávaných situácií. Štyridsiatnička sediaca oproti aj teraz listovala v hromade papierov, ktorými mala zaprataný pracovný kufrík. Pracovná visačka s menom Dr. Kimberley Baldwinová sa jej voľne hompálala na blúze. Svetlo v kabíne na pohodlné čítanie nepostačovalo, a tak s okuliarmi vyhrnutými nad čelo, Dr. Baldwinová hárký držala pred očami, iba sporadicky skontrolujúc posledného pasažiera.

Lucas sedel zhrbený, hľadiac do zeme. Vo výrazne žltom overale s nápisom na chrbte Plymouth County Correctional Facility, ostával pohrúžený do vlastného sveta, nedosiahnuteľného pre väčšinu dospelých. Zápästia, aj napriek tomu, že to predpisy vyžadovali, nemal spútané železkami. Viditeľná jazva po hlbokom záreze nad ľavou dlaňou sa len pomaly vstrebávala a bez plastickej chirurgie, stopy po nej ostanú prítomné až do konca života.

"Lucas ?" Riekla doktorka, vrátiac vytlačené papiere do kufríka. Otupený silnými psychofarmakmi, Lucas iba pomaly dvihol hlavu. "Nechceš si to ešte rozmyslieť ?" Zamietavé gesto, ako obranný reflex, bolo maximum čo mohla skúsená psychiatricka v nevlúdnom prostredí policajného vozu očakávať. "Tak dobre." Súhlasila doktorka. "Ale pamätaj, že ak by si sa necítil dobre, kedykoľvek môžeme výsluch ukončiť. Je to iba na tebe." Nasledovalo ďalšie gesto, tentoraz súhlasné.

Policajná dodávka po desiatkach míľ trvajúcej ceste konečne dorazila pred policajnú stanicu v 0000. Presklená, štyri poschodia vysoká budova nijako nevyčnievala spomedzi ostatných prísne účelových budov v centre mesta. Bočným vchodom auto zašlo do vnútorného parkoviska tvoriaceho podstatnú časť zadného traktu budovy. Predtým než bolo Lucasovi umožnené vystúpiť, nasledovala obligátna procedúra s nasadzovaním železok. Už to, že ich strážnik Lucasovi nenasadil počas jazdy znamenalo porušenie pravidiel, a tak sa s ním doktorka Baldwinová nemienila hádať, aký význam má nasadzovať putá školákovi, ktorého prevezú z prízemie na druhé poschodie do výsluchovej miestnosti. Predpisy to skrátka vyžadovali.

Vo vstupnom vestibule ich už čakal kapitán McConnell s doktorkou Fergusonovou, Lucasovou právničkou. Žena statnej postavy s na blond odfarbenými vlasmi a výrazným

makeupom už na pohľad pôsobila rázne. Prítomnosť rodičov nebola potrebná. Podľa názoru doktorky Baldwinovej, by stretnutie s mamou či otcom Lucasa zbytočne rozrušilo.

"Dobrý deň." Pozdravil McConnell príchodzích. "Strážnik, dajte mu dole tie putá." Nižšie postavený policajt príkazu kapitána neodporoval a Lucasove zápästia boli o pár sekúnd opäť voľné. Podpíšu preberací protokol obvineného, McConnell zaviedol trojicu k výťahu. "Budeme môcť dnes pokračovať?" Opýtal sa nezáväzne. "Len za našich podmienok." Odvetila stroho advokátka. "Čítali ste ich?" "Samozrejme pani Fergusonová. Preberieme to hore." McConnell nemal dôvod byť prehnane zdvorilý. Lucasova advokátka stála na opačnej strane a každú jeho otázku sa bude snažiť spochybniť či prinútiť Lucasa, aby na ňu neodpovedal. No roky skúsenosti ho naučili, že v citlivých prípadoch ako tento je trpezlivosť a zdržanlivosť najrozumnejšou stratégiou.

Výťah zastavil na druhom prostredí a nasledujúc McConnella, štvorica zavítala do priestrannej policajnej čakárne s množstvom dverí do výsluchových miestností i lavíc pre svedkov a obvinených. Niekoľko policajtov pracujúcich za svojim počítačmi si príchod obvineného ani nevšimlo. Prehodiac s mladšou kolegyňou pár slov, McConnellova kolegyňa Lucasa posadila na jednu z nich. "Lucas?" Nakloniac sa ku klientovi, doktorka Fergusonová sa pokúsila o úsmev. "Predtým než začneme, potrebujem prebrať s vyšetrovateľmi podrobnosti ako bude výsluch prebiehať. Počkáš nás tu?" Nebola to otázka, no Lucas aj tak prikývol. "Keby si potreboval, na záchod, alebo bol smädný, popros tú policajtku." Doktorka Fergusonová ukázala na mladú ženu s ktorou McConnell pred chvíľou hovoril. "Nebude to dlho trvať. Za pár minút sme späť." Lucas súhlas vyjadril opäť len gestom. "Asi obranná reakcia." Pomyslela si právnička a s ošetrojúcou psychiatrickou a McConnellom zamierili do jednej z vyšetrovní. Lucas tak opäť raz ostal sám.

131. Psychologička dáva inštrukcie McConnellovi

McConnell zaviedol Lucasovu advokátku i ošetrojúcu lekárku do výsluchovej miestnosti, kde už na nich čakal Johnson. Predstaviac mladšieho kolegu, štvorica usadla za priestranný stôl. Mikrofóny pred každým z miest na sedenie rovnako ako dvojica kamier nainštalovaných v rohoch miestnosti ostávali nateraz vypnuté. Klimatizácia nastavená na maximálny výkon napĺňala priestrannú miestnosť tlmeným hukotom. Vyšetrovňa, ako to na policajných staniciach býva štandardom, bola stenou s nepriehľadným sklom oddelená od technickej miestnosti, odkiaľ bolo možné celý výsluch sledovať, prípadne klásť dodatočné otázky bez toho, aby adresát spoznal dotazovateľa.

Advokátka vytiahla z kufríka stoh papierov, rozdajúc ich zúčastneným. "Predpokladám, že všetci prítomní sú oboznámení s našimi podmienkami za ktorých sa tento výsluch uskutoční." Keď sa neozvali výhrady, advokátka pokračovala. "Chcem len pripomenúť, že vzhľadom na to čo sa naposledy stalo, nepôjde o štandardný výsluch na aký ste zvyknutí. Môj klient sa rozhodol svedčiť dobrovoľne, po súhlase jeho rodičov a doktorky Baldwinovej. Vzhľadom na psychický stav môjho klienta, trváme na tom, aby okrem mňa

sa výsluchu zúčastnila aj doktorka Baldwinovej ako Lucasov ošetrojúci lekár. Výsluch na jej odporúčanie môžeme kedykoľvek zastaviť či ukončiť. Celý výsluch bude vedený na základne inštrukcií, ktoré som vám poslala a takisto žiadame o bezodkladné poskytnutie kompletného zvukovoobrazového záznamu výsluchu pre účely obhajoby." McConnell pohľadom preletel advokátčin list papiera, potlačený zarážkami oddeleným zoznamom požiadaviek a inštrukcií. "Doktorka Fergusonová to čo žiadate je veľmi neštandardný postup." "V neštandardnej situácii." Kontrovala pohotová advokátka. "Znova pripomínam, že výsluch robíme na žiadosť môjho klienta a naše presvedčenie, že priznanie viny mu môže psychicky pomôcť. Za normálnych okolností, v stave v akom sa môj klient nachádza, by som výsluch nikdy nepovolila. A som si istá, že s mojím názorom a odborným posudkom doktorky Baldwinovej by sa stotožnil aj dozorujúci prokurátor a súd." Advokátka sa otočila k vedľa sediacej psychiatričky. "Doktorka Baldwinová mohla by ste stručne opísať klinický stav Lucasa?" Psychiatrička si odkašľala. "Lucas trpí ťažkými depresiami s opakovanými pokusmi o samovraždu. Je v ťažkom emočnom strese, citlivo reagujúc na akýkoľvek negatívny podnet. Po poslednom výsluchu nasledoval ďalší psychický kolaps z ktorého sa spamätáva dodnes. Ako bolo povedané, s výsluchom som vyslovila súhlas iba preto, lebo to Lucas sám žiada a som toho názoru, že Lucasa ťaží vina a potrebuje pocit previnenia dostať zo seba aj pred oficiálnou autoritou, nielen posedeniami s ošetrojúcim personálom." "To je dosť neobvyklé, aby obvinený z takéhoto trestného činu cítil vinu." Pripomenula advokátka. "Uvedomuje si Lucas dôsledky svojej výpovede?" "Áno, uvedomuje." Pripustila doktorka Baldwinová. "Veľa sme o tom rozprávali, a je si plne vedomý prípadných následkov. Už ste sa s podobným prípadom stretla?" Skončil jej do reči Johnson. "Mám na mysli jeho ľútosť, pocit viny." "Ak mám byť úprimná, s takto exponovaným prípadom obvineného prežívajúceho intenzívny pocit viny som sa vo svojej klinickej praxi doteraz nestretla. Ale vychádza to z Lucasovej osobnosti, ktorá je extrémna." "V akom zmysle?" Doktorka Baldwinová pozrela na McConnella. "Chlapec je extrémne inteligentný. Vymyká sa známym štandardom. Dala som mu robiť intelligenčné testy a jeho IQ sa bezpečne pohybuje v pásme geniality. Intelekt aký má on, má jeden z tisíca. Navyše, Lucas disponuje aj mimoriadne vysokým emočným intelektom. To je u tak inteligentných ľudí veľmi neobvyklé. Väčšina jedincov s IQ v pásme geniality má emočný intelekt na priemernej až podpriemernej úrovni. No Lucas je výnimka. Preto ten pocit viny, uvedomenie si dôsledkov svojho činu, snaha o sebapoškodzovanie." "Sebapoškodzovanie." Zdôraznila advokátka Fergusonová. "Koľkokrát sa Lucas pokúsil o samovraždu?" "Len u nás na klinike dvakrát." Doktorka Baldwinová nalistovala jeden z vytlačených hárkov, ktoré okrem textu obsahovali aj podrobnú fotodokumentáciu utržených zranení. Podala ich McConnellovi. "Krátke po príchode sa pokúsil otráviť čistiacim prostriedkom a len v poslednej chvíli sme tomu zabránili. Neskôr sa opakovane pokúsil podrezať si žily. Na hrane nočného stola, plastovým nožom, ktorým opakovane trel zápästia, až kým si nepreťal žilu. K tomu treba prirátat pokus v štátnej väznici, ten ktorého ste boli v lese sami svedkom i plánovaný skok z útesu. 5, možno 6 pokusov." McConnell hľadel na detailný snímok poraneného zápästia. Už po ošetrení, dlhá krvavá stopa sa tiahla zľava doprava. Snažil sa predstaviť aké by to bolo, ak by bol na mieste Lucasa jeho syn. Desivá predstava. Na Johnsona držiaceho kópiu spisu, zranenia veľký dojem nerobili. "Doktorka Baldwinová, spomínali ste, že Lucas je veľmi inteligentný. Na hranici geniality." "Nie na hranici." Opravila ho psychiatrička. "Lucasov intelekt je v pásme geniality." "V poriadku. Teda, v pásme

geniality." Odvrkol Johnson. "Neznamená to ale, že pri jeho IQ to môže všetko iba hrať ? Aby sa vyhol trestu ? Sofistikovaná forma predstieraní. Z výpovedí Foleyho a Scottovej nevyplýva, že by prežíval úzkosť či prejavoval prehnaný súcit. Vystupoval veľmi chladnokrvne. Dokonca navštívil Phillsa v nemocnici. To mi nepríde ako prejav vysokej empatie." "Pre laika to nie je jednoduché odhadnúť." Odpoveď doktorka Baldwinovej bola vecná, nie úctivá. Johnsona nepoznala a on nepoznal ju. "Dobre, takže ako laikovi." Pokračoval podráždene Johnson. "Ako vysvetlíte jeho pokojné správanie. Ani vo vlastných zápiskoch, ktoré sme objavili v jeho počítači neprejavoval voči Phillsovi ľútosť, skôr naopak." "S tým nesúhlasím." Doktora Baldwinová pozrela do analýzy Lucasových poznámok, ktorú pre potreby vyšetrovania sama vypracovala. "To, že neprejavil súcit so spolužiakom, ktorý ho mesiace brutálne šikanoval nie je nič prekvapujúce. No Lucas prechádzal postupným vývojom a svoj postoj na základe udalostí, ktorých bol svedkom, ako strach rodičov ostatných detí, návšteva nemocnice, kde videl mamu a otca postreleného či postoj jeho kamaráta Foleyho dramaticky zmenil. Je to jasne viditeľné v posledných záznamoch. To, že v rozhovore s Foleyom neprejavil ľútosť súvisí s ich vzájomným vzťahom, ktorý by som prirovnala k vzťahu staršieho a mladšieho brata. Lucas bol pre Josha vzorom, tým úspešnejším, šikovnejším. Pomáhal mu v škole s domácimi, chránil ho pred Phillsom, dokonca Phillsovi ponúkol, aby šikanoval iba jeho a Joshovi dal pokoj. Aj po streľbe, ktorú sám naplánoval sa chcel ukázať ako ten silnejší, nechce zničiť obraz, ktorý si pred Joshom roky budoval, a preto neprejavil ľútosť. No zápisky jasne dokazujú ako intenzívne tragédiu, ktorú spôsobil, sám prežíval." Narovnajúc sa na stoličke, aj po dlhom monológ, z Johnsonovej tváre vyžarovala skepsa. Nikdy nemal psychiatrov či psychológov v láske. Ich odborné správy a posudky už nejednému kriminálnikovi znížili trest. "Takže hovoríte..." Pokračoval s dávkou irónie v hlase. "...že Jones všetko ľutoval, akurát o tom nikomu nepovedal ? Nepripúšťate možnosť, že ak je tak inteligentný ako tvrdíte, tie zápisky mohol písať práve preto týmto štýlom, aby v prípade jeho zatknutia poslúžili ako jeho obhajoba ? Aby si znížil trest ? To by predsa s intelektom 'v pásme geniality' dokázal, nie ?" "Áno, dokázal." Odvetila pokojne doktorka Baldwinová, nenechajúc sa rozhodiť vyzývavým tónom policajta. "Ale ako do tohto vášho scenára zapadá tých 5 pokusov o samovraždu ? Jedného ste predsa boli sám svedkom, a zbraň nevystrelila iba preto, lebo sa pri páde zasekla." Sklopilac zrak, Johnson neodvetil. Doktorka Baldwinová teda upriamila pozornosť na staršieho kolegu. "Pevne verím, že každému v tejto miestnosti je zrejmé, že v stave v akom Lucas nachádza, je absolútne vylúčené, aby chlapec mohol byť postavený pred súd." Keď neprišla odpoveď ani od jedného z policajtov, doktorka pokračovala. "Pán Johnson, hovoríte o treste ? Ten chlapec je potrestaný do konca života. Je to momentálne môj najkomplikovanejší prípad. Musí byť 24 hodín byť monitorovaný, aby si neublížil. V izbe má kameru a v noci naň neustále dohliada ošetrovateľ. To dieťa sa nervovo zrútilo a každý deň bojujeme o zachovanie jeho duševného zdravia. No, stále je na hranici kolapsu. Je možné, že sa z toho nikdy nedostane, a aj keď ho dáme dohromady a po čase prepustíme, opäť sa pokúsi siahnuť si na život. Alebo natrvalo skončí ako psychiatrický pacient s nutnosťou doživotnej hospitalizácie." Doktorka Baldwinová opäť pozrela na Johnsona. "Zdá sa vám to ako primeraný trest ?" Skôr než Johnson stihol odpovedať, McConnell zasiahol. "Dobre, rozumiem vám. No mal by som ešte jednu otázku." McConnell na chvíľu zaváhal, akoby si nebol istý či je dotaz vhodný. "Spomínali ste ako Lucas Connorovi navrhol, aby šikanoval iba jeho a Joshovi dal pokoj. To je na 13 ročného chlapca veľmi neobvyklé, nie ? Nemôže to byť vyvolané duševnou

poruchou ? Nejakou formou mesianizmu, alebo niečoho podobného ?" "Nemyslím, že by šlo o mesianizmus či inú schizoidnú poruchu. Skôr by som povedala, že jeho správanie bol ovplyvnené tlakom okolností. Podrobnosti som opísala v správe." "V poriadku. To teraz nebudeme rozoberať." McConnell pozrel na body spísané doktorkou Fergusonovou. "Prejdime si to, nech to zbytočne nenaťahujeme." Advokátka spokojne prikývla. Mala chuť to sama navrhnúť, a potešilo ju, že sa o tom nemusí doťahovať.

132. Lucas sa stretáva s Connorom na policajnej stanici

Pohrúžený do depresívnych úvah o ľuďoch čo sklamal, o ambíciách a snoch, ktorým sám ani poriadne nerozumel, o premrhanom talente a budúcnosti, ktorá vraj naň mala čakať a nepríde, o živote a jeho zmysle, o konci bytia a túžbe sa k nemu čo najskôr dopracovať, Lucas hluk policajnej kancelárie takmer nevnímal. Pravidelné údery do klávesníc prerušované šumom policajných vysielaciek i nezrozumiteľnými rozhovormi policajných úradníkov boli pre Lucasa cudzím, vzdialeným svetom, o ktorý stratil všetok záujem. Myseľ utlmená silnými antidepresívami prestala mať pojem o čase. Neuvedomoval si, ako sa pár minútové stretnutie advokátky a psychiatričky s políciou pretiahlo na dobrú polhodinu. Hodiny, dni, týždne, mesiace splynuli do nekončiacej snovej reality, kde dlhé hodiny spánku prerušovali rutinné, mechanicky vykonávané činnosti ako príjem a vylučovanie potravy, osobná hygiena, posedávanie na lavičke v uzavretom átriu väzenskej nemocnice, príjem liekov či bezcieľne rozhovory s doktorkou Baldwinovou, ktorej už vyjaval úplne všetko. A potom 2 návštevy rodičov. Tie by najradšej vymazal z mysle. Mysle vyčerpanej, utrápenej, zlomenej. Ako on sám.

Zhrbený, zízajúc na nedávno zotretú dlážku, Lucas nezaregistroval ako sa na jednej z vyšetrovni otvorili dvere a k teenagerovi sprevádzanom policajným dôstojníkom v civilnom oblečení, pristúpila mladá policajka. Dospelí chvíľu hovorili, na čo policajka prikývla. Muž zmizol v kancelárii, zanechajúc starostlivosť o nedospelého svedka kolegyňi. "Niekam sa posad'. Tvoji rodičia budú čoskoro tu." Connor Phills bez slova prikývol, zamieriac k najbližšej lavičke. Mladá policajka sa vrátila k svojmu stolu, zabudnúc na Connora i jeho rodičov. Pridržiavajúc sa operadla, Connor klesol na voľné sedadlo. Mesiac a pol trvajúca liečba stíšila bolesti na minimum, no z času na čas, najmä pri prudkých pohyboch, hrudník stále ozýval. Prelepené rebrá schovávalo tričko, no časti leukoplastu siahali už ku krku. Už čoskoro by mali zmiznúť a po život zachraňujúcej operácii ostane len dlhá jazva, natrvalo poškodený stavec, a najmä spomienky. Zlé, bolestivé spomienky. A takisto i jedna dobrá. Mama. Čoskoro poň príde, spolu s otcom. A odvezú ho domov, aby si užili ďalší spoločný deň. Jeden z tisícov čo ich čakajú.

Doprajúc si hlboký nádych, kosť spájajúca rebrá sa ozvala. Nebola to intenzívna bolesť, no Connor sa chytil za hrud'. Bol to podvedomý zvyk od chvíle čo ho lekári prepustili z nemocnice. Narovnajúc sa na soličke, pozrel pred seba. Krv mu stuhla v žilách. Na lavici pred ním, ani je 2 yardy ďaleko, sedel chlapec. Známy chlapec. Lucas. S ovisnutou hlavou, vo výrazne žltom overale detenčného centra pre mladistvých, najskôr si Connorov príchod ani nevšimol. Tvár mal bledú, vlasy neučesané. Pochudnutý,

vystupujúce lícne kosti hyzdili inak stále nádhernú tvár. Lucas nemal na zápästiach putá, a Connorovi tak neušli výrazné stopy po jazvách nad dlaňami bývalého spolužiaka. Premiant školy pre ktorého mali učitelia iba slová chvály sa zmenil na trosku.

Hľadiac naň, Connorovu tvár skrivil úškrn. "Tak, predsa som vyhral ja !" Známy hlas prebral Lucasa z mrákot. Uvidiac personifikáciou životného nešťastia pred sebou, v prvej chvíli ho napadlo, že to bude ďalší z bludov, obraz neexistujúcej bytosti vyvolanej podávaním vysokých dávok utlmujúcich liekov. No arogantný úškrn, celé mesiace ho prebúdžajúci so spánku, bol na sen až priveľmi reálny. K tomu zbytky leukoplastov vytrčajúcich spod trička i chýbajúce libry živej váhy prelud vylučovali. Bol to on, Connor Phills. V bežnom oblečení, s vlasmi ostrihanými na ježka, nebyť oslovenia, ani ho nespozná.

Lucas prelgol. Ako hypnotizovaný hľadel na toho, ktorého tak dlho považoval za stelesnenie zla.